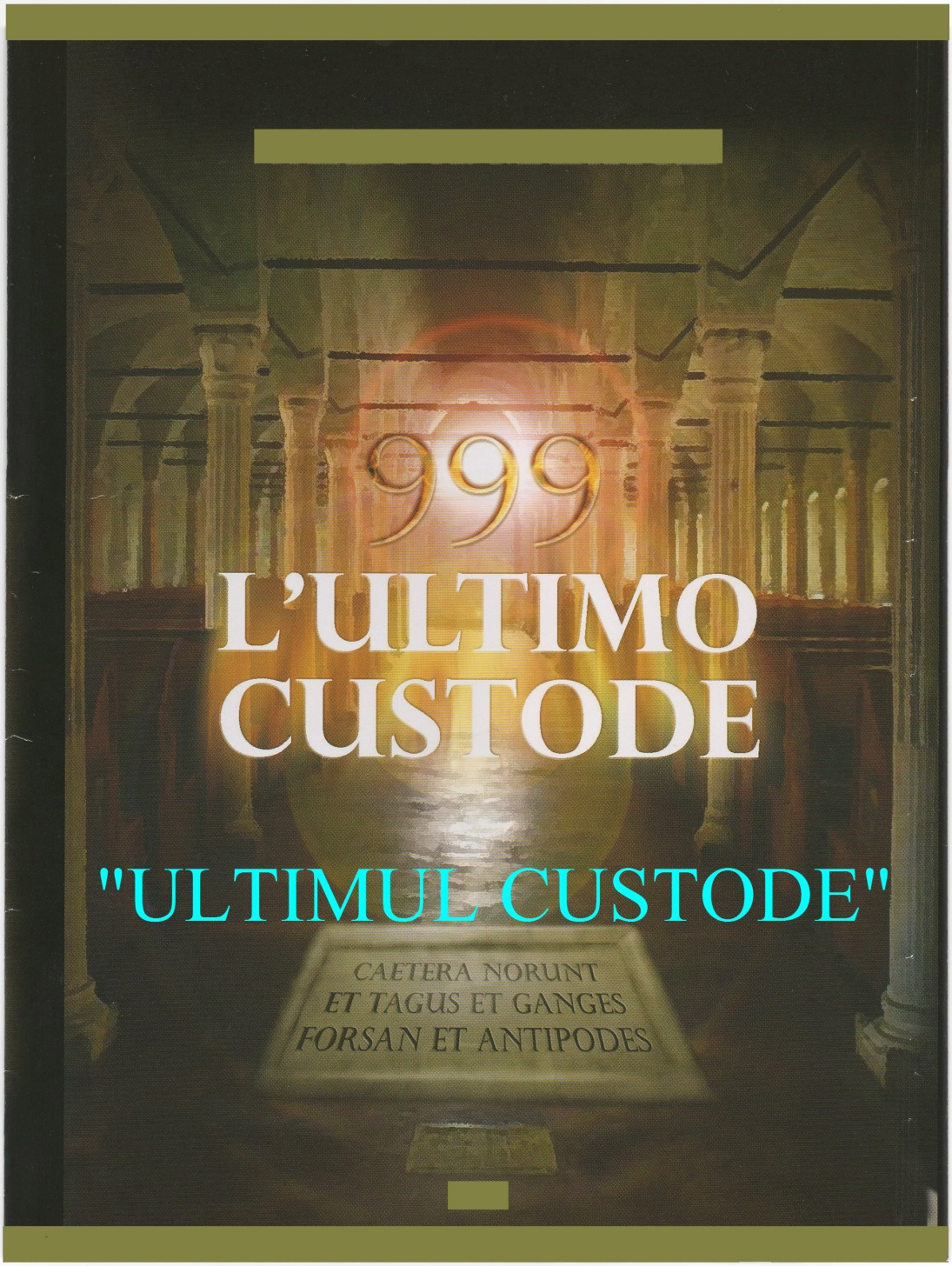
999
L'ULTIMO CUSTODE
"ULTIMUL CUSTODE"
CAETERA NORUNT
ET TAGUS ET GANGES
FORSAN ET ANTIPODES

Ediția originală : CARLO A. MARTIGLI - ” 999 – L'ULTIMO CUSTODE “
În traducere : ” ULTIMUL CUSTODE ”

Motto : ” CAETERA NORUNT ET TAGUS ET GANGES FORSAN ET ANTIPODES ”
” RESTUL ÎL ȘTIU TAGO,GANGELE ȘI POATE ANTIPOZII ”

Semtembrie 2009. Guido de Mola primește un plic misterios din partea bunicului recent decedat, bunic despre care nu știa nimic.La interior găsește o scrisoare și doua manuscrise, unul din ultimii ani, celălalt cu posibile origini în epoca Renașterii.După citirea celor două texte descoperă că, de secole, familia lui era păstrătoarea unui secret extraordinar și teribil, privindu-l pe filosoful Giovanni Pico della Mirandola, scrierile - ”tezele” sale ezoterice și originea celor trei mari religii monoteiste : creștinismul, mozaismul și islamismul.

Guido devine, cunoscătorul evenimentelor în care sunt implicați strămoșii săi, dar și ultimul custode, păstrător al misterului lui Pico, misterul legat de moartea contelui de Mirandola, a lui Poliziano, al Conciliului din Efes, a mii de femei acuzate de vrăjitorie.

Un secret care, odată revelat, ar putea pune în discuție organizarea lumii (așa cum o cunoaștem noi), de când Saul din Tars – Sf.Paul – convertindu-se la doctrina creștină (o sectă fără importanță în acele timpuri), reuși să facă în așa fel ca această doctrină să devină religia majoră a Europei.Trecând prin epoci diverse, de la fascinanta Roma din timpurile lui Innocenzo VIII, la Florența lui Lorenzo Magnificul, la Italia fascistă a anilor '30 și în fine, până în zilele noastre, cartea va conduce cititorul într-o călătorie memorabilă, de-a lungul timpului, al spațiului și al misterului cunoașterii umane.

PROLOG Septembrie 2009

Totul a început cu nouă luni în urmă când am aflat de moartea bunicului meu.Un om peste suta de ani, care a avut o viață stranie și periculoasă – cel puțin așa reiese din cronicile de familie.Din cele povestite de cei care l-au cunoscut sau l-au auzit vorbind, bunicul meu apare, în același timp ca un solitar, un filantrop, un aventurier; un om de mare cultură, cu pasiune pentru fiecare ramură a cunoașterii, un anticleric (”mangia preti” în textul original – nota trad.), dar profund religios în același timp.Un fustangiu, care și-a abandonat soția și pe tatăl meu – la acea vreme în fașă – dar care a incercat, nu se știe din ce motiv să rămână în contact cu ei.A murit într-un loc retras, la Camaldoli, după cum aflasem de la ”*Priore Generale dei Cenobiti Camaldolesi* ” de la abația din acea localitate.Scrisoarea era însoțită de un înscris dactilografiat, cu mențiunea de-al citi cu atenție și de un înscris antic, sigilat, poate de valoare.

Nu am fost prea apropriați; cred că l-am văzut de trei sau de patru ori în viața mea și probabil că moartea prematură a părinților mei a grăbit această îndepărtare.La început a fost curiozitatea să citesc acel manuscris antic.Adâncindu-mă în lectură mi-am dat seama că faptele povestite mă vor influența definitiv. Dilema mea apare din faptul că știu că e un mister care de secole persecută familia mea, care e în același timp și protagonistă și victimă.Un secret teribil, care trimite la fapte îndepărtate în timp, dar cu efecte devastatoare dacă ar fi cunoscut de cei cu intenții criminale.Dacă la timpul său acest secret ar fi fost revelat lumii, istoria noastră ar fi fost diversă cu mult, în bine sau în rău.Nu se poate ști; astăzi pericolul este încă și mai mare.În acest moment nu sunt capabil să știu sau să dovedesc cât din cele prezentate este adevărat.Știu doar că am dedicat ultimele luni documentării celor descoperite, că totul e descris și adnotat în mod corect.

Notă: TAGO (Tajo sau Tejo în spaniolă) este cel mai lung fluviu al Peninsulei Iberice, cu o lungime de 1006 km (din care 275 km în Portugalia) și care se varsă în Oceanul Atlantic.

Nu știu nici măcar dacă acea scrisoare a fost scrisă de bunicul meu sau de cineva apropiat lui.Până acum nu are prea multă importanță.Totul depinde acum de mine, pe umerii mei purtând greutatea unei enorme responsabilități.Câteva indicii mă fac să cred că cineva, din umbră, vrea să adun informații despre strămoșul (strămoșii) mei, tocmai eu, ultimul din familie să rezolv acest mister.Pentru că este și o enigmă, nu doar o poveste.Am înțeles acest lucru de cum am deschis al doilea plic, cel antic.Acum, sentimente contradictorii mă încearcă pentru că știu că atunci când voi afla soluția, nimic nu va mai fi ca înainte.

* * * *

Între ARREZO și CHIUSI
Luni, 1 mai 1486

De-a lungul anticei Via Cassia, care trecând prin Val di Chiana unește Arezzo de Chiusi, un grup de călăreți înarmați, toți cu însemnele heraldice ale aceleași familii, mergeau în ritm întins.Pielea cailor lucea de sudoare și totul avea un aer sinistru la lumina torțelor purtate de cavaleri.În acea noapte cu lună plină, cine i-ar fi întâlnit pe drum ar fi crezut că se află în fața unei legiuni de demoni, veniți să incendieze vechile locuri de odihnă ale trecătorilor.

Conducea grupul un om impunător ca statură, acoperit cu o pelerină ușoară și un pieptar de piele, destul de gros, dar cu o lucrătură fină.Călărea parcă greoi și fără ușurință, dar determinarea din gesturi era mult superioară celorlalți.Pe măsură ce calul își încetinea ritmul, acesta își împlânta pintenii în lateralele însângerate ale calului.De mai multe ore, nimeni nu-i adresa nici o vorbă.Giuliano Mariotto de' Medici, mare gabelier în Arezzo, pradă celor mai negre gânduri, își imagina cum o va pedepsi pe soția lui și pe amantul acesteia.Erau amândoi vinovați și onoarea lui era profund pătată.Deși știa că nimeni de față cu el nu ar fi vorbit despre acest lucru, era sigur că fuga celor doi devenise subiectul bârfelor și discuțiilor în toate tavernele toscane, și destul de devreme, știrea ar fi ajuns și la Florența devenind motiv de amuzament la palatul Magnificului.

Un cavaler, cu o pălărie cu panaș pe cap și cu pieptul protejat de o armură întunecată, acceleră ajungând alături de conducătorul grupului.Divers de ceilalți, instrucția și ordinea militară se făceau cunoscute, iar accentul german din vorbire îl făcea și mai amenințător.

-Stăpâne, urmele sunt din ce în ce mai proaspete; deja îi avem în pumn.Chiar dacă nu s-ar fi oprit deloc, nu au decât o oră sau două de avans.Caii devin din ce în ce mai obosiți și poate merită puțin repaus.

-Unica mea odihnă pe care o voi îngădui în această noapte va fi cea eternă, de care va avea parte cel care m-a dezonorat.Giuliano nici măcar nu-și încetini mersul.

-Mă minunezi,Ulrich, te ”înmoi” cumva?Ceea ce văzu pe chipul lui nu-i plăcu lui Ulrich de Berna. Mercenarul elvețian, căpitanul gărzilor lui Giuliano, ar fi ucis pentru mai puțin.Dar Giuliano de' Medici era încă stăpânul lui, pentru încă doi ani, așa cum era contractul.Și el respecta contractele.Bineînțeles, dacă ar fi continuat să-și primească solda.În sinea lui credea că Margherita, soția stăpânului, a făcut bine atunci când i-a pus soțului ”pe cap o pereche de coarne”.

-Cum doriți, domnul meu!Atunci îi voi îndemna pe ceilalți să țină pasul cu dumneavoastră.Și după cum cred eu, dacă cei doi s-au oprit la vreun han să doarmă, în cel mai scurt timp veți dispune de ei așa cum veți dori.Ulrich se îndepărtă zâmbind, dar fără a fi văzut.Își amplifică anumeanume vocea atunci când rosti han, să doarmă, de ei.Un mod elegant de a spune că poate în acel moment, doamna Magherita era în pat cu amantul ei.

Pe lângă Badia del Pino, lăsară strada principală, mergând de-a dreptul peste coline, ca niște insule în mijlocul unei mări infinite, punând la grea încercare cal și călăreț.Era o zonă mlăștinoasă unde vara nu se putea respira și iarna îngheța totul în jur.Își terminară călătoria la Badicorte; la acea oră târzie locul era pustiu iar poarta închisă le bloca intrarea în oraș.Giuliano bătu de mai multe ori în poartă cu apărătoarea brațului.În realitate ghimpii ascuțiți de pe aceasta puteau fi o armă de temut, în atac sau apărare, lucru intuit de fierarul care meșterise apărătoarea.Soldații de gardă, treziți brusc, își luară lănciile și înjurând, întredeschiseră vizeta din poartă.La auzul numelui celui care dorea să intre deschiseră porțile în grabă, fără a aștepta plata pentru trecere.Forțând caii ”hoarda” aproape că ajunse.Câteva lumini în depărtare îl alertară pe Ulrich.Fără să aștepte ordin de la stăpânul său, comunică celorlalți să stingă torțele și să continue drumul în liniște.La câteva sute de

metri, în fața unui han, o caleașcă elegantă.”Ei sunt,opriți pentru a se odihni sau pentru altceva”, gândi Ulrich. Orice ar fi fost, ”vânătoarea” era pe terminate.Legară caii și se apropiară în liniște.Fiecare dintre cavaler avea în mână o sabie iar în celaltă un pumnal.La un semn al lui Ulrich, doi dintre ei , târâș, se opriră în spatele caleștii.Doi slujitori care dormeau la interior muriră cu gâtul tăiat și fără cel mai mic zgomot.Un la treilea se apropie și el de caleașcă.Ulrich îi împlântă sabia în abdomen, cu celaltă mână acoperindu-i gura să nu țipe. Simțindu-l inert, își scoase sabia însângerată, făcând celorlalți semn că se pot apropia.Giuliano era în spatele lui.Îi revenea partea cea mai bună, de a-i surprinde pe amanți și de a-i pedepsi.

Încercară să intre dar ușa hanului era închisă.Alt mod de a intra fără a face zgomot nu era, drept care, Ulrich bătu încet, ca un călător în căutare de adăpost.După puține momente, la fereastra de la parter se văzu lumina unei candele și ușa masivă se întredeschise puțin.Ulrich spuse în șoaptă câteva cuvine de scuză pentru ora târzie.Ușa se deschise mai mult.Atât cât era nevoie ca hangiul să se trezească cu un pumnal îndreptat amenințător asupra lui; încercând să strige, Ulrich, mai iute, îi îndesă în gură o bucată de cârpă.Hangiului îi căzu sfeșnicul din mână și zgomotul trezi câțiva servitori care dormeau cu capetele pe mese.Începu hărmălaia.

Ulrich împărți urlând ordine oamenilor săi.Deja atacul le era descoperit și în acel moment, cea mai bună tactică era aceea de a înspăimânta și zăpăci adversarul.Nu a fost nici o luptă,doar un măcel.Cei trei servitori care dormeau nici nu au avut timp să se înarmeze, fiind uciși cu rapiditate.Cei care dormeau la etajul de sus încercară să se apere, dar au fost și ei doborâți imediat.Numai unul din soldații lui Giuliano fu rănit ușor la un braț.Trecând și de ultimul servitor care păzea în fața ușii iatacului, se gândi cum să intre.Inițial dori să bată la ușă, ca formă de respect pentru femeia cu care se căsătorise din dragoste și nu pentru zestrea infimă a acesteia.Dar își dădu seama că oamenii din subordine nu-l vor mai trata cu același respect.Trase un șut puternic în ușă dar aceasta rezistă.Din interior nu se auzi nici un zgomot; Giuliano căută privirea lui Ulrich, care înțelegând situația, făcu semn la doi din oamenii lui.După câteva încercări ușa cedă; soldații se retraseră făcând loc de trecere stăpânului lor.

În penumbră Giuliano văzu două corpuri imobile, în pat și i se păru că sesiză un licăr în privirile celor doi.Cu o mână îndepărtă oamenii care coborâră în liniște, sub privirile ironice ale lui Ulrich.Cu spatele la patul celor doi, aprinse o lumânare.Cei din pat se mișcară aproape în același timp, înălțându-se puțin de sub pătura ușoară de lână.Acum îi putea vedea; pletele arămii ale soției sale îi încadrau chipul, înfrumusețat acum de furia care i se citea în ochi, coama blondă a rivalului său, Giovanni Pico, conte de Mirandola, care-l observa detașat, fără mirare, de parcă se pregătise pentru acea întâlnire.

-Ar trebui să vă ucid!, spuse cu voce joasă, în picioare, la capătul patului.

-Dar nu o vei face, așa-i Giuliano?, răspunse rece Margherita.Pentru că ar putea afecta afacerile tale.

-Aș avea tot dreptul să o fac, răspunse Giuliano și nimeni nu m-ar putea judeca.

-Cineva da, Lorenzo, de exemplu.

-El are problemele lui la Florența și nu cred că ar vrea să apere un cuplu de amanți adulterini.Dar aș putea să te ucid pe tine și să-i las viața lui.

-Dar știu că nu o vei face!

-Ce rasă de femeie ești?Ar trebui să te înec în rușine.

-Giuliano, spuse ea cu voce blândă, dragostea ta mi-a fost cel mai scump lucru și te-am respectat din tot sufletul.Dar ți-am spus, încă de dinainte de a ne căsători că oricând voi fi găsit cealaltă jumătate a sufletului meu, voi urma rațiunile inimii și nu pe cele ale datoriei.Așa era stabilit.De' Medici privi fugitiv pe omul de lângă soția lui.

-E adevărat, zise Pico rupând pentru prima dată liniștea, e totul adevărat, domnule.Eu și Margherita ne iubim și aceasta trece peste orice convenție.Vă înțeleg durerea și resentimentele, dar această întâlnire e urmarea firească a primului moment de când ne-am cunoscut, ca și cum am fi știut dintotdeauna că eram meniți unul altuia.

-Tăceți!Nu aveți dreptul!Și profitați de poziția de protejat al Magnificului pentru a vă salva viața.

-Sunt gata să mor, spuse Giovanni, ridicându-se din pat și venind în apropierea lui cu pieptul gol.Mă puteți ucide, aveți acest drept după lege, sau poate că veți înțelege.Nici măcar nu vă port pică; ca soț al Margheritei ați protejat-o, deci nu mă pot opune în nici un fel deciziei voastre.Dar ea va fi mereu a mea. Giuliano îl privea intrigat: era acolo, în fața lui, gol și fără cea mai mică ezitare pe chip.Înălță brațul stâng pentru a-l lovi cu apărătoarea brațului; după care ridică mâna dreaptă pentru a-l lovi cu mânerul sabiei.Dar se

opri, cu ambii pumni închiși, privind expresia de absolută liniște a celuilalt.Cei doi se priviră îndelung, dar în ochii lor nu era nimic sfidător.Giuliano avu impresia că putea citi gândurile contelui de Mirandola, iar contele că ar putea citi gândurile lui.Își lăsă brațele să cadă și întorcându-se se adresă soției lui.

-Acum mergem.Trebuie să te duc acasă.

-Știu, spuse ea pe un ton grav.Giuliano nu o privi în timp ce aceasta se îmbrăca; când fu gata îi oferi brațul ajutând-o să coboare scările.Ulrich urcă și intrând în cameră aruncă cu dispreț hainele contelui pe pat, invitându-l cu un gest să se îmbrace.Și în grabă.

-Sunteți așteptat, nobile Mirandola, spuse cu un ton ironic, și sunteți obligat să mă urmați, zise Ulrich subliniind cu fermitate cuvântul ”obligat”.Giovanni se îmbrăcă fără grabă sub privirile acestuia și în timp ce ieșea din cameră nu schiță nici cel mai mic gest de nesupunere când Ulrich îi legă mâinile cu o fâșie robustă de piele.Îl ajutară să urce pe cal și însoțiț de cinci cavaleri și de Ulrich de Berna, ajunseră sub zidurile cetății Marciano.Găsiră deja porțile deschise.Trecură de grilajul strâmt de la intrare: temnicerul său călărea inaintea lui și se îndreptă la pas spre ”Câmpul lui Marte”.La coborârea de pe cal, Giovanni fu preluat de doi soldați care aveau pe haine simbolurile Sienei (orașul Siena) și fu condus în turnul cazărmii.Ultima poartă, cea mai înaltă dădea într-o celulă amplă.Fu invitat în liniște să intre și lăsat singur, auzi la spatele lui ușa închizându-se cu cheia.Își petrecu noaptea fără somn, privind prin fereastra mică și cu gratii din înaltul zidului la o bucată de cer înstelat.Un miros de trandafir care urca de jos îi aduse aminte de clipele petrecute cu Margherita.În fond, în adâncul gândurilor lui știa cu siguranță că ea era ultima femeie a vieții sale.Cu ea împreună ar fi recreat unitatea.Dragostea, ca act creativ i-a unit și nimeni și nimic nu-i mai putea despărți.

FLORENȚA
Duminică, 10 iulie 1938

Câte unul pe rând, cei șapte oameni se ridicară și introduseră mâna, fiecare, în săculețul de velur, lăsând să cadă o bilă.Terminat turul, unul din ei le scoase pe toate și le așeză pe masa în fața sa.

-Cinci albe și două negre, spuse acesta.”Omega” aprobă.Michele, deschide, te rog, obloanele.O undă de aer cald, îmblânzită până atunci de penumbra din cameră intră pe fereastră.umiditatea era aproape fizică, palpabilă și împreună cu micile vârtejuri de la sol anunța venirea furtunii.Michele scoase capul prin fereastră; petecul de cer fu traversat de un cârd de porumbei, poate dinspre piața Domului.În acel moment, clopotele de la Giotto anunțară slujba.

-Același sistem, Gabriele?, întrebă Michele reașezându-se.

-Dacă nu sunt alte propuneri mai bune, aș spune că da.Nu văd de ce l-am schimba atâta timp cât Elveția rămâne neutră și impenetrabilă.Clauza ”Diverse consultații – Consulenze varie ” poate fi declarată fără probleme și fără a ridica suspiciuni în caz de verificări.

-Dar de ce era nevoie de o altă plata?Din calculele prezentate de Giacomo, librăria e mai mult decât înfloritoare și nu pare să aibă nevoie de bani.El însuși nu i-a cerut.Gabriele își uni mâinile și înălțând sprâncenele îl privi peste ochelari.Numai ochii îi surâdeau gândindu-se la cât de mult numele de Remiele se potrivea interlocutorului său.Precum îngerul fulgerului divin, lansa acuze împotriva a toți și toate, dar nu era nimeni mai fidel și mai onest decât el.

-Giacomo știe să gestioneze magazinul și nu cere niciodată, chiar dacă are nevoie.Dar știi că e bine să dispună de sume consistente în caz de necesitate forțată.

-Acei bani trebuie să folosească unui anume scop, punctă Remiele, să garanteze siguranța cărții în timp.

-E exact ceea ce Giacomo face de-o viață întreagă, interveni Raffaele cu o iritare prost, disimulată, și în plus fondurile continuă să crească.Deja sunt suficiente pentru zece generații.

-Nimeni nu susține contrariul, răspunse calm Remiele, vroiam doar să spun că...

-Dragi ”îngeri”, îl întrerupse Gabriele.Alese să folosească ritualul interior al adresării către ceilalți membri pentru a da o mai mare autoritate cuvintelor sale.Erau ultimele luni de ”primus inter pares” - primul între egali, obligație care dura de trei ani.La sfârșitul anului avea să fie rândul lui Israel; după optsprezece ani ar fi fost din nou rândul lui dar se îndoia că destinul îi va mai da o a doua șansă.

-Noi toți suntem ”apărători” în serviciul cărții, la fel ca Giacomo.Și e un noroc de a avea micile noastre divergențe.Deciziile ce le luăm sunt rezultatul unei atente munci de alegere.”Omega” s-a născut tocmai pentru aceasta și faptul că suntem de trei secole aici, cred că trebuie să fie pentru noi toți un motiv de orgoliu îndreptățit.

-Peste doi ani vom sărbători tricentenarul, Michele își bătu genunchii cu palmele.Era cel mai tânăr din grup.Faptul că el era purtătorul numelui de Michele, îngerul legat de sabia de foc, îl entuziasmă din prima zi a inițierii lui, cu trei ani înainte, după moartea ultimului Michele.

-Păcat că nu putem sărbători printr-o festivitate, continuă el.Surâsul lui îi molipsi pe ceilalți și elimină orice urmă de tensiune din interiorul cercului ”Omega”.

-Cred că cineva trebuie să se ducă la slujbă, spuse iar Gabriele, soțiile sunt deja în așteptare.

-Pot întreba un lucru?

-Tot ce dorești, Uriele, îi răspunse Gabriele, eu nu mă grăbesc.

-Mă simt onorat să fac parte din ”Omega”, de mai bine de opt ani și acest lucru mi-a adus aminte un gând, care câteodată îmi vine în minte.

-Hai Uriele, suntem curioși, îl întărâtă Michele.Uriele era complicat în gândire, dar câteodată remarcile lui făceau loc unor discuții interesante.

-De ce Giacomo nu s-a căsătorit niciodată? Întrebarea rămase mult timp în aer, suficient ca privirile tuturor să se întretaie și fără ca nimeni să dea de înțeles că ar ști răspunsul.Anumite întrebări, chiar și cele mai nevinovate devin tăioase dacă nu obțin un răspuns.

-Nu știu sigur, dar cred că într-un fel sau altul s-a întâmplat cu el ceea ce i s-a întâmplat contelui.Odată întâlnită femeia vieții, dacă rămâi fără ea, e dificil de înlocuit.În ce privește cartea, tonul devenindu-i amical, cred că soluția aleasă de Giacomo reflectă și lipsa unei descendențe de sânge, cred.

Membrii cercului ”Omega” plecară la cinci minute unul după altul, în ordine alfabetică, primul Michele, după care Raffaele, Raguele, Remiele, Uriele și Zerachiele.Se numeau așa în amintirea celor șapte îngeri biblici, uniți de un singur scop, de a-l proteja pe Giacomo, ”Custodele”.Ultimul ieși Gabriele care închise ușa unei mici camere din ”Academia Georgofili”.Ploaia îl lovi în plin și se refugie sub ”Galeria Negustorilor” din apropiere.Se trezi alături de un grup gălăgios de militari germani.I-ar fi evitat bucuros, dar ruperea de nori ar fi împiedicat și un înger adevărat să zboare.

MARCIANO, VAL DI SIENA,
Marți, 2 mai 1486

Înainte de ivirea zorilor, liniștea fu întreruptă de zgomotul zăvorului de la ușă, după care liniște.Precaut, Giovanni trase de ușă și o găsi deschisă.Coborâ scara de lemn puternic înclinată, pe care cu câteva ore înainte o urcase cu mâinile legate și ieși în loc deschis.Un cal înșeuat părea că-l așteaptă.Era un cal destul de frumos, cu coada și coama negre.La fel de negre erau și părțile terminale ale picioarelor.Robust și musculos, cu o coamă mare, nările ample din care ieșea un lejer firicel de abur.În ochii lui mari și intenși, în care se reflectau ultimele stele ale nopții și primele sclipiri ale zilei, întrezări frică și nervozitate.Îl mângâie pe gât, fără grabă și când crezu că-i câștigase încrederea, sări în șa.Toate porțile erau deschise, inclusiv grilajul de la poarta de la intrare și Giovanni plecă rapid din Marciano, îndreptându-se în galop spre hanul din seara din ajun.

Găsi totul neschimbat: slujitorii lui de afară încă aveau în privire mirarea pentru moartea subită.Le închise ochii și făcu la fel cu cei din interiorul hanului.Plecă peste câmpuri și nu se opri decât când ajunse la un smochin, copacul primordial, sacru pentru toate religiile.Se așeză cu picioarele încrucișate la umbra frunzelor abia dezvoltate, inhalând parfumul.Și trecu ziua, și trecu și noaptea și iar ziua, până când, spre amurg simți că a atins din nou un nivel de conștiință superioară.Era ceea ce sfinții creștini numeau - *extaz*, înțelepții islamului – *renașterea, trezirea*, cabaliștii evrei – *intuiție mistică* și fidelii lui Buddha – *iluminare*.Totul era numai de a aștepta, fără grabă, știa că va veni.Nu cu mult departe de el văzu sfera de foc, cea care apăruse, după mărturia a numeroși martori, în prima zi a vieții sale.Medicul care asistase la nașterea luireținu și scrise toate detaliile legate de acea întâmplare.Astrologi, oameni de știință, preoți veniți la curtea de Mirandola își spuseseră

fiecare părerea lui; toate coincideau în faptul că nou-născutul era destinat pentru ceva particular.Acum, în sfârșit, Giovanni Pico știa despre ce e vorba.

De multe ori, din ziua morții mamei lui i-a simțit prezența, așa ca în toate momentele dificile ale vieții lui.Simțind-o din nou înăuntrul lui îi dădea siguranță și îi aminti că nimic nu trebuie să-l distragă de la treaba lui.Toată viața lui era dedicată acelui unic scop, chiar dacă la început nu-și dădu seama.Era pregătit și timpul meditărilor trecuse.Sfera se stinse încet și Giovanni redeschise ochii.Nici un fel de durere nu l-ar fi oprit.

După aproape șapte luni, ROMA,
Luni, 20 noiembrie 1486

Noul palat al nobililor ”de la Rovere”, pe partea dinspre ”Borgo Vecchio”, era luminat de sărbătoare, în ciuda nopții târzii.Stăpânul casei era noul cardinal Domenico della Rovere, dușman de moarte al unui verișor mai îndepărtat, Giuliano della Rovere, cardinal și el, nepot al papei Sisto V mort de aproape doi ani.Printre oaspeții de onoare , un alt cardinal, don Rodrigo de Borja y Doms, însoțit de noua lui amantă ”oficială”, frumoasa și tânăra Giulia Farnese.Cozile lungi și groase, adunate în jurul capului, erau blocate cu un șir de perle, toate dominate de un enorm smarald, semn al rangului ei.Pentru ea Borja o părăsise pe Giovanna Cattani (numită și ”Vannozza”).O doamnă încă plăcută la înfățișare (după cei trei copii născuți spaniolului) dar căreia nimeni nu-i mai arăta atenție, fiind considerată încă împreună cu Borja.

Un cântăreț din ”vihuela de mano” (violă de origini spaniole) – instrumentul preferat al invitatului, dădu tonul, de puțin timp la un vioi ”branle” (dans care dădea voie cuplurilor să se curteze, să se oprească și să se privească în ochi).”Sala Semizeilor”, cu pereții împodobiți cu sirene, tritoni, sfincși, centauri surprinși în diverse ipostaze era plină de voci vesele de femei și bărbați.

Atmosfera veselă din jur nu influența cu nimic gândurile tânărului Giovanni Pico, conte de Mirandola și Concordia.De luni bune, gândurile lui erau concentrate în jurul unei unice probleme: publicarea (era doar o chestiune de timp) ”Tezelor” sale.Nu a avut nici o posibilitate de a lipsi de la sărbătoare, iar refuzul participării i-ar fi ofensat pe cei doi cardinal: gazdă și oaspete.Se gândea în sine, zâmbind la furia care i-ar stârni-o maetrului Savonarola, un critic teribil al obiceiurilor din epocă, de care se temea toată Florența, chiar și Lorenzo Magnificul.L-ar fi atacat cu cuvinte caustice asemănându-l cu nobilimea coruptă de la Roma.Poate că ar fi avut dreptate, poate că nu.Dar deocamdată, asta era.Între pericolele reale și cele ale conștiinței, le-ar fi preferat pe cele din urmă.

Dar veni timpul să plece.Ceru de la un servitor bereta și pelerina lui și ascunse în consistenta căptușeală de lână lanțul de aur cu însemnele titlului de noblețe.La acea oră din noapte nu era indicat de a merge cu bijuteriile la vedere.În afară de hoții înarmați cu un soi de săbii de secțiune triunghiulară, care atacau pe oricine, străzile Romei erau ”infectate” de o nouă amenințare.Hoarde de spanioli fără ocupație veniseră în capitală cu speranța de a primi oarece privilegii după brusca ascensiune a protectorului lor: cardinalul Borja.În afară de a răpi ți de a fura, mai angajau conflicte cu bandele locale și oricine se afla la mijloc nu prea avea scăpare.

Nimeni nu păru să bage în seama fuga discretă a contelui.Toți erau ocupați să asculte faimosul ”Lauro di Lorenzo”, o compoziție nouă – se spunea că ar fi fost opera Magnificului, și ascultătorii o acompaniau cu gălăgie și glume vulgare (dat fiind conținutul acelei compoziții).Bucuros că scăpase de dansurile vechi și noi - ”leoncelul”, ”inelul” cu două sau patru cupluri, ”pinzocarra”și mai ales ”saltarelul” care te făcea să transpiri și umplea atmosfera de miesme nu tocmai plăcute – Giovanni se îndreptă spre ”Piazza delle Giudea”, însoțit de slujitorul său de încredere.De acolo se îndreptă spre ”Monte de' Cenci” unde se găsea atelierul maestrului Eucharius Silber Franck, cel mai cunoscut tipograf din Roma.Știind că era târziu sună fără ezitare din clopoțel și începu să aștepte pe partea opusă a străzii.Silber Franck poate că dormea, dar era obișnuit cu orele ”ciudate”.De altă parte, Pico nu era un mare admirator, ci un client bun platnic.Pico, învăluit de întuneric se gândea la circumstanțele care-l aduseră pe tipograf la Roma.Chiar dacă se convertise, era un evreu, și în Germania, noul val de predicatori categorici ca și Savonarola, chiar dacă nu de talia lui, îndemnau de multă vreme împotriva tuturor inamicilor lui Hristos.Pentru clasa politică, pentru conducerea coruptă a

Bisericii de la Roma acțiunile contra evreilor, a musulmanilor și a tuturor celor care se îndepărtau de normele creștine, singurele care garantau Paradisul, erau justificate.

Cu ceva timp înainte, luat de val, Eucharius îi spuse că, pentru a scăpa de pericole, fratele lui, un cunoscut negustor de coloniale, s-a mutat cu familia în Spania, la Sevilla, unde cu puțin timp în urmă înflorise o puternică comunitate evreiască.Dar căzu în ghearele catolicismului regelui Ferdinand și avu parte de umilințe fără de sfârșit din partea dominicanilor conduși de Torquemada, puternicul inchizitor.De mai multe ori, și cu ironie în glas,Pico îl întreba pe prietenul Savonarola cum de nu se puteau întâlni în cadrul aceluiași ordin călugăresc atât el – Savonarola – cât și Torquemada; i se răspundea că rezultatul era același , chiar dacă metodele erau antagoniste și discuția se muta de pe planul religios pe cel filosofic.

Eucharius din Wilzberg fusese mai norocos decât fratele lui.Alesese Italia, cu toate tulburările politice din ea, cu toate disputele dintre conducători și datorită experienței acumulate în atelierul lui Gutenberg, la Roma găsi o atmosferă propice muncii și creației, idei de reînnoire, chiar o adiere de libertate.Dar nu avea prea mare încredere.Mai devreme sau mai târziu, ar fi ajuns și în Italia persecuțiile contra evreilor.Utiliza mici trucuri prin care se folosea de alte nume în loc de Franck, prin care se făcea cunoscută, chiar prea tare, originea lui.Contele de Mirandola îl asigură că atâta timp cât se va bucura de stima familiilor Orsini, Medici, della Rovere, chiar și Borja (care cu douăzeci de ani mai înainte își italieniză numele în Borgia) nu trebuia să se teamă de nimic.

O mică lumină apăru în atelier urmată de zgomotul zăvoarelor.Prin ușa semideschisă apăru figura lui Eucharius, abia luminată de lampa cu ulei.

-Cum trebuie să vă întâmpin,conte?Cu ”Bună seara !” sau cu ”Bună dimineața!”? Pentru prima cred că e prea târziu, pentru a doua e prea devreme, dat fiind că soarele va răsări peste vreo cinci ore.

-Urează-mi o viață liniștită, răspunse Pico, să mă pot bucura de orice oră, fie zi, fie noapte.

-O dorință pentru orice om de bună conduită și o treabă nu tocmai ușoară pentru Domnul nostru, răspunse Eucharius, invitându-l să intre și închizând ușa imediat.Pico își lăsă servitorul afară, de pază.

-Nu-ți voi ocupa mult timp, bunule Eucharius.Vroiam să știu în ce punct ești cu tipăritul ”Tezelor” mele.

-Cinci sute de copii nu se tipăresc în timp de un ”amin”, nobile Giovanni.Chiar dacă, așa cum spunea ilustrul coleg Ulrich Han, astăzi se tipărește într-o zi cât se reușește a scrie într-un an.Contele zâmbi.

-Îl cunosc pe Han.E o persoană deosebită, un om inventiv și plin de resurse.Când am văzut al său ”DE HONESTA VOLUPTATE ET VALETUDINE” mă gândeam că e un tratat de filosofie, al vreunui autor latin, dar după ce l-am cumpărat am descoperit că e o carte cu rețete de bucătărie.Era o capcană plăcută care mi-a dat posibilitatea să verific unele rețete care-mi dădeau probleme.

-Este mereu ceva de învățat, excelență, chiar și pentru unul ca dumneavoastră.Dar ascundeți un lucru, chiar dacă mulți o știu.Argumentul tratat – profan – îl poate face pe Han să-și piardă licența de tipograf.

-Cred că BINELE fără LIBERTATE nu ar avea valoare.”Nu fă rău, spunea Seneca, și nu vei avea cauze de preocupare”.

-Dacă ar fi așa, excelență.

-Este în ceruri și așa va fi pe pământ atunci când oamenii vor cunoaște mai bine esența divinului. Dacă suntem toți fiii unei ființe supreme, înseamnă că suntem egali cu toții.Asta e ceea ce lumea trebuie să cunoască, și sper că o va face , cu ajutorul ”Tezelor” mele.

-Cum ați spus, excelență?Am înțeles bine?Desigur că nu.Urechile vechi ale mele amestecă cuvintele între ele, așa cum un vânzător de fructe îți pune în traistă fructe stricate, după ce ți-le-a arătat pe cele bune.

-Ai înțeles bine, Eucharius.Și că tot ai adus vorba de amestecat, aș vrea ca trei copii să fie legate în piele roșie, cu posibilitatea de a adăuga alte pagini.Și să aibă un sistem de închidere.Eucharius îl privi perplex, dar la dorințele unui domn nobil și bogat nu putea obiecta.

-Așa va fi și voi face în așa mod să primiți totul în cel mai scurt timp.Dar cu comisia pontificală, cum o rezolvăm?Amintiți-vă că aștept să-mi trimiteți consensul lor pentru publicare.

-Nu te teme.Îl vei avea, mai devreme sau mai târziu.Oricum să știi că ”Tezele” mele sunt inspirate de unica Divinitate în care au crezut strămoșii mei, ai tăi și chiar Mahomed.

-Nu spuneți așa.Pentru mai puțin, fratele meu a fost spânzurat de picioare, i-au frânt degetele.Era un bun negustor și acum nu e decât un olog sărac.

-Ai dreptate, Eucharius.Dar totul se va termina rapid, sunt sigur, și oamenii nu vor mai avea de ce să se teamă.

-Atunci Dumnezeu să vă binecuvânteze, Giovanni, oricine ar fi el.

ROMA
Marți, 21 noiembrie 1486

-Sanctitate, ambasadorul trimis de Medici a ajuns.

-Lăsați-l să aștepte, ca pe ceilalți, nu trebuie să se creadă mai important decât alții.

-Cum dorește Sanctitatea sa...Îmi permit să observ, cu umilință că, în aceste vremuri nesigure, Medici sunt creditorii noștri.

-Știu foarte bine ce datorie avem către Medici, tună papa, și nu e nevoie ca în nici un fel, cardinalul camerleng să mi-o amintească.Lăsați-l să aștepte și chemați-l pe Franceschetto, îl vreau aici imediat!Cardinalul Sansoni ieși din sala pontificală cu brațele încrucișate pe piept, mergând de-a îndărătelea și fără a mai spune un cuvânt.Nepot al răposatului papă Sisto IV, reuși să-și păstreze postul de camerleng, chiar și sub ”domnia” puternicului genovez Giovanni Battista Cybo, numit și Innocenzo, al optulea din serie.Unica putere pe care i-o dăduse funcția sa a fost perioada dintre cei doi papi și se folosise de acest fapt pentru a-și întări și confirma respectiva funcție; și acum nu avea nici o intenție de a o pierde cu ușurință.Chiar dacă era, în mod formal, și trezorier, de fapt cheile de la tezaur erau în mâinile lui Franceschetto, primul fiu din cei doi fii nelegitimi ai lui Innocenzo VIII.Franceschetto veni după puțin timp, intrând pe ușa secretă din spatele tronului papal.La vremea respectivă era construită ca o cale de fugă.De fapt, printr-o serie de camere se ajungea cu ușurință la un pasaj secret - ”passetto” - care din Basilica San Pietro ducea direct în incinta castelului Sant'Angelo.

-M-ați chemat,tată?Tonul vocii era ”uleios”, statura dreaptă și arogantă, și oglindea cu fidelitate caracterul lui.Franceschetto era frumos și înalt, cu păr negru și des, moștenit de la mama lui Eleonora, o doamnă nobilă din Napoli.Era cu totul diferit față de tatăl său natural și poate de aceea îl adora.De cum a început să cunoască treburile prin lume, Franceschetto nu avea alt gând decât acela de a acumula bogăție, pe de o parte și de a o pierde la zaruri, pe de alta.Pentru a face față acestor probleme, tatăl, devenit papă, îl numi ”nobil de Ferentillo”, un oraș mai înstărit la granița cu ducatul Spoleto.Dar lui Franceschetto, acea sursă de câștig nu-i ajungea și prin rugăminți și ”plânsete”, cu o oarecare viclenie, îl desemnă șef peste perceptorii Bisericii Romane.Această îndatorire îi dădu posibilitatea de a pune la punct un înfloritor comerț numit al ”iertărilor pământene”.Dacă tatăl său papa ”înmulțea” averea lui Sf. Petru vânzând bucăți de Paradis la nobili și negustori, el, Franceschetto vindea iertări pe pământ.Orice asasin sau hoț, care ajungea în bune condiții la Roma își putea cumpăra de la el imunitatea și iertarea de toate păcatele.În aur, bineânțeles.Prețul era variabil și Franceschetto, care avea acces la sigiliul papal, începea de la minime de două sute de ducați care, în caz de crime grave, puteau ajunge și la o mie de ducați.Trei părți mergea în vistieria bisericii, o parte în buzunarele lui.

-Cât timp mai avem la dispoziție până când trebuie să plătim rata din împrumutul luat de la florentini?, întrebă brusc papa.

-Buni genovezi fiind suma a scăzut, tată, fără a plăti nimic.

-Și din ce motiv?Nu avem suficient de mulți bani disponibili?Innocenzo își mută privirea asupra camerlengului.Dar înainte ca acesta să răspundă, Franceschetto așezându-se încet pe treptele de dinaintea tronului răspunse:

-Nu e din acest motiv,tată.E numai că dorim ca Medici să-și facă griji pentru soarta împrumutului.Un gentilom nu plătește niciodată la timp.Cu atât mai mult din alte motive, papa.Creditorul trebuie să se simtă onorat și mulțumit când primește banii.Innocenzo VIII surâse.Acel fiu al lui, așa cu nebuniile lui cum era, îi era la fel de drag ca și tronul pe care stătea acum și care îl costase ani de intrigi, alianțe și nici mai puțin de o sută de mii de ducați-aur.

-Atunci rămâne așa!, spuse, Medici vor aștepta încă.Acum îl putem primi pe ambasador iar dacă va cere, noi vom promite, vom promite... .Camerlengul își desfăcu mâinile și le introduse în mânecile largi.Coborând ușor capul își ascunse surâsul.

-Deci Sansoni!Ai adormit?, spuse papa aproape râzând.Poftește-l pe emisarul de la Medici.Nu,

așteaptă.Spune-mi, cine e de data asta?

-Un anume Jacopo Salviati, Sanctitate, are toate acreditările, răspunse cardinalul camerleng.

-”*Oh, belan*” - oh, ce bine.Innocenzo VIII își arăta de fiecare dată rădăcinile de genovez.

-”*O nu è u cusin de Francesco*” - Dar nu este vărul lui Francesco?

-Care Francesco, Sanctitate?

-Da' ești chiar prost, Sansoni!Francesco Salviati, arhiepiscopul de Pisa, suflet bun, acela spânzurat de Medici (*han cricca* – dialect).

-*Cricca*?Nu înțeleg când vorbiți în dialect, Sanctitate.

-Cel care fu spânzurat de Medici pentru că a participat la conspirația familiei Pazzi, răspunse răbufnind.

-N-aș ști.

-Tu nu știi niciodată nimic, ”*maccaccu*” (peiorativ în dialect).Dar vei vedea că e chiar el.Familia Salviati cred că a înțeles din ce parte bate vântul.

-Fă-l să intre, îi voi prezenta condoleanțele noastre.

-Imediat,Sanctitate.

FLORENȚA
Vineri, 15 iulie 1938

-Giovanni, ai citit ”Il Giornale d'Italia” de azi?, întrebă Giacomo de Mola.

-Nu, nu am avut timp.

-E incredibil, au cel puțin nu credeam că se va ajunge la așa ceva.Ascultă: ”Marea parte a Italiei de azi e ariană și civilizația ei e ariană”.Și aici: ”E timpul ca italienii să se declare deschis și cinstit rasiști.Tot ceea ce a făcut până acum regimul (conducerea) în Italia are ca fond rasismul”.E o lipsă de noblețe, cuvântul ”rasism” are aici o semnificație pozitivă.Dar așteaptă, încă nu e gata:”Evreii reprezintă unica populație care nu a fost asimilată în Italia, pentru că sunt constituiți din elemente de rasă non-europoidă, diverși în mod absolut de elementele care au stat la baza originii italienilor”.Îți dai seama?

-Cine a semnat articolul?

-Nu e un articol, e un fel de manifest scris de o persoană, nu prea bine identificată:”Grupul de studenți fasciști din universitățile italiene”.Dar nu e semnat, ceea ce mă face să cred că e ”făină din sacul lui Mussolini”.

-Îți mărturisesc că sunt mulțumit că nu sunt evreu azi!

-Eu în schimb, nu!, exclamă de Mola ridicând vocea.Azi eu aș vrea să fiu evreu.mi-e rușine că sunt italian.Ar trebui să scriu o scrisoare către ”Il Giornale d'Italia” și să pretind să o publice.Giacomo de Mola nu avea aerul unui om teribil.Era înalt și slab, părul scurt tuns perie, spre cărunt.Ochelarii cu rame aurii se odihneau pe un nas mic, aproape feminin; toate lăsau să se vadă un om, de o aparentă fragilitate, într-o perioadă când bastonul, parul, măciuca erau la putere.În acel corp uscat și nervos se ascundea un demon, și în rarele momente de furie sau în fața vreunui pericol părea dotat de o forță biblică și o agilitate extraordinară în ciuda celor patruzeci și opt de ani.În tinerețe fusese rezervă în echipa olimpică la Stockholm și trăise bucuria victoriei la individual – floretă a bunului suă prieten Nedo Nadi.Giacomo însă prefera spada;”parcă o avea în sânge” spunea maestrul lui care considera spada un obiect barbar, de o anume duritate, altfel decât floreta și sabia.Răbdare, nervi de oțel și un excelent spirit de observație erau calitățile necesare pentru a reuși în acest sport și Giacomo continua să antreneze aceste calități și să se mențină în formă.

-În locul tău nu aș face-o.Ar fi subiect de discuție pentru toți, în timp ce avem datoria, așa cum mi-ai raportat de multe ori, de a fi ca o salcie atunci când bate vântul.Mai devreme sau mai târziu va trece, spuse zâmbind.

-Da, știu prea bine, spuse Giacomo, o spun doar ca mod de a spune.Știu că nu ar ajuta la nimic.Dar vei vedea, acesta e doar începutul.Suntem norocoși că nu suntem în Germania chiar dacă continuăm să o copiem.Uitasem, cum a fost întâlnirea de ieri cu consulul?

-Domnul Wolf a fost foarte drăguț și a apreciat în mod deosebit cărțile pe care i le-am dus.În special

acea ediție rară de Manuzio ”HYPNEROTOMACHIA POLIPHILI”.

-E o ediție de preț, a știut ce să cumpere.

-În ziua de azi nu e nimeni dispus să plătească doăzeci și cinci de mii de lire (italiene) pentru o carte.

-Ai dreptate, dar acel text valorează mai mult.Giacomo de Mola se pregătea să iasă, cu părere de rău că trebuia să renunțe la penumbra răcoroasa a anticariatului de cărți.Zidurile groase mențineau o temperetură constantă tot timpul anului.Ceea ce asigura o atmosferă protectoare pentru cărți, dar și un flux continuu de interesați.De fapt, la interior, găseau tot timpul anului fie o căldură plăcută pentru frigul de afară, fie o răcoare binefăcătoare pentru căldura de afară,tocmai ca în acele zile.Ieșind, o undă de căldură umedă și sufocantă îl cuprinse.Pălăria din țesătură de panama, de culoarea fildeșului abia îl proteja de razele solare și zâmbi când văzu doi militari ai regimului, cu pantaloni gri închis băgați în cizme înalte, cu cămașă și fes negru.În ciuda aerului lor dezinvolt, era sigur că sufereau mai mult decât el și că îl invidiau în costumul lui alb de in.Era deja în întârziere pentru obișnuita adunare a ”Academiei Georgofili”, de puțini ani mutată în ”Torre de' Pulci” (”Turnul Puricilor” - nota trad.), și grăbi pasul, chiar dacă se afla la câteva sute de metri.Se gândea, din ce în ce mai des în ultimele zile, la Giovanni și la cele înfăptuite împreună din zilele când îl luase de la orfelinat, până în zilele când studia la Colegiul Iezuit din Livorno.Cu diploma în mână, cu nota maximă și în virtutea inteligenței lui reuși să-l înscrie la Sorbona, la Paris,unde tânărul își terminase studiile cu brio, în literatură antică și italiană.

Satisfacția lui nu era deplină și datorită faptului că nu avea deplină încredere în el.Chiar dacă trecuseră zece ani de când lucrau împreună, câteodată părea că se află în fața unei porți de netrecut, lucru datorat și modului său rezervat de a fi, fie suferințelor din anii de orfelinat.De-a lungul anilor îl instrui îndelung și-l făcu părtaș la multe secrete, dar nu cele mai importante.Pentru cele din urmă, nu-l simțea pregătit.Poate ar fi fost, dar la vremea lui,era sigur că a făcut o alegere bună.Nu avea nici un copil, dar Giovanni ar fi devenit în curând, prin adopție.El încă nu știa, i-ar fi spus când va fi să fie, împreună cu ultimul secret, cel mai mare.Poate în timpul aceluiași an; simțea că Giovanni ”lovea din copite” ca un mânz care știa că a fost crescut să alerge și deja simțea în nări mirosul câmpului și al competiției.

Giovanni Volpe rămase singur în librărie.Așteptă până ieșiră și ultimii clienți și închise cu grijă casa de marcat și ușa externă.În trecere se privi în oglindă, părul roșu îi dădea un aer curios.Se îndreptă spre telefon și ceru centralistei un număr de telefon din Roma, cu plata la cel chemat.

-Încercați cât de repede se poate, vă rog!Destinatarul acceptă?Da, aștept legătura.

-Herr von Mackensen?

-Ja.Herr Volpe.

-Wie geht es Ihnen?

-Sehr gut.Aber sprechen Sie bitte italienisch.

-Vielen Dank.Pot vorbi?

-Desigur! Răspunse ambasadorul german cu un ușor accent gutural.Linia e sigură.

****

Întâlnirile săptămânale de la ”Academia Georgofili” erau rezervate unui număr restrâns de studioși. Nu se discuta după cum era tradiția și scopul acelei academii, despre cele mai bune metode în cultivarea măslinului sau a calității iasomiei chineze față de cea filipineză.Erau reuniuni un pic mai speciale în care termenul grec ”georgos” avea o altă semnificație, mai spirituală.În cadrul acelor întâlniri rezervate se discuta în mod deschis despre religie, filosofie, științe și politică fără nici un fel de frică sau de cenzură.Dar înainte de a intra în acel mic grup de studioși și gânditori trebuia făcută dovada că doritorul era animat de cele mai profunde idealuri de pace, libertate, dreptate, frățietate.Pentru a fi admiși toți își dădeau acceptul, justificându-se cu o scurtă relatare și asumându-și întreaga responsabilitate.După care, în mod rezervat, candidatul era informat pe grade, și după ce verificaseră interesele lui reale, îi erau explicate scopurile acelei asociații.

După cum se desfășura ”inițierea” lor, mulți credeau că vor face parte din vreo lojă secretă masonică și cei mai mulți nu rămâneau deziluzionați.Era și un al doilea nivel de asociați, dar mult mai restrâns, care se rotea în jurul lui de Mola și avea menirea de a-l proteja.De secole purta numele de ”Omega”.Giacomo avea la

el ”Giornale d' Italia”, ca subiect de discuție privitor la articolul despre rasă.Era convins că într-un fel sau altul, intelectualii și studioșii ar fi trebuit să încerce să frâneze idioțiile pe care de ceva timp, regimul fascist le difuza cu viteză crescândă.Erau multe, parte dintre ele nevinovate, ce de exemplu în loc de cocktail să se spună ” cocotello”, în loc de jazz - ” giazzo”, în loc de partener - ”membru” lăsând loc, mai ales în ultimul caz la o veselie fără margini.Idioția cea mai mare era institutul numit ”Figli della Lupa” (”Fii lupoaicei” - nota trad.), dedicat copiilor până la șapte ani, care apoi deveneau ”Balilla” - ”Avangardiști”.Dar mereu își pusese întrebarea, dacă vreun șef fascist știa că etimologic ”Figli della Lupa” însemna ” Figli di puttana” din momentul în care, la origine, ”lupa” se numea prostituata care se vindea păstorilor sau țăranilor în timplu Romei antice.Dar acelea erau prostii.Felul veninos, de clară inspirație germanică era în schimb destul de periculos și putea avea un potențial distrugător.Giacomo știa că nu putea să se expună prea mult.Dacă l-ar fi luat în ”vizor”, ar putea compromite misiunea.După aproape cinci secole de tradiție și așteptare, așa ceva nu era permis.Înainte de toate trebuia să se gândească la carte, fiind ultimul custode.Cărții îi dedicase întreaga lui viață.Acela era destinul lui, ca de altfel al tuturor de Mola de dinaintea lui.Și pentru alți de Mola, din acel moment în viitor, până ar fi venit timpurile pentru a se cunoaște conținutul cărții.De aproape cinci sute de ani secretul era protejat și dat din generație în generație.Următorul ar fi putut fi Giovanni, imediat după adopție și primirea numelui de ”de Mola”.În timpuri mature, cartea ar trebui să fie făcută publică.Atunci când toți, fără deosebire de religie, sex, condiție socială, opinie politică sau de suveranitate ar fi fost în stare să citească și să înțeleagă, abia atunci, visul contelui de Mirandola s-ar fi îndeplinit.Cu câțiva ani înainte, când fascismul avea o latură mai umană și național – socialismul nu-și arătase adevărata față, părea că veniseră acele vremuri și Giacomo sperase că se va putea elibera de acel ”secret”, pentru el și pentru urmașii lui.Dar în ultimele zile, când toate ororile păreau trecute cu Primul Război Mondial, lumea era iar pradă ”obscurității”, era în fierbere.Și el trebuia să fie foarte atent, ascunzând cartea de noii și vechii demoni care-și refăceau antica putere.

ROMA
Joi, 7 decembrie 1486

Contele Giovanni Pico de Mirandola și Concordia își trecu mâna distrat peste un rând de cărți, aranjate cu grijă de tipograful Eucharius Silber, alias Franck, în cțteva cutii.Luă una și după numele său citi cu mândrie titlul: ” JOHHANES PICO MI. CONCLUSIONES SIVE THESES DCCCC PUBLICE DISPUTANDAE, SED NO ADMISSAE”.Începu să-i răsfoiască paginile, scrise cu caractere gotice, dar cu unghiurile rotunjite, ușurând citirea.

-Frumos lucrat, Euchariu.Cred că ar trebui să fim mândri amândoi.

-”Forma este un lucru minor”, spunea Platon, și în acest caz nu e decât umbra a ceea ce conține.

-Ai citit-o?

-Nu excelență, trebuia să aleg, să o imprim sau să o citesc.Dar știu că mai cu folos ar fi fost pentru dumneavoastră prima variantă.O voi citi, dacă îmi permiteți, sunt foarte curios.

-Mi-ar plăcea, răspunse Pico, și sper că la următoarea ediție nu vei mai pune acel ”alias” în numele tău căci nu te merită.

-Vai mie, domnule, aș putea face-o când vor zbura măgarii și luna va încălzi mai tare decât soarele.După cum știți, acel ”alias” pentru mine e ca un scut care ascunde și protejează originile mele.

-Știi că frecventez biserica,Eucharius.

-Ca și mine, excelență, sublinie rapid tipograful.

-Desigur, dar în fața Dumnezeului creștin am mai puține merite decât tine, răspunse cu un zâmbet ușor Pico.Eucharius îl privi suspect.

-Da,continuă Pico, ai un mare avantaj în fața Atotputernicului decât mine.

-Nu înțeleg, explicați-vă.

-Ești din aceeași rasă, ca și fiul său, spre onoarea ta.

-A, mi se pare că râdeți de mine.Eu sunt văzut mai degrabă ca cel care l-a urcat pe cruce, decât ca frate.Și în fața acestei lumi nu fac altceva decât să mă căiesc pentru păcatul săvârșit, ascultând în fiecare zi

sfânta slujbă, spovedindu-mă şi făcând danii generoase.

-Înţeleg, dar aminteşte-ţi că Isus era evreu.A trăit, studiat, predicat ca un evreu şi ca un evreu a murit.A fost Saul din Tars, Pavel al Scripturilor care i-a dat lui Isus o imagine diversă.Şi a făcut-o din motive politice, prietene.

-Domnule conte aş vrea să nu vă ascult.Cum puteţi fi un un creştin convins atunci când vorbiţi aşa?

-Eu sunt creştin pentru că cuvântul lui Isus era şi este minunat.

-Nu vă înţeleg, conte, sau poate nu vreau să înţeleg.

-Eucharius, Eucharius nu-ţi astupa urechile la auzul adevărului.Tu ştii bine că Pavel devenise cetăţean roman (tatăl lui, evreu îşi cumpărase dreptul la cetăţenia romană – nota trad, conform Enciclopediei Universale RIZZOLI-LAROUSSE, ediţia 1969) şi că evreii reprezentau un pericol pentru Roma; iar cel mai periculos era tocmai Isus din Nazareth.Datoria lui de cetăţean roman era aceea de a-l îndepărta pe Isus de evreism şi de poporul său, şi aşa făcu.Ştii că Pavel a fost acuzat de magie de către capii comunităţii evreieşti şi tocmai romanii au fost cei care l-au salvat?Ştii că l-a apărat pe crudul Nero numindu-l ”autoritate instituită de Dumnezeu”?

-Dar e sfânt şi martir al bisericii!, spuse Eucharius cu convingere.

-A cărei biserici, Eucharius?A acelei trădătoare, păcătoase? (în original ”fornicatrice, fornicazione” - biblic figurat - ”infidelitate a poporului evreu care-şi abandonează adevăratul Dumnezeu pentru divinităţi străine”, acelaşi RIZZOLI-LAROUSE).Saul din Tars martir? Şi cine o spune?Martirajul său e învăluit în mister pentru că nu s-a întâmplat.Nimeni nu ştie, nu-şi aminteşte cu exactitate unde şi cum, şi mai ales dacă a fost ”martirizat”.Poate că dispare şi reapare în ”hainele” unui ”*civis romanus*” - cetăţean roman în vreo provincie mai îndepărtată a imperiului, bucurându-se de o bătrâneţe liniştită între libaţii şi viziuni cauzate de epilepsie.

-Ajunge, conte, vă rog, vorbiţi ca un eretic!Contele suspină mişcându-şi capul.

-”Eresia” - sub acest nume sunt înfăptuite cele mai teribile şi abominabile fapte.Ştii bine că ”eresia” (în greceşte ”alegere”) înseamnă alegere şi că eu am făcut-o pe a mea.Ai încredere, al nostru e Unic, şi acest lucru va fi în curând cunoscut.

-Dar ce aţi scris în ”Tezele” voastre?

-Nimic din ceea ce ţi-am spus, nu trebuie să-ţi faci griji.Sunt scrieri cinstite şi ... creştine, aşa cum înţelegi tu.Oricum, când acestea vor fi discutate în mod public şi admise ca fiind adevărate de comunitatea ştiinţifică din lume...

-Care discuţie?Ce vreţi să faceţi cu aceste cărţi?Eu credeam că...

-Aşează-te Eucharius.Vreau să te informez despre ceea ce vreau, înainte de a şti toţi.O meriţi.Silber Franck se aşează în faţa lui, şi pe măsurăta explicaţiile nobilului client, teama iniţială se transforma din ce în ce mai mult în nelinişte şi groază.

-Dar papa nu ştie nimic de intenţia voastră, spuse întrerupându-l.Ar fi trebuit să-l anunţaţi înainte.Şi cartea nu a fost nici măcar autorizată!Dumnezeule mare!Vă mărturisesc, conte, că dacă aş fi ştiut de prima dată nu aş fi acceptat să o tipăresc.

-De ce anume te temi, Eucharius?Nici una din scrierile mele nu este împotriva voinţei celui numit Dumnezeu; dimpotrivă, acestea sunt proba existentă a existenţei Sale, chiar dacă nu e ceea ce secole de ignoranţă ne-au făcut să credem.Discutând cuvântul Său nu înseamnă blasfemie; blasfemie înseamnă să mergem împotriva voinţei sale, care e aceea de a reuni toţi oamenii, atâta timp cât trăiesc în pace, ca fraţii, în acelaşi loc.

-Chiar şi fii lui Mahomed?

-Desigur, chiar şi ei!Gândeşti că nu sunt demni de acest lucru?Şi ei cred că Evanghelia, Psalmii şi Torah-ul sunt cărţi de inspiraţie divină.Şi deci, unde este diferenţa dintre noi?Eucharius îşi făcu rapid semnul crucii, un gest care pentru el, evreu fiind, îi fu destul de greu, dar deja în ultimii ani devenise o obişnuinţă. Privea în ochii omului care cu o absolută seninătate îi vorbea de lucruri teribile şi periculoase.Poate că auspiciile naşterii lui îl puneau deasupra legilor, poate vârsta lui tânără, lipsită de înţelepciune, după cum recunoştea chiar el, îl făceau să vorbească aşa. Părea un om liniştit, pacifist, de-o graţie aproape feminină, cu acei lungi cârlionţi care-i ajungeau până la umăr, dar cuvintele lui erau săgeţi care atacau cerul.

-Nu mă simt în stare să discut cu dumneavoastră, nici nu aş îndrăzni să vă dau sfaturi, dar vă rog să daţi ascultare rugăminţii mele: fiţi prudent!

-Voi fi, bunule prieten.Giovanni Pico se ridică și îi puse o mână pe umăr; după care din geanta mare scoase trei manuscrise.(în original ”bisaccia” - geantă mare de stofă sau piele, cu două buzunare, care se putea pune pe cal sau purta pe umăr).

-Ai și cele trei copii în piele pe care le cerusem?, îl întrebă el pe tipograf.

-Da, excelență.Cum ați cerut, de ele m-am ocupat personal.Spuneți-mi dacă vă plac.Nobilul privi munca excelentă și rafinată a lui Silber Franck.Legate în stil italian, în piele roșie, destul de groasă și lucioasă, fără nici o imperfecțiune, cu o subțire ramă de aur.Partea dorsală era întărită cu șase nervuri, cu atât mai mult cu cât pe părțile laterale trebuiau să țină și o încuietoare de fier încastrată.Fiecare cheie era o capodoperă în sine.Partea de prindere era de formă inelară, un disc lucrat cu migală; partea cilindrică cu tot felul de desene pe ea se termina cu partea danturată, cu dinți rotunjiți, aparent iregulari.Fără cheia sa, cartea nu putea fi deschisă. Totul era făcut la cerere, inclusiv spațiul gol de la interior, sub formă de casetă, unde se puteau introduce alte manuscrise.

-M-ai ajutat într-un mod exemplar, Eucharius, și-ți voi fi mereu recunoscător.Giovanni Pico încărcă lăzile cu cărți pe un cărucior, reținând manuscrisele pe care le introduse în cele trei cărți de piele roșie.În acel moment, Eucharius observă cu mirare că paginile erau lipite între ele, dar nu spuse nimic.Deja auzise și văzuse prea multe.Se simți liniștit privindu-l cum se îndepărtează, însoțit de zgomotul sec al roților pe caldarâm.Înainte de a intra în dugheana lui observă un grup de copii care jucau zaruri și pentru un moment ascultă râsetele lor.Închizând ușa și trăgând zăvorul îl inundară cele mai negre gânduri.

****

Unul din copii prinse repede zarurile și printre protestele celorlalți le introduse într-o mică punguță de piele, agățată de gât, pe sub haină.Unul încercă să-l tragă de haină, dar el scoase un pumnal și-l agită.Se îndepărtă zigzăgând pe picioarele scurte cu care-l înzestrase natura.Făcuse puțini pași când simți între umeri o bucată de pământ aruncată de un altul, care se îndepărta deja cu repeziciune.” Niște copii!”.Reușise să-i înșele cu zaruri false, dar nu câștigă mai nimic, cât doar pentru un pocal, două de vin.Și totuși seara trecută nu era pierdută în totalitate.Acel nobil pe care îl urmărise cu gândul să-l jefuiască, avea ceva de ascuns; altfel nu s-ar fi dus în toiul nopții la un tipograf, evreu pe deasupra.Urmărind persoana justă, potrivită, i-ar fi adus mai mulți bănuți, chiar un ban de argint.Mai mult decât reușea să câștige într-o lună cu compania de bufoni cu care îi înveselea pe nobilii spanioli de la Roma.Pe de altă parte, la ce se putea aștepta un pitic?Se îndreptă rapid spre Pantheon și trecând pe lângă ajunse la biserica ”Santa Maria sopra Minerva”, sălașul puternicilor dominicani. Garda de la intrare îl recunoscu și-i râse în față.

-Juanito din canalizare!Ce cauți la ora asta pe stradă?Sau nu ai terminat încă cu ”vânzoleala” ?

-Nu, îmi mai lipsește mama ta.Soldatul încercă să-l lovească cu un șut, dar piticul mai rapid se feri, chiar dacă căzu la pământ.

-Las-o baltă, Ramon, spuse celălalt, dacă Juanito e aici cred că are bune motive.

-Trebuie să vorbesc cu don Diego de Deza, răspunse piticul ridicându-se de la pământ, e urgent.

-Du-te Juanito, are încă lumina aprinsă.Piticul urcă cu greu scările până la biroul preotului.Pe sub ușa grea trecea un fir de lumină; bătu și începu să aștepte.Puțin după se deschise un mic vizor și o umbră privi în jos.Juanito nu trebuia să se aplece pentru a săruta mâna episcopului.

-Cum vă este, monseniore?

-Bine, pentru că în sfârșit mă întorc în Spania natală.Juanito își încruntă sprâncenele, nu era o veste bună.Don Diego de Deza era principala lui sursă de câștig, în afară și de furturile ocazionale.Lui îi spunea tot ceea ce vedea și auzea în casele nobililor și clerului roman, și credea că cele spuse de el ajungeau până la urechile cardinalului don Rodrigo de Borja, protectorul lui don Diego.

-Mi-ai întrerupt rugăciunea, continuă episcopul.Sper că nu degeaba.Juanito povesti ceea ce văzuse, cu multe detalii la care adăugă cu laudă altele, inventate.Don Diego nu păru prea interesat de cuvintele lui, dar atunci când la mijloc era un evreu, ordinele primite de episcop nu lăsau semne de îndoială: nimeni nu trebuia trecut cu vederea.Cu un ban de aur și o binecuvântare își lăsă informatorul să plece.În timp ce Juanito se îndepărta spre ”Campo de' Fiori”, unde ar fi împărțit câștigul său cu oarece ”duduie”, episcopul își trezi secretarul și-i dădu ordine precise de urmat pentru acea noapte.

****

Eucharius nu mai aştepta pe nimeni.După ce trimise acasă şi ultimii doi lucrători, închise tipografia. Era deja în pat când auzi bătăi violente în uşă.Coborând în fugă, deschise şi se închină în mod repetat.Imploră, plânse, inventă tot felul de scuze pentru sănătatea lui şi la urmă acceptă cu resemnare invitaţia de a se prezenta, în aceeaşi zi, care şi aşa după culoarea cerului era aproape, nici mai puţin, nici mai mult decât la Basilica lui Petru, unde cardinalul camerleng îl va interoga.Şi de a nu uita să ia cu el probe ale vinovăţiei sau nevinovăţiei lui, îi mai spuse trimisul papal.Cum ar fi putut un condamnat să-şi aducă şi funia cu care va fi spânzurat?! Se întoarse în pat dar numai pentru a-şi linişti soţia.Când simţi că respiră profund se ridică şi coborâ în tipografie. De sub un vraf de cărţi luă o copie din ultima lui muncă.În general făcea mereu aşa, ţinea o copie pentru el, puţin din orgoliu pentru munca făcută, puţin din prudenţă, mai ales că i se întâmplase să nu fie plătit.De data aceasta era divers, mâinile îi tremurau în timp ce ţinea cartea.Oh, contele şi nebunia lui: să organizeze un consiliu de înţelepţi din toate religiile şi nicăieri decât la Roma, fără autoritatea papei.Nici măcar ultimul împărat al Bizanţului nu ar fi îndrăznit aşa ceva!Şi în mod normal, la Roma se ştia deja tot, înainte ca toate copiile să fi început să circule, şi în mod normal, primul căutat era el, Silber Franck, tipograful evreu.Deja îşi imagina, i-ar fi închis tipografia, l-ar fi dus în închisoarea din castelul ”Sant' Angelo” unde l-ar fi torturat şi acuzat de cele mai teribile fapte.Şi el ar fi confesat totul, că ar fi profanat împărtăşania, că ar fi scuipat pe crucifix şi că pe durata paştelui ar fi lăsat să curgă sânge de copil nevinovat.Ce mai, ar fi avut sfârşitul fratelui său sau chiar mai rău, l-ar fi ars de viu.Sau poate că ar fi sfârşit într-o canalizare, fără cinstea şi onoarea unei înmormântări.

Sărmanul Eucharius, ar fi pierdut tot, soţia şi copii lui ar fi fost permanent supravegheaţi, sau chiar morţi.Pentru că nu ar fi lăsat nimic din ce este al lui: ceea ce nu ar fi fost ars, ar fi fost sechestrat.Ce fel de destin sălbatic şi răuvoitor prevedea să furi şi să ucizi în numele Său?Sau poate în acest mod se aduna glorie seculară şi salvare eternă!În timp ce, ceilalţi ca el erau predestinaţi infernului, pe pământ şi în cer?

-De ce, conte?De ce trebuie să plătesc?Pentru încrederea acordată când aţi avut nevoie?Pentru îndemânarea mea în ale tipografiei?Adonai, o Adonai, m-ai abandonat şi e just pentru că te-am trădat.Iartă-mă, Adonai!Salvează-l pe umilul tău servitor.

-Şi tu conte, pentru că eşti în relaţii aşa de apropiate cu El, vorbeşte-i de mine!Lacrimile începură să inunde din abundenţă obrajii slabi pînă când disperarea se transformă în furie.Luă cartea în mână, o aruncă la pământ, scuipă pe ea.O luă de la pământ şi cu un gest furios deschise uşiţa sobei, privind imobil focul.Să o ardă poate nu i-ar fi ajutat.Dimpotrivă, poate ar fi fost mai rău.Când lacrimile începură să se usuce, îşi dădu seama că viitorul lui era deja ”însemnat”.Şi se simţi ca Iuda, destinat să-şi trădeze domnul, pentru ca el, să fie sacrificat sau glorificat.Îi dori contelui acelaşi destin ca al lui Isus, în timp ce primele lumini ale zorilor pătrundeau în încăpere.

ROMA
Vineri, 8 decembrie 1486

Euchariu Silber Franck ezită un moment în timp ce urca cele treizeci şi cinci de trepte, destul de mari, care duceau la mormântul şi Basilica San Pietro.Mulţi credincioşi le urcau în genunchi, ca un act de umilinţă, aşa cum a făcut şi Carol cel Mare, dar el nu ar fi făcut-o.Nu avea nevoie de alte umiliri.Cele trei mari porţi arcuite care-i apărură în faţă îl puseră în îndoială.Pe care să o aleagă?Fiecare avea o semnificaţie precisă şi el ştia, în timp ce mulţi creştini, creştinătatea ignora acele lucruri.”Poarta Justiţiei” era la stânga, a ”Adevărului” la mijloc şi a ”Dreptăţii” la dreapta.O alese pe a treia, pentru că nu era nici justiţie în ceea ce făcea şi nici adevăr, şi intră cu pas hotărât.Într-o parte a mantiei lui ducea o copie ale ”Conclusiones”, a clientului său, contele Mirandola.Nu-l opri nimeni şi se găsi în marele spaţiu plin de coloane, de unde putea să admire, în sfârşit, faţada giganticei basilice cu cinci navate (navată – spaţiu intern al unei biserici cuprins între două file de coloane sau pilaştri), opera împăratului Constantin.Dar totul împrejur era într-o stare de semiabandon, un fel de şantier deschis în care nu lucra nimeni.Cu mulţi ani înainte fusese conceput un mare proiect pentru restructurarea basilicii şi papa Nicola V lăsă acest lucru în seama arhitectului Leon Battista

Alberti.Eucharius cunoștea ce putea face arhitectul și odată admiră minunile din ”DE RE AEDIFICATORIA”, editată de Alemanno, un tipograf din Florența, care ca și el, își ascundea originile evreiești.Dar lucrările s-au terminat o dată cu moartea papei și acum, în jur nu se vedeau decât pereți rupți, acoperișuri sparte, piatră și pulbere peste tot.

-În halul ăsta ai ajuns, ”Sfântă Biserică Romană”?Și eu care pun în tine toată încrederea mea, toate speranțele mele, însăși viața mea?”Curvă fără stăpân!” (”puttana sciolta” - text original) ți-a spus acel poet florentin, cea care stă doar cu puternicii lumii.Oricum, ești precum târfa din Apocalipsă, care trebuie ucisă și trimisă în infern, de unde vine.Eucharius tresări când în interiorul basilicii, un călugăr dominican cu gluga pe cap, îl opri cu un gest ferm al mâinii.Speriat bâlbâi ceva de o convocare la cardinalul camerleng.Fără un cuvânt, călugărul îi făcu semn să-l urmeze.Ieșiră din biserică și prin porticul spre exterior intrară într-un edificiu bogat împodobit cu stucaturi, plin de armuri de cavaler.Tipograful rămase într-o cameră, luminată de o fereastră mare, în care unicele dotări erau un scaun în formă de cruce, după moda florentină și un fel de suport din lemn, pe care se putea îngenunchia.Îngenunche și el.Puțin după, printr-o ușă laterală de la stânga sa, intră o persoană nu prea înaltă, cu o pelerină de culoare purpurie și o beretă striată de mătase roșie.Euchariu dădu să se ridice, dar ultimul venit îi făcu semn că poate să rămână în genunchi; părea o confesiune cu camerlengul așezat în fața lui pe scaun.

-Sunt cardinalul Sansoni, camerlengul.Vă ascult, Eucharius Silber Franck.Și încercați să fiți cinstit și sincer pentru că Dumnezeu vă privește.

****

Strigătele lui Innocenzo VIII răsunau în toată clădirea.

-Ce tânăr arogant!A decis să-mi ia locul?De asta a plecat de la Paris și a venit la Roma?Contele Mirandola nu are voie să publice nici măcar o listă cu prostituatele Romei fără știrea mea.

-Sanctitate, vă rog, vă aud toți!

-”*Meggiu*”! ”*Ah, m'atastu se ghe sun*!”

-Sanctitate, nu înțeleg.

-Păi da, ești toscan și țăran, e în genoveză, ignorantule, înseamnă ”că mă atinge dacă exist”.

-Și ce înseamnă, Sanctitate?

-Înseamnă că un lucru e în așa hal de nemaiauzit, că mă ating, mă pipăi, să văd dacă exist cu adevărat.Las-o baltă.Mai degrabă spune-mi, ai citit acea carte?

-Nu Sanctitate, am primit-o în urmă cu câteva minute.A adus-o chiar tipograful, cu profundă umilință.

-Cum ai spus că se numește acel creștin destoinic?

-Eucharius Silber Franck, are o prăvălie...

-Da, creștin!Îl cunosc, e tipograful evreu.

-Convertit, Sanctitate, convertit și foarte devotat, mi s-a spus.

-Convertit sau nu, tot evreu rămâne.Și amintește-ți că ”CHI VEU VIVE DA BON CRESTIAN, DAI BEGGHIN O STAGGHE LONTAN”.

-Sanctitate, vă rog...

-”Un adevărat creștin nu trebuie să aibă credințe false”.

-Am înțeles.Oricum putem opri încă difuzarea cărții.Innocenzo VIII înălță o sprânceană și-l privi fix în ochi pe camerleng, care-i susținu privirea.Da, erau încă în timp și era necesar.Cu toată simpatia ce o simțea pentru geniul tânărului Mirandola, de data asta a trecut linia și nu putea lăsa nepedepsită aroganța lui.Nimeni, nici chiar el, nu-și putea să publice afirmații teologice fără aprobarea papei.

-Foarte bine, Sansoni, și cum vei proceda?

-Cred că pe moment e suficientă o comisie (adunare) de oameni de știință care să examineze textul și care...

-Ajunge, ocupă-te și în grabă.Ai binecuvântarea mea.Dar vreau ca din acest grup să facă parte și Paolo Cortesi.

-Dar acesta e un admirator al contelui de Mirandola.

-Nu are importanță, nu vreau o condamnare, vreau o examinare, ai înțeles?

-Da Sanctitate, dar nu e totul.

-Cum adică nu e totul?Ce îmi ascunzi, camerlengule?

-Faptul a ceea ce mi-a spus evreul, Eucharius, că contele nostru vrea să întrunească un consiliu de înțelepți.

-Ce anume?, urlă cu toată gura papa.Fii atent la ceea ce spui Raffaele Riario Sansoni e Galeotti, continuă el cu voce amenințătoare, sau voi avea bucuria să te văd atârnând printre crenelurile castelului Sant'Angelo până când corbii vor înălbi oasele tale.Prelatul se făcu și mai mic decât era: știa că riscă, furia papei era periculoasă, dar ca să fie bine, era indicat să-i spună textual tot ceea ce aflase de la tipograf.În acest fel ar fi îndreptat împotriva altora, Mirandola, tipograful, mânia și răzbunarea lui Innocenzo.Așa făcu, luând distanță de spusele evreului și aruncând în cârca acestuia orice responsabilitate despre adevărul sau neadevărul celor spuse.Pe timpul întâlnirii fața papei se schimbă în culoare, de la roșu de furie până la alb de mirare.Papa părea fără forțe și abia vorbi:

-Dar asta e ... erezie !

-Așa cred și eu, Sanctitate, spuse Sansoni, satisfăcut de cum a reușit să prezinte faptele.Nu a avut o mare simpatie pentru tânărul nobil, care tuturor, la Paris, la Bologna, la Roma și mai ales la Florența, Florența lui, era ca un idol.Poate din cauza frumuseții lui, poate a inteligenței, a titlului nobiliar mai mare decât cel al lui Sansoni.De data asta contele nu ami avea scăpare, și poate prietenia lui cu puternicul Lorenzo de' Medici, primul creditor al bisericii, ar fi adus ceva avantaje economice.

-Și când ar trebui să aibă loc această întrunire?

-Februarie următor, Sanctitate.Crea că Mirandola, cu sursele sale de venit, ar vrea să plătească călătoria și șederea tuturor invitaților.

-Evrei, musulmani, eretici...,toți aici la Roma și sub nasul meu,..., sub nasul papei!Ce se va spune despre mine?

-Eucharius spunea că Mirandola ar fi convins că papei i-ar face plăcere și nu s-ar simți deranjat.

-Da, dar ”*famme u piasè*” - ”fă-mi o favoare”, așa cum piciorului meu îi place reumatismul, spuse papa rânjind cu dinții strânși.Camerlengul era liniștit, papei îi trecuse furia, și cu aceasta, consecințele negative ale întrevederii.Contele de Mirandola era fără scăpare, asta în cazul în care tezele lui, ”Conclusiones” nu erau altceva decât o lucrare a papei și a politicii sale, lucru foarte improbabil.Era doar o chestiune de timp, poate că și evreul era fără scăpare, dar asta nu avea importanță.

-Trebuie să împiedicăm în orice fel adunarea, chiar dacă îmi vine rău numai când vorbesc în așa fel, de o simplă ”întrevedere”, între oameni de știință,..., dar ce oameni de știință, șarlatani și eretici.

-Absolut.

-Află dacă tipograful evreu are încă toate copiile, caz în care cumpără-le.

-Toate, Sanctitate?

-Toate, desigur.

-Nu ar fi mai bine și mai economic dacă le-am sechestra?

-Prost gândit! Nimeni nu trebuie să afle că noi știm.Și amintește-ți că Mirandola este protejatul lui Lorenzo de' Medici.Aici la Roma, e oaspetele cardinalului de Rossi, nepotul Magnificului.Nu vreau să avem incidente diplomatice.Cu grijă, Sansoni, cu grijă.

-Și dacă copiile nu mai există?

-Mișcă-te! Găsește-le! Și încearcă să interceptezi invitațiile, asta dacă nu au fost trimise toate.Dar fă ceva, pentru Dumnezeu!Sansoni răspunse la cuvintele papei.

-Va fi după voința voastră, Sanctitate.

-Voința lui Dumnezeu, Sansoni, a lui Dumnezeu.

ROMA
Vineri, 15 decembrie 1486

În casa cardinalului de Rossi, la calda adiere a flăcărilor din șemineu, Giovanni Pico scria o scrisoare,

”inamicului, ca un frate”, după cum îi spunea el călugărului Girolamo Savonarola.Tonul scrisorii era blând, ca un tată către fiul său, chiar dacă călugărul era mai mare cu unsprezece ani și Pico îl considera un veritabil maestru.Dar acum Giovanni cunoștea, privind chiar cu o anume bunăvoință, și nu cu spirit critic ieșirile lipsite de autocontrol ale călugărului care de ceva timp făceau vâlvă la Florența.În scurt timp, orice lucru ar fi fost îndeplinit, totul ar fi fost revelat.Omul, umanitatea ar fi înțeles totul și ideile lui Platon ar fi rodit: ”Dacă se cunoaște BINELE, nu se poate face totul decât pentru BINE și în folosul BINELUI”.Contele de Mirandola rămase un moment cu pana în mână și privi prin fereastră.Cerul era limpede și norii, subțiri ca niște aripi de îngeri duceau cu ele cristale de gheață.Se anunța o iarnă dură.Ușa se deschise fără ca cineva să fi bătut și o umbră cu gluga trasă intră în încăpere, pe furiș, fără cel mai mic zgomot.O dată cu el intră în cameră și o undă de aer rece.Apropiindu-se, prin spate de conte, o mână i se așează acestuia pe umăr.Pico nici măcar nu ridică privirea, continuând să scrie alte cuvinte.

-Scriu celui mai faimos Girolamo din lumea întreagă și simt atingerea unui prieten drag.E o zi aparte, azi.

-M-ai recunoscut?, spuse umbra descoperindu-și fața.

-Girolamo Benivieni, aș recunoaște mâna ta chiar și printr-o învelitoare pentru cal.Vino să te îmbrățișez.Cei doi se îmbrățișară cu afecțiune, fratern, până când Girolamo prinse între mâinile sale chipul celuilalt.O ușoară umbră de neplăcere trecu pe fața lui Pico.Chiar dacă îl prețuia în mod deosebit, anumite manifestări de afecțiune nu-i plăceau.Se desprinse din îmbrățișarea lui și-l invită să se așeze alături.

-Așează-te, Girolamo, și spune-mi de cât timp ești la Roma?

-Am ajuns ieri și cam de mult timp nu mai aveam vești de la tine, și eram... preocupat.

-Și de ce anume?, răspunse contele zâmbind.Cât timp trăim, nu avem de ce să ne temem iar când vom fi morți, din ce motiv să ne mai fie frică?

-De data asta nu mă ”înșeli” cu filosofia ta.Am de ce să mă tem și sunt aici din acest motiv.

-Lasă, Girolamo, lucrurile care le știi merg de la sine.”Tezele” mele sunt gata, la fel și scrisorile cu invitațiile.Tocmai îi scriam lui Savonarola, aș vrea să vii și tu.Peste două luni...

-Peste două luni vei fi mort!Și nu va fi suficientă prietenia lui Lorenzo pentru a te salva.Medici sunt influenți, dar tu... îl sfidezi pe Atotputernic.

-Nu!, răspunse Mirandola cu duritate.Sfidez întunericul ignoranței, al neștiinței, aroganța puterii și toți ”șoarecii din canal” care au invadat lumea de-a lungul secolelor și care infectează pînă și aerul pe care-l respirăm.

-Și cine crezi că e vinovat de toate astea?Dacă Dumnezeu ar fi vrut să ne facă îngeri, ar fi făcut-o.În schimb a vrut să umblăm pe pământ și să purtăm greutatea păcatelor noastre, pe care nimeni nu va putea să le ierte.

-Girolamo, ce s-a întâmplat cu prietenul meu de discuții, cu vorba dulce și ascuțită, cu râs nevinovat și contagios?Și ai grijă, discuțiile tale despre păcate pot fi eretice pentru o ureche mai puțin onestă.

-Voi râde și voi glumi când totul se va sfârși.La Florența deja a ajuns vestea că ai publicat ”Ideile” tale și toți freamătă, Medici mai ales, dar și Tornabuoni, Strozzi, Salviati, chiar și familiile inamice Magnificului, Albizi și Pazzi.Chiar și Poliziano, care ”înnebunește” citindu-te, spune tuturor că în lume nu există unul ca tine.

-Angelo, cât îmi lipsește prietenia și compania lui.

-Toți sunt curioși să cunoască ce a mai ”născocit”marea minte a tânărului Mirandola.Să te ridice în slăvi sau să te urce pe cruce.

-Și Savonarola ce spune?

-Mi-a transmis să te salut și să fii atent la ”Idele lui Marte” (”*Idi di marzo*” - text original – în calendarul roman, a cincisprezecea zi a lunilor martie, iulie, octombrie și a treisprezecea a celorlalte luni) și că va arde cartea ta dacă vorbești bine despre papă.Râsul contelui de Mirandola îl molipsi și pe prietenul său.Afecțiunea lui pentru autorul ”Tezelor” îi dădea mai multă suferință și preocupare și nu ar fi făcut nimic împotriva lui nici dacă Dumnezeu în persoană i-ar fi cerut-o.Luă cupa cu vin întinsă de Pico, privindu-l cu intensitate.

-La ce te gândești?, îl întrebă contele.Mi-e teamă de gândurile tale când ai această privire.

-Mă gândeam la nașterea ta.

-Când m-am născut?Aveai doar zece ani și erai ”moașă”?

-Măcar dacă te-aș fi văzut născându-te.Mă gândeam la acel glob de lumină care apăru la capul tău și semnificațiile apariției.

-Sfera mea, binecuvântare și blestem în același timp.Când o caut, adesea îmi fuge și când nu mă aștept apare ca un meteorit.

-Ești un ales, Giovanni, o știu, o simt.Contele goli dintr-o înghițitură pocalul cu vin.

-Ales, pentru ce anume?Eu știu că datoria mea este să fac cunoscut conținutul ”Tezelor”mele.Asta e unica predestinare.

-Se prea poate.Dacă Dumnezeu va vrea și lumea va cunoaște ceea ce ai de spus, mulți te vor asemăna cu profetul Ezechiel, când cuvântul Domnului nostru fu anunțat cu un car de foc.Important este ca tu însuți să nu ”stingi” acel foc.Multe ruguri ard deja în toată Europa.

-Nu sunt profet și nu voi muri de foc.În orice fel, dacă aș putea, aș utiliza sfera de foc după cum cred eu și nu mi-ar displăcea să o lansez împotriva celor care la Roma călăuzesc suflete.Privindu-l pe Girolamo cu intensitate și având consensul lui, Pico se ridică și se duse spre un birou de lemn, bogat ornamentat.Îl deschise și introducând mâna la interior, declanșă un mecanism care ținea închis un sertar secret.

-E totul aici!, spuse contele cu fața brusc serioasă, scoțând afară manuscrisul cu paginile lipite.

-Totul e aici!, repetă așezând manuscrisul pe masa de lucru.

-Mai spune-mi despre, zise Benivieni, așezându-se.Mi se pare că știu așa de puțin.Știa că înăuntru e cheia cunoașterii, sfârșitul oricărei dispute.Știa că înăuntru se explică filosofilor, oamenilor de știință, originea omului, cea adevărată, aceea care a unit toate popoarele lumii.Și mai ales, cine era Adevărata Existență, Entitatea care guverna universul dintotdeauna, Fântâna Vieții, Principiul Creator.

FLORENȚA și ROMA
Duminică 7 și luni 8 august 1938

Giacomo de Mola apăru în unul din spațiile dintre coloanele din vârful turnului Giotto.Cele peste patru sute de trepte l-au lăsat aproape fără suflare, dar se simțea bine și împăcat cu sine însuși.Își curăță ochelarii de picăturile de sudoare și trase în plămâni briza ușoară.Nu privi în jos, să nu înceapă iar ”răul de altitudine” și lăsă privirea pe vîrfurile acoperișurilor, și mai departe, spre turnul de la ”Palazzo Vecchio”.Câțiva câini și câteva voci izolate tulburau o Florență liniștită și însorită.De Mola scoase carnețelul negru căruia îi încredința faptele de peste săptămână.Nimic prea personal și nici prea periculos în caz că l-ar fi pierdut sau i-ar fi fost furat.În dreptul notițelor, observațiilor și diverse ”memento”, o singură curiozitate: un număr progresiv în dreptul fiecărei duminici.Numărul zilei în curs era 23503.Giacomo zâmbi gândindu-se că douăzeci și trei de mii cinci sute trei duminici trecuseră de când familia lui era proprietara cărții.Pentru a o proteja, de Mola au călătorit mult, întregi generații, dar întorcându-se mereu, pe cât posibil la Florența.Cercul Omega, de secole, nu trădase niciodată funcția de loc sigur, de refugiu și protecție, pentru mai mult decât acele mii de duminici, începând cu 1487.Da, Florența fusese mereu o mamă admirabilă, ca și... Un porumbel se așeză pe margine și de Mola ezită între a-l fugări sau a-l lăsa în pace.Dejecțiile păsărilor distruseseră deja din marmura de prin jur.Încetă scrisul și se gândi câte generații de păsări și de de Mola s-ar fi întâlnit în acele circumstanțe și renunță de a goni pasărea.Nu știa cât trăiește un porumbel, dar știa că începând cu Ferruccio era al douăzeci și doilea de Mola, paznic al cărții.Ar fi vrut să fie ultimul, dar timpul încă nu venise, așa cum nu au fost nici secolele trecute.Nu a fost nici Renașterea, cu luptele continue între cele mai puternice familii italiene, dar și europene; ar fi putut fi ”secolul luminilor - ”iluminismul” - dar lupta s-a dus între state întregi.Desigur nu erau nici ultimii ani, în care marele război, în loc să scoată la iveală marile orori, lăsase să încolțească ”semințe” și mai periculoase.Era ceea ce-l înspăimânta mai mult: să vadă că în Spania și în Italia, cultul personalității conducătorului suprem, al omului providențial se insinua încet în conștiințe, chiar dacă limitat la manifestări exterioare de genul parăzilor și adunărilor publice.În schimb, în Germania se ridica o adevărată religie în care Hitler nu era conducătorul, sacerdotul suprem, era însuși Dumnezeu.Dacă ar fi făcut publice cartea și secretul ei ar fi obținut efectul invers decât celui pentru care a fost scrisă, ar fi distrus totul fără să construiască nimic.Și atunci, câți de Mola, câți veghetori vor mai veni încă după el?Giovanni care peste puțin timpși-ar fi schimbat

numele din Volpe în de Mola ar continua tradiția, dar și timpul lui ar fi trecut.Poate o dată cu noul mileniu... . Cele trei clopote începură să sune, anunțând că într-un sfert de oră ar fi început slujba de după-amiază. Porumbelul zbură și de Mola se gândi că ar fi mai bine să se îndepărteze înainte ca piața Domului să se umple de lume.Privi ceasul.Era cinci fără un sfert.La acea oră Giovanni deja era ajuns în camera lui de hotel, la Roma.Era bucuros că măcar o dată era Giovanni cel care a găsit un cumpărător, dispus să plătească o mie cinci sute de lire pentru un dicționar de latină-germană, chiar dacă din secolul XVI.Giovanni devenea din ce în ce mai sigur pe picioarele sale, și asta era bine, pentru că peste câțiva ani ar fi trebuit să se confrunte cu alte responsabilități și mai dificile decât cele legate de gestionarea unui magazin de cărți rare.

****

Parcul ”Villa Wolkonsky”, reședința ambasadei Germaniei la Roma forfotea de uniformele gri al ofițerilor din Wermacht și de cele negre ale SS-ului; cei în civil care circulau făceau parte din poliția secretă, Gestapo.Giovanni Volpe recunoscu de departe reședința, împodobită cum era cu gigantice steaguri roșii cu crucea încârligată.Ajuns la intrare își arătă documentele: ofițerul de servici, în uniformă neagră și cu banderola roșie pe braț îl privi cu aer superior.Giovanni se simți ofensat și fără reținere începu să-l cerceteze cu privirea.Cu permisul de intrare – vizitator la vedere, intră pe drumul de acces care ducea la intrarea monumentală, cu baldachin și patru coloane de marmură.Fațada clădirii se înălța impozantă, pe două etaje și Giovanni se simți ca un barbar în vizită la împăratul Romei.Abia trecu pragul intrării că un angajat al ambasadei, atenționat de cel de la poartă, îl conduse imediat la etajul superior, într-un salon amplu, cu mobilier în stil italian de pa la 1700.Admira o ladă când simți o persoană în spatele lui; se întoarse și văzu fața impunătoare a ambasadorului von Mackensen venind în întâmpinarea lui, surâzîtor și cu mâna întinsă.

-Herr Volpe, ce plăcere.Ați călătorit cu bine?

-Foarte bine, domnule ambasador.

-Bine, văd că admirați ultima mea achiziție.

-Da, într-adevăr frumoasă.

-Vă pricepeți, Herr Volpe.Este opera unui mare lemnar de-al dumneavoastră, Giuseppe Maggiolini.O operă unică, irepetabilă, cu însăși semnătura artistului.

-Felicitările mele, domnule ambasador, spuse Volpe cu un ton untos.

-Ja,ja, dar acum veniți cu mine, vă rog, în biroul meu.Abia intrat în cameră, Giovanni încremeni: în fața marii ferestre era un om care îi aștepta în picioare.Fuma fără rpobleme, dar își lovi călcâiele la vederea ambasadorului, semn că sub haina civilă, tot un militar rămânea.

-Herr Volpe, vă prezint pe Herr Zugel.De azi înainte, el va fi omul nostru de legătură.Nu vă lăsați indus în eroare de vârsta lui.La Berlin, acest tânăr este foarte bine considerat, și de încredere.Ca și mine, adăugă ambasadorul sinistru.Zugel stinse țigara și întinse mâna dreaptă, ascunzând la spate mâna stângă.Volpe știa că acel gest, încă de la uciderea lui Cezar, însemna să oferi loialitate cu o mână și să ascundă cuțitul în cealaltă, motiv care-i stârni antipatia.În plus, Zugel purta părul dat cu briantină și pieptănat peste cap, o pieptănătură care nu-i plăcea dar era la mare modă.

-Pot vorbi liber, domnule ambasador?

-Desigur, bunule prieten, răspunse ambasadorul, lăsându-se să cadă în fotoliul auriu destul de mare și încrucișându-și brațele pe abdomenul proeminent.

-Ajung imediat la subiect.Maestrul meu încă nu are destulă încredere în mine.Dar știu unde este cartea, sau mai bine zis, cum să ajung la ea, pentru că am instrucțiuni precise de cum trebuie să procedez la moartea lui.Von Mackensen și Zugel se priviră.

-Dar cred că, continuă Volpe, e o chestiune de câteve luni.De Mola e din ce în ce mai preocupat de situația politică din Italia și are din ce în ce mai multă nevoie de încredere în mine.Chiar și chestiunea evreiască...

-De Mola e evreu?, îl întrerupse Zugel.

-Nu, e italian cu îndepărtate origini franceze.

-Păcat!, răspunse Zugel zâmbind.

-Situația e că, spuse von Mackensen ridicându-se, nu avem prea mult timp.Vedeți, Herr Volpe, noi

suntem aici la Roma, în frumoasa dumneavoastră Italie, aproape vrăjiți de clima și atmosfera de aici.Dar situația la Berlin e diversă; acolo nu se cunoaște cuvântul ”calm”, ”așteptare”, ”răbdare”.Vă spun un mic secret.*Reichsfurerul* nostru, Heinrich Himmler e personal interesat de dumneavoastră.Cu oferta dumneavoastră ați ajuns la inima lui.Ca toți marii conducători are multe virtuți, dar nu și darul ”răbdării”.De când a aflat de existența cărții, nu face decât să o ceară și ne-o cere nouă, ați înțeles?Giovanni Volpe era nervos, dar încerca în toate modurile să nu se vadă.În acel joc vroia să fie tratat de la egal, chiar dacă era unicul mod de a fi strivit.

-Trebuie să știți, continuă ambasadorul cu ton confidențial că Herr Himmler e convins, aș spune chiar mai mult decât Fuhrer de marea misiune a Reich-ului milenar.El susține că acest scop a fost profetizat de mult timp, dintotdeauna, dar că are nevoie și de câteva semne, să spunem în acest fel,care să demonstreze acest lucru fără umbră de îndoială.Cred că știți că tocmai în acest an, ”Lancia lui Longinus”, care-l străpunse pe Isus, a fost transferată cu mari onoruri de la Viena la Nuremberg.Poate nu știați că suntem aproape de a avea și ”Sfântul Graal”, care știm că e în Spania.Toate, semne foarte importante.Mai mult aș spune: sunt instrumente pe care Reich-ul trebuie să le aibă pentru realizarea misiunii istorice.Deci nu putem aștepta peste măsură cartea dumneavoastră și pentru ceea ce ar trebui să conțină; divulgarea ei va fi o bombă care va îndepărta ultimele piedici în calea a ceea ce Reichsfuhrer-ul nostru numea ” religia Reich-ului”.Spun ”ar trebui” pentru că nimeni nu a văzut cartea.Și dacă va fi un bine pentru Reich, va fi și pentru dumneavoastră.M-ați înțeles, nu-i așa?, Herr Volpe?Ultimele cuvinte au fost pronunțate cu un ton decis și amenințător.Volpe stinse țigara pe jumătate fumată, cu un calm studiat.

-Ar fi deci oportun ca de Mola să moară cel mai curând posibil, deci?

-”Ja”, spuse von Mackensen zâmbind și desfăcându-și brațele, ”foarte oportun”.

-Am reținut, spuse Volpe cu răceală, dar eu nu sunt dispus să...

-”Nein, nein”, îl întrerupse Zugel, luându-l de un braț, într-un gest foarte amical.Volpe privi cu repulsie mâna lui Zugel acoperită cu pete brun-roșiatice.

-”Nein”, continuă el, dumneavoastră sunteți un om de știință.De aceste mici detalii ne vom ocupa noi.Dumneavoastră veți fi numai anunțat când și în ce fel.

-În ce fel nu mă interesează, dar amintiți-vă că dacă moartea maestrului meu nu va ”apărea” naturală, caseta va rămâne sigilată pentru alți douăzeci de ani, spuse Volpe eliberându-și brațul.Eu vreau ... doar să fie respectat acordul nostru.

-Fiți liniștit, spuse von Mackensen, Herr Himmler deja a dat dispoziție pentru plată.Și ca să spun adevărul, s-a mirat puțin când în loc de mărcile noastre ați cerut dolari.America e supravalutată.Dar totul va fi făcut conform înțelegerii: imediat ce de Mola va fi mort și ne veți da cartea, contul dumneavoastră din Elveția va fi mai bogat cu două sute de mii de dolari.Vă doresc doar ca acea carte să valoreze așa de mult, altfel, Herr Volpe, nu vă veți bucura de nici o centezimă.

-Le valorează pe toate, și chiar mai mult cred.

-Și ce veți face cu toți acești bani?

-Dacă nu vă displace, voi merge în Statele Unite, de aceea am cerut dolari.

-Foarte bine, Herr Volpe, sunteți liber să mergeți oriunde doriți.Dar amintiți-vă că dacă Herr Himmler nu va fi mulțumit, vă puteți schimba numele și înfățișarea, tot vă vom găsi.Avem mulți prieteni, chiar și în acea țară capitalistă.

-Când veți începe?

-Sunteți așa de grăbit?

-Nu, nu.Mi se părea că vă grăbiți voi, răspunse Volpe privindu-l în ochi.

-Curând, foarte curând, spuse ambasadorul întinzându-i mâna, semn că discuția a luat sfârșit.Giovanni Volpe deschise geanta, scoase afară o carte cu coperți de piele roșie, cu o ramă delicată aurie, pe care o așeză pe masă.Ambasadorul rămase perplex, dar imediat își atinse fruntea cu mâna și zâmbi.

-Stema principelui de Condé, spuse mângâind coperta.După care luă un plic din sertarul biroului și i-l dădu lui Giovanni.Acesta îl introduse în buzunarul interior al hainei.

-Nu-i numărați?, îl întrebă von Mackensen.O mie cinci sute de lire nu e puțin.

-Nu, răspunse Volpe, cu seriozitate, am încredere în dumneavoastră.

Corul Basilicii ”San Pietro” intona o ”*Miserere*” de introducere, când contele de Mirandola și Girolamo Benivieni intrară.Trecură pe partea dreaptă a celei de-a doua navate, cu mantiile stârnind nori de praf prin frecarea de pardoseală.De la moartea lui Nicolo V, cu peste treizeci de ani înainte, basilica era un șantier deschis, și după cum se tărăgănau lucrurile de decenii, părea că va fi așa pentru încă mulți ani.Papa își făcu intrarea în mod triumfal, anunțat cu sunetele trâmbițelor de argint, de un cor care intona ”aleluia”, ca și cum intrarea sa ar fi anunțat învierea lui Isus.Înconjurat de cardinali în veșminte de culoare roșie-purpurie, figura lui corpolentă era accentuată de o vestă albă, cu înfloriturі de aur.Așezându-se în jilțul papal și îndepărtându-și mantia de hermelină roșie cu broderii, făcu semn unui grup de nobili în așteptare.Unul câte unul se apropiară prosternându-se și sărutându-i încălțămintea.Era un ritual vechi și sublinia supunerea față de autoritatea papei.

-Cine sunt?, întrebă Pico ușor la urechea lui Girolamo.Magdalene care săruta picioarele lui Hristos sau senatori care aduc un omagiu împăratului?

-Nu știu, spuse Benivieni zâmbind, dar știu că ”sacrul pantof ” are un miros care ar îndepărta și un porc.

-Ești mai eretic decât mine și Savonarola la un loc.Innocenzo ar fi în stare să te castreze și pentru mult mai puțin decât ceea ce ai spus.

-Organele mele stau bine la locul lor.Mie frică mai degrabă de gărzile sale ...

-Margherita!Ea e, în sfârșit!Privește, Girolamo, cât e de frumoasă.Aproape de ei, dar în navata opusă, o doamnă în picioare, cu ținuta demnă, privea imobilă scena sărutării încălțămintei.Atitudinea ei nu părea ca fiind a unei credincioase, ci mai degrabă a unei persoane curioase.Avea un veșmânt de damasc, de culoare albastră și o mantie brodată cu flori de crini aurii, pe fond albastru, simbolul apartenenței prin căsătorie la familia Medici.

-Margherita?!, spuse Benivieni neîncrezător.Ea, aici la Roma?

-Dar tu crezi că în fiecare duminică vine aici să asculte slujba?E întâlnirea noastră așa cum ne-am promis.

-Nu e posibil! Încă te mai gândești la ea?

-Cum altfel să fac?

-Nu și-e de ajuns cele întâmplate?

-Nu, aș reface-o de fiecare dată.

-Spune-o spiritelor care și-au pierdut viața din cauza voastră.Cei trei episcopi veniți la celebrare cântară un ”*Ite missa est*” iar toți ceilalți le răspunseră în cor cu ”*Deo gratias*”, de parcă ar fi mulțumit lui Dumnezeu că slujba aceea lungă s-a terminat.În acel moment Margherita întorcându-se îl văzu.A trebuit să se sprijine de brațul soțului pentru felul cum îi bătea inima cu putere.Dar imediat își recâștigă atitudinea calmă și făcu anumite semne din cap, aproape ca o rugăciune mută.

-Vrea să ne vedem, spuse Pico, și vreau și eu.

-Ești nebun, răspunse Benivieni, e cu soțul ei.Și suntem la Roma, îți riști capul.

-Nu, risc mai mult dacă sunt departe.Îți voi explica.

-Și cum vei face să vă întâlniți?Unde vă veți întâlni?

-Poimâine, pe la ora patru, după-amiază, în a treia biserică cea mai apropiată de San Pietro.

-Dar cum?Când ați căzut de acord?

-Acum.A închinat capul de două ori, deci două zile; și-a rotit capul spre stânga de patru ori pentru a-mi spune la ce oră și de trei ori la dreapta pentru a-mi indica a treia biserică mai apropiată.E limbajul nostru.

-Sunteți doi nebuni.

-Și nu e totul, prietene.Margherita și-a împreunat mâinile în rugăciune.Înseamnă că unul din noi doi e în pericol și sper să fiu eu acela.

-Nu la fel și pentru mine, răspunse Benivieni ca pentru el.Giovanni îl luă de un braț și se îndepărtară amestecându-se în mulțime.Atmosfera de afară era mai pașnică decât aceea care se respira între pereții reci de marmură ai basilicii.

-Hai la mine acasă, îi spuse, azi sunt fericit și vreau să-ți arăt ceva.Benivieni îi zâmbi, neputând să reziste entuziasmului său.

****

Halebardele încrucișate blocau intrarea cardinalului Sansoni în sala de audiențe.

-Lăsați-mă să trec, strigă cu voce stridentă, dar gărzile nici nu se mișcară.

-Sunt cardinalul camerleng!, continuă el din ce în ce mai puțin convingător.Am dreptul să intru.Gărzile pontificale continuau să-l ignore și Sansoni se așeză pe o bancă, în așteptare.Puțin după, pe ușa pe unde încercă fără succes să intre, ieși o tânără femeie.Sansoni o privi cu interes și aviditate: cu sânii mari ce păreau să explodeze strânși de corsetul de damasc.Cu părul în dezordine, lăsat liber pe umeri, cu buzele vopsite în roșu; înțelese că nu putea fi de viță nobilă, chiar dacă în acea perioadă nu era ușor de distins dintre doamnele care treceau pe la curtea papală, dacă era o prostituată sau o baronesă.

-Acum pot intra?, întrebă gărzile.Lănciile se mișcară și Sansoni intră cu un mănunchi de foi sub braț.Innocenzo VIII degusta niște struguri târzii aduși direct de pe domeniile familiei sale din Sicilia.

-Sancitate, v-ați odihnit?Tonul vocii nu ieși așa servil cum și-ar fi dorit.

-”*Nu me rumpe u belin*, Sansoni, *cossa ti veu* ”? (”Nu mă „ rupe”, ce vrei ?”)

-Am aici o listă cu magistrații propuși pentru a judeca ”Tezele” contelui de Mirandola.

-Oh, bravo!Dă-mi să citesc.Innocenzo citi plictisit numele tuturor, dar se opri asupra unuia.

-Pedro Garcia?Ah, ăsta ți l-a impus Borgia.

-Mi l-a ”recomandat”, Sanctitate.Episcopul de Barcelona e de fapt un mare prieten al Eminenței Sale. Eminența sa spaniolă nu are prieteni ci doar protejați, protectori sau dușmani.

-Să spunem că monsenior Garcia e un protejat al său.

-Așa mai merge, Sansoni.Nu fă pe vicleanul cu mine, sunt încă papă și încă nu am murit.Lista e bună, pregătește numirile.Și spune tuturor magistraților că până în februarie vreau sentința.

-Așa va fi.

-Și să fie clar, vreau o examinare onestă și sinceră, nu o condamnare justificată de prejudecăți.

-Așa va fi.

-Acum trimiteți pe cineva la contele Mirandola, vreau să-i vorbesc.

-Sanctitate?

-Ai înțeles bine, Sansoni.Cum se poate că până acum mi-ai spus că ai înțeles tot și acum când îți cer să vorbesc cu Mirandola, te prefaci că nu m-ai înțeles?

-Dar de ce ... Sanctitate, cartea lui e în cercetări, poae fi eretică, cu acea adunare,..., nu mi se pare potrivit.

-Sansoni, tu nu vei fi niciodată papă.Și știi de ce?Camerlengul îl privi prin ochii abia deschiși.

-Poate că nu am destule merite față de Domnul Nostru?Innocenzo începu să râdă.

-Ești un servitor cum ne e nimeni altul, Sansoni și vei fi capabil să servești și următorul papă.Un singur camerleng pentru trei papi.Ai stofă.Dar nu vei fi papă pentru că iei în considerare limita dintre drept și nedrept, bine și rău, lucrurile clare și cele neclare.Pentru un papă, nu.Un papă trebuie să vadă dincolo de frontiere, dimpotrivă, nici măcar nu trebuie să știe că există acele delimitări.Și de a acționa după regulile făcute de el însuși.Ai înțeles?

-Nu Sanctitate, dar cu siguranță e așa cum spuneți.

-Bine, Sansoni, acuma du-te.Îl vreau pe Mirandola aici, mâine dimineață.

****

-Nu trebuie să te duci, sunt sigur că e o capcană.Girolamo Benivieni umbla încoace și încolo, nervos, pe un covor turcesc, care reproducea o serie de stele albastre, cu opt vârfuri, pe un câmp de culoare roșie, cu un arbore stilizat în centrul unui vas mare.

-Dacă distrugi covorul, gazda mea mă va da afară din casă.Și abia atunci apar necazurile.Trimisul papal era plecat de puțin timp, dar Giovanni Pico nu arăta nici o preocupare pentru intenția expusă, de a se prezenta la palatul apostolic.

-Cardinalul de Rossi va avea probleme și mai mari când va fi acuzat că a dat adăpost unui eretic.

-Poate că-mi va mulțumi pentru onoare.

-Poți fi acuzat de multe lucruri, de răpirea Margheritei- de care ai face bine să stai deoparte, de publicarea ”Tezelor” și nu mai știu pentru ce alte crime, care se pot inventa ușor.

-De acord, Girolamo.Voi încerca să fiu serios, chiar dacă ieșirile tale necontrolate mă fac să râd. Aceasta este o invitație care nu se poate refuza.Să fug înseamnă să-mi semnez sentința pentru crime pe care nu le-am comis.Asta dacă, a spune adevărul e o crimă.

-Ba e.Giovanni îl privi, dar Girolamo nu-i susținu privirea, așezându-se.

-Vreau să-ți povestesc ceva.Știi de ce, îi spuse contele cu seriozitate, în această casă catolică, a acestui cardinal catolic, se află acest covor roșu cu stele în opt vârfuri?

-Nu, dar cu siguranță că-mi vei spune.

-Pentru că gazda noastră, îi răspunse susurând, având strămoși printre întemeietorii catolicismului, e un mare neștiutor.I-a plăcut cum arată covorul, aparența lui, dar nu a reținut esențialul, altfel nu l-ar fi primit în casă nici dacă îl primea cadou.

-Explică-te, Giovanni, nu te înțeleg.

-Steaua cu opt colțuri, octogonul face trecerea de la pătrat la circumferință.Reprezintă cunoașterea sau ”*principiul alchimic*”, poți să-l numești și așa.Este baza secretului lui Nicholas Flamel, alchimistul.Ceea ce orice preot, episcop, cardinal, ar arunca cu plăcere în foc.Steaua e victoria cunoașterii, aceea a primii femei, Eva, care a luat-o din copacul Binelui și Răului.

-Dar e păcatul original, Giovanni.

-Gândește-te puțin, prietene.Când ai fost mic, te-a pedepsit maestrul tău pentru că ai studiat prea mult? Poate un Tată sau o Mamă să-și pedepsească urmașul pentru că acesta vrea să le semene?Cum poate un Dumnezeu, ca toate creaturile sale să nu fie ca El, să fie contrare Lui?Încă nu înțelegi?De ce s-au întâmplat toate acestea?De ce am trecut de pe drumul Luminii pe calea Întunericului?Girolamo era agitat, pentru că pe măsură ce înțelegea logica liniștită și fără cusur a lui Giovanni, se temea din ce în ce mai mult pentru soarta acestuia.

-Există o explicație în toate acestea, și o știi și tu.Dacă te conving că cunoașterea e un păcat, pot spune că voi reuși să te țin în neștiință și în acest fel voi putea să te domin.Fiecare Dumnezeu violent, uzurpator, crud, războinic a fost creat de om pentru a justifica acțiunile sale, ale omului.

-Gândește-te puțin, fiecare Dumnezeu reflectă natura omului și nu invers.De aceea există un Dumnezeu creștin, există Allah, există Yahve și toate celelalte nume care au fost create pentru a justifica războaiele, omuciderile, uzul forței în relațiile interumane.Dar scânteia Existenței Unice nu a murit.De-a lungul secolelor ea a rămas în mici semne, în atâtea înscrisuri, în atâtea tradiții și chiar în acel covor.

-Oprește-te, te rog, mă doare capul.

-Bine atunci.Să ne întoarcem la covor și la neștiința amfitrionului nostru.Dacă am fi în Spania, numai faptul de a avea o așa minune, l-ar aduce imediat în atenția lui Torquemada.

-Poate exagerezi.

-Nici măcar.O spun gândindu-mă la valoarea covorului, care împreună cu alte bunuri ar fi expropriate, și nu la presupusa erezie conținută în el.Girolamo râse la auzul acelor cuvinte și la extraordinara capacitate a lui Giovanni de a reuși să-l facă să râdă, chiar și în momentele cele mai grele.Un joc de cuvinte, gândi, dar suficient: totul părea un joc pentru Giovanni, care asemeni lui Anacarsi, nu degeaba unul din cei Șapte Înțelepți, susținea că râsul este unicul lucru serios în lume.

-Explică-mi atunci ce mister ascunde covorul.

-Nici un mister.În centrul lui este toată explicația.Este copacul vieții în interiorul vasului.Privește, Girolamo.Copacul este cel al cunoașterii, care nu este decât anticul copac al vieții, iar vasul e femeia, mama, MAMA SFÂNTĂ a toți și toate.Giovanni îl luă de braț pe prietenul său, care-și desprine privirea de covor.

-Acest covor este un semn, fără să se știe.Mâinile care l-au țesut știau ce fac, dar fără să știe ce reprezintă.Pot fi ale unei femei, ale unui tânăr, care au lucrat și au îmbinat firele, poate sub cerul înstelat, poate în prăvălia unui artizan, secole și secole înainte.A țesut doar o experiență antică, comună tuturor, ceea ce îi face egali.

-Dar de ce atunci, culegerea mărului din copacul cunoașterii e considerat adevăratul păcat original?

-Ți-am spus mai înainte, Girolamo.Dacă tu ai fi egal cu tatăl, asemeni lui, te-ai închina în fața servitorului său, oricum s-ar numi – papă, preot, sacerdot sau ceva similar?

-Nu, sigur nu.

-Și el în fața ta?

-Nici măcar, am fi toți egali.Giovanni devenise serios.

-Ți-ai dat răspunsul singur, Girolamo.Cunoașterea e adevăratul adevăr, dar cineva a dorit să inverseze termenii.Prin egalitate nu există putere, nu există biserică, nu există papă.Prin cunoaștere nu ar fi nici păcat, nici corupție.E numai iubire, Girolamo.

FLORENȚA
Luni, 19 septembrie 1938

La radio se transmiteau în direct ultimele momente al miracolului lichefierii sângelui lui San Gennaro (protectorul orașului Napoli – nota trad.), dar Wilheilm Zugel nu auzea cele transmise.Dimpotrivă, acum putea chiar să-l închidă.Ofițerul SS, omul de încredere al generalului Heydrich, șeful Gestapo-ului, însărcinat de însuși Heydrich să rezolve ”Operațiunea Mirandola”, îl deschisese mai înainte cu ceva timp și avea sonorul la maxim.Vroia să fie sigur că radioul acoperea țipetele femeii pe care tocmai o violase și care acum zăcea pe pat, semigoală, cu mâinile și picioarele legate încă de barele patului.Lui Zugel îi plăceau prostituatele italiene, erau diverse de cele germane.Concetățenele lui erau prea profesionale, prea reci pentru gusturile lui, acceptau tot, orice depravare posibilă, fiind suficient să fie plătite.Italiencele, în schimb,făceau tărăboi, țipau, îl insultau, plângeau și de mult ce-o făceau, mai mult se excita și plăcerea era mai mare.Femeia de pe pat îi plăcuse, părea de treabă, o casnică.Încercase să țipe când el o legă, dar imediat îi introduse un șervețel în gură.Și de frică să nu moară sufocată, pierzându-și distracția, legă șervețelul în jurul gurii ca zăbala la cai.Țipetele adoratorilor lui San Gennaro, la microfoanele EIAR – societatea de radio de stat, erau mai mult decât suficiente să acopere plânsul în sughițuri al femeii dar și zgomotele plesniturilor date peste față, peste sâni, peste coapse.În timp ce se îmbrăca, satisfăcut de prestația femeii, Wilheilm Zugel se gândi la trebușoara care trebuia îndeplinită peste câteva zile.

Să ucidă nu-i plăcea așa de mult cum îi plăcea să violeze femeile, dar se bucura mai mult, mai ales când aceste activități – uciderile – îi aduceau suficienți bani, aprecierea superiorilor și dominarea celor egali cu el.Să ucidă nu era un lucru pe care să-l facă toți și el o știa foarte bine: să fie considerat ”necesar” și indispensabil în anumite cazuri, îl umpleau de orgoliu și îi mărea forța.În cazul respectiv trebuia să facă o capodoperă, omuciderea trebuia să apară ca o moarte naturală, altfel micul idiot de Volpe ar fi avut mari probleme în recuperarea cărții.Agentul Gestapo-ului se privi în oglindă: azi cel ce comanda era gloriosul ” Al treilea Reich”, dar știa foarte bine că lucrurile se puteau schimba.Nu era absolut preocupat pentru viitor, în orice timp și loc, șefii, oricine ar fi fost ei, doreau același lucru – puterea.Și dacă el i-ar fi servit cu precizie și le-ar fi oferit mijloacele pentru a cuceri și păstra puterea, fără muncă nu ar fi rămas.Își netezi geaca de tweed, unica concesie făcută stilului englez și strânse centura.Din buzunar scoase un pieptene, și fără a se vedea își aranjă părul spre înapoi; îl irita să vadă că începea să piardă din ce în ce mai mult păr.Medicul lui de la Berlin îl informă că de vină ar putea fi psoriazisul, același care-i pătă mâinile în mod iremediabil.Își trase pe mâini niște mănuși lejere de mătase cumpărate de curând și ieși din camera sordidă din zona ”San Frediano”, de unde reușeau să se vadă sclipirile fluviului Arno.Dar înainte scoase o hârtie de o sută de lire pe care o lăsă pe obrazul vânăt al femeii.Trebuia să fie generos pentru ca proprietara să nu facă obiecții și să se adreseze autorităților italiene.Îi era penibil să dea explicații poliției obișnuite, când peste puțin timp avea întâlnire cu poliția secretă.

OVRA nu avea sediul departe și Zugel plecă pe jos.Florența era mai caldă decât Roma, îi lipsea acel vânticel lejer care mai ostoia din căldură.Dar Florența era mică și ceea ce în capitală era împrăștiat încoace și-ncolo, acolo totul era concentrat pe două sau trei locuri.Din ”Borgo San Iacopo” trecu peste ”Ponte Vecchio”: atelierele aurarilor abundau de aur și era o tentație irezistibilă, de a întinde mâna să adune colierele expuse precum podoabele pomilor de Crăciun.Dar știa că, în spatele tejghelelor, printre atâtea bijuterii, îl pândeau ochii mici și atenți ai negustorilor.

-Evrei, spuse cu o voce joasă și cu dispreț, grăbind pasul, peste puțin timp va fi și rândul nostru. Întâlnirea era pentru ora doisprezece, la un sediu al poliției aproape de ”Via delle Terme”, în inima orașului toscan.Mergând repede spre locul de întâlnire își verifică buzunarul hainei să vadă dacă mai avea scrisoarea de prezentare.Era semnată de Pasquale Adriani, temutul inspector general al zonei a IV a OVRA; prin acea

scrisoare recomanda poliției locale să acorde maximă asistență domnului Wilheilm Zugel.Acel ”domnului” îl irită, el era un militar, un locotenent al ”*Schutzstaffel - SS*” și că acel grad, trebuia numit altfel decât ”domn”.Când Italia va deveni o provincie a imperiului german, lucrurile vor fi altfel; pentru moment trebuia să aibă răbdare.

Plantonul de la intrare îi indică să intre în sala de așteptare, alături de femei și orășeni oarecare. Haina plantonului, agățată în unele locuri, roasă în coate și plină de pete îi dădu de gândit: ”Cum pot să impună respectul astfel de oameni?”.După aproape un sfert de oră, auzi numele lui strigat cu voce tare.Era posibil ca italienii să nu aibă habar de treburile rezervate?Fu condus în biroul vice-comisarului Baldo Moretti, sau cel puțin așa reieșea din eticheta de pe ușă.

-Bună ziua, domnule Zugel, spuse celălalt fără a se prezenta.Am fost informat despre sosirea dumneavoastră.Cu ce vă pot ajuta?

-”*Dumneavoastră*?!”M-ați confundat cu vreo femeie?Credeam că măcar poliția italiană va fi mai respectuoasă în privința noului cod de adresare.

-Ah, da, așa e, răspunse distrat vice-comisarul

-Mai întâi îmi trebuie o cameră, rezervată, răspunse Zugel privind în jur.Aștept și alte persoane.

-Da, înțeleg, spuse vice-comisarul fixându-l în ochi, știu că trebuie să ajungă niște ”colegi” de-ai mei.Cuvântul ”colegi” fu spus cu așa un dispreț că Zugel, ridicându-se în picioare rapid, răsturnă sacunul.

-Acești ”colegi” cum îi numiți dumneavoastră sunt oamenii cei mai de încredere ai poliției voastre, prietenii de încredere ai Gestapo-ului, al cărui ofițer mă simt onorat să fiu.

-Nu vă încălziți, domnule Zugel, răspunse calm vice-comisarul, cunosc foarte bine raporturile de prietenie dintre forțele noastre de poliție.Eu nu am spus nimic, sunt aici ca să vă ajut.Mi-ați cerut o cameră, o veți avea.

Camera părea puțin mai mare decât o debara, la primul etaj al clădirii, cu patru scaune și o masă cam șubredă.Deja se gândea cum îi va plăti vice-comisarului pentru ofensele aduse.În scurt timp ajunseră doi civili, care intrară salutând fascist, după care îi întinseră mâinile cu căldură.Unul avea o coamă blondă, ajungându-i până la umeri și care-i ascundea jumătate de frunte, pe față cu un surâs captivant; celălalt, mai bătrân, părea un urs brun, cu părul tuns scurt, cu două brațe enorme și păroase.

-Eu sunt ”*Zanna*” (”Colț,dinte” - în traducere), spuse cel blond, el e ”*Morso*” (”Mușcătură” - în traducere).Nu suntem autorizați să vă facem cunoscute numele noastre reale, dar suntem la dispoziția dumneavoastră.Totală, Herr Zugel! Zugel în sfârșit părea să se simtă în largul lui și arătă scrisoarea șefului OVRA în baza căreia cei doi erau la dispoziția lui.

-Nici o problemă, dumneavoastră comandați și noi executăm, Herr Zugel!, spuse Zanna zâmbind și repetând salutul fascist.Acest fel de italieni îi plăceau.Le explică că până la noi ordine trebuiau să-l supravegheze pe un oarecare Giacomo de Mola, librar-anticar florentin, să noteze obiceiurile lui și să-l avertizeze imediat dacă ar fi fost pe picior de plecare din Florența.Nu dădu alte explicații și nici cei doi nu cerură.

-Dacă nu aveți alte dispoziții, spuse blondul, evident mai mare în grad dintre cei doi, noi plecăm.Spre seară avem lecție la universitate.La privirea perplexă a lui Zugel, Zanna zâmbi.

-Da, continuă el, în sensul că trebuie să dăm o lecție mai mică la un profesoraș, ..., un anume Calogero, o minte mai înfierbântată.

-Ah, înțeleg, răspunse Zugel cu un aer complice, chiar și noi, la timpul respectiv am dat câteva lecții la universitate, dar acum nu mai este nevoie.Oricum, înainte de a pleca trebuie să vă prezint pe cineva.Trebuie să ajungă.

-Trebuie să pregătim o altă lecție, Herr Zugel?, întrebă blondul amical.

-Nu, cel puțin nu acum, dar nu se știe niciodată.După un timp, cât să fumeze o țigară, îngreunând respirația din cămăruță, auziră bătăi în ușă și Giovanni Volpe intră, privind cu aer suspicios la cei doi necunoscuți.Îl salută pe Zugel înclinând capul și rămase în așteptare.

-Herr Volpe, sunteți punctual.Acest lucru vă onorează.Vi-i prezint pe domnii Zanna și Morso, care ne vor ajuta să îndeplinim operațiunea noastră.

-Nu știam că trebuie să cointeresăm și alte persoane.Vă rugasem ca totul să se desfășoare în cel mai mai mare secret posibil.Ambasadorul în persoană...

-Halt!!!, îl întrerupse Zugel.Acum dumneavoastră sunteți cel care nu e rezervat, stimate Volpe.Prima regulă e fără nume.În orice fel, amicii noștri prezenți aici sunt indispensabili reușitei planului.Dar sunt de încredere, prieteni ai Reich-ului, și au o bună reputație.

Volpe înțelese perfect că cei doi făceau parte din OVRA, poliția secretă, despre care se auziră atâtea dar de care nimeni nu știa mai nimic, sau deloc.Aura de mister care o înconjura, începând de la numele obscur, o făcea poate mai de temut decât era în realitate.Se spunea că ar fi fost infiltrată peste tot și singura menire era aceea de a denunța pe oricine era suspect de activități antifasciste.Se spunea că ar folosimetodele inchiziției spaniole și cine intra în pușcăriile lor, cu dificultate ieșea viu.Dar văzându-i pe cei doi, care păreau doi șmecheri de provincie, poate că faima sinistrei OVRA nu era decât o înscenare a regimului, ca multe altele.Volpe amână puțin răspunsul său.

-Dacă e așa, spuse el, atunci e bine.Credeam că trebuia să fi vorbit, noi doi, singuri, de anumite detalii, mai înainte.

-Iar mă luați cu ”dumneavoastră”!Voi italienii..., dar nu are importanță.Așa e, spuse împăciuitor Zugel, pentru că prietenii noștri trebuie să plece la universitate.Dar am dorit să vă întâlniți, să vă vedeți bine în față.În aceste vremuri e bine să cunoști noi prieteni și să știi că te poți bizui pe ei.Poate mâine veți avea nevoie de protecție,Herr Volpe, și acești doi gentilomi sunt în grad să vă protejeze, și gratis la nevoie, concluzionă Zugel râzând.Volpe înțelese bine amenințarea, nici măcar ascunsă.Acel fel de protecție, dacă el ar fi lăsat totul baltă, însemna că cei doi l-ar fi ucis.Zanna și Morso ieșiră salutând în felul lor, în timp ce Volpe înclină doar capul.Rămase singur cu Zugel, care începu să-l privească fără să-i vorbească.Tactica obișnuită a Gestapo-ului, își spuse Volpe, care încercă puțină frică, pentru că știa că cele ce va spune nu vor fi pe placul neamțului.

ROMA
Luni, 18 decembrie 1486

De la fereastra salonului privat al lui Innocenzo VIII Giovanni observa grădinile unde știa că se plimbă papa, în companii adeseori dubioase, dar plăcute.Acea zi în schimb, era o zi de luptă între nobili sau așa părea.Țipetele și incitările unui grup de nobili înarmați însoțeau loviturile seci dintre doi cavaleri care-și încrucișau spadele.Unul dintre ei părea Franceschetto, fiul favorit al papei, după felul cum toți ceilalți îl incitau și îl susțineau cu voce tare.Părea și cel mai capabil dintre cei doi.După cum se spunea, priceperea lui în lupta cu sabia era la fel de renumită ca și ușurința cu care pierdea bani la jocul de cărți, bani plătiți din veniturile statului.

-Conte, auzi o voce la spatele lui.Giovanni ne se aștepta să fie primit chiar de papă, în acea atmosferă aproape familială.Făcu o închinăciune impecabilă, sărută inelul cu simbolul lui Petru și al casei Cybo, în timp ce primi o mică atingere pe obraz.Giovanni zâmbi și așa făcu și papa.

-Sanctitate.

-Ia loc fiule și spune-mi tot.

-Dar dumneavoastră ați fost cel care m-a chemat, Sanctitate.

-Vrei să te confesezi?Ai vreun păcat pe care numai papa poate să-l ierte?

-Ieri m-am confesat și chiar fiind un păcătos au trecut puține ore pentru a face altele.

-Nu se știe niciodată, poate peste noapte, ceva gânduri mai ”fierbinți”, oricui și oricând se poate întâmpla; și cred că nu sunt puține femeile cărora le-ar plăcea să stea cu un tânăr cu aspectul tău, pe deasupra și bogat și nobil.

-Am dormit profund astă-noapte, Sanctitate.

-Bine, bine spuse Innocenzo cu aer sec, în orice fel ”*ego te absolvo a peccatis tuis in nomine patris*, *filii e spiritus sanctus*” continuă el în grabă.

-Amen.

-Și acum că ne-am spălat sufletele, putem vorbi mai în libertate.Spune-mi, Giovanni, ce vrei să faci?

-Să trăiesc așa cum îmi dictează conștiința.

-A,a, îmi placi Giovanni și aș vrea să nu pățești ceva.Tonul era din ce în ce mai glumeț dar cuvintele loviră în conte ca un cuțit, și Giovanni se pregăti să pareze loviturile următoare.

-Cu protecția Sanctității voastre nu mi se va putea întâmpla nimic.

-Bine, și asta îmi place.Să fii sub protecția mea e mai important decât să te bucuri de aceea, destul de îndepărtată a bancherului de' Medici.

-Lorenzo mă onorează cu prietenia lui, Sanctitate.

-Bravo, dar acum să trecem la ale noastre.Ce e cu treaba asta a ”Tezelor” pe care le-ai publicat?E adevărat că vrei să-mi furi meseria și să faci o adunare, un conciliu, tocmai aici la Roma?Și nici măcar nu ești cardinal.Chiar dacă, dorind, aș putea să o fac.Nu te-ar costa prea mult și în plus ți-aș putea da vreo parohie mai discretă.Dar despre asta, spuse papa frecându-și mâinile, mai discutăm după.Dar acum vorbește Giovanni, gândește-te că sunt persoana căreia te confesezi, a cărei datorie este nu numai de a te elibera de păcate, dar și de a face într-un fel de a nu face altele în viitor.Giovanni își împreună mâinile și coborâ capul.Pauza îi dădu ocazia să-și ordoneze gândurile.Papa știa totul, mai mult decât se așteptase, dar lucrul mai rău era că nu aflase de la el.Trebuia să fie foarte atent.Era în fața unuia din cei mai puternici oameni de pe pământ, oaspete în casa lui.Pe de altă parte, trecerea de la oaspete la prizonier se putea face prin simpla bătaie de aripi a unei insecte.Primise o ocazie și trebuia să o fructifice în avantajul său, amintindu-și că Innocenzo era altfel, dar nu un prost.

-”Tezele” mele, începu cu mult calm, sunt fructul la lungi ani de studiu și meditare și au ca unic scop acela de a aprofunda cunoașterea adevărului și a creației, spre gloria creației.Și ceea ce Sanctitatea voastră numește conciliu, s-ar vrea o adunare de diverși teologi care doresc să discute public și nu închiși în încăperi, ceea ce vine prezentat în conținutul ”Tezelor”, ”Teze” Sanctitate, cărora li se pot opune antiteze, pentru a ajunge, plăcându-i și lui Dumnezeu, la o sinteză.

-Spui bine Giovanni.Dar e adevărat că ai invitat și evrei și mahomedani?

-Da Sanctitate, pentru că, cred eu, Creatorul nostru al tuturor, este unul singur.

-Vrei să spui că-i vei convinge să lase religia lor și să îmbrățișeze unica și adevărata credință, aceea a ”Sfintei Biserici Apostolice Romane”?

Lui Giovanni nu-i scăpă că lui Innocenzo VIII începu să-i transpire fruntea.O picătură îi alunecă pe nasul proeminent și papa o șterse cu repeziciune, lăsând pe mănușile de mătase verde o amprentă umedă.

-”Tezele” mele sunt inspirate de Creator, ”cine cunoaște Binele îi e ușor să-l urmeze”, după cum observa Platon.

-Așa să fie, Giovanni.Câte copii ai tipărit și câte mai ai încă?

-Cinci sute de copii, mai am o sută, Sanctitate.

-Dă-mi-le.

-Cum, Sanctitate?

-Dă-mi-le Giovanni, eu am mulți cititori.Nu cred că vrei să-i privezi pe bunii profesori de teologie ai papei de lectura acelor”Teze”.

-Nu, Sanctitate, dar aștept să vină de la Florența.

-Bine, vor veni,deci.Mă gândeam la altceva,Giovanni.Tu ești tânăr și plin de viață, poți aștepta.Dacă aceste ”Teze” vor fi judecate în mod pozitiv, atunci îți voi permite să faci acel conciliu.Dimpotrivă, îl vom face împreună și te voi face cardinal, după cum îți spuneam mai înainte.Și cu inteligența ta, cine știe, poate într-o zi vei putea fi ales papă.Gândește-te Giovanni, și acum du-te.Sărmanul papă trebuie să-și facă rugăciunile zilnice.

Giovanni nu răspunse și se îngenunchie din nou pentru a săruta inelul, care acum îi arse buzele, căci era impregnat cu sudoare sau cu alte lucruri, nu avea importanță.Dezgustul, furia și neputința îi invadară sufletul și ieși aproape imediat după Innocenzo din cameră.Gânditor, coborâ rapid scara largă spre ieșire, când simți pe umăr o mână robustă.

-Mergeți la Florența chiar mâine.Roma nu mai este sigură.Închiriați o casă în zona ”Fiesole” și așteptați.Giovanni se opri brusc și privi la omul care-l oprise.Era înalt și robust, cu barba scurtă, tip cioc, cu câteva fire albe în ea.Era îmbrăcat tot în negru, inclusiv ciorapii, cu o vestă groasă de lână, bogat ornamentată cu auriu.Un nobil, fără îndoială, chiar dacă sabia, după lucrătură, părea a unui sărac.Față de spadele frumos lucrate și bogat ornate, purtate de tinerii gentilomi, modelul respectiv de spadă era mai greu, dar la fel de fel de ucigătoare.Se putea lovi cu vârful, cu partea lată, cu tăișul, se putea ține cu amândouă mâinile, în timp ce garda, în formă de cruce, nu lăsa loc erorilor în luptă.

-Poate m-ați confundat cu altcineva, spuse cu o voce fermă dar calmă.

-Nu, conte de Mirandola.Știu ce vă spun și faceți cum vă sugerez.După, ne vom întâlni.Omul cu barbă își desprinse mâna de pe umărul lui Pico și urcă cu rapiditate scările, fără să întoarcă capul.Giovanni își masă umărul strâns de mâna robustă și aranjându-și mantia ieși pe o poartă laterală.Trecu rapid pe străzile cu case înghesuite din jurul basilicii.Era multă mizerie pe jos, datorită resturilor și a deșeurilor aruncate de la ferestre; își făcu loc printre grupurile de prostituate cu fețele vopsite, unele chiar foarte tinere, acesta fiind drumul cel mai scurt către casă.Acel om putea fi oricine, un prieten necunoscut, un spion adversar familiei Cybo sau chiar un spion al papei, care ar fi vrut să-i dea un avertisment.Știa doar că nu va pleca.Ziua următoare trebuia să se întâlnească cu Margherita și cu orice preț nu putea lipsi.Și mai era un lucru în zilele următoare pentru care nu ar fi plecat.Prin frig, noroi, prostituate, mirosuri pestilențiale și șobolani înfometați, zgomotele de roți pe caldarâm, țipete, plânsete și ceartă își căută refugiu în gândurile sale și-și aminti cum a început totul.

Citise pasaje din biblia originală, în aramaică și văzu că în traducerea în latină găsi niște lucruri care-i aduseră primele dubii.De atunci nu s-a oprit și studie manuscrise babiloniene, sumeriene, accadiene și chiar ajungând la scrierile cuneiforme.Din pură, întâmplare dădu peste ”ENUMA ELISH” - Epopeea Creației.O rudă de-a lui cumpără cartea de la un negustor turc, care spunea că o luase din palatul de la Akkad.În acea carte găsi anumite detalii care apărură în biblie abia peste o mie de ani.Și înțelese anumite lucruri.Dar era încă departe și cu cât intra mai profund în detaliile ”Creației” i se deschideau noi lumi cărora trebuia să le găsească punctul de acces.Se reîntoarse la misterele babiloniene, la *Mummu Tiamat*, la cea care dăduse viață zeilor și la *Nammu* – Prima Mamă.Și citi despre civilizațiile de peste ocean, despre care doar se bănuia existența, dar toate miturile se legau între ele, așa ca și cum, încă de la început, totul era legat de un singur lucru.Toate contrastau nu numai cu zeul creștin, dar și cu cel evreu, născut mai înainte, sau cel islamic, născut după.Se reîntoarse la biblie, căutând printre pliurile foilor ascunse un arhetip, ceva care să unească legendele vechi cu nașterea lui Dumnezeu.Iubirea putea fi cheia.Dumnezeu e bun și iertător în toate religiile.Dar ” ***tov*** ” - ***bun*** cu referire la o Existență Supremă era folosit doar de puține ori.De ce?Mult mai des era utilizat termenul ” ***rachum*** ” - ***milos,*** *miloasă*.Și iată legătura, iluminarea: ”***rachum”*** e ” ***rechem”*** - ***uter***.Partea distinctivă și institutivă a lui Dumnezeu stătea în natura lui feminină.Dumnezeu era mamă.Nu zeul patriarhal, zeul biblic de-a lungul secolelor, zeul armatelor, zeul masculin.Dumnezeu era mamă, era EA.Acesta era detaliul care lega toate legendele vechi.Aceasta era prima și naturala formă a oricărei religii.O credință născută împreună cu umanitatea, la orice latitudine.

Înțelese motivele teribile care au îndepărtat-o pe ”Creatoare” din lume, trecerea ei în uitare, înlocuită cu sosirea ”Tatălui”, a întunericului, a războiului, a pedepsei,și a Morții Eterne.Dar își dădu seama că rămase ceva, ascuns în cenușă.Un lucru simplu, ascuns în rugăciunea cea mai simplă pe care o învață când era mic, aceea ascunsă într-o sărmană și neștiutoare femeie din Palestina,”Maria”: ” ***Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui, Iesus.Sancta Maria, mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc et in hora mortis nostrae***”.Nu ”Zămislitoare a lui Isus”, ci ”Zămislitoare de Dumnezeu”, CREATOAREA.Cam ceea ce se stabilise la al treilea Conciliu Ecumenic, cel din Efes.Unde, Imperiul Roman de Apus, oricum în decadență, smulse un ultim privilegiu: să mențină Roma capitală a bisericii.Unicul mod de perpetuare a anticei puteri.Acum, după mai mult de o mie de ani, totul era gata pentru a fi redat omului, pentru a fi în sfârșit liber.El, Giovanni Pico, Elia del Medigo și Abu Abdullah, creștinul, evreul și mahomedanul, toți împreună la Roma, așa cum au făcut la Alexandria cei șaptezeci și doi de înțelepți,câte șase din fiecare trib al lui Israel, erau gata să deschidă paginile ultimelor ”Nouăzeci și nouă de Concluzii”.Mai întâi, cele ”Nouăsute de teze”, pentru a pregăti mințile pentru conceptul de unicitate al Ființei Supreme, pe urmă, celelalte.Una câte una ei ar fi citit caracteristicile revelatoare în adunările celor mai înțelepți filosofi, împrăștiind în acest fel ***Cunoașterea*** și o dată cu ea ***Puterea***, fără distincție de națiune, religie sau rasă.Și ***femeii*** i s-ar fi recunoscut din nou rolul ei ce îl avea din negura timpurilor.***Neter -Uat***, Calea Divină, Entitate Unică pe care textele piramidelor au profetizat-o cu mii de ani înainte, i-ar fi făcut să vorbească un singur limbaj.Dar acum, când totul era așa de aproape, împrejurul lui simțea clar prezența îngerilor căzuți, care au fi făcut totul ca să-l împiedice să ducă la bu sfârșit misiunea lui.

MILANO
Miercuri, 21 septembrie 1938

-Elena, iubire!Cât mi-ai lipsit!

-Oh, vulpoiul meu, şi tu mie.Giovanni Volpe nu cunoscuse niciodată graţiile unei femei, în afară de cele cumpărate cu bani puţini de la bordelul din zona ”Presto”.Elena era frumoasă, mai mult decât femeile desenate de un oarecare Bocassile în revista ” Le Grandi Firme”, pe care le cumpăra ascuns şi la vederea cărora se masturba umplându-şi nopţile de singurătate.Abia ajuns la Milano, după aproape şase ore cu trenul se duse direct la ea.Încă era cald, el era plin de sudoare, dar părea că nu o deranjează pe Elena.Îl îmbrăţişă lipindu-se de el într-un mod atât de senzual, încât nelăsându-l indiferent, îi provocă imediat o erecţie.Ea băgă de seamă, îi zâmbi şi se lipi mai tare de el.Giovanni ar fi vrut să o posede acolo, imediat, pe divan, dar nu avu curajul.Încă nu ştia bine cum să se comporte cu ea, dar cu timpul ar fi deprins şi acest lucru.O cunoscuse din întâmplare, la ”Bar del Moro” - ”Barul Maurului” din Florenţa, aproape de librărie, în ziua de San Ranieri.Transpira, dar de acea dată nu de căldură şi-şi ronţăia încontinuu unghiile.Dându-şi seama că greşise făcând acea propunere ambasadorului german, nu mai ştia cum să iasă din încurcătură.Remarcase o doamnă blondă şi destul de frumoasă, dar nu-şi putea imagina că tocmai lui i-ar fi cerut o informaţie.

-Mă scuzaţi, sunteţi din Florenţa?Giovanni dădu din cap uluit de vederea ei, de tonul vocii şi imediat uită gândurile negre.

-Caut parohia ”Santa Maria Novella”, puteţi să-mi spuneţi unde este?Nu-i fu de ajuns că-şi înghiţi toată saliva pentru a vorbi, dar bău şi tot sucul dintr-o înghiţitură.Tuşind se ridică în picioare, în timp ce ea seaşează.

-Mulţumesc, dar era suficient să-mi spuneţi unde este.Îşi aminti că bâigui ceva, după care toate amintirile se pierdură în ochii ei.Dar ea se prezentă şi imediat lui Giovanni îi fu frică să nu o piardă.

-Elena Russo, îmi pare bine.Ştiţi, e prima dată când vin la Florenţa.Lucrez la prefectura din Milano şi mi-am luat câteva zile libere.Dar dumneavoastră?Cu ce vă ocupaţi?În afară de a tuşi şi de a da informaţii doamnelor?Elena râse şi continuă în acest fel pentru toată după-amiaza.Zâmbi chiar când vorbi de părinţii ei morţi, de visele ei.Şi câte întrebări îi puse, clipind des din ochii mari atunci când el povestea.Începând cu acea zi, se revăzură adesea, până când, datorită ei, Giovanni cunoscuse dragostea.Dar nu cea literară, descrisă de filosofi şi scriitori, ci cea adevărată, făcută din săruturi, de corpuri care se unesc şi care se abandonează complet.Cu ea parcă se născuse a doua oară, fără a purta amintirea de orfan, de refuzat, dar cu perspectiva de a trăi cu ea.Nu povesti nimic lui de Mola, maestrul lui.De ce îi ascundea acea pasiune, nu ştia nici el.Poate că îi era frică să nu fie înţeles sau poate că pentru prima dată găsise un lucru al său, ceva ce cucerise cu propriile forţe, care-i aparţinea numai lui.

-Povesteşte-i totul vulpiţei tale, îi spuse ridicându-şi uşor fusta peste genunchi şi făcându-i loc lângă ea, pe divan, şi dacă ai fost cuminte îţi vei primi răsplata.Giovanni îşi slăbi nodul la cravată.

-Totul e gata, draga mea, dar îţi mărturisesc că mi-e teamă.Dacă s-ar găsi o altă metodă...

-Care?răspunse ea retrăgându-se şi acoperindu-şi genunchii.

-Vrei să încerci să-i spui lui de Mola să-ţi dea cartea în modul cel mai paşnic?Sunt sigură că ar face-o cu plăcere.

-Ştiu, ai dreptate, dar mă simt vinovat.El m-a scos de la orfelinat, m-a dat la şcoală, mi-a dat de lucru alături de el în librărie.

-Şi ce-i cu asta?Profită de tine.Te-a crescut ca pe un servitor şi ţi-a împuiat capul cu tot felul de bazaconii.Ca şi cum aţi fi doar voi doi ca să salvaţi lumea.Cartea, cartea!Ca şi cum toată viaţa ar depinde de acea carte.

-Nu vorbi aşa,te rog.

-Şi eu atunci?Nu am nici o însemnătate?M-am oferit ţie în întregime, am renunţat chiar să mă mărit cu un conte, un conte... Şi am făcut-o pentru tine, proasta de mine.Mă gândeam că mă iubeşti, că ai dori să trăieşti cu mine departe de toţi şi toate.Şi în schimb îmi vorbeşti de remuşcările tale fără valoare.Eşti un monstru, asta eşti.Oh, Doamne, ce ingrat.Şi mă faci şi să plâng.Deja o văzuse plângând şi nu o putea suporta.De ce viaţa era aşa de complicată?Giovanni îşi blestemă zilele încercând să o consoleze şi văzând că ea nu răspunde la gesturile lui de tandreţe.

Poate ar trebui să-şi blesteme conştiinţa.Cum îi invidia pe cei care reuşeau să-şi menţină linia dreaptă şi nu se abăteau de la ea, indiferent de obstacole.El nu, nu reuşise niciodată.Chiar şi când luase decizia şi nu mai era loc de dat înapoi, ceva din el îl împingea spre un compromis, spre o cale de mijloc care să justifice

comportamentul lui.Nici bine, nici rău.Îl afurisi și pe de Mola văzând-o pe Elena sughițând de plâns.Giovanni știa perfect că ceea ce devenise era datorită maestrului lui, și poate că aici se învârtea totul: se transformase în ceea ce nu dorise.Ar fi vrut să se îndoaie de vânt, să se confunde între milioanele de persoane care duceau o viață anonimă, să se bucure de micile privilegii oferite de intelectul și puterile sale, nimic mai mult.Și să-și trăiască dragostea cu Elena.

De ce de Mola nu înțelesese?De ce nu-l lăsase în drumul său după Sorbona, sau chiar mai înainte, după diploma luată cu ”*Laude Cum Maxima*” la Iezuiții din Livorno?I-ar fi ajuns un post de funcționar la vreun minister sau bibliotecar la vreo universitate.Dar nu, de Mola avea încredereîn el, în capacitățile lui intelectuale, în inima curată, onestă și sinceră, dar care acum nu părea a lui.Giovanni nu a fost capabil să se sustragă, să refuze și continuase să tărăgăneze.Așa continuase, mimând ceea ce nu vrea, doar pentru a-i fi pe plac lui de Mola.Și când zi după zi de Mola îl făcu părtaș la secretele sale, după ce îl alesese pe el pentru misiune, văzu că nu mai are nici o modalitate de a da înapoi.

-Pleacă!, urlă Elena.Du-te și să nu te mai văd.

-Nu dragă, nu fă asta.Totul va fi bine.I-am cerut lui Zugel, știi, neamțul acela, să aștepte încă câteva zile, să văd dacă reușesc să găsesc altă soluție..., știi tu.Dar dacă nu găsesc, îți jur pe viața mea că totul se va face cum am decis.Pe urmă vom pleca în America, doar noi doi, bogați, fericiți; și vom face mulți copii, așa cum vrei tu.Elena își trase nasul și părea că nu mai plânge.El începu să-i mângâie părul lung și blond, legat cu o fundiță albastră.

-Bine, te iert, dar nu mai fă așa ceva.Încearcă să faci ce-ți spune neamțul ăla, care pare că știe ce face, dacă nu...

-Dacă nu!?

-Dacă nu, vulpița asta își va căuta un alt vulpoi.Simți cum te așteaptă?Elena îi luă mâna și i-o strecură sub fustă.Giovanni părea în paradis.La naiba cu de Mola, Pico și cartea lui; peste câteva zile totul se va termina.Ea râdea mereu în timp ce făceau dragoste, lucru ce-i plăcea lui Giovanni.Trecuse deja de cinci după-amiază când plecă în grabă de la ea.Motivul pentru a o vizita pe Elena la Milano ținea și de faptul că trebuia să ducă două cărți librăriei Mediolanum.”*DE ARCHITECTURA*” de Vitruvio, o rarisimă ediție dela 1500 și o carte despre vânătoare, de pe la jumătatea lui 1600, de Cesare Solatio.Tocmai despre vânătoare, ce coincidență: da, vânătoarea începuse și de Mola era prada.Nimeni și nimic nu l-ar putea îndepărta de fericirea lui: Elena, America și cei douăsute de mii de dolari.

Între timp la Florența,
Aceeași zi

În acel moment de Mola avea impresia că este urmărit.Capacitățile de percepție pe care le avea și pe care le dezvoltase în anii de studiu își făcură treaba.Se opri și începu să-și facă vânt cu ziarul; începu să privească în jur, să vadă cine, ca și el, nu suporta căldura.Așa îi văzu în timp ce stăteau sprijiniți de o bicicletă, savurând o înghețată, lângă o bancă, în fața farmaciei din piața ”Santa Maria Novella”, cea mai veche farmacie din Florența.Le zâmbi anume, complice, dar cei doi se întoarseră, evitând privirea lui.Trebuia să știe dacă cei doi erau acolo din cauza lui.Cu ziarul sub braț se apropie de cei doi, și când ajunse suficient de aproape se opri sprijinindu-se de perete într-o zonă mai la umbră, lângă farmacie, ca și cum ar căuta puțină răcoare.Îi privi, jinduind parcă la înghețata , pe care fiecare o savura în mod obscen.Dacă simți că cineva te spionează și nu vrei să se bage de seamă, arată-te fără frică, intră chiar în vorbă, după care vezi reacțiile lor.Vor crede că ești fie foarte naiv, fie foarte viclean, ceea ce în ambele cazuri îți va da un avantaj.Cei doi răspunseră aproape imediat și-și dădură o privire pe furiș; aruncând înghețatele, neterminate se îndepărtară împreună pe unica bicicletă.Cel mai mare pedala, în timp ce cel cu coama blondă ședea pe cadru.Giacomo își aprinse o țigară: da, erau acolo chiar pentru el și după cum au reacționat, nu păreau să fie prea periculoși.Poate niște ”duri” de curând înrolați în OVRA.Era deci posibil ca vreuna din observațiile lui antifasciste să fi ajuns la urechile cui nu trebuie, poate cineva de la ”Accademia dei Georgofili”.Poate nu pentru carte.Poate că în una din acele seri va primi o lovitură în cap sau poate l-ar fi constrâns să bea ulei de ricin în cine știe ce cămăruță pe la poliție.Nimic mai mult.Oricum, trebuia să accelereze pregătirea lui Giovanni, chiar dacă aceasta era un risc pentru moment,

mult mai grav decât câteva lovituri cu bastonul sau un ”purgativ” mai puternic

Chiar și Pico, la vremea lui, reflectă de Mola, înainte ca parcursul lui spre cunoaștere să se fi încheiat, a avut de ”încasat”, poate și din cauza femeilor. Femeile, acela era un argument delicat și la un moment dat va trebui să vorbească despre asta cu Giovanni.

ROMA
Marți, 19 decembrie 1486

Roma părea că nu-l mai place.În acea noapte vântul se schimbă.Locul vânticelului de la sud -scirocco - a fost luat de vântul dinspre nord-tramontana.O briză ușoară care în timp ce curăța cerul și îndepărta norii, de cealaltă parte ”înțepa” obrajii și lucurile neacoperite, înroșindu-le de frig.Era dimineața devreme și Pico se rușină văzând câți oameni își căutară refugiu peste noapte, prin grajduri, pe sub portice.Pe fețele lor remarcă ”bucuria” de a se fi trezit încă vii.Pentru a se proteja de frig își puse o mantie îmblănită de culoare închisă, cu mâinile acoperite cu mănuși moi de blană.Fără a scăpa din atenție un manuscris legat cu o fâșie roșie, scoase din buzunar o grămadă de monede de diferite valori.Dădu fiecăruia care se apropia, până când rămase doar cu una, dania pentru biserică.Îl urmară copii gălăgioși până pe treptele de la ”Sassia”, în ”Borgo di Santo Spirito”. Deasupra porții, o inscripție amintea că edificiul a fost construit și donat cetății Roma de regele saxon Ine del Wessex.Și cum acesta, după abdicare, dori să-și termine viața în cetatea eternă.”Schola Saxonum” se chema locul unde pelerinii saxoni puteau găsi adăpost și protecție.De aceea lumea îi spunea dintotdeauna ”Sassia”, chiar dacă pentru autoritățile religioase numele real era ”Chiesa di Santo Spirito” - ”Biserica Sfântului Duh”.

După calculele lui aceasta era al treilea templu cel mai aproape de basilica San Pietro și acolo, după cum era stabilit, trebuia să se întâlnească cu Margherita.Intră în modesta clădire, care acum era lipită de de spitalul ”Santo Spirito”, lucru dorit de precedentul papă Sisto IV, care făcea parte din vechea și puternica familie ” della Rovere”.Un lucru bun gândi el, dar care nu era suficient pentru a micșora ura romanilor care-l acuzau de a fi un pervers, un pervertit și care romani, în oraș, încă cântau: ”Sisto ai murit până la urmă; hai, hai, aruncați bucăți de carne păcătoasă, mâncare pentru câini ” (original: ”*Sisto sei morto al fine*: *su*, *su gettate a brani le scellerate carni in pasto ai cani*”).

Intră și-și îndeplini cu naturalețe ritualul de intrare.Se dădu cu agheasmă și inseri moneda rămasă în cutia milei, mare și încorsetată în fier, lângă vasul de botez.Căută chipul Margheritei printre doamnele venite la rugăciune; nevăzându-l se așeză în așteptare pe o bancă în fundul bisericii, de unde putea să supravegheze cu privirea tot spațiul.Puțina lumină era filtrată de marele ferestre și formau raze subțiri în care jucau particule de praf, aproape amintindu-le tuturor originea și destinația finală, ”*Quia pulvis es et in pulverem reverteris* !”. Pentru că praf suntem și în praf ne vom întoarce.”Iat-o, Margherita !”.Dar nu era singură și după cum era tradiția pentru o femeie de rangul ei, o femeie mai bătrână, modest îmbrăcată, stătea în spatele ei cu capul aplecat.În schimb, Margherita purta deasupra o haină de brocart verde, dantelată cu aur și o mantie lungă cu marginile tivite cu blană.Capul îl acoperise cu gluga aceleiași mantii care încadrându-i chipul gingaș, o făcea și mai frumoasă.La gât avea un fir de ambră neagră, modest si prețios în același timp, la fel ca purtătoarea lui.O văzu îngenunchiind și rugându-se și când se ridică, se apropie de el.Femeia de companie, printr-o ocheadă de la stăpâna ei se duse în confesional; aici ar fi avut lungi discuții cu preotul despre păcatele ei, grăbindu-se din ce în ce mai mult atunci când stăpâna ei i-ar fi făcut semne de plecare.

-Ești din ce în ce mai frumoasă, Margherita, sunt fericit să te văd.

-Și eu, Giovanni.Mi-ai lipsit, cu fiecare zi, cu fiecare oră.La auzul cuvintelor ei, aproape șoptite, Pico simți că-i fuge pământul de sub picioare.Vocile îngerilor, dacă ar fi existat, nu puteau diferi cu mult.El, care dicta grămăticilor mai multe cărți în același timp, găsi cu dificultate cuvinte să-i răspundă.

-Margherita mea, adorm gândindu-mă la tine și mă trezesc gândindu-mă că ești lângă mine.Și în fiecare noapte sper că tu vei veni, măcar în vis.

-Giovanni, acum nu e timp.Tu ești în pericol, o persoană m-a atenționat și m-a rugat să te conving să fugi din Roma, dacă el nu ar fi reușit să te convingă.

-E unul înalt, cu barbă neagră, ca un cioc?

-Da, el e, îl cunoști?

-Nu, m-a oprit ieri la ieşirea din basilică şi mi-a spus exact ceea ce-mi spui tu acum.

-Nici eu nu-l cunosc, dar mi-a dat asta, ca semn de bună credinţă şi mi-a mai spus să ţi-l dau, pentru a întări cele spuse.Giovanni luă o batistă de mătase fin brodată, cu un crin de aur pe o parte.

-E de la Lorenzo de' Medici, fără îndoială.

-Te avertizează, Giovanni.Mi se pare că ştie mai multe lucruri decât ştim noi.

-Şi când mă gândesc că ieri am fost la papă şi din cele spuse părea că mă avertizează, dându-mi timp să reflectez.

-Giovanni, mi-e frică; promite-mi că vei pleca azi, sau cel târziu mâine.

-Tocmai acum, când te-am revăzut.

-Iubirea mea te va însoţi oriunde, în viaţa asta sau în următoarele.Dar prefer să mă gândesc că trăieşti şi eşti departe, decât să plâng la mormântul tău.

-Bine, iubito, voi pleca.Dar mai înainte trebuie să mă întâlnesc cu Elia del Medigo şi Abu Abdullah. Sunt pe cale să ajungă la Roma pentru mine.Vezi foile astea?Sunt una din cele trei copii pe care le am din celelalte ”Teze”, cele ”Nouăzeci şi nouă” pe care nu le-am publicat.Ei vor face alte copii, în limba lor, accea a lui Yahve şi cea a lui Allah.Atunci când lumea le va cunoaşte nu vor mai fi îngrădiri, persecuţii, nu vor mai fi războaie în numele Divinităţii.Margerita îi puse o mână la gură, gest care nu-i scăpă unui novice cu straie de călugăr dominican, care, făcându-şi o mare cruce se ridică în picioare şi dispăru repede în sacristie.

-Încă nu e timpul, Giovanni,...

-Nu va fi niciodată timpul dacă nu ne încăpăţânăm să revelăm lumii originea exstenţei noastre, puterea creaţie, Margherita.Tu ştii pentru că ai încredere în mine, dar aş vrea să le citeşti, ca şi tu să te convingi dincolo de ceea ce spune inima ta.Copia asta este pentru tine, eu nu am nevoie.Tocmai în acel moment Giovanni băgă de seamă că în micuţa biserică nu mai erau singuri.Sau încă nu era ora de slujbă.Doi slujitori erau îngenunchiaţi în faţa altarului, aşteptând parcă împărtăşania.Alţi trei oameni, negustori sau pelerini, era aşezaţi în stânga lor.Pico se întoarse şi privi spre confesional, slujnica nu mai era acolo.Alte două femei, pe care le văzuse atunci când intrase, nu mai erau nici ele.Amândoi simţiră când se deschise uşa bisericii şi intrară doi călugări, dar nici unul dintre ei nu-şi introduse mâna în aghiazmă pentru a se binecuvânta.

-Îngenunchează-te , Margherita, spuse Pico cu voce joasă, şi nu te întoarce.Ne vedem la basilica San Pietro, duminica viitoare.Dacă nu va fi posibil ne vom întâlni folosindu-ne de codul nostru.Aminteşte-ţi, iubito, eu voi fi mereu cu tine.Margherita se supuse, cu inima bătându-i nebuneşte.Giovanni se întoarse, fără să salute şi plecă spre ieşire.Călugării înaintară spre el blocându-i calea; cei doi de la altar se ridicară şi ei şi ceilalţi trei se mişcară şi ei în direcţia lui.

Giovanni strângea în mâini foile de hârtie, chiar dacă în acel moment ar fi preferat să strângă o spadă.Unul din călugări îşi ridică gluga şi-l privi fix.Avea nasul rupt şi o barbă roşcată, rară.

-În numele Sanctităţii Sale, papa Innocenzo VIII , dumneavoastră sunteţi Giovanni Pico, conte de Mirandola?

-Eu sunt, răspunse calm Pico.

-Trebuie să ne urmaţi, în numele lui Dumnezeu.O umbră se prelinse de după o coloană şi cu o puternică lovitură îi doborâ la pământ pe cei doi călugări.

-Fugiţi ! Şi amintiţi-vă ce v-am spus!Giovanni îl recunoscu pe omul in haine negre, care mai înainte cu o zi îl oprise la ieşirea din basilică.Se gândi la carte, ca primul lucru necesar, şi după ce-i mulţumi printr-o înclinare a capului, alergă spre ieşire.Ceilalţi trei încercară să-l atace, fugind prin centrul bisericii, dar se văzură în faţa loviturilor ucigătoare ale omului în negru.Unul din ei se opri cu greu, dar cu pieptul străpuns.Se auzi clar osul rupându-se la întâlnirea cu lama săbiei şi corpul îi căzu la pământ fără nici un sunet.Ceilalţi doi rămaşi se întâlniră cu slujitorii de la altar, ambii cu cuţitele în mâini.Un călugăr încercă să se înalţe, dar omul în negru îl lovi cu un şut în cap şi celuilalt călugăr îi făcu o tăietură profundă la gât.Margherita se îndreptă spre sacristie, dar abia intră că-şi simţi mâna strânsă de o alta, a cărei forţă o cunoştea.

-Tu! Îi spuse privindu-l cu ură.

-Da, eu!Ştiam că vă veţi întâlni.De data asta Dumnezeu e de partea mea şi acel nebun nu va reuşi să scape de pedeapsă.Giuliano Mariotto de' Medici, soţul ei legitim o privea cu ochi pătrunzători, dar Margherita îi susţinu privirea cu mândrie în timp ce mâna lui răsucea mâna ei.

-Ce vrei să spui?, răspunse ea fără a lua în seamă durerea.

-L-am avertizat pe Franceschetto, fiul papei.M-a costat cinzeci de ducați, dar cred că ar fi făcut-o și pe degeaba.Îl va vinde tatălui său câștigând mult mai mult.

-Cred că ți-ai cheltuit degeaba banii tăi.Giovanni a fugit.

-Niciodată.Privește tu însăți !Loviturile de spadă se terminaseră și Margherita fu trasă cu forța în centrul bisericii.Aici, zâmbetul soțului ei se stinse repede.Corpurile a trei oameni zăceau într-un lac de sânge, care acoperise mormintele cu lespezi de marmură a doi cavaleri îngropați acolo.Alți patru, pe bănci, se tânguiau pentru rănile făcute și loviturile primite.Giuliano își trase soția în mijlocul răniților, căutând în zadar corpul rivalului.Cu brațul liber dădu o lovitură unui rănit.

-Unde e?, țipă el.

-Domnule, răspunse altul în spatele lui, am fost atacați...Era un demon.Nu am putut face nimic...

-Unde e contele?, urlă Giuliano mai puternic decât prima dată.

-A fugit, totuși, răspunse omul cu voce joasă.Giuliano rosti un blestem greu, scoase un pumnal și il înfipse în gât.Omul încerca în zadar să oprească cu mâinile sângele care țâșnea.Încercă să se agațe de Giuliano, ca și cum ar fi vrut să-i ceară înapoi viața luată, numai pentru a-și calma furia.Căzu la pământ cu o ultimă zvâcnire și-și dădu sufletul lui Dumnezeu, în numele celui care încercă să-l facă prizonier pe contele de Mirandola.

****

Giovanni alerga, lucru neobișnuit pentru un om a cărei educație îi impunea să meargă cu pas sigur și cu capul sus, și negustorii de pe ”Via Penitenzieri” lăsară tratativele comerciale pentru a privi acea scenă stranie.Un jucător de zaruri, unul care a înșelat sau un nobil care a făcut un lucru grav.Abia trecut de ei, priveau imediat în spatele lui, căutând din priviri gărzile papale plecate în urmărirea lui și savurând deja scena arestării.Dar Giovanni era departe și nimeni nu alerga după el.Încetini pentru a nu mai stârni curiozitatea cuiva și o luă pe străzile înguste din ”Borgo del Santo Spirito”.Temeliile caselor de piatră și cărămidă erau parcă legate una de alta, lăsând cu greu loc de trecere la doi oameni, unul lângă altul.Câteodată erau unite cu câte un pasaj la înălțimea primului etaj, de unde, printr-un orificiu, se goleau oalele de noapte.În ciuda frigului, mirosul acelor locuri reflecta mizeria de acolo.Noroiul și excrementele îl făceau pe Giovanni să meargă pe lângă ziduri, încercând cu disperare să se depărteze de biserica unde o lăsase pe Margherita.Nu știa în ce direcție merge, acele străduțe se asemănau toate între ele.Văzu o piațetă, puțin luminată de soare și în depărtare turnul castelului Sant' Angelo, un punct de referință în cele din urmă.Se opri lângă podul de pe Tevere pentru a-și ordona ideile.Se gândea la omul în negru care-i atacă pe așa-zișii călugări, sau erau călugări cu adevărat? Fără ajutorul lui, poate că acum ar fi fost legat, cu o glugă pe cap, condus spre închisoarea ”Annona” sau chiar în hrubele castelului Sant' Angelo.Poate că de departe, Lorenzo de' Medici avea grijă de el?Poate că era singurul pe care se putea baza.Trebuia să fi făcut cum îi spusese omul în negru, dar acum era prea târziu.Se simțea în capcană, ca o vulpe încercuită de câini.Roma devenise ”pământul ars” și ceea ce era mai rău era că nu știa unde să se refugieze.Trebuia să găsească mijloacele pentru a pleca la Florența, dar toată averea lui era în casa cardinalului de Rossi, gazda lui.Și în mod cert, casa aceea nu mai era sigură.Avea nevoie de bani și de un adăpost, măcar atât cât să-și organizeze fuga din Roma.În acel moment, cu papa împotrivă, nici unul din cei care-l stimau, nobili sau cardinali nu-l puteau ajuta, nici Borgia, nici Farnese, nici della Rovere.

Eucharius!Poate că el l-ar fi putut ajuta.Nu să-l adăpostească în casa lui, dar probabil îndrumându-l către cineva din comunitatea evreiască, care, chiar temându-se nu avea nimic de împărțit cu papa.Ar fi împrumutat bani, numele lui era o garanție mai mult decât suficientă.Se îndreptă spre ”Giudea” și de aici spre ”de' Cenci”, în urcare.Mergea încet, încercând să nu fie băgat în seamă și în acel moment ar fi schimbat bucuros hainele nobile pentru ceva mai din popor.Văzu trecând niște grupuri de soldați, dar nimeni nu-l băgă în seamă, ceea ce-i dădu speranțe să se apropie.Prăvălia tipografului era deschisă și Giovanni trecu de mai multe ori prin fața ei, privind în jur.Chiar și în acel loc se putea aștepta la o capcană, dar nu avea de ales.În cele din urmă intră decis, fără a suna clopoțelul de la intrare.Nimeni nu părea să-l bage în seamă.Deoparte, doi lucrători imprimau niște foi la o presă cu șurub, iar un al treilea ungea matrița cu cerneală.De cealaltă parte a prăvăliei, un tânăr introducea literele într-o cutie, care ar fi format împreună pagina de tipărit.Era o muncă bine organizată, dar nici urmă de Eucharius.Pico se adresă atunci celui mai tânăr și a cărui muncă se putea întrerupe

fără probleme.

-Maestrul Eucharius e bolnav.Nu coboară de ceva timp.Trebuie să urcăm noi, să întrebăm ce avem de făcut.Dar dacă aveți treabă cu el, spuse acesta bănuitor, mă duc imediat să-l atenționez.

-De ce suferă?

-Medicul care l-a văzut spunea că e de la fiere, ceea ce i-a provocat o formă gravă de melancolie. Poate că ar avea nevoie să i se ia sânge, dar refuză.

-Mi se pare că cunoașteți puțină medicină.

-Nu, domnule, am tipărit doar cartea "*Ars Medicinalis*" de Claudio Galeno și în timp ce tipăream am citit-o de mai multe ori și mi-a plăcut.

-Cum te cheamă, tinere?

-Israel Nathan și sunt aici de puțin timp.

-De fapt, chiar nu te văzusem mai înainte.

-Și voi rămâne pentru puțin timp.Vin din Germania și sper să găsesc la Roma o atmosferă favorabilă evreilor.Dar m-am îndoit.Poate voi pleca la Milano.Mi se pare că cei din familia Sforza ar fi mai toleranți cu noi.

-Îți doresc orice bine, Israel și oriunde vei merge să găsești propriul Israel, comunitatea lui Dumnezeu.

-La fel și dumneavoastră domnule, văd că sunteți creștin dar cunoaște-ți "Torah-ul".Sunteți drăguț.Nu doriți să-l anunț pe maestrul Eucharius de sosirea dumneavoastră?

-Nu e nevoie, îți mulțumesc, îi răspunse Giovanni, știu drumul.Și Eucharius mă cunoaște.Giovanni urcă pe treptele strâmte care duceau la etajul de sus, unde era locuința lui Eucharius.Era slab și înalt, trist și cu puțină zgârcenie, și după Hypocrate acestea erau caracteristicile tipice ale unui om ce avea probleme cu fierea, dar Giovanni se temea de mai rău.Avu confirmarea când tipograful îl văzu.

-Iar dumneavoastră, spuse acesta, ignorând în orice fel vechea prietenie.

-Câte necazuri vreți să-mi mai aduceți?Vreți să mă aruncați în închisoare, să fiu torturat, ars, când unica mea vină a fost că am tipărit doar o carte?Mi-ați distrus viața, din vina dumitale voi muri sărac și nefericit, și dumneavoastră și papa veți dansa pe mormântul meu.Plecați, lăsați-l pe Eucharius, tipograful evreu.Tulburat de cuvintele lui, Giovanni se apropie căutându-i privirea.Eucharius refuză, rotindu-și capul într-o parte și-n cealaltă, parcă era în delir.Giovanni prinse mâinile osoase al bătrânului și i le strânse.În fine, Eucharius îl privi.

-Ce doriți de la mine?

-Cred că știți, Eucharius.

-Eu nu știu nimic, conte, în afară de faptul că viața mea nu mai valorează un ban.

-Tu știi Eucharius.Tu citești toate cărțile pe care le imprimi și-ți faci și ție o copie, nu-i adevărat?

-Nu fac nimic rău, spuse bătrânul încercând să se elibereze de strânsoarea contelui.

-Nu, nu e nimic rău, dar tu ai tipărit și jurnalul lui Uruk, cunoști și biblia scrisă în original și dualismul dintre Yahve și Asherah.Și traducând din clasici ai aprofundat istoriile secrete ale numelui *Axieros* și a *Cibelei* din Frigia.Să continui, Eucharius?

-Dumneavoastră nu știți ce spuneți.Vocea bătrânului era din ce în ce mai slabă, pierzându-și orice urmă de furie.

-O știm amândoi, dar nu trebuie să-ți fie frică.Tu ai înțeles mult peste ceea ce ai citit.Peste puțin timp vom îndrepta ochii spre cer să o vedem pe "Maica" noastră și poate o vom face împreună.

-Conte, vă rog, nu mai spuneți nimic.Fiecare cuvânt al vostru e ca un pumnal.Vocea lui se transformă în șoaptă.

-Plecați conte, lăsați-mă singur, vă rog.Nu merit nici măcar să-mi vorbiți.După ultima dumneavoastră vizită... mi-a fost frică și am săvârșit păcatul lui Iuda.

-Iuda era un om vrednic.

-El?!Ah, nu știu nimic, dar eu nu sunt vrednic.Acum ascultați-mă.Nu voi cere nici măcar iertare.Deja sunt în infern.Bătrânul începu să vorbească și Pico ascultă în liniște confesiunea lui.

-Faci bine a nu-ți cere iertare.Doar fiindcă nu ai făcu nimic de neiertat.În locul tău aș fi făcut la fel.

-Nu, dumneavoastră nu, spuse bătrânul ridicându-și vocea, sunteți altfel.Nu vă este frică.

-Mi-e foarte frică, Eucharius.Mi-e frică pentru viața mea, mi-e frică că nu-mi voi termina proiectul, mi-e frică ca ”Întunericul” să nu învingă.Eucharius începu să plângă, acoperindu-și fața cu mâinile.Giovanni se ridică.

-Spuneți-mi ce pot face pentru dumneavoastră.Vă rog!Poate voi reuși să repar în vreun fel răul pe care vi l-am făcut.

-Nu Eucharius, mulțumesc.E mai bine ca tu să nu fii implicat mai mult decât până acum.După cum merg treburile, mă tem că vei suferi necazuri mari, și nu din cauza mea.Suntem la începutul unui război Eucharius și eu vreau să reușesc să evit acest război.Dar nu știu dacă voi rezolva totul înainte ca ”întunericul” să acapareze totul.Continuă să faci munca ta, e spre binele tău.Ah, și lasă-l pe acel tânăr să plece, acel Nathan Israel.Cu numele lui și cu setea lui de cunoaștere nu e loc sigur aici la Roma.

-Așa voi face conte, pentru că e drept.Dar cu permisiunea voastră, vă dau măcar aceste monede.Nu am avut treizeci de dinari pentru trădarea mea, dar vreau într-un fel sau altul să le restitui, în numele fratelui meu Iuda.Giovanni le acceptă și le introduse în pungă.

-Mulțumesc, Eucharius.Și amintește-ți că fără Iuda, Isus nu ar fi fost niciodată recunoscut ca fiu al lui Dumnezeu, adăugă el zâmbind.

-Eu,...nu m-am gândit la asta când vorbeam cu camerlengul, dar dumneavoastră ce intenții aveți?

-Altădată, Eucharius...Încă nu e vremea mea.Plec.Shalom, Eucharius, și ai grijă de tine.

-Mila și adevărul se vor întâlni, dreptatea și pacea se vor îmbrățișa...,Shalom și dumneavoastră.

-Psalmul 85.Da Eucharius, și rămâi fidel ție însuți.Înainte de a ieși din prăvălia tipografului, Giovanni îl trimise afară pe tânărul Nathan cu rugămintea de a vedea dacă e ceva straniu în zonă sau dacă cineva era în așteptare.Soarele trecuse de zenit.Pico își trase gluga și ieși.Își schimbă direcția de mai multe ori, fără nici o regulă pentru a vedea dacă este urmărit.După care porni spre ”Via dei Trionfi”, cu ideea de a părăsi Roma cât mai devreme posibil.Dar știa că gărzile lui Franceschetto erau deja în alertă: fuga de la biserica ”Santo Spirito” mărise ura fiului papei.

Furia lui Franceschetto trecea peste orice.Pe lângă faptul că pierduse patru oameni, făcuse și o treabă de ”mântuială” în ochii lui Giuliano – soțul Margheritei, care îi ceruse înapoi cei cincizeci de ducați.La vremea sa îi va plăti ofensa, dar acum trebuia să-l găsească imediat pe conte, îi păsa oarecum de onoarea și demnitatea lui.Cu oamenii lui fusese foarte clar: cincizeci de ducați premiu cui îl va găsi sau cincizeci de lovituri de bici dacă până seara contele era încă liber.Vânătoarea începu cu violență în casa cardinalului de Rossi, amfitrionul contelui de Mirandola.Spărgându-i poarta, cu săbiile în mâini gărzile îi surprinseră pe servitori și pe ceilalți din casă; dar cel mai rău a fost pentru Girolamo Benivieni, arestat nu pentru prietenia lui cu filosoful, cât mai ales pentru că a fost prins în flagrant cu unul din servitorii cardinalului, un tânăr care nu avea cincisprezece ani.Comandantul soldaților îl anunță imediat pe Franceschetto Cybo.Știa că delictul, deși comun, fusese introdus de curând în bula papală ”*Summis Desirantes*” ca fiind printre cele mai grave și nu vroia să-și asume nici o responsabilitate, dat fiind locul și identitatea vinovatului.Ca reprezentant secular al bisericii, papa avea dreptul de a aresta, de a biciui și chiar de a ucide, fără proces pe toți cei care practicau ”*l'arte di baciare il culo*” – ”arta sărutării curului”.

Franceschetto ajunse în ”Piazza Fico”când începea să se întunece.Oamenii săi călări făcură larg printre curioși și câteva lovituri de bici bine plasate, aruncară la pământ pe cei care erau prea aproape.Girolamo Benivieni se închină tremurând la picioarele fiului papei, cerând milă.Când ieși din palat, cu mâinile în fiare și încercuit de gărzi, din mulțime veniră bucăți moi de pământ care-i pătară mantia, dar el nu schiță nici un gest. Murmurând mecanic rugăciuni, gândurile lui plecară spre hrubele de la ”Torre di Nona” care-l așteptau. Franceschetto în schimb, se îndepărtă aparent satisfăcut: vânătoarea, poate, nu fusese chiar fără rezultat.

FLORENȚA
Miercuri, 5 octombrie 1938

Giovanni Volpe în picioare în fața lui Wilheilm Zugel părea un copil surprins furând dulciuri de către unchiul său.Ploaia lovea ritmic în ferestrele unui hotel sordid de pe ”Via dell Agnolo”.Vechea zugrăveală, lipsă pe alocuri lăsa să se vadă o frumusețe mai veche.Era un loc sigur, unul din cele controlate de regim și pereții

aveau urechi numai pentru cei autorizați să asculte.Neamțul, cu privirea la fereastră era cu spatele la el și umplea camera de mirosul acru al unei țigări ”*Mehari*”, fabricate de către Monopolul Italian în Libia italiană.

-Timpul a trecut, Volpe!, apelativul ”domnule” sau ”herr” era dispărut de mult timp.Răbdarea Reich-ului și a mea personală au ajuns la limită.În ultimele săptămâni, eforturile dumneavoastră pentru a ajunge la carte nu au adus la nici un rezultat.În numele prietenului nostru comun vă dau un ultimatum, sau colaborați cu noi în condițiile în care am rămas de acord sau vor găsi curând cadavrul dumneavoastră plutind pe Arno.Am fost destul de clar?Volpe tăcu gânditor.În zilele trecute încercase în toate modurile să se apropie de carte, cu singurul rezultat că-l văzu pe maestrul său schimbându-se la față și pentru prima dată, privindu-l cu suspiciune. Știa că singur nu ar fi reușit și Elena lui, vulpița lui, nu l-ar fi așteptat încă mult timp.

-Din acest moment trebuie să acționăm rapid.Am pierdut prea mult timp și acum avem nevoie de ajutorul dumitale.

-Dar v-am spus deja că eu nu sunt de acord să... Zugel se întoarse brusc și-l plesni violent peste față.

-Dumneavoastră nu sunteți cel care să puneți condiții.Dimpotrivă, vă voi arăta ceva care poate vă va îndepărta și ultimul strop de conștiință.Deschideți acel sertar, Volpe.

-Ce e?

-Deschideți acel pachet și fiți liniștit, nu e o bombă.Giovanni scoase din pachet un complet intim pentru femei: un sutien, chiloți, jartier...

-Ce înseamnă asta?, spuse cu un tremur în voce.

-Oh, nu vă impacientați, nu vreau să le îmbrăcați.Nu sunteți genul meu.Mai degrabă spuneți-mi dacă le recunoașteți.Giovanni le privi atent, atingerea moale a mătăsii făcu să i se strângă stomacul.Le recunoscu și de data asta teama se transformă în frică, în teroare fără limite.

-Da, spuse Zugel zâmbind ușor, sunt ale Elenei.Nu le-ați făcut cadou dumneavoastră?Volpe făcu un salt spre Zugel dar un pumn în stomac îl lăsă fără aer și-l plie în două.

-Nu asta e reacția la care mă așteptam de la un om de litere.E numai un mic avertisment, fără consecințe pentru moment.Să spunem, o garanție că totul va decurge conform planurilor.

Volpe ședea pe pat cu capul între palme; durerea din stomac era nimic pe lângă durerea din suflet.

-Ce i-ați făcut?

-Nimic până acum.Dar nu vă garantez pentru viitor.O femeie tânără, atrăgătoare e o marfă prețioasă.Sunt locuri unde calitățile ei pot fi foarte apreciate.La Alexandria în Egipt, de exemplu, avem mulți prieteni care știu să aprecieze calitățile unei femei albe, cu sâni darnici, înfloritori și coapse moi.

-Ajunge, ...vă rog, ... spuneți-mi ce trebuie să fac.Zugel deschise o valiză din care scoase o cutiuță de lemn, înăuntrul căreia era o fiolă mică.

-Priviți cu atenție, pentru că de ea depinde viitorul dumneavoastră și al Elenei.Pare apă dar în realitate este o otravă.E tetradotoxină. E descoperirea unui om de știință japonez, aliatul nostru.Vă va veni să râdeți, dar gândiți-vă că este extrasă din peștele balon, nu-i așa că e nostim?Acel care se umflă atunci când e în pericol.Poate cum ați făcut și dumneavoastră, mai înainte.

-Și atunci?

-Este eficientă o picătură din această otravă într-un pahar sau în mâncare, chiar în fructe și totul e gata.E fără miros și fără gust, deci e perfectă.

-Ce efecte are?

-A, dar sunteți fără leac.Se moare prietene, puține contracții, vomă, diaree, blocarea inimii și a plămânilor.Rapid, eficace, dar nu chiar fără durere, nu se poate avea chiar totul de la viață, nu-i credeți?

-Dar cum voi putea face toate astea.Eu nu știu dacă...

-Volpe, nu mă dezamăgiți.Sunteți la o răscruce, un drum duce la Elena, la două de mii de dolari și la o viață nouă.Cealălalt duce către moarte care poate fi foarte, foarte lentă și dureroasă.Volpe simți că se sufocă.

-Și când... ar trebui să o fac?

-Azi?Mâine?Când credeți că e momentul, dar nu mai mult de duminică.Volpe îl privi mirat.

-Nu are cum să funcționeze!Știți prea bine că trebuie să pară un accident.În caz de crimă, cartea va rămâne ascunsă pentru alți douăzeci de ani, cel puțin.E una din condițiile lui de Mola și o știți și voi.

-Avem deja pregătiți trei doctori care vor declara că săracul bibliotecar florentin a avut un atac fulgerător de...cum se cheamă, ah da, de gastroenterită galopantă care i-a adus moartea.Săracul, încă tânăr.

Nimeni nu va obiecta nimic, nu are rude care să cerceteze și va fi înmormântat în grabă în cimitirul englezesc.

-De ce tocmai acolo?

-Pentru că nu merge nimeni acolo, doar englezii, firesc... .Un loc ideal pentru odihnă.Răcoros, în mijlocul naturii, foarte pe placul lui de Mola.Deci, sunteți gata?Volpe și-o imaginã pe Elena, goală, în lanțuri, în mijlocul unei ”haite” de oameni care o dădeau râzând de la unul la altul, și pe el se imaginã cadavru, plutind pe Arno, hrană pentru pești.Își aplecă privirea.Și-l văzu pe Giacomo de Mola cu ochii lucioși mirat de viitoarea moarte.

-Da, cred că da, murmură el.Fără pra multă convingere luă fiola, o introduse în cutiuța ei, după care o băgă în buzunar.

-Un ultim detaliu, Volpe.Fiți foarte atent la ceea ce vă spune.După ce ați făcut ceea ce este de făcut, nu ne chemați.Oriunde veți fi, duceți-vă la ”Caffe del Moro” și comandați un cidru.Așteptați jumătate de oră și vă reîntoarceți acolo unde l-ați lăsat pe de Mola.În acel moment puteți avertiza poliția despre deces.Vom apărea și noi și vom face împreună tot ce e de făcut pentru a intra în posesia cărții, în speranța că această carte merită.Ah, până în ziua respectivă este inutil să încercați să o căutați pe ”doamna” Elena.Ea e, să spunem, oaspetele nostru.Volpe își luă sacoul și fără să spună un cuvânt ieși.Deja decise pentru ceea ce avea de făcut.

Rămas singur, Zugel bătu în perete încercând să reproducă un *sol-sol-sol-mi*, inceputul celebrei simfonii, a cincea de Beethoven.După exact un minut, cineva bătu în același mod în ușa care dădea în altă cameră.

-Intră, Elena, e deschis.Elena Russo, cu hainele care-i scoteau în evidență formele plăcute intră în cameră cu pas decis.Zugel aprinse o țigară și i-o dădu.

-Ai auzit tot?

-Tot.Cred că de frică a făcut pe el.

-Atunci, o va face.

-Da, din câte îl cunosc eu.

-Mă gândeam că așa e, cred că l-am convins, mai ales când i-am arătat lenjeria ta.Chiar dacă trebuie să spun că nu am fost niciodată prea expert în cuvinte, spuse el înlănțuind-o de fund și trăgând-o spre el.

-Să nu-ți permiți...

-Ce anume?, răspunse el frământându-i fesele.

-Să-mi spui că am coapsele moi, răspunse ea trimițându-i în ochi fumul expirat.Coapsele mele sunt tari, ca și cele ale Ondinei Valla.Dacă și le așez în jurul gâtului, te pot strangula cu ele.

-Trebuie probat imediat, spuse Zugel luându-i țigara din mână și împingând-o pe pat.Din gentuță, Elena scoase un mic pistol automat și-l îndreptă spre el.Zugel ridică mâinile și ea îi făcu semn să se dezbrace. Când rămase complet gol, încă sub amenințarea pistolului, ea îi privi membrul erect, își trase fusta în sus și surâse.

-Acum chiar că putem proba.

Giovanni Volpe, rămas în spatele ușii, auzi totul și rămase ascultând gemetele lor până când, cu pumnii albiți de strânsoare... .

FLORENȚA
Două ore mai târziu

Giovanni intră în magazinul de cărți beat.

-Bună ziua, Giacomo, spuse cu o voce care nu părea a lui.De Mola îl privi mirat, nu-l văzuse niciodată în starea respectivă.

-Ce s-a întâmplat, Giovanni?

-Nimic, îngăimă el și se îndreptă spre raftul cu noutăți, adică achizițiile mai recente,ca și cum ar fi căutat o anumită carte.

-Mă gândeam să dau o privire la ediția imprimată de ”Stamperia del Fibreno” a ”Procesului Masoneriei”.

-A, interesant, o găsești mai jos, la ”P” nu la ”M”.În acel moment, încetând să mai mângâie coperta

bogat ornamentată, din argint, a operei lui Quinto Orazio Flacco (editată la Londra în urmă cu mai mult de două secole), Giacomo îl privi pe deasupra ochelarilor.

-Te interesează masoneria?, continuă el.De când?Nu ştiam!

Giovanni, aproape aşezat, îşi pierdu echilibrul, şi instinctiv, în încercarea de a evita să cadă, îşi căută un punct de sprijin, dar nu făcu decât să răstoarne nişte cărţi.Giacomo se îndreptă spre el să-l ajute, dar Giovanni îndepărtă braţele pentru a nu fi atins.

-Nu te apropia.Giacomo închise uşa de la intrare a magazinului cu cheia.Se aşeză în faţa lui pe pardoseală.Giovanni părea o păpuşă răsfrântă pe podea, cu firele tăiate.

-Ce s-a întâmplat?, îl întrebă Giacomo din nou.Giovanni ridică capul în timp ce un firicel de salivă îi ieşea din gură.

-Vrei să-ţi spun adevărul sau preferi să continui să te mint, aşa cum am făcut-o în ultima vreme?

-Adevărul, Giovanni, spuse de Mola încercând să înţeleagă cât era de beat celălalt.

-Vreau cartea, acum, imediat!, ţipă el.

-Aia!, continuă să strige el.Cartea secretă!Care nu se ştie unde se află!Pe care toţi o doresc.

-Cine o vrea?

-Sssshhh, nu trebuie să fim auziţiDacă ne aud ne ucid!Şi spuneau că o vor ucide şi pe Elena!

-Cine e Elena?

-Femeia mea.Ah, nu ştiai, eh?Da, am o prietenă, frumoasă, rafinată.Spunea că mă iubeşte şi că va veni cu mine.Şi eu cred.Pentru că eu cred totul!

-Giovanni...

-Nu mă atinge!, ţipă el.Ascultă-mă bine.Ori îmi dai cartea ori te vor ucide.

-Te rog, spuse Giovanni pe un ton plângăcios, dă-mi cartea, oricum ei o vor lua, cu sau fără voia ta. Dă-mi-o, nu mă constrânge să...

-Să ce?, spuse de Mola menţinând un calm aparent.Giovanni îi făcu semn să se apropie şi-şi puse degetul arătător la gură, făcându-i semn să tacă.

-Să te ucid..., cu asta.Scoase din buzunar cutiuţa cu fiola cu otravă şi i-o arătă.

-E suficientă o picătură... e ”tentradoxină”,...e ”trodoxină”, e otravă din peştele-balon.E puţin rău la început, dar după ce mori nu-ţi mai face rău.Giovanni începu să râdă ca un nebun.Giacomo de Mola simţi că demonii erau din nou în acţiune, că forţele întunericului ţeseau încă o dată vechea şi obişnuita pânză.Dar nu şi-a imaginat că au ajuns atât de aproape de el, şi mai ales atât de aproape de carte.Se ridică şi se duse la telefon.Ceru centralistei un număr internaţional: chiar dacă cineva îi supraveghea, acum nu mai avea importanţă.Acel număr dădea într-o altă centrală şi de acolo într-o altă parte a lumii.Dacă s-ar fi făcut legătura ar fi rostit acea blestemată parolă, pe care, toată viaţa lui sperase să nu o spună.Se făcu legătura şi puţin după auzi sunetul de apel în cască.Cineva ridică receptorul şi el spuse doar două cuvinte.

-”Omega arde!”, după care închise.

Acum mai ştia cineva că manuscrisul nu era în siguranţă, dar el şi numai el ar fi putut face ceva pentrru a o ţine la adăpost sigur.Se apropie de Giovanni care era într-o stare de semiconştienţă.Îl ridică destul de uşor şi-l aşeză pe un fotoliu, rezervat în mod normal oaspeţilor din anticariat.Luă un pahar pe jumătate plin cu apă, dizolvă puţină pulbere de culoare gri, şi-l apropie de buzele lui Giovanni.

-Vrei să mă otrăveşti, Giacomo?, spuse acesta cu limba împleticită şi zâmbind ca un imbecil.

-Nu, te va ajuta să dormi şi să-ţi alunge temerile, cel puţin pentru noaptea asta.Dar mâine dimineaţă va fi mai greu.Mâine, spuse pentru sine însuşi, va fi greu pentru toţi.

ROMA
Marţi, 19 decembrie 1486, spre seară

Innocenzo VIII îşi lepădă mantaua roşie şi aşeză pe un bust tichiuţa de mătase roşie, ornată cu zibelină care, în afară de a reprezenta rangul lui ţinea de cald ţestei calve, înconjurată doar de o fâşie de păr alb.Un slujitor îl ajută să-şi dezbrace vesta de in, lucrată fin şi anume comandată la Genova, când intră un episcop al palatului, autorizat de a intra la orice oră în camerele papale private.

-Sanctitate, fiul dumneavoastră, Franceschetto vrea să vă vorbească urgent, spuse cu voce agitată.Innocenzo care era cu brațele ridicate pentru a permite slujitorului să-l dezbrace, coborî mâinile brusc.Prețioasa vestă se rupse la nivelul subțiorilor și papa privea furios, când la slujitor, când la episcopul inoportun.

-”*Belan, figgeu*!*Poscito piggia u canchero*!”.Ca papă nu am pic de liniște.Spune-i să mă aștepte în cameră.Și tu, vei repara stricăciunea cu salariul tău! Franceschetto era palid de furie, încă nici o noutate de la contele de Mirandola.Și totuși nu era dificil de dat de urma lui.Cu hainele lui scumpe, cu coama lui blondă nu putea trece neobservat.Nu suporta că-l scăpase dar intuia că avea în mâini ceva mult mai prețios, de pe urma căruia ar fi putut să scoată ceva bani de la papă, tatăl său.Nici nu se gândea să restituie cei cincizeci de ducați primiți de la Giuliano de' Medici, soțul încornorat.Cu puțun noroc, nu era o zi pierdută.

-”*Cossa ti veu, figgé*?”

-Tată, vă rog, nu vorbiți în genoveză.Nu o înțeleg și o detest.

-Nu înțelegi un ”*belin*”.Ce vrei?De ce atâta grabă?

-Vroiam să vă înștiințez că am ordonat arestarea contelui de Mirandola.

-Ce?, țipă Innocenzo cu fața roșie de furie.Cum ți-ai permis?Numai eu puteam să o fac!Și cu ce acuzații?

-Din cauza denunțului din partea unui soț trădat, tată, nobil și el.Giuliano Mariotto era rudă îndepărtată cu Medici din Florența, chiar dacă obișnuia să spună că Lorenzo era vărul său.Și ca nobil, cu vechea familie de Mirandola, nu avea nimic în comun.Oricum cu cincizeci de ducați ar deveni nobil oricine. Papa se arătă interesat, poveștile de budoar erau pasiunea lui.

-Povestește-mi tot, chiar și detaliile.Franceschetto îi prezentă întâmplările.Giuliano de' Medici ar fi denunțat contele de Mirandola pentru că i-ar fi răpit soția cu ceva timp înainte pentru a fi cu ea.Așa susțineau și nobilii care erau cu el (doar niște soldați la ordinele lui, oameni fără prea mare importanță), dar mai ales avea confesiunea soției, care recunoscu cele întâmplate și era gata să susțină că fusese vrăjită de demon, care o obligase să stea cu amantul ei.Franceschetto știa bine că asta e o minciună colosală; adevărata istorie a fugii lui Mirandola cu Margherita făcuse înconjurul Italiei, dar în fața banilor oferiți de soțul înșelat, Franceschetto se prefăcu că ia în seamă cele povestite de soțul încornorat.

-Tată, nu e vorba de onoarea unui nobil trădat, dar și de ceva ascuns.Am considerat să acționez imediat, în numele vostru evitând ca Giuliano să se adreseze inchizitorilor și mijloacelor lor.Știu cât de mult apreciați chestiunea Mirandola.Innocenzo se așeză pe tronul lui tapițat, pe care câteodată, seara îi plăcea să se retragă pentru a citi.Începu să se joace cu chipurile de îngeri sculptate pe brațele aurite și să dea din picioare, ritmic și nervos.Fiul lui avea o extraordinară capacitate de a minți, dar o făcea așa de bine că merita să-l creadă.Felul imprudent de a acționa al fiului câteodată făcea bine.L-ar fi interogat din nou pe Mirandola, l-ar fi tratat bine, cu grijă, în așteptarea verificării acuzațiilor aduse.Ar fi făcut în așa fel încât să fie condamnat ca un prieten și acest lucru l-ar fi terorizat și mai mult pe conte.Nu e nimic mai rău decât a fi tratat într-un mod omenesc de propriul ucigaș, pentru că în orice moment se poate schimba bunătatea în răutate, ca și metodele interogatoriului.Așa cum așteptarea plăcerii produce plăcere, și așteptarea torturii mărește frica.Dar era și altceva, simțea, o vedea în expresia feței fiului său.

-Da, răspunse, înțeleg.Ai făcut bine.Dacă la mijloc mai e și altceva, lucrături diavolești sau vrăjitorești e mai bine să acționăm imediat.Și dată fiind poziția și rangul contelui, e mai bine să se ocupe papa decât Inchiziția.Acum, pentru Franceschetto începea partea mai puțin plăcută.Își coborâ capul și își puse o mână pe piept.

-Mulțumesc, tată.Totuși, contele a scăpat capturării și cred că va fi prins până diseară.Innocenzo se ridică în picioare.

-Fugit?Cum a reușit?Ce fel de soldați ai trimis să-l prindă?Franceschetto frământa mânerul sabiei, dar continua să fie calm.

-Cei mai buni oameni ai mei, tată.Dar înăuntrul bisericii ”Santo Spirito”, unde era capcana, era ascuns un om, o bestie, un asasin fără scrupule, care l-a ajutat să fugă și care a ucis trei din oamenii mei.Poate patru.

-Și m-ai deranjat ca să-mi povestești despre eșecurile tale?

-Nu, tată, răspunse Franceschetto cu o grimasă între ofensat și complăcut.Treaba e că în timp ce-l

căutam, l-am găsit pe cel mai bun prieten al lui, poetul Benivieni, care se iubea cu un tânăr...

-Nu se poate?Adevărat?!Am fost înștiințat că este foarte răspândită această practică chiar și între sfinții noștri preoți, îngăimă papa.Chiar dacă nu am înțeles unde este plăcerea.Cum să preferi un tânăr în loc de malițiozitatea unei femei și a găurii ei calde?!

-Nici eu nu știu, tată.Franceschetto întredeschise buzele într-un zâmbet ușor.Sângele bun nu minte, dar nu acest lucru merită atenție...

-Atunci dă-i înainte, vorbește.Ce aștepți?!

-Știu cât sunteți interesat de scrierile contelui de Mirandola, de ”Tezele” lui ...

-Da, murmură Innocenzo.Vrea să le așeze în locul papei,..., al meu,...!

-Bine, nu am găsit doar numeroase copii ale celor ”Nouăsute de teze”, acelea publicate de tipograful evreu, dar și...

-Încetează să zâmbești și spune-mi ce ai găsit, pramatie, cu tot respectul pentru săraca ta mamă.

-Două manuscrise, tată, pe care le-am adus cu mine.Cred că valorează mai mult decât contele.Iată-le, sunt ale voastre.

Innocenzo luă din mâinile fiului un manuscris compus din câteva zeci de pagini.Privi cele scrise cu roșu, de mână, de mai multe ori: ”ULTIMAE CONCLUSIONES SIVE THESES ARCANAE IC”.

-Ce sunt astea?

-Dacă profesorii mei, aleși de dumneavoastră nu au fost niște măgari, asta înseamnă ”Ultimele Nouăzeci și Nouă de Concluzii”, sau mai degrabă ”Tezele Secrete”.

-Știu încă să citesc în latină!Vreau să știu ce sunt aceste teze secrete, tună Innocenzo lovind cu pumnul în brațul jilțului.Franceschetto știa când să se teamă de frica tatălui și ăsta era unul din momente.Luă un aer trist, la fel făcea și când era copil, aduse pumnii strânși la gură și închină capul.

-Tată, mă gândeam că știați.Au fost găsite într-un sertar ascuns, la interiorul unui dulap.Și mă gândeam că le căutați, că ar avea o mare valoare pentru dumneavoastră.

-Nu știam nici măcar de existența lor.Îmi imaginez că le-ai citit, nu-i așa?

-Nu tată, răspunse cu sinceritate Franceschetto.Am citit doar ce era pe copertă, și cum le-am primit așa vi le-am adus.

-Dă-mi să văd...Dar ce glumă e asta?Paginile sunt lipite.Cum ai făcut?Ce ai făcut?

-Nimic tată, vă jur pe binecuvântata Fecioară că așa le-am găsit.Innocenzo încercă să deschidă paginile, dar acestea păreau să formeze un bloc unic.Încercă să le desfacă cu unghiile, cu vârful unui stilet,dar nu reuși nimic.

-Câte copii ai spus că erau?

-Doar două, tată, cea care o ții între mâini și asta, dar pare lipită ca și prima.

-Las-o așa cum e și nu le atinge cu mâinile murdare!, urlă papa care continua să murmure pentru el: ”teze secrete, alte noutăți de la acel nebun posedat de diavol,..., care să-l primească și mai glorios decât prima dată!Și închise în acest fel,... anume, pentru ca nimeni să nu le poată deschide”.

-Tată, pentru a le deschide chemați-l pe fratele Lorenzo, alchimistul.Innocenzo VIII privi în jur și-și fulgeră fiul cu privirea.

-Nu spune ”*belinate*”, Franceschetto, care alchimist?Nu-ți amintești, poate, că de mai bine de două secole, alchimia a fost interzisă de ”Sfânta Biserică Romană”?

-Vroiam să spun chimistul, tată, se corectă Franceschetto.

-Bravo, e o idee bună.Du-te și cheamă-l pe chimist, pe fratele Lorenzo.Să fie aici peste vreo cinci minute.Călugărul veni la puțin timp după, aproape târât de Franceschetto care, după reacția de pe chipul tatălui său, pierdu ocazia de a scoate ceva bani din serviciul făcut.Călugărul avea șorțul acoperit cu tot felul de pete și ars în mai multe locuri.

-Frate, văd că ești mai gras decât ultima dată când te-am văzut, înseamnă că te plătesc prea mult; dar ai ocazia să-ți dovedești măiestria și să faci în așa fel să nu-mi pară rău.Privește acest manuscris și spune-mi ce crezi.Călugărul luă manuscrisele din înseși mâinile papei și închinându-se, arătă papei tunsoarea specifică ordinului călugăresc din care făcea parte; părul rămas era pe jumătate ars, pătat în diverse culori, de cine știe ce substanțe, în timp ce craniul era pătat de o culoare verde ireală.Scoase din buzunar o pereche de lentile groase și începu să observe cartea stranie.

-Hârtie de Florența, murmură el, cerneală de Veneția, poate obținută din miniu de plumb.Dar e lipită, Sanctitate!

-Bravo, văd că studiile tale folosesc la ceva..., netrebnicule!Sigur că e lipită, de aia te-am chemat!Ești în stare să dezlipești foile?

-Voi încerca Sanctitate, spuse încercând să se depărteze cu documentul sub braț.

-Dar unde crezi că pleci, frate?

-În laboratorul meu, Sanctitate, acolo am instrumentele mele, substanțele mele...

-Nici să nu te gândești.Adu totul aici.Cartea nu va ieși din această cameră.Călugărul se îndepărtă repede, pentru a reveni cu cele necesare după puțin timp.Întinse pe masă tot felul de fiole și cârpe colorate, cu puternic miros de acid.Franceschetto se așează pe o treaptă, sun fereastră.Cu lama pumnalului începu să ascută un băț luat dintre lemnele din șemineu, observând mișcările călugărului cu aer aparent distrat, dar amenințător. Chimistul începu să transpire și răsturnă o fiolă al cărui lichid începu să fiarbă pe suprafața mesei.

-Ai grijă, bestie!, urlă Innocenzo.Fratele Lorenzo curăță masa cu o cârpă dar se arse la mână.Începu să clătească respectiva cârpă într-o soluție apoasă.Durerea era din ce în ce mai mare și mâna se înroșea din ce în ce mai mult.Innocenzo încruntă sprâncenele văzând călugărul care se mișca din ce în ce mai nesigur și fără putere.

-Oprește-te!, îi ordonă.Ce ți-ai făcut la mână?

-Nimic, Sanctitate, vă mulțumesc, dar nu vă preocupați.

-Nu sunt preocupat pentru tine, ci pentru carte.Arată-mi mâna!Călugărul întinse mâna spre papă care-și acoperi ochii.Bucăți de piele se desprindeau și atârnau de mână și deja apăruseră bucăți de carne vie . Innocenzo făcu o grimasă și-și îndepărtă privirea de ceea ce vedea.

-Du-te frate, ordonă.Las-o baltă înainte de a face alte daune.

-Sanctitate, eu... Fratele Lorenzo nu reuși să termine fraza că leșină.Franceschetto făcu semn la doi servitori de a curăța masa și de a-l lua pe călugăr.Un miros de acid, amestecat cu cel de carne arsă stăruia încă în încăpere.

-Deschide-ți ferestrele, ordonă papa, aici nu se respiră.

-Tată, eu cred...

-Nu mă deranja și mai ales nu te gândi.Aici greșești.Tu nu trebuie să gândești!Franceschetto îl privi cu ură, dar Innocenzo nu reacționă.Era obișnuit cu acele priviri și cu faptul că proveneau de la fiul lui, de la acel fiu și nu-l mai deranjau deloc.

-Acum du-te, continuă el, și trimite să-l cheme pe Cristofor.Am nevoie de el în cel mai scurt timp posibil.

-Cristofor?De ce?, întrebă Franceschetto dar își dădu seama imediat de greșeală.Toți știau că Cristofor era, dintre nepoții lui Innocenzo, preferatul acestuia.Și mai știau că fiind nepot al papei, însemna un fiu nerecunoscut.Atunci când libidinosul Giovan Battista Cybo,(viitorul papă Innocenzo VIII), neavând încă împlinit optsprezece ani, lăsă însărcinată pe fiica mai mică, încă minoră, a familiei Perestrello din Genova, tatăl său, senatorul Arano, trecu totul sub tăcere și-și expedie fiul la curtea regală de la Napoli.Dar cu trecerea anilor, acel fiu secret devenea tot mai drag viitorului papă, mai ales că fizic îi semăna extraordinar și nu pierdea nici o ocazie să-l știe aproape de el.Franceschetto, netemându-se pentru succesiune, puternic gelos, ajunse chiar să-l urască.Papa îl privi cu o căutătură feroce.

-De ce am nevoie de el?Pentru că asta e plăcerea mea, fiule.Franceschetto nu-și amintea să-l fi auzit pe tatăl lui chemându-l ”fiule”, dar lipsea orice urmă de afecțiune și plecă în fugă din cameră.

-Așteaptă.

-Da, tată.

-Acel prieten al contelui de Mirandola, acel Benivieni, unde e acum?

-La ”Torre di Nona”, tată...

-Bine, dar fă în așa fel ca să nu pățească nimic.Nimic care să nu-i fie pe plac, desigur.Ai să vezi că va deveni bun prieten cu colegii de celulă.Dar nimeni să nu-i atingă un fir de păr măcar.Franceschetto înclină capul, scurt, și deschise ușa.

-Amintește-ți.În spatele lui, continuă Innocenzo zâmbind la dublul înțeles ce-l dădu cuvintelor rostite, este Lorenzo de' Medici, care, în scurt timp ar putea deveni socrul tău.Franceschetto de întoarse brusc,

lovindu-se cu capul de ușă.

-Ce anume?

-Toate la timpul lor, ai răbdare.Acum du-te.Îl vreau pe Cristofor, acum.Și-l vreau și pe Mirandola.Și încercă să nu mai dai greș de data asta.

ROMA
Marți, 19 decembrie 1486, noaptea

Giovanni greși strada de mai multe ori, dar nu obișnuia să ceară informații.Recunoscu de departe ”Porta de Castello”.Zeci de torțe o iluminau, trimițând reflexe roșiatice care se reflectau pe cărămizile zidurilor impunătoare.Deși târziu, sesiză o anumită frământare la poartă și nu era persoană care să nu fie oprită și controlată.Auzi niște țipete și văzu un om scăpând; îi trecu pe dinainte în fugă, dar imediat fu ajuns de un soldat călare,care, cu o lovitură la cap îi trimise la pământ.Leșinat sau poate mort.Un bărbat pe o căruță se apropie întrebându-l dacă nu vroia să cumpere bucăți de stofă de Damasc.Abia ajunse în oraș, căci a doua zi era zi de târg.Dar adăugă că dacă domnul dorește să cumpere, ar fi oferit marfa cu jumătate de preț.Giovanni ar fi cumpărat toată căruța în schimbul câtorva informații, dar nu avea decât puținii bani oferiți de Eucharius.

-De unde vii,negustorule?

-De la Pesaro, domnule, cel mai frumos oraș din lume, de când se află sub protecția nobililor Sforza.

-Un drum lung și am văzut că aproape era să nu intri...

-Aveți dreptate, domnule, toți sunt agitați.Multe porți de intrare în oraș sunt închise, dar mai ales, să ieși din Roma, acum e foarte greu.

-Știi, poate, din ce motive?

-Pare că sunt în căutarea unui nobil acuzat de nu știu ce delicte, cred viol, vrăjitorie și erezie. Dumnezeu să mă apere de întâlnirea cu acel demon, spuse el făcându-și semnul crucii.

-Așa să fie, încuviință Giovanni.

-Deci, domnule?Doriți să cumpărați?Doriți să vedeți o bucată de brocart abia adusă din Persia?

-Te voi găsi la târg, om bun, și acolo poate vom face ceva afaceri.

-Vă aștept, domnule, la piață la ”Parione”, nu aveți cum să greșiți!Omul își îndemnă calul care, obosit, ducea după el căruța plină cu marfă.Giovanni îl privi aproape îndoit sub greutatea zilelor de mers și-i zâmbi în gând.Acesta se mai întoarse o dată și-l salută dând din mână.

”Viol, vrăjitorie și erezie”: acel om căutat era el, acum știa la ce să se aștepte.Nu numai drumurile de ieșire erau închise, dar era și periculos de a fi văzut pe stradă.Se întoarse din nou pe unde venise și se îndreptă spre vechiul ”Borgo”, unde printre șantiere ar fi găsit adăpost pentru noapte și, mai mult decât de bandiți, ar fi trebuit să aibă grijă la spioni și la soldați.În timp ce căuta un loc bun unde să se cuibărească se auzi chemat de o voce tânără și cristalină.

-Conte!Se întoarse și văzu o tânără care după cum era îmbrăcată nu putea fi decât prostituată.Haina, lungă până la picioare, era de un verde intens, uzată și cu multe pete.O cămașă cu broderii, ruptă pe alocuri lăsa să se vadă un sân încă tare.

-Mă cunoști?

-Nu, dar așa îmbrăcat și cu felul de a merge, căutând un refugiu în mijlocul pietrelor, nu puteai să fii decât un nobil.Un conte, deci?Felul în care fata zâmbi nu semăna cu cel cu care femeile încercau să atragă clienții, nobili, negustori sau oricine ar fi trecut pe lângă ele.Dantura, mică și îngrijită nu părea afectată de distrugere.Giovanni zâmbi și el.Dar ceea ce auzi îi îngheță sângele în vine.

-Pe tine te caută, nu-i așa?Unde au ajuns să-l caute!Prin bodegi, bordeluri, în locurile unde nici nu s-a gândit să se ascundă.Privi fata în ochi dar nu observă nici un gând ascuns.

-Da, eu sunt, dar pe onoarea mea, nu am comis nici o ilegalitate.Ea râse cu bucurie, scuturându-și capul.

-Știu, nu e nevoie să te justifici.Nu am nevoie de ochii lui Dumnezeu pentru a înțelege că ai suflet curat, mi-e de ajuns să citesc în ai tăi.Vino cu mine, nu e bine să apari în public.Îl luă de mână și Giovanni se lăsă condus pe străduțe întunecate, iluminate ici și colo de luminile din taverne, de unde se auzeau țipete, râsete

și înjurături.

Intrară pe o poartă.Fata luă o lumânare dintr-o scobitură din perete, a cărui tencuială odinioară albă, acum era pătata de tot felul de mizerii.

-Camera e mult mai curată, spuse ea cu puțină rușine în voce.În timp ce urcau scările, un om apăru la etajul de sus și coborâ în grabă, cu pantalonii încă descheiați și urmărit de insultele unei voci de femeie.Se feriră pentru a nu fu loviți, ia ea zâmbi din nou cu o ușoară umbră de maliţiozitate.

Camera era aproape goală, cu o saltea din paie, un mic dulap și un lavabou.Dar era curată și în aer plutea un miros ușor de lavandă.Prin mica fereastră nu trecea nici cel mai mic fir de lumină, părea zidită.

-Au fost deja aici, cu motivul de a căuta pe cineva și nu au găsit nimic și pe nimeni, în afară de mine, dar pare că erau mai mult decât mulțumiți, spuse fata cu tristețe în glas.Aici ești în siguranță, iar dacă vrei, mai am puțină pâine.Vinul l-au băut pe tot.

-Cum te numești?

-Leonora.Și tu?

-Giovanni.De ce faci toate acestea, Leonora?

-Pentru că bunica mea, înainte de a muri mi-a spus că ” să ajuți un rănit, mai degrabă decât să duci coroana de lauri învingătorului”.De după o perdea improvizată Leonora se dezbrăcă de haine, le împături cu grijă și se întinse pe pat, la perete.

-Vino, Giovanni, nu-ți fă griji pentru sufletul tău sau pentru acea doamnă norocoasă care se bucură de fidelitatea dragostei tale.Vom fi aproape și ne vom încălzi ca doi pui fără mamă.

Giovanni se întinse lângă ea după ce-și dădu jos prețioasa pelerină.Ea se trase mai lângă el; în dulceața somnului și el o îmbrățișă fără nici un fel de dorință, cu toate că era frumoasă.Rămase pentru mult timp cu ochii în tavan și începând să se obișnuiască cu întunericul își opri privirile pe traversele de lemn ale acoperișului în care erau băgate piroane.Își imagină propria viață, ca o traversă robustă, nici prea cizelată dar nici prea ”grosieră” și erau încă departe timpurile când va fi atacată de cariile bătrâneții.Dar cu cuie, care lăsau urme adânci, poate încercând să o rupă în bucăți, sau poate în realitate, pentru a o ține încă întreagă și fără de șubrezenie.Luă manuscrisul și-l băgă sub pat până se opri de ceea ce sigur era oala de noapte.Cu mantia se înveliră amândoi și zâmbi.Ultimul gând era pentru visul care l-ar fi însoțit în acea noapte, și care veni la puțin timp după ce închise ochii.

O visă pe Leonora și pe Margherita, până când chipurile lor se contopiră în unul singur.Apăru și sfera de foc care le îndepărtă pe amândouă și cu care Giovanni Pico, conte de Mirandola începu o lungă și liniștită discuție. Era în pântecele mamei și viața se scurgea înainte și înapoi: totul era la locul lui la interior, drept, plin de iubire.Până când veni timpul să se nască.Respirația i se făcu greoaie și întrebă sfera dacă totul era inutil.

”-Mi-am îndeplinit drumul spre cunoaștere și am ajuns la tine.Dar dacă voi fi numai eu, ce sens vor avea toate acestea?Cine va mai ajunge la tine?

-Vor afla Giovanni, <caetera norunt>, vor cunoaște și altele, de la Occident până la Orient, de la Tago până la Gange, până la antipozi.Tu trebuie doar să le lași cheia când va fi timpul.

-Așa va fi, voi lăsa cheia pe mormântul meu, dacă voi avea timp.

-Vor veni acele zile, Giovanni, alții deja știu”. Giovanni avea încă pe buze ”caetera norunt”când lumina zilei, puțină din cauza străzilor mici și strâmte intra greoi prin mica fereastră.Se treziră aproape împreună, învăluiți de o plăcută toropeală.Leonora se ridică.

-Cântă, te rog, îi spuse ea în timp ce-și făcea nevoile după perdea, în oala de noapte.Mă rușinez din cauza zgomotului.Giovanni începu să recite o poezioară de dragoste, dar pe un ton bisericesc.Auzi fata râzând și acest lucru mai acoperi din zgomot.Privi sub pat și lângă manuscris nu văzu ceea ce credea că este – o oală de noapte – ci un fel de cilindru de cupru.

-L-am găsit pe malul Tevere-lui și l-am luat.Dacă-ți place ți-l dăruiesc.Dar ce ai pățit?Pari divers, dimineața ți-a adus zâmbetul pe buze?

-Am doar gândurile limpezi, clare, Leonora.

-Mă bucur.Știi, o dată cu lumina zilei pleacă coșmarurile și gândurile devin mai limpezi.

-Ești înțeleaptă.

-Nu mi se pare, doar urmez ceea ce-mi dictează inima.Chiar dacă câteodată inima sângerează, unele gânduri fac viața mai ușoară.

-Am decis să o urmez și eu, cauză din care nu mi-e rușine să-ți cer încă ceva pentru mine.

-Așa începe ziua bine!Cu cineva care are nevoie de tine.Leonora făcu o plecăciune nostimă.

-Domnule conte, la dispoziția dumneavoastră.

-Mulțumesc Leonora, mulțumesc din inimă, spuse Giovanni zâmbind, și mai ales că știi tot, iar ceea ce nu știi îți închipui, îți voi deschide inima mea.Ascultă, nu am decât puțini bani, dar eu aș avea nevoie de mai mulți...Dar hainele care le am pe mine pot valora mult, chiar dacă din prudență e mai bine să le vând ieftin.E cineva care vinde stofe, azi la târgul din ”Piazza del Parione”.

-Știu eu unde se fac cele mai bune afaceri.Dă-mi lucrurile tale și ia-ți ceva din dulap.Sunt cam modeste dar curate, le-am spălat chiar eu, de mai multe ori.Și așteaptă-mă aici, nu pleca nicăieri, poate fi periculos.Ai să vezi banii pe care ți-i voi aduce, îți vor ajunge pentru o călătorie până în China (”Catai”- în textul original).

-Bine, Leonora, ești o persoană cu multe aptitudini, demne de laudă.Știi chiar și una din cărțile mele preferate, ”Milionul” de Marco Polo.Numai el spunea Chinei ”Catai”.Deci știi să citești?

-Și să scriu.Să cânt și să cos.Totul datorită călugărițelor de la ”Santa Chiara” care m-au crescut după moartea bunicii mele.Și nu numai, știu să citesc și în palmă.

-Vrei să-mi citești și în palma mea?, întrebă Giovanni.

-Mi-ar plăcea , spuse amuzată, dar vezi că nu sunt o vrăjitoare, dacă la asta te gândeai.

-O vrăjitoare?!Nu, nu ești deloc, sau măcar în sensul în care crezi tu.Giovanni zâmbi, depărtă brațele și rotindu-se în jurul lui însuși, părea că îmbrățișează tot universul.

-O vrăjitoare e o bătrână respingătoare care invocă demonii infernului pentru a o ajuta să devină frumoasă sau să aducă ghinionul în casa cuiva.Tu ai făcut ceva din toate acestea?Leonora coborâ privirea și neagă dând din cap, rămânând în joc.

-Nu, domnule conte, răspunse ea cu umilință.

-Vezi atunci că, chiar dacă utilizezi magia, nu ești o vrăjitoare.Leonora, magia nu e altceva decât căutarea ”Binelui” pe pământ, e știința perfectă atunci când descrie cerul (și Pico ridică mâna indicând cu degetul spre cer), sau naturală atunci când descrie pământul, spuse Pico arătând cu un deget pământul.

-Câte lucruri știi..., ești chiar și un magician?

-Nu, răspunse el serios, așa cum tu nu ești o vrăjitoare.Magia sălășluiește în fiecare din noi, numai că nu știm cum să o recunoaștem.E ca și cum la interiorul nostru sunt ascunse tezaure imense, dar nu știm drumul pentru a le găsi.Dar sunt și semne care...

Privirea temătoare a Leonorei îl făcu pe Giovanni să se oprească.Nu era momentul pentru a se dezvălui și nici nu vroia să o înspăimânte.

-Acum ajunge cu discuțiile despre acest fel de magie.Tu erai pe cale să o pui în practică.Care mână vrei să o citești?Stânga, cred...

-Nu, amândouă.Mâinile îmi transmit ceva.E ca și cum strângându-le aș putea cunoaște mai bine pe cineva.Gândurile sale, sentimentele sale, dacă e om bun sau rău.Dacă e rău, nu-i spun, inventez o minciună si nu mă mai gândesc la asta.

-Și cum fac să cunosc decizia ta, dacă-mi spui sau nu o minciună?

-Deja te-am apreciat, vroiam doar să știu mai multe despre tine.Giovanni îi întinse mâinile și Leonora le privi admirându-le forma.Erau mari dar delicate, cu degete lungi și subțiri, cu o anume forță nervoasă.O mână cu trăsături masculine și feminine în același timp.Le strânse cu delicatețe și închise ochii.Simți o multitudine de senzații și cu un fior se desfăcu de mâinile lui.

-Ești frumos, Giovanni și ești și tânăr.Dar mâinile tale mi-au dat o senzație stranie: am simțit trecând prin mine o viață întreagă, ca aceea a unui om care a văzut destule.Se pare că ai focul la interior, e ceva care arde.Ceva care ar putea incendia totul dacă ar găsi calea să iasă la exterior.Pico rămase pentru un moment mut.

-E sfera mea, Leonora, ai văzut bine.

-Ce sferă?

-Acea care apăru în ziua nașterii mele.Medici și moașele prezente la nașterea mea, în ziua sorocită, văzură o sferă de foc stând prin cameră.Am revăzut-o în ziua morții mamei mele, când aveam cincisprezece ani.Și din acea zi eu o simt, o văd înăuntrul meu.Am văzut-o și noaptea trecută și mi-a și vorbit.Ești prima persoană care fără a ști de ea i-a simțit prezența.Mă gândesc că nu sunt total nebun.

-Nu, nu eşti nebun, Giovanni.Corpurile amândurora se apropiară aproape imperceptibil, dar pentru moment.Amândoi făcură un pas înapoi, coborând privirea.

-Dar în schimb eşti foarte curios.Ai vrea să ştii cine sunt cu adevărat.Dar e târziu şi trebuie să rezolv problema ta.Leonora îi zâmbi şi plecă cu hainele într-un sac, decisă să scoată un preţ cât mai bun pentru ele.

ROMA
Luni, 25 decembrie 1486

Innocenzo VIII terminase de puţin timp slujba solemnă de Crăciun.Precedat de douăzeci de cardinali şi urmat de patruzeci de episcopi era aşezat pe jilţul portabil, purtat pe braţe de cărăuşii pontificali, îmbrăcăţi în roşu aprins.Cu mâna înmănuşată în alb binecuvânta adunarea de nobili şi negustori, veniţi să asiste la ”*Missa Solemnis*”.Franceschetto împreună cu cardinalul-camerleng Sansoni erau deja în marea sacristie a basilicii, gata amândoi cu un aer sever să-i primească pe novicii care abia începeau să cunoască tainele religiei, o masă de oameni fremătătoare, care se călcau în picioare la intrare, ţinuţi la respect de un grup de gărzi în uniforme de paradă.Pe biroul impunător de stejar din încăpere erau clădite numeroase pergamente, unele dintre ele deja aveau pe ele sigiliul papal (Franceschetto avea mereu la îndemână unul).Era un moment mult aşteptat, pentru că în zilele de Crăciun şi de Paşte era o mare vânzare de indulgenţe, cel mai înfloritor comerţ întreţinut de biserică şi care, prin della Rovere, precedentul papă, fu introdus pe scară largă.Dar el, de acord cu tatăl lui-papa şi cu Sansoni, făcu acest trafic şi mai înfloritor, reducând preţurile şi pentru oamenii mai puţin bogaţi.Fiecare plătea acum pentru ceea ce putea, nu se mai plătea în funcţie de păcatele făcute şi dacă poporul spunea despre papă că Sanctitatea sa se ridică dimineaţa de lângă prostituate pentru a închide şi a deschide porţile Purgatoriului şi Paradisului, o făceau doar din invidie.

Ziua de dinainte începu sub cele mai bune auspicii: o furtună violentă se abătu asupra Romei şi un fulger lovi cu ”furie” în turnul inamicilor Orsini şi puţin lipsi să nu provoace moartea cardinalului Giovanni Battista, vărul lui Lodovico Orsini.Astfel papa, în timpul slujbei solemne asemănă fulgerul cu ”justiţia divină”, zugrăvind ororile Purgatoriului şi Infernului în tonuri aşa de înspăimântătoare şi întunecate încât Franceschetto decise să-şi facă iertate toate păcatele făcându-şi cadou o indulgenţă şi fără a cheltui nimic, aşează numele lui lângă sigiliul vicarului lui Hristos.

Franceschetto aflase de Cristofor că era pe cale să ajungă de la Genova, pentru a-i fi de folos tatălui său cu cunoştiinţele lui de chimie şi alchimie.Innocenzo era bine-dispus de veste şi începu din nou să-i zâmbească; încetase de a-i mai zâmbi din ziua în care îi dăduse cele două manuscrise de la contele de Mirandola.

Cardinalul Sansoni făcu semn unei gărzi să lase să intre primul ”client”.

-Numele dumneavoastră, ceru fără să ridice ochii.

-Giovanni de Magistris, Eminenţă, răspunse omul.Sansoni îl privi în fugă, era gras şi asudat şi purta o pălărie de lână neagră.Cămaşa de dedesupt, neagră şi ea părea de bună calitate, iar la gât avea un lanţ ce purta ca inscripţie o pană de gâscă.

-Sunteţi nobil?

-Nu, din păcate, Eminenţă, răspunse omul frământându-şi bereta în mâini.

-Ah, exclamă Sansoni arcuindu-şi sprâncenele.Rău, foarte rău, gândi el, cât îi putem cere acestuia?

-De unde sunteţi?

-Din Asti, Eminenţă.

-Şi cu ce vă ocupaţi?

-Sunt notar.Sansoni ridică capul rapid, la fel şi Franceschetto cu care schimbă priviri cu subînţeles.

-Luaţi loc, notare, spuse cu o voce brusc îndulcită; ce poate face ”Sfânta Biserică Romană” pentru voi?

****

Leonora făcuse o treabă bună.Vânduse hainele contelui la un preţ bun, povestind cumpărătorului că

ele aparținuseră nimănui altuia decât contelui de Aragon.În treacăt schimbă o parte din bani și Giovanni se găsi în pungă cu florini de argint și scuzi cu simbolurile Florenței și Romei, ceva reali de la Napoli, marcele venețiene și niște groși genovezi.Conținutul tipic al pungii unui negustor, în plecare din Roma după ce încheiase o bună afacere.Nu lipseau nici bănuții necesari pentru micile cheltuieli sau pentru pomeni, pe durata călătoriei.În sacul procurat de Leonora puse și cilindrul de cupru în care introduse cu grijă manuscrisul.Leonora îi făcuse rost și de un permis de trecere în alb, valabil pe tot teritoriul statului pontifical.Îl cumpărase de la un hangiu, care la rândul său îl câștigase la zaruri de la un căpitan al gărzii pontificale.Pe acesta scrise Giovanni Leone, numele cu care ar fi călătorit.Ca ultimă măsură fata îi sugeră să-și taie părul-lucru pus imediat în aplicare chiar de ea și ca ultim detaliu , îi spuse să-și lase barba să crească, pentru câteva săptămâni.Trebuia să plece cât mai curând posibil și pe un drum cu cele mai puține riscuri; spre Umbria și de acolo, traversând domeniile bisericii ar fi ajuns la Florența.Leonora îi alese îmbrăcămintea specifică noii sale condiții sociale, de negustor; o mantie de velur negru care ajungea puțin sub genunchi și o pereche de jambiere de piele, de culoare deschisă care se introduceau în cizmele înalte de piele.Omul care era gata de-a pleca din Roma nu se asemăna deloc cu tânărul nobil ajuns cu câteva luni înainte.

În momentul de rămas bun, el îi spuse să aștepte vești de la el și îi jurase că viața ei se va schimba.Ea îl îmbrățișă și-l ținu aproape pentru câteva momente.Se îndepărtă brusc din îmbrățișare, aproape fugărindu-l.Contele găsi loc la un poștalion cu șase locuri, trei ocupate de o doamnă cu un copil, probabil fiul ei, și de un abate.La poarta de ieșire au fost opriți pentru controlul documentelor, dar garda îi controlă sumar și le făcu semn să treacă.După câteva sute de metri Giovanni privi pe fereastră și văzu în depărtare turla basilicii San Pietro.Își înfășură în jurul feței fularul lung și închise ochii încercând să doarmă.Căruța înainta încet și unduirea ritmică îl îmbia la somn, întrerupt continuu de pavajul pe alocuri distrus, rămas din vremurile Romei antice.La ”Civita Castellana” s-au oprit pentru două ore, moment propice pentru oameni și cai să-și refacă forțele.În timp ce așteptau să plece, băiețelul începu să se joace cu un titirez de argilă sub privirile veghetoare ale mamei sale.Abatele păru să profite de acel moment când erau singuri și se apropie.

-De unde sunteți, stimate tânăr?Giovanni se puse imediat în gardă, trebuia să fie foarte prudent, măcar până la granița cu Republica de Florența, pe care statul statul pontifical o strângea ca un clește, ajutat (statul papal) și de Republica de Siena, care-și simțea independența amenințată în continuu de pretențiile puternicilor conducători ai Florenței.

-La ”Nocera Umbra” abate, răspunse, pentru a nu lăsa să se vadă că merge direct la Florența, cu treburi în biserica Sfântului Francesco.

-Dar e splendid, răspunse abatele, și eu merg într-acolo.Înseamnă că vom fi tovarăși de drum, vom discuta amical, vom recita rozariul, dacă vă face plăcere, adăugă el îndepărtându-și ochelarii și privindu-l în față.Ochii apoși și cuta de la gura zâmbitoare (rece, fără bucurie) l-au prost dispus pe Giovanni care răspunse la limita bunului simț, cu o ușoară înclinare a capului și o față care putea însemna orice.Acum chiar că trebuia să ajungă până la Nocera Umbra pentru a scăpa de individul periculos de incomod și nu se simțea deloc liniștit.

ROMA
Miercuri, 27 decembrie 1486

-Vină Cristofor, vină fiul meu.Innocenzo VIII se simți cu lacrimi în ochi și gândindu-se la cât era de emoționat se emoționă și mai tare.În realitate, medicii săi personali constatară că odată cu înaintarea în vârstă, vederea i se încețoșa din cauza cataractei.Toți erau susținători ai teoriei lui Hipocrate privitoare la fluidele corporale, teorie potrivit căreia orice lichid coboară și în acest fel, judecau aceștia în mod greșit, pe ochii papei cobora întunericul.Pentru a remedia acest lucru i s-a sugerat papei să se adreseze călugărilor de la ”Sant' Eutizio”.Aceștia trăiau și operau în apropiere de munții Sibillini și de ceva timp cunoșteau și secretele vindecării cataractei.Dar când Innocenzo văzu instrumentele cu care călugării veniră să trateze ”ochii sfinți”, îi fugări în șuturi.Era adevărat că vederea îi scădea, că lăcrima mai mereu și fără motiv, dar ochii erau ai lui.

-Sanctitate, binecuvântarea voastră, spuse Cristofor îngenunchiind.

-Da, da, spuse papa în grabă ajutându-l să se ridice, ai toate binecuvântările mele, dar nu avem mult timp de pierdut.Cristofor se ridică și aproape fu împins în iatacul papei, unde a fost invitat să se așeze în fața

papei, dar pe un fotoliu mai jos.De la înălțimea jilțului său, Innocenzo își privea fiul, văzându-se pe sine însuși tânăr.Se asemănau extraordinar de mult: Cristofor nu era nici frumos nici înalt ca Franceschetto, dar în mod sigur era fiul lui.Aceeași față largă, aceeași frunte și același nas ușor coroiat.Felul buzelor și bărbia rotundă îi aminteau de trăsăturile comune.Se emoționă din nou sau poate era penumbra care îl făcu să-și forțeze privirea. Chiar dacă Cristofor nu făcea parte din suita de la Vatican, nu era nimeni altul în care să aibă încredere mai mare.Sau poate avea încredere tocmai pentru că nu făcea parte din suită.Oricum, nu știa cum să înceapă.

-"*Dimme, figgeu, cosse ti ghe fe chi a Roma*?" - "Spune-mi, fiule, ce faci aici la Roma?"(în dialect genovez).

-Tată, răspunse Cristofor perplex, dar își dădu seama că greși formula de răspuns, credeam că m-ați chemat dumneavoastră.

-Ah, da.E adevărat, eu te-am chemat.Și știi de ce?

-Ca să spun adevărul, nu.

-Exact!Cum ai putea să știi?Poate Franceschetto...Papa își forță privirea și-l fixă, dar Cristofor mișcă din cap și înălță ușor din umeri.

-Mi-a spus doar să vin cât mai repede posibil, pentru că trebuia să-mi spuneți ceva important.Lui Innocenzo îi plăcu răspunsul și încercă să-și găsească o poziție mai comodă, dar în acel moment se simțea stând ca pe ace.Se ridică și se îndreptă spre scrinul mare din lemn de nuc și cadru de fier de la capătul patului cu baldachin.Fusese anume desenat de arhitectul Giuliano da Sangallo, dar fusese plătit de Lorenzo de' Medici; o mică favoare, mai ales că Sangallo lucra numai pentru Medici.Cu cheia mare, cu dublă danturație descuie încuietoarea și dintr-un sertar scoase afară un manuscris.

-Ține, îi spuse fiului său, ce crezi despre asta?Cristofor, disimulând mirarea luă manuscrisul în mâini și începu să-l cerceteze curios.Innocenzo făcea du-te vino prin cameră, nervos.Guta îl făcu să se așeze.Durerile specifice vârstei își spuneau și ele cuvântul.Cristofor citi partea frontală, își trecu mâinile peste scris ca și cum gestul în sine i-ar fi făcut cunoscut conținutul acestuia.

-Pot să vă întreb un lucru, Sanctitate?

-Sunt tatăl tău, când suntem singuri cheamă-mă cu numele pe care-l merit.Aici suntem singuri, cel puțin așa sper, spuse el privind în jur.

-Cum doriți, tată.Ce preferați să fac?

-Oh,"*belan*"!Vreau să deschizi aceste foi.Dar fiind și atent să nu distrugi paginile.Am încredere numai în tine, cunosc bine meșteșugul tău.Și discreția ta: nimeni, nici chiar tu nu ar trebui să citești aceste pagini, numai papa are acest drept, ne-am înțeles?Cristofor încuviință, nu era felul lui de-a pune întrebări pentru care era dificil de-a primi răspunsuri, dar trebuia să știe care erau riscurile, în caz de greșeală.

-Pot ști, tată, cine a scris aceste pagini și cine le-a lipit în acest mod?

-De ce te interesează?, întrebă Innocenzo cu aer suspicios.

-Pentru că e mai bine de știut cu cine am de-a face.Dacă e arab, creștin, evreu, turc, spaniol sau persan, fiecare dintre ei are tehnica lui, fiecare cu metodele lui ascunse, dacă a dorit să ascundă ceea ce a scris.Și este de la sine-înțeles ca eu să știu pentru a mă descurca mai bine.

-Bravo, Cristofor, așa se face.De fapt, aceasta e ca o bătălie și aici e inamicul pe care trebuie să-l găsesc.Cineva care a încercat să se îndoiască de autoritatea mea.

-Un neamț?

-Nu, nu, de ce crezi că e un neamț?

-Nu cred, tată, dar știu că în Germania aveți inamici și că ați trimis acolo pe cei mai bravi călugări dominicani...

-Nu, nemții nu au nici un amestec.Asta a făcut-o un italian, un nobil, unul care începuse să-mi placă până în momentul când a început să mi se împotrivească.

-Și acesta e...

-Giovanni Pico, conte de Mirandola, spuse papa dintr-o suflare.Cristofor își privi tatăl, părea înfricoșat și era prima dată, chiar dacă erau rare ocaziile când se întâlniseră și-l văzu în acea stare.

-Îl cunosc după faimă, chiar dacă nu ca persoană...Dacă el a făcut asta, nu va fi deloc ușor.Dacă a vrut să protejeze aceste scrieri cred că a folosit diverse tehnici, unele foarte periculoase.Și nu exclud ca paginile să fie impregnate cu "*cantarella*".

-Ce e asta?

-O otravă, tată...Innocenzo uită de durerea dată de gută, sări de pe scaun și începu să-și frece mâinile, ca pentru a scăpa de urmele lăsate de contactul cu acele pagini.

-O otravă..., spuse el privindu-și fiul de parcă ar fi fost întruparea răului.

-Da, tată, e obținută prin combinarea arsenicului cu lichidul de putrefacție ale animalelor deja ucise cu această otravă.Un amestec ucigător care se poate obține și amestecând urina...

-Ajunge atât, Cristofor.Tu ești cel care cunoaște secretele pietrelor și ale alchimiei arabe.Desfă aceste foi blestemate de Lucifer, dar fi atent, nu vreau să te pierd, dar nu vreau să pierd nici cartea.

Pe drum pe VIA FLAMINIA
Sâmbătă, 30 decembrie 1486

La Orte, Giovanni fu obligat să coboare și să ia împreună cu abatele un alt poștalion care i-ar fi dus la Nocera.Femeia și copilul își continuau drumul spre destinația lor.Alături de Pico și de abate urcă un om cu mantia din material destul de gros care adormi imediat.Abatele care se prezentă cu numele de Guidobaldo Cavalli alterna citirea unei mici și prețioase cărțulii cu întrebări adresate lui Giovanni.Una dintre ele se referea la numele său.

-Giovanni Leone, răspunse imediat Pico.Așa reieșea și din permisul lui de liberă trecere.”Leone” îl alesese în onoarea Leonorei.În ceea ce privește ”Giovanni” se gândise să-l lase pe cel real, în așa fel încât, dacă cineva l-ar fi strigat dintr-o dată pentru a-l da de gol, ar fi răspuns în mod automat și fără dubii în ceea ce privește identitatea.Dar Giovanni participa la discuție în mod monosilabic, sperând ca mai devreme sau mai târziu, abatele să înceteze.Ajunși la Ferentillo, domeniul lui Franceschetto Cybo, poștalionul fu înconjurat de o grupă de soldați; comandantul îi informă că din cauza unor episoade de jaf și tâlhărie, primise ordin să-i escorteze.În aceeași localitate făcură și popasul pentru seară.

În ziua următoare, la Castel Rinaldi, în timpul uneia dintre pauze, Giovanni îl văzu pe abate discutând cu căpitanul gărzilor, într-un mod ce-i păru suspect.De fapt părea că abatele în loc să ceară informații legate de drum, dădea ordine.Contele de Mirandola începu să creadă că identitatea falsă era în pericol, lucru confirmat și de faptul că un om înarmat cu spadă urcă lângă vizitiu.Era îmbrăcat cu o mantie care-i acoperea și fața.”Cine nu-și putea permite luxul de-a călători la interior, trebuia într-un fel sau altul să se apere de frigul drumului”, frig mărit și de goana cailor.Dar logica acestei explicații nu-l liniștea pe conte: celălalt călător dispăruse și în trăsură nu mai erau decât el și abatele, care încetase de a mai citi și-și petrecea timpul privindu-l. Giovanni închise ochii și începu să se gândească la noile condiții de drum: la un control mai intens, permisul de liberă trecere s-ar vedea că este fals și de la acel punct până la adevărata lui identitate nu mai era decât un pas.Pe de altă parte, să renunțe la călătorie ar fi un semn prea evident de ”vinovăție”.Nu, unica alternativă era de a ajunge la Nocera Umbra.De acolo, cu puțin noroc, poate ar fi reușit să ajungă la granițele cu Republica de Florența.Gărzilor le-ar fi adresat numele de Lorenzo de' Medici pentru a obține, pentru adevăratul nume un permis de trecere care l-ar fi dus până la Florența.

-Mâinile dumneavoastră nu sunt ale unui negustor , domnule.Vocea abatelui rupse tăcerea așa cum un fulger apare din senin.

-Vă cer scuze, bunule abate, dar sunt obosit și aș dori să mă odihnesc.Abatele zâmbi.

-Oh, eu cunosc bine sufletul uman și păcatele ascunse de acesta.Haideți, domnule, spuneți-mi ce ascundeți.

-Păcatele mele le cunoaște doar cel căruia mă confesez, răspunse Pico restitundu-i zâmbetul, dar dumneavoastră nu sunteți acela.

-Spuneți-mi numai ultimul păcat.

-La Orte am văzut-o pe soția hangiului făcând baie, goală, în vasul în care se spală farfuriile din care am mâncat noi.Păcatul meu nu are legătură cu goliciunea ei, ci rușinoasa tăcere că am ascuns cele întâmplate tovarășilor de călătorie, mai ales dumneavoastră abate.Acesta făcu o figură de dezgust și-și duse un șervețel parfumat la nas.După ce aspiră profund și pentru lung timp mirosul, reîncepu.

-Haideți, domnule...Leone, sunteți prea rafinat și educat pentru a fi un negustor.Vă repet, ce

ascundeți?Schimbul de polemici și de replici abia începu.Dacă Pico nu-și permitea de-a se descoperi prea mult, pe de altă parte, refuzul oricărui dialog l-ar fi făcut suspect în ochii celuilalt.

-Nimic în plus din câte ascundeți dumneavoastră, bunule abate.Dar mă măguliți și nu sunt deloc în stare să susțin o așa conversație.Ceea ce numiți înțelegere și cultură nu sunt altceva decât acea puțină experiență pe care viața mea de negustor m-a învățat.

-Și ce vindeți atunci, văzând că ceea ce dumneavoastră numiți experiență, v-a făcut așa de înțelept?

-Stofe, abate, stofe de orice fel.De la cele mai ieftine, până la cele mai scumpe.O meserie învățată de la tatăl meu, care totuși m-a părăsit cu ceva timp în urmă.

-Aveți ceva bucăți să-mi arătați?Poate le țineți în bagajul dumneavoastră?, spuse abatele indicând sacul de care Giovanni nu se despărțea niciodată.

-Nu, îmi pare rău, stofele călătoresc cu un servitor de-al meu, nu împreună cu mine.Aici am doar documentele cu conturile și ceva obiecte personale.

-Ce păcat!Înseamnă că veți avea plăcerea de a-mi arăta marfa dumneavoastră când vom ajunge la Nocera.Aș putea deveni un bun client.

-Din păcate, nu.Ajuns la Nocera mă voi întâlni cu alți negustori, împreună cu care mă voi îndrepta spre Sant' Elpidio, unde așteptăm o navă de la Veneția.

-Mă lăsați de fiecare dată fără răspuns.Și atunci, unde aveți dugheana?

-La Arezzo, răspunse fără să se gândească Giovanni, dar își dădu seama de greșeala făcută.

-Ah, pe teritoriul Republicii.Sunteți în bune relații cu episcopul Gentile de Becchi, cred.Un mare om care a renunțat la cariera diplomatică pentru a fi în serviciul Domnului Nostru.

Giovanni nu auzise niciodată de el.Era o capcană?Ce ar trebui să spună?Că-l cunoștea?Și dacă până la urmă, acesta nu exista?

-Îl cunoașteți?, insistă abatele?

În acel moment, cu o mișcare îndrăzneață, omul care era lângă vizitiu intră în poștalion.Giovanni îl recunoscu pe omul cu barba scurtă, cioc, cel care îl întâlnise în afara basilicii San Pietro și care-l salvase în biserica ”Santo Spirito”.Recunoscu și spada acestuia, și chiar dacă mai greoaie, nu-i încetinea din mișcări. Pico nu lăsă să vadă că l-ar cunoaște.

-Bună ziua, abate, spuse acesta surâzând.Mantia era de un roșu închis, cu o protecție pentru gât făcută din zale metalice.

-Ne cunoaștem?, întrebă abatele incert.

-Dumneavoastră nu, dar eu da.În mediul nostru e important să ne cunoaștem: sunteți Guidobaldo Cavalli, spion și asasin în slujba Sanctității sale.Abatele aruncă cărțulia ce-o ținea în mână și încercă să scoată din mânecă un stilet, dar noul venit se aruncă asupra lui și-l blocă, în timp ce cu forța îi împlântase un pumnal lung și ascuțit în abdomen.Cu cealaltă mână îi ținea gura blocată să nu țipe.După câteva minute abatele se lăsă în față, moale.Omul cu barbă îl așeză întins, cu picioarele îndoite și cu o mână sub cap.Părea că doarme, încovrigat ca un copil.Giovanni rămase indiferent.

-E a treia oară când ne întâlnim și mi se pare că a doua oară când îmi salvați viața.Cine sunteți, cum vă numiți?

-Am mai multe nume, dar vi-l voi spune pe cel adevărat.Ferruccio pentru dumneavoastră, conte de Mirandola.Permiteți-mi să vă spun că dacă m-ați fi ascultat prima dată, acum am fi putut fi într-o situație mai bună.Cuvintele lui conțineaau o ușoară dojeneală și Giovanni se simți vinovat.Se gândi la omul abia ucis.

-Cine era acest fals abate?

-E într-adevăr un preot, dar confunda cam des Dumnezeul milei și al iubirii cu cel al armatei.Și se folosește de spada lui Dumnezeu mai des decât de Cuvântul Lui.Giovanni mișcă din cap și sentimentul de vinovăție lăsă loc unei difuze descurajări.Îu urechi îi suna încă tonul ironic cu care Ferruccio îl numi pe abate ”omul lui Dumnezeu”.

-Pot întreba cine vă trimite?Cui îi datorez această protecție?

-Imaginați-vă, conte.Cu istețimea dumneavoastră nu veți întârzia să ghiciți.Dar vă rog să-mi dați mai multă dreptate de acum înainte.

-Am încredere, Ferruccio, chiar dacă nu am de ales, mi se pare.Nu, nu e din cauza dumitale dar nu mi s-au clarificat încă multe lucruri.De exemplu, mă întreb din ce motiv abatele nu m-a arestat mai înainte, când

eram încă în apropierea Romei?

-Din câte știu eu, pentru a vă găsi, Franceschetto a dat drumul la toți oamenii lui prin Roma și trimis spioni în toate trăsurile care plecau din oraș.Abatele Cavalli era unul dintre ei și evident nu era sigur de identitatea dumneavoastră.Poate că a murit cu îndoiala, fără să afle adevărul.Dar trebuie să vă spun că, pentru un nobil, travestirea dumneavoastră era perfectă.

-Dar dumneavoastră?Cum ați reușit să mă găsiți?Două mici cute apărură în bărbia lui Ferruccio și în sfârșit, acesta zâmbi.

-Am și eu spionii mei și când am aflat de vânzarea unor haine luxoase, mi-am imaginat o persoană în dificultate, care puteați fi dumneavoastră.Dar, ca să spun adevărul, trebuie să-i mulțumesc mai ales unei anume Leonora, care a avut încredere în mine, spre șansa dumitale, conte.Giovanni se încruntă.

-Sper că nu i-ați făcut nimic rău acelei femei.

-Nu, i-am dat bani pe care sigur i-ar fi acceptat având în vedere cum își câștigă existența.În schimb mi-a spus tot ce știa și pe deasupra a refuzat și banii.O femeie într-adevăr stranie, fascinantă în felul ei.A acceptat banii doar când i-am spus că i-ați dat dumneavoastră.Aveți loc în inima ei.Zâmbetul larg părea al unui om sincer și Giovanni, la rândul lui, zâmbi și el.

-După ce v-am găsit, continuă el,v-am urmărit de departe.Și când am înțeles că ați putea fi în pericol, am urcat și eu în trăsură.

-A fost atunci când abatele vorbea cu căpitanul gărzii, cred.

-Da,conte, am înțeles că v-au descoperit, sau cel puțin se îndoiau de identitatea dumneavoastră.

-Vă sunt dator cu adevărat.

-Sunt sigur, răspunse acesta, dar acum dumneavoastră trebuie să mă ajutați.

-În ce fel?

-Soldații care ne însoțesc sunt gata să intervină la semnul abatelui.

-Care oricum e mort.

-Care doarme conte, nu vedeți?Și încă a cerut să nu fie deranjat.Trăsura făcu un salt și corpul abatelui căzu pe podea.Ferruccio îl ridică și-l reașeză în poziția inițială.După care, cu o fâșie de piele desprinsă din ornamentele interne ale trăsurii, îl legă pe abate de caroserie.Îl acoperi bine cu mantia, asigurându-se că nu se vede nimic.

-Sunt patru soldați, conte, și nu va fi ușor să scăpăm de ei.Important este, ca pentru moment, să nu știe ce i s-a întâmplat abatelui.Acum cred că sunteți un personaj important, pe capul căruia poate că s-a pus un anumit preț și vor fi atenți la viața dumneavoastră.Când va fi momentul, la semnalul meu, făceți-vă că vi-e rău și spuneți că e nevoie să vă retrageți.Vă voi ajuta la coborâre și eu voi face restul.

****

După o oră, corpurile celor patru soldați zăceau lângă trăsură.Ferruccio, rănit ușor la un umăr, munci puțin pentru a-i împinge departe de stradă și de a-i arunca într-o râpă, nu prea adâncă, dar bine ascunse de tufele de erică (erica – arbust mediteranean).Culoarea roșie a lemnului ascundea destul de bine sângele de le cei morți.Veni la rând abatele care fu dezbrăcat și îmbrăcat în grabă.Hainele acestuia le luă Giovanni, la îndemnul lui Ferruccio.

-Nu aveți aerul unui ecleziast, conte.Încercați să fiți mai afectat, mai trist.

-Sunt foarte afectat, Ferruccio, drumul ”Tezelor” mele, oricum, e presărat cu cadavre.

-Care ”Teze”?Giovanni nu răspunse și Ferruccio, reintrând în trăsură dădu ordine de plecare.În timpul luptei inegale, de unul la patru, vizitiul rămase ferm și nemișcat, așa cum îi impusese acel cavaler. Începuse să numere monedele primite de la acesta, indiferent la soarta lui.Chair dacă, în sufletul său se bucura văzând cum sunt uciși unul câte unul oamenii papei.Giovanni vroia să afle mai multe despre salvatorul său, dar era conștient că pentru moment nu ar fi primit nici o explicație.Unicul lucru sigur era de-a se lăsa în grija lui, modul cel mai bun de a se proteja pe el însuși, dar mai ales de-a proteja cartea.

-Acum, unde mergem?

-La Florența, conte, răspunse Ferruccio vesel și cu nimic tulburat de faptul că tocmai omorâse cinci oameni.Dintre frică, banii de aur pe care i-am dat și cei pe care i-am promis vizitiului, acesta ar trebui să ne

însoțească până în infern și dacă se va comporta bine, își va putea cumpăra o linie poștală de aici și până la Paris.Pentru început, trebuie să ne îndepărtăm cât mai repede posibil; mai devreme sau mai târziu, oamenii lui Franceschetto vor afla de dispariția trăsurii și a oamenilor din escortă și vor trimite după noi un regiment întreg, cu heruvimi și sarefimi trimiși din cer pentru a-i ajuta.Și mai cred că Magnificul vă așteaptă.Și o dată cu dumneavoastră, și prețiosul lucru ce-l duceți, din câte mi s-a spus.

Giovanni ar fi vrut să simtă lovitura unui bici cu cuie pe spatele gol decât ultimele cuvinte auzite. Deci, și Lorenzo știa, și lui nu-i putea să-i scape așa cum făcuse cu gărzile lui Innocenzo.Peste puterea lui imensă, îl salvase dar îi era și dator.Dar nici nu putea să-i lase numai lui ceea ce era destinat la toți.

ROMA, aceeași zi
Sâmbătă 30 decembrie 1486

Cine se ocupase să lipească paginile acelei stranii cărți, cu titlul ”ULTIMAE CONCLUSIONES SIVE THESES ARCANAE IC” știa ceea ce făcea.Cristofor continua să rotească cartea, când pe o parte, când pe alta, privind cu luare-aminte la dimensiuni și delicatețe, o minunată unire a contrariilor.O caracteristică a unui spirit alchimic, aceea de a uni în același tot forța și lejeritatea, spiritul cu materia, binele și răul.Nu era de mirare că în lumea alchimiștilor – din care și el făcea parte – contele de Mirandola era considerat un mare inițiat.Toți îl admirau și-l invidiau pentru profunda ingeniozitate, care îi dădea posibilitatea de a face lucrurile cele mai complicate cu o simplitate debordantă.Și mai ales, din ceea ce știa Cristofor, contele nu intrase în studiul magiei, în care, dacă ar fi vrut, i-ar fi întrecut pe cei mai mari maeștri.Ca și Hermes Trismegistus, din care, prietenul său, Ficino, traduse de puțin timp în latină ”Corpus Hermeticum”, opera cea mai importantă din toată alchimia.Sau precum Nicolas Flamel, cel care reușise să găsească misterul ”Pietrei Filosofale” - de transformare a plumbului în aur.Da, Mirandola era unul din cei cărora ”*Opus Alchemicus*” - ”*Opera Alchimică*” avea puține secrete de dezvăluit.

În camera pusă la dispoziție de tatăl său, plină numai de texte de magie, dar și de alambicuri, eprubete, solvenți, pulberi de orice fel, pietre, sticluțe cu toate preparatele chimice cunoscute, Cristofor reflecta la misterioasele căi ale destinului, care odată le-ar fi numit Providență.Sperase dintotdeauna, mai devreme sau mai târziu, să-l întâlnească pe Giovanni Pico, pe care-l considera un maestru, și acum fusese chemat să încerce să descifreze un mister legat tocmai de persoana contelui.”Chemat” de însuși papa, al cărui prim fiu era, chiar dacă știa bine că acest lucru se datora unui păcat din tinerețe.Știa că pe coridoarele Vaticanului era numit ”bastardul secret”, sau în cele mai bune cazuri ”un nepot mai îndepărtat”.Ca și cum Franceschetto, Teodorina și ceilalți frați și surori vitrege – Câți erau? Șapte? Opt? Zece? Mai mulți? - ar fi fost copii legitimi. Dar pentru el asta nu avea o mare importanță.Astăzi el avea asupra lor, și mai mult ca ei – o mare putere.Tatăl său îl alesese omul de încredere pentru un secret a cărui însemnătate încă nu o cunoștea, dar al cărui sens îl bănuia ca fiind destul de important.Și toate acestea mulțumită științei alchimice, ”Marii Opere” datorită căreia respira.Blamată și condamnată de biserică, binecuvântată de ”Sfântul Tată” - papa, tatăl lui.

Cristofor zâmbi gândindu-se la reușita contelui.Foile erau făcute dintr-o pastă specială, robustă și delicată în același timp, compusă din fibre de cânepă și dud, amestecate cu alaun (”piatră acră”) și lipici.În acest fel totul devenea compact, ca un singur tot, un fel de cărămidă de hârtie.O metodă cunoscută doar de alchimiștii arabi.Fără a înțelege ce fel de foi de hârtie au fost folosite și fără a cunoaște procedura precisă, orice tentativă de desprindere a paginilor ar fi fost în zadar și unicul rezultat ar fi fost acela de a distruge pentru totdeauna respectivul manuscris.Pentru a reuși să separe acele foi, Cristofor folosi tocmai metoda islamică - ”alchimia umedă” - cea care-i permitea crearea de elixiruri și esențe.

Și totul la curtea papei, în inima ”creștinătății”, ce ironie.Folosind alambicuri și tehnica ”băii lui Maria” - ”bagne Marie” - sora lui Moise, Cristofor reuși să obțină esența vaporoasă a uleiului de lavandă, de chiparos și terpentină (extrasă din cojile de portocală).Primul era un puternic solvent, în timp ce ceilalți aveau rolul de a proteja și foaia și scrisul.Era aproape de sfârșit și aplică o ușoară impregnare, cu esență de aloe vera pe pagini: puterea ei fixatoare și cicatrizantă, cunoscută în cele mai vechi texte ermetice, începând cu Egiptul Antic, ar fi făcut paginile rezistente și eterne, distruse doar de fier și de foc.

Dar tatăl său nu știa încă nimic: pentru Cristofor, a avea câteva zile la dispoziție pentru a citi acele

pagini era o ocazie unică de a înțelege mai bine modul de a raționa al lui Giovanni Pico, și mai ales, de-a afla motivul pentru care papa era așa de interesat și de atras.Să-l citească întâi era unica posibilitate pentru că nu avea timp să o copie și oricum, dacă s-ar fi găsit la el vreo copie ar fi riscat să fie agățat într-o colivie pe meterezele castelului Sant' Angelo, hrană corbilor.

Timp de o zi și-o noapte, una câte una foile trecură prin fața ochilor săi.Și pe măsură ce înainta în lectură simțea crescând în el imensa putere a cunoașterii, până când avu impresia că în mâna lui se materializase cheia care i-ar fi deschis poarta tuturor viselor.Nimeni nu ar fi fost în stare să-l oprească: ceea ce știa valora mai mult decât tezaurul Spaniei.Avea dreptate Mirandola numindu-le ”Teze Arcane și Secrete” pentru a le proteja.Când se va întoarce la Genova și va transcrie elementele fundamentale, acele pagini vor constitui permisul, dezlegarea pentru acțiunea care i-ar fi adus recunoașterea din secolele viitoare.Dar până atunci, viața lui era în pericol, tatăl lui l-ar fi ucis cu siguranță.El, în locul lui, ar fi făcut la fel.

ROMA
Luni,1 ianuarie 1487

-Cristofor cere să intre în audiență, Sanctitate.Cardinalul camerleng intrase cu pași ușori în camera de studiu a papei, și se opri învăluit în penumbră, cu mâinile împreunate, la puțini pași de corpul masiv al vicarului lui Hristos.Vocea cardinalului camerleng Sansoni întrerupse somnul ușor al lui Innocenzo VIII, întins pe un divan acoperit cu perne albastre ce purtau pe ele însemnele heraldice ale familiei papei.Prânzul, luat în grabă și ”congresul carnal” ce-l avu imediat după masă îl obosiră și-i făcură somn.Dar meritase: nepoata vechii amante a cardinalului Borgia – chiar Borgia însuși le făcu cunoștiință – semăna în mod extraordinar cu mătușa ei, splendida Vannozza, cu aerul ei auster arătat atunci când îl satisfăcu.Și în ciuda tinereții ei, îl făcu să se simtă ca un leu, desigur cel mai indicat mod pentru a începe un nou an.Deschise un ochi și înțelese ceea ce-i spusese Sansoni, că se și trezi cu totul.

-Și ce aștepți să-l lași să intre, ”*maccaccu*”!, îi țipă în timp ce-și așeză în ordine, pe cap, bereta sfântă. Se ridică în șezut și-și desfăcu brațele, chiar înainte de a intra Cristofor în cameră.

-Înaintează, fiul meu.

-Tată, binecuvântarea voastră..., răspunse Cristofor.

-Ai toate binecuvântările mele. Fiule.Dar spune-mi, ce vești îmi aduci?

-Acestea, tată.Cristofor desfăcu o gentuță de piele din care scoase manuscrisul contelui de Mirandola. Papa îl privi cu lăcomie, dar imediat iritarea și deziluzia apărură pe chipul lui.

-Dar e închis!

-Nu, tată, îl asigură Cristofor, de acum înainte paginile vor putea fi citite.Fața lui Innocenzo se ilumină.

-Nu am completat deschiderea din respect pentru dumneavoastră, continuă el, după cum ne învață ”Domnul Nostru” în ”Pater Noster”: ”*ne nos inducas in tentationem*” - ”*și nu ne duce pe noi în ispită*”; nu vroiam să cad în tentația de a-l citi.Dar acum e suficient chiar și un cuțit, ascuțit atât cât e nevoie pentru a-l putea deschide.Nu vreau să vă plictisesc cu dificultățile avute.Contele de Mirandola merită tot respectul pentru grija cu care a dorit să-și protejeze scrierile sale.Innocenzo întinse mâinile să ia documentul, dar Cristofor nu i-l dădu.

-Vroiam să vă mulțumesc, tată, continuă acesta impasibil, pentru că mi-ați pus la dispoziție toate instrumentele și substanțele chimice cele mai rare și secrete, fără de care nu aș fi reușit să fac nimic.Innocenzo încercă din nou să ia manuscrisul, dar încă o dată fiul lui se făcu că nu bagă în seamă gestul papei.Innocenzo începu să-și piardă răbdarea.

-Sper că am făcut o treabă bună, continuă Cristofor și sper că veți fi mărinimos să nu negați ceea ce vreau să vă cer.

-”*Oua si ghe semu*” - iată unde vroia să ajungă.Ce ”*belin*” bastard, gândi Innocenzo în timp ce-i zâmbea lui Cristofor.Ce ar vrea? ”*Palanche*”-bani, fără îndoială.Și-i merită cu prisosință.Dar câți oare? Și de unde să-i iau? Trebuie să fiu atent să nu-l fac gelos pe Franceschetto.Ăla e capabil să mă omoare.Ah, copii ăștia!

-Orice vrei, fiul meu, numai amintește-ți, îi spuse cu falsă amărăciune, că vistieria bisericii nu a fost niciodată așa de goală ca acum.

-Nu vreau bani, tată.

-Ah, nu?, răspunse papa cu vădită atenție.

-Nu tată, aș vrea o scrisoare de la dumneavoastră.

-O scrisoare?Cristofor continua să țină manuscrisul strâns, la subraț.Innocenzo nu-l mai privea ca pe un fiu și încrucișându-și degetele înmănușate, își puse voit în evidență inelul, simbolul puterii sale.

-Da tată; vocea lui Cristofor apărea decisă, dar umilă, o scrisoare adresată lui Aragon în Spania, Isabellei de Castiglia, lui Henric al VII-lea Tudor și lui Charles de Valois.Vocea lui Cristofor se făcea din ce în ce mai sigură în timp ce pronunța numele celor mai puternici monarhi ai Europei.Innocenzo îl privea cu o figură din ce în ce mai mirată și mai puțin preocupat decât mai înainte.Oare munca depusă la carte, îi lăsă fiul fără rațiune?

-Și de ce nu către împăratul Chinei și alta către cel al Japoniei?Cristofor ținea manuscrisul cu amândouă mâinile.

-Poate că voi avea nevoie și pentru ei, tată.Pentru că acolo vreau să ajung.Dar pe calea apelor, și știu că o pot face.

-Binecuvântatule, spuse papa suspinând, mereu cu ideile tale.E destul de riscant și periculos, Cristofor.

-Știu tată, dar gândiți-vă ce ar însemna deschiderea căilor spre Orient, dar pe mare.Fiecare navă poate transporta o încărcătură de o mie de cai, dar în jumătate ca timp.

-Oceanul e plin de pericole.

-La fel și pământul, tată.Câte încărcături sunt prădate de persani, de indieni, de mameluci înainte de-a ajunge la noi?Și navele noastre sunt sigure în Mediterana.Pirații turci, cu felucile lor agile și rapide își bat joc de galerele noastre, prădând bogățiile noastre și făcând sclavi cei mai buni marinari ai noștri.Toate monarhile vor putea fi avantajate.

-Și tu ce avantaj vei avea?Gloria sau vrei să te pui în slujba francezilor sau a spaniolilor?

-Pot să mă confesez, tată?Innocenzo îl privi ce aer suspect.Nu-l cunoștea bine pe fiul său și încrederea în el o avea din faptul că el era departe de jocurile de putere de la Vatican și că orice reușită a sa, până în acel moment, era numai meritul lui.

-De ce vrei să te confesezi?

-Pentru că ceea ce vă voi spune poate fi spus doar sub secretul confesiunii.Dar vreau să vă răsplătesc și pentru încrederea arătată.Innocenzo nu avea nimic de pierdut și primi cererea acestuia ca pe o modalitate de a afla mai multe de la fiul său.Știa bine că secretul confesiunii nu punea nici un fel de probleme celui care o primea, doar puțin mai multă putere asupra celui care se confesa.

-Începe, fiule și deschideți inima către tatăl tău.Cristofor se așeză în genunchi, așeză manuscrisul pe pământ și începu să se roage.

-E suficient atât, să trecem peste părțile inutile; pentru ele ai fost deja iertat.Te ascult.

-În toți acești ani am studiat toate hărțile nautice desenate vreodată, am citit ceea ce a scris fiecare navigator și am comandat toate felurile de nave.Am făcut mici calcule și am ajuns la o concluzie, tată.

-Care, pentru Dumnezeu?, nu mă ține tensionat.

-Că înainte de China (Catai) există un alt pământ, spre vest, la șase sau șapte mii de mile de aici. Ultimele fraze le pronunță cu un surâs lejer.Tăcu și-și privi tatăl în ochi.

-Alt pământ?O insulă?

-Mult mai mult, tată, poate un întreg continent, încă neexplorat, de cucerit.

-Și tu...?

-Îl voi da regelui care mă va ajuta să ajung acolo, dar eu voi fi guvernatorul absolut ale acelor pământuri.Innocenzo încruntă sprâncenele cu fire albe, întoarse precum ghearele.

-Și dacă nu există?Cum nu s-a gândit niciodată, nimeni, până acum?, spuse subțiind ochii.Și dacă te-ai înșelat?Ce vei face?

-Știu ce spun, tată.Sunt sigur dar trebuie să verific.Și în caz că am greșit, voi continua drumul până în China și voi deschide o rută comercială pe mare.Știu că nimeni nu va crede ceea ce v-am spus dumneavoastră

acum.În schimb, oricine ar avea posibilități economice ar putea finanța o expediție cu scop economic.Cu sprijinul dumneavoastră voi obține mijloacele pentru a pleca, oamenii și navele.Numai dumneavoastră, acum, cunoașteți adevărul.

Innocenzo începu să se gândească la strania propunere.Privindu-l mai mult, își dădea seama că nu era nebun în totalitate.Știa că de mult timp vroia să plece spre vest și că bătuse în zadar pe la multe uși.Pe de altă parte, cine ar fi crezut cuvintele pline de speranțe ale unui căpitan, fără nici un titlu de noblețe și fără nici o bogăție?O adevărată obsesie, a lui, începută încă dinainte de a se stabili la Lisabona.Un adevărat Cybo, care atunci când își pune ceva în cap, nu se lasă până nu rezolvă, un adevărat Cybo chiar și în privința potenței. Spionii săi îi aduseră noutăți despre multe femei, mulți copii.Și acum acea cerere, așa, fără prea multe remușcări, și... fără a lăsa foile din mână.Oricum o scrisoare, cât putea să-l coste?La urma urmei trebuia să îndeplinească doar o rugăminte.Poate cu puțină înțelepciune, ar fi reușit pe mai nimic, dar Cristofor trebuia să lase acele foi; treaba începea să miroase a șantaj.

-Și dacă eu ți-aș da acele scrisori de sprijin, să spunem, ce aș câștiga?

-Pământul va purta numele dumneavoastră tată.Aș da celei mai frumoase părți numele de Cybo.Veți deveni mai faimos decât Alexandru cel Mare.

-Poartă ghinion acest nume, încearcă să nu mai spui numele de ”Alexandru”.

-Cum, tată?

-Las-o baltă.Toți fii mei îi dau ceva tatălui lor pentru a-i mulțumi că au venit pe lume și că se bucură de toate privilegiile.

-Ce-mi propuneți, tată?

-Jumătate din ce vei câștiga pe post de guvernator.

-O treime, tată.

-Ești un adevărat Cybo, mergem pe o treime.Poate că dacă ți-aș fi cerut două treimi, mi-ai fi dat jumătate.

-Poate, tată.

-E bine așa, acordul e făcut.Și acum, spune-mi cum vrei să arate scrisoarea, ce să conțină?Ochii lui Cristofor se iluminară.

-Cum să arate, vă las pe dumneavoastră să decideți.În esență, trebuie trecută specificația de a fi primit și ascultat despre ceea ce am de spus, pe lângă faptul de a cântări bine necesitățile călătoriei, dar și marele avantaje care vor apărea de pe urma sprijinului acordat.Cinci scrisori, tată, câte una pentru fiecare conducător de care v-am spus, și una pentru Jacob Fugger, bancherul neamț.

-Le vei avea, spuse papa, dar amintește-ți de a nu spune nimănui din cele aflate de tine, sau vei fi considerat nebun.Toți cei cărora te vei adresa, ar trebui să știe că vrei să îmbunătățești rutele comerciale cu China și Japonia, să le scoți pe cele actuale de amenințarea turcească.E unicul fel în care vei fi ascultat.

-Deci mă credeți, tată?

-”*Manco pe u bellin*”, nici măcar în somn, dar asta nu înseamnă nimic.Descoperă noi pământuri sau ajungi până în China.Pentru mine e bine oricum.Și acum,spuse scurt Innocenzo, vrei să fii așa drăguț și să-mi dai manuscrisul?

****

Înainte ca sunetele clopotelor să vestească amiaza, Cristofor avea scrisorile în mână, scrise de un mărunt și umil funcționar al cancelariei papale, dar semnate de căpetenia creștinătății.Alături, sigiliul papei. Închinându-se în fața lui, nu-și putu abține surâsul de victorie, de pe buze.Jucase partida cea mai importantă a vieții lui și învinse.Cine știe dacă tatăl său suspectase sau suspecta că citise conținutul manuscrisului.Poate, între a-l ucide și a-i cumpăra tăcerea, alesese soluția cea mai bună.Dezvăluindu-i secretul său și uzând de lăcomia acestuia poate că își salvase viața.Oricum, în acel moment nu mai avea importanță.O dată citite secretele contelui, papa ar fi avut alte probleme de rezolvat, decât să se gândească la el.Își imagină cum va reacționa tatăl său când va citi acele pagini, și cine știe dacă inima bătrânului ar fi rezistat la atât de multe.Ieși din piața basilicii și se amestecă printre oamenii care încă sărbătoreau, îmbrăcați în culori stridente faptul intrării în noul an, de a fi supraviețuit foamei, bolilor,persecuțiilor și interzicerilor.Mulți erau travestiți în

cardinal sau papă, cu obscenitățile desenate la vedere.Dar întâi ianuarie, sărbătoare păgână era tolerată atât cât în alte zile ar fi fost pedepsită cu plesnete de bici și câteva săptămâni în lanțuri sau plimbare cu funia de gât, prin public, în cele mai bune cazuri.Lui Cristofor i se păru că îl recunoaște pe Giuliano delle Rovere îmbrăcat în femeie romană, cu obrazul acoperit de machiaj alb și cu buzele roșii, înconjurat de soldați semigoi.Își ridică mantia neagră și-și protejă capul.Înainte de a intra pe străduțele înguste care l-ar fi dus până la debarcaderul cel mai apropiat de pe Tevere, se întoarse și dădu o ultimă privire catedralei creștinătății și se gândi că s-ar putea să nu o mai revadă.Măcar dacă ar fi fost arsă din cauza furiei poporului, popor ținut în umilință de frica pedepselor unui tată crunt și răzbunător.Da ! Chiar să ardă; când se va fi întâmplat, el va fi la circa șase mii de mile depărtare.

FLORENȚA
Vineri, 7 octombrie 1938

Lucrul cel mai important era de-a pune manuscrisul la adăpost; la viața lui s-ar fi gândit mai târziu.Giacomo de Mola era conștient că era urmărit e mult timp de aproape, prea aproape.Faptul că-l folosiră ca momeală pe Giovanni era o mișcare justă din punctul lor de vedere.Dar el nu reușise să afle de la Giovanni cine erau acei ”ei”.

Trecuseră două zile de când aflase totul de la Giovanni.Pe timpul nopții îl duse la clinica unui vechi prieten, puțin în afara Florenței, pe dealurile de la Fiesole.Acel prieten făcea și el parte din grupul restrâns al Georgofililor și avea încredere în el.Giovanni fusese pus imediat sub tratament cu sedative și pe moment nu putea interacționa cu nimeni.Acea beție a fost providențială și poate că dorită, unicul mod care l-a făcut să spună adevărul, dar poate și pentru faptul că încă îi mai păsa de Giacomo. De Mola se întrebă cu câtă afecțiune îl tratase pe Giovanni și dacă nu cumva viața dedicată păstrării cărții îl transformă într-un insensibil.

Și totuși, din câte își amintea el, părinții lui îl crescuseră cu o infinită dragoste și îi vorbiseră despre carte de mic copil, obișnuindu-l cu misterioasa prezență, ca într-o poveste.El, acea dragoste, nu fusese în stare nici să o dea, nici să o primească.Puținele femei importante din viața lui au fost ținute la distanță.Nu avea încredere în ele, nu reușea să le aprecieze cu acea dragoste care o văzu în ochii părinților lui, până în momentul dispariției lor.Îi văzu, e fapt, morți îmbrățișați, în somn, când încă nu împlinise douăzeci de ani.O moarte rară dar nu imposibilă, după cum spusese medicul.Plecaseră unul după altul, cu seninătate, poate că nu rezistau să rămână separați.Rămase derutat și cu o responsabilitate care la început îl doborâse, responsabilitate abia împărțită cu prietenii tatălui său, grupul ”Omega”, ”Consiliul Anticilor Cavaleri”.Pentru creștere și maturizare, războiul își spusese cuvântul.

Da, el îl împinse pe Giovanni să facă ceea ce făcuse și în mod sigur acea femeie, Elena, era și ea implicată.Dar nu știa încă cine organizase într-un mod așa de riguros asasinarea lui pentru a lua manuscrisul.Un trădător în interiorul grupului?Partidul fascist?Sau poate altcineva?Cu cinci sute de ani mai înainte, Giovanni Pico trebuia să se apere, mai ales de biserică, dar Giacomo se îndoia că erau aceleași forțe care-l amenințau acum.Cei doi din periferie care-l urmăriseră, ar putea fi o posibilitate, dar destul de mică.Era mai degrabă supravegheat pentru reuniunile e la ”Academia dei Georgofili” sau pentru cuvintele în plus spuse împotriva regimului, cuvinte care, în mod sigur le spusese.Și după, când fascismul reușise să meargă la braț cu biserica romană, datorită acelei capodopere politice care s-a numit ”Pacturile Lateraneze”, era convenabil pentru amândouă ”organizații” să treacă totul sub tăcere.Poate că amenințarea venea de peste ocean, de la vreun colecționar.

Se îndoia că Giovanni s-ar fi pus în legătură cu astfel de persoane, cu trimiși americani pe deasupra.Manuscrisul lui Pico avea o mare valoare, dar nu pentru vreun colecționar.Cartea era interesantă pentru ceea ce conținea și Giovanni căzuse în plasa cuiva mult mai ascuns, mai malefic, cineva care vroia manuscrisul pentru ceea ce reprezenta și era scris în el, nu pentru valoarea lui istorică ce putea veni de la un filosof al Evului Mediu.Ar fi aflat, probabil, dar acum trebuia să-l pună la loc sigur, să-i schimbe sistemul de securitate.Vechea Bancă Mayer deschisese acea filială de puțin timp, dar Giovanni știa că în cazul morții lui Giacomo, ar fi putut deschide caseta de valori și să intre în posesia cărții.Moarte naturală, bineînțeles, pentru că în orice altă situație caseta de valori ar fi rămas închisă pentru încă alți douăzeci de ani și conținutul ei ar fi luat

calea unei corporații engleze.Ceea ce Giovanni nu știa era că respectiva casetă de valori conținea o cheie și un cod de acces la ”Societatea Bancară Elvețiană” din Lugano.Cartea era acolo, într-un depozit subteran, păzit de neutralitatea elvețiană. ”Apărat tocmai de gărzile elvețiene, ca și cele ale Vaticanului, și în ciuda Vaticanului!”, după cum îi spuse odată glumind tatăl lui, ultimul custode înaintea lui.Caseta era comună și cu un cont în numerar care trebuia să fie obligatoriu mai mare de două milioane de franci elvețieni.O rezervă de care acum ar fi trebuit să se atingă.Durerea mai mare venea din partea cărților, trebuind să abandoneze anticariatul; imediat cum va recupera manuscrisul va trebui să-l cheme pe notarul Lamberti, rugându-l să deschidă plicul cu actele prin care toate cărțile din magazin și magazinul în sine vor trece la ”Academie”.El, Giacomo, ar fi dispărut pentru totdeauna.Dar și Giovanni trebuia să dispară.Pentru moment era la loc sigur, dar nu pentru mult timp: oricine reușise să-l atragă în capcană va găsi și modul de a-l reduce la tăcere , pentru totdeauna.Imediat posibil va trebui să o caute pe acea Elena înainte ca Giovanni să se întâlnească cu ea.Dacă ar mai fi vrut să o vadă. Poate că femeia l-ar fi ajutat să descopere anumite lucruri, sau poate că el va descoperi ceva despre ea.

Banca își deschise porțile și Giacomo intră în holul slab luminat.Marmura de culoare verde acoperea pereții până la tavan și mențineau o răcoare plăcută la interior.Se apropie de unul din ghișeele mai retrase, protejat cu gratii de fier și completă un act în baza căruia transfera întreaga sumă de bani din acel cont, în contul lui Giovanni.Chiar dacă nu era o sumă prea mare, funcționara îl privi mirată, dar foarte profesional, nu comentă nimic.Execută întocmai și-i dădu chitanța.Giacomo ceru să meargă la locul de depozitare al casetelor de valori.O văzu înălțându-se, avea o fustă bej pe ea, cămașă albă brodată închisă la gât printr-un șirag de perle. În ciuda căldurii, avea ciorapi de mătase neagră ce-i puneau în evidență curbura picioarelor.”Cine știa cum se îmbracă Elena și cum arăta ca fizic”, gândi Giacomo.

-Bună ziua, domnule de Mola, îmi face plăcere să vă revăd.Directorul băncii Mayer, Maurizio Mayer, nepotul fondatorului îi veni în întâmpinare.

-Și mie, dar îmi pare rău că vă deranjez.Vroiam doar să deschid caseta de valori.

-Dacă-mi dați voie, mă voi ocupa eu însumi.

-Mulțumesc, dar sunt sigur că aveți lucruri mai importante de făcut.

-Nu cred, poate că peste puțin timp nu va trebui să mă mai ocup de nimic.Giacomo îl privi pe deasupra ochelarilor cu gândul la cele spuse, cu siguranță nu vorbea la întâmplare.Dar nu răspunse, dacă directorul ar fi vrut, i-ar fi explicat mai bine.Și așa făcu.

-Poate voi veni să caut un post de lucrător la dumneavoastră la anticariat, spuse cu un surâs amar în timp ce coborau scările ce duceau la seif.

-Nu înțeleg, domnule Mayer, dar de data asta fu obligat să răspundă.Să păstreze în continuare o tăcere rezervată, ar fi însemnat să arate un total dezinteres.

-Știu că pot vorbi cu dumneavoastră și-mi cer scuze pentru această confidență.Dar suntem în cercetări cu o comisie de la Banca Italiei.Oh, nu din cauza băncii.Totul e în regulă și afacerea e mai înfloritoare ca niciodată.Totul este pentru că suntem evrei, domnule de Mola.Deja intraseră în seif prin poarta grea, blindată, din oțel, de aproape jumătate de metru grosime; Mayer căuta cheile pentru a deschide grilajul de fier dincolo de care se găseau casetele de valori.Era clar că avea nevoie să vorbească și de Mola îl asculta cu atenție.

-”Inspectoratul pentru Apărarea Economiilor”, condus de ministerul Tezaurului a ordonat Băncii Italiene să facă o inspecție amănunțită.Sunt în birou, controlează documentele noastre; șeful lor, pe care-l cunosc de ani buni mi-a spus cu puțin înainte că totul a fost decis la Roma.Dar poate vă plictisesc.

-Nu, deloc.îmi pare rău.Dar îmi imaginasem că lucrurile vor lua o așa întorsătură și sunt indignat.

-Vă mulțumesc, domnule, sunteți foarte drăguț.Mi-e teamă că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să închidem banca sau să o vindem.Dar nu e așa cum vrem noi, e lege, aici e ironia.De vină sunt noile legi rasiale, pe cale de a fi adoptate; dimpotrivă, cred că nu mă veți putea angaja nici măcar pe post de hamal.Banii dumneavoastră sunt la mijloc, oricum, toate se vor face în mod subtil și delicat pentru a nu înspăimânta depunătorii.Dar, dacă aveți ceva în caseta de valori și nu trebuie văzut de nimeni, luați-l imediat de aici, domnule de Mola.Nu mai suntem în stare să garantăm discreția cu care banca noastră și-a câștigat faima.

Părea un avertisment picat din cer, dar Giacomo tocmai asta venise să facă, chiar dacă directorul nu o știa.Își strânseră mâinile cu căldură.

-Dacă pot face ceva pentru dumneavoastră dați-mi de știre și, mulțumesc pentru sfat.

-Ați făcut deja multe ascultându-mă.Când ați terminat, sunați la sonerie.Dacă aceia, spuse arătând cu degetul tavanul, nu m-au sechestrat deja, voi fi bucuros să vă salut.Dacă nu, adio.După o ușoară îmbrățișare, Mayer urcă scările în grabă închizând grilajul în urma lui și de Mola se îndreptă spre cutia de valori.

După un scurt timp, cu cheia de la ”Societatea Bancară Elvețiană” din Lugano și cu codul de acces, de Mola se îndreptă spre gară.Trecu prin fața Batisterului, a Domului și rămase încântat de originala cupolă a lui Brunelleschi, care, ca și el, Giovanni Pico ar fi putut să o admire de nenumărate ori.Trecu pe ”Via de' Cerretani”, după care pe ”Via Panzani” și ajunse în piața gării.Își luă de la bagaje de mână valiza lăsată cu o zi înainte, cu tot ceea ce putea lua cu el.Nu fusese ușor să introducă într-o valiză jumătate din propria viață.

Pe drumul spre FLORENȚA
Miercuri, 3 ianuarie 1487

Încercând să evite străzile mai circulate, la ”Sant' Eraclio” părăsiră ”Via Flaminia”, ținând departe de Foligno.Trecură prin Cantalupo și Brufa până la încrucișarea cu drumul spre Perugia.Trecură peste Tevere pe podul de la Val di Ceppo și fără probleme prin vama dintre republici.Ca permis de liberă trecere au fost de-ajuns câteva monezi de cupru cu stema lui Innocenzo, noi-nouțe din monetărie, că păreau false.Străzile erau pline de acei hoți care de mai bine de un secol încercau să-l copie pe legendarul Ghino di Tacco, atacând cu precădere trăsurile și călătorii care veneau din temuta și hulita Romă.Dar vizitiul, bine instruit de Ferruccio se temea mai degrabă de întâlnirile cu gărzile papale și oamenii lui Franceschetto.Nemaiștiind nimic de cei patru tovarăși, de abatele care-i însoțea, trebuiau să fie deja în alarmă.Ultima pantă pentru a ajunge în vârful colinei de la ”Villa di Santa Petronilla” făcu să obosească și mai tare caii, și așa obosiți după o zi întreagă de mers. Corpul le era acoperit de fâșii de sudoare albă, fragmentate pe alocuri de biciul vizitiului.Înainte de a intra între zidurile care închideau protectiv abația și taverna, Giovanni și Ferruccio dădură o ultimă privire la câmpia de mai jos: în soarele palid al apusului, cu ușoare urme de ceață părea un acvariu enorm din care se ridicau păsări pentru ultima vânătoare a zile.

Taverna avea ca însemn un mistreț negru pe fond roșu, în discordanță cu aceleași culori ale abației din față, un straniu amestec de sacru și profan.Ferruccio ceru de mâncare și de băut direct în cameră.Aceasta putea adăposti și șase călători, dar Ferruccio o comandă doar pentru ei doi, plătind un suprapreț.În timp ce întețeau focul în marele șemineu, o servitoare bătu timid aducând cu sine o carafă de vin roșu și un amestec de carne de miel cu mistreț, care, după însemne, ar trebui să fie specialitatea casei.

-Conte, spuse Ferruccio, curățând farfuria cu miez de pâine, vă pot întreba din ce motiv sunteți așa de prețios?Dar dacă nu-mi răspundeți nu mă voi supăra, e un drept al dumneavoastră iar din partea mea e doar curiozitate.Pico ezită un moment dar începu să-i placă felul de a fi al acelui om.

-Din curiozitate, dumneavoastră nu vi se va întâmpla nimic, dar tocmai curiozitatea mea m-a făcut fugar, Ferruccio.Dar din această cauză nu aș fi renunțat niciodată.Vă voi răspunde totuși, după cum pot.Totul e din cauza mea și a unei cărți pe care am scris-o.

-Aceea care o aveți la îndemână?

-Nu am nici o carte cu mine.

-Conte, sunteți prima persoană pe care îmi place să o apăr.Sunteți isteț, inteligent, vorbiți puțin și doar la obiect.Și nu vă minunați de nimic, ca și cum ați fi trăit o sută de ani, chiar dacă sunteți mult mai tânăr.

-Vă mulțumesc, și eu vă admir pentru curajul și... calitățile dumneavoastră.

-Dar încă nu știți dacă să aveți sau nu încredere în mine, adevărat?Vă înțeleg, dar am văzut de mult timp cum aveți grijă de acel cilindru, de parcă ar avea în el relicvele Salvatorului.Cilindru care nu are capac, nu conține lichide dar înăuntru se zbate ceva, ca un baston, dar nu e o armă.Vă rog, dacă nu doriți, nu spuneți nimic, dar nu vă bateți joc de mine.Dacă ar fi trebuit să vi-l iau, scuzați-mă, dar deja ar fi fost al meu.Și cu aceasta, punctul meu de vedere e închis.Mirandola cântări cu atenție cuvintele colegului de drum care reîncepu să mănânce, cu destulă delicatețe, niște coaste de mistreț pline de grăsime.

-În Talmudul tradiției evreiești, unde sunt discuțiile între înțelepți și maeștri, e scris că drepți nu sunt sfinții, ci acei care fac treaba potrivită la momentul oportun.Feruccio termină de înghițit și îndepărtă osul de mistreț de la gură.

-Interesant, răspunse.Sunteți evreu?

-Nu, dar ar fi o diferență?

-Nu, dimpotrivă, poate v-aș simpatiza mai mult.

-Dar dumneavoastră sunteți?

-Nu, chiar dacă sunt zile când aș vrea să fiu.

-Mi-ați dat răspunsul dorit, și acum vi-l voi da pe al meu.Dar e o istorie lungă, Ferruccio.

-Avem timp, conte, chiar dacă cineva încearcă să ni-l scurteze.Pico își turnă vin și-l degustă cu încetineală.Și când îl simți coborând în stomac, înțelese că sufletul său își găsise liniștea.

-Voi încerca să nu vă plictisesc.V-am spus că totul s-a născut de la o carte pe care am scris-o, dar nu e aceea pe care o am cu mine.Aceasta e concluzia naturală a primei, publicată cu ceva săptămâni în urmă, și adunarea dintre aceste două cărți nu dă ca rezultat nouăsute nouăzeci și nouă.Ferruccio îl privea distrat.Nu înțelesese nimic din ceea ce-i prezentase Pico și nu făcu nimic să ascundă acest fapt.

-Aveți dreptate să vă minunați.Dar vă voi explica.Prima carte scrisă duce la concluzia că nu există adevărate diferențe între religia creștină și cea ebraică.Și indirect, apare concluzia că nu sunt diferențe între cele două religii și religia urmașilor lui Mahomed.Biblia, Vangheliile, toate, nu doar cele patru canonizate și Coranul sunt legate cu un fir unic, existența unui singur Dumnezeu, căruia eu prefer să-i spun ”Existența Supremă”.Chiar și principiile, normele și mesajul din interiorul fiecărei religii sunt similare și micile diferențe apar din diversele epoci când au fost scrise.Recunoașterea acestei egalități duce la o concluzie inevitabilă: că toate luptele, războaiele purtate ”în numele lui Dumnezeu”, oricare ar fi el, sunt greșite.Începând cu cruciadele, așa-zisele ”războaie sfinte”, care au avut ca scop doar e a înroși, de a împrăștia sânge creștin, evreu sau arab în ”Țara Sfântă” fără ca acest lucru să-i mărească în vreun fel fertilitatea.Acest lucru e valabil și pentru persecuțiile duse mai departe , de fiecare parte.Despre toate acestea vroiam să discut într-o mare adunare unde creștini, evrei și mahomedani ar fi putut găsi împreună cheia identității lor comune.Iată, acum puteți înțelege de ce toate acestea nu au fost pe placul biseriicii căreia, în ciuda a toate problemele aparțin și eu și pe care aș vrea să o văd reformată și unită.Dar a doua carte, cea care o duc cu mine, e mai prețioasă decât prima... văd că poate v-am tulburat.

Ferruccio deveni foarte serios.Își trecu de mai multe ori lama pumnalului peste palma mâinii, simțind răceala oțelului și tăișul aspru, după care, cu amândouă mâinile îi cuprinse mânerul.

-E straniu ceea ce ați spus.Straniu pentru mine, pentru că un strămoș de-al meu a plătit din greu pentru multe din faptele ce mi le-ați spus.Continuați, conte, scuzați întreruperea.

-Un strămoș de-al dumneavoastră?Cine sunteți, Ferruccio?De data asta m-ați făcut curios.E un defect comun pentru amândoi, după câte văd.Ferruccio se ridică și se îndreptă spre fereastră, oftând.

-Cred că trebuie să vă spun, conte, spuse întorcându-se cu spatele la el, doar pentru încrederea avută în mine.Dar vă rog să uitați și să nu ne mai întoarcem la acest argument.Numele meu nu este așa de nobil ca al vostru, dar sunt foarte mândru de el.Poate acest nume nu vă va spune nimic, dar dacă îl veți pronunța în franceză veți afla mai multe despre mine.

Giovanni Pico îl privi mirat.Să-l pronunțe în franceză?!, ce ar trebui să însemne?După care înțelese sau crezu că înțelege..Dacă era ceea ce intuise el, numele lui era unul din numele cele mai faimoase ale creștinătății, un nume care cunoscu puterea cea mai mare și prigoana cea mai tare, și încă, în acele zile, mai avea miros e sulf.

-Deci dumneavoastră sunteți descendentul...

-Da, conte, al lui Jacques de Molay, pe linie directă.Giovanni îl privi pe Ferruccio pentru prima dată, mai bine zis pe nobilul cavaler de Mola cu o admirație care trecea dincolo de faptele sale de arme.Jacques de Molay fusese ultimul suveran al Cavalerilor Templului din Ierusalim.Cunoștea bine faptele lor eroice de arme, chiar după două secole trecute și mai ales despre sfârșitul lor, asupra căruia căzuse un văl de minciună și vinovăție, o cortină de liniște și uitare totală.Dar cunoștea și mai bine filosofia lor religioasă și exemplul lor de viață.

-Jacques de Molay, spuse contele încet, cel ce fu trimis la rug de Filip cel Frumos în fața Catedralei Notre-Dame din Paris.O infamie care arde încă și azi.

-Atunci, nu credeți acele acuzații de vinovăție?

-Vinovăție?!Da, ca și Cato, apărătorul Republicii Romane, după cele relatate de învingători.Sau ca și

Mario, care a apărat drepturile oamenilor de rând împotriva tiraniei lui Silla.Dacă m-aș fi numit de Mola, poate aș fi mai mândru cu numele ce-l port.Și vă mai spun un lucru, Ferruccio.Ceea ce v-am spus despre scrierile mele, erau deja la cunoștiința tovarășilor strămoșuluil tău când noaptea, sub zidurile Ierusalimului se întâlneau cu maeștrii gândirii evreiești și musulmane.Pe durata zilei, datoria lor importantă era de a lupta într-un război dorit de alții, de a se ucide, dar noaptea îi vedea reuniți, discutând cât de slabe erau divergențele lor religioase și cât erau de aproape de ”Existența Unică”, care veghea asupra tuturor.Poate nu aveau cunoștiințele pe care le am eu azi, dar intelectul lor era strălucitor, ca cel mai pur smarald și erau foarte aproape de acel adevăr pentru care azi am luptat și pentru care sunt căutat.Pentru a mă împiedica ca acest adevăr să nu fie divulgat.

-De unde știți aceste lucruri?, spuse de Mola privindu-l ca pe o fantomă.Doar puțini le știu, doar cei ca mine.Eu sunt unul din descendenții celor care au fost persecutați și uciși, ai cavalerilor care nu și-au trădat crezul lor.Și voi continua să mențin credința mea în ceea ce voi face.Templul nu va muri niciodată.

-Dar încă nu știți totul despre mine, Ferruccio.Să spunem o ființă curioasă din fire, o capacitate de studiu și o memorie, de mulți recunoscute ca prodigioase, și spre norocul meu, bani și mijloace de trai din abundență, ce mi-au dat posibilitatea de-a mă documenta până în cele mai mici detalii.Nu am crezut niciodată calomniile care au dus la desființarea ordinului.A fost numai frica pentru puterea lor, de cunoștiințele lor, și ”*auri sacra fames*” - insațiabila foame de bani a adversarilor lor; toate acestea au dus la sfârșitul păzitorilor Templului.

-Înțeleg mai bine de ce vă caută, conte, spuse de Mola cu un zâmbet ușor, și nu aș vrea să aveți sfârșitul strămoșului meu.Giovanni îl privi în ochi.

-Nu e totul?

-Nu-i de ajuns?, întrebă de Mola mângâindu-și barba.

-Este, dar nu e totul.V-am spus despre prima carte, acea în care sunt conținute ideile deja anticipate și discutate de Cavalerii Templului cu maeștrii celorlalte religii.Dar ceea ce duc cu mine este continuarea.Papa mă persecută pentru aceasta, dar dacă ar cunoaște conținutul acesteia, ar da drumul tuturor demonilor din infern împotriva mea.

-Nu-mi este frică de demoni, am ucis deja mulți.Dacă doriți, sunt gata să vă ascult, până la capăt.

ROMA
Joi, 4 ianuarie 1487

Timp de două zile și două nopți, Innocenzo al VIII-lea, al două sute treisprezecelea papă înălțat pe ”Tronul lui Petru” (”piatra lui Petru”) și custode al creștinătății nu ieși din camera lui.Nu susținu nici o slujbă, nu dădu nici o audiență și refuză chiar și grațiile splendidei tinere Adriana de Mila, verișoara cardinalului Borgia, cu mare scandal din partea ultimului pentru acest refuz.Pe masa mare de stejar împrăștiase toate foile pe care i le dăduse fiul lui, Cristofor.Se oprise la fiecare frază, la fiecare cuvânt ale ”ULTIMAE CONCLUSIONES SIVE THESES ARCANAE IC”, ”Ultimele nouăzeci și nouă de concluzii”, sau ”Tezele Secrete” ale lui Giovanni Pico della Mirandola.Le citise și recitise, revăzu fiecare adnotare, fiecare legătură, fiecare referință.Obosit, cu ochii lucioși, cuprins parcă de o nebunie conștiientă, în dimineața celei de-a treia zi a claustrării sale voluntare, Innocenzo VIII avu în sfârșit, viziunea completă a concluziilor filosofului.

Nici dacă ar fi văzut infernul cu ochii săi, nici dacă ar fi văzut ieșind din morminte bastarzii morți concepuți de el, nici dacă ar fi văzut Roma înconjurată de trupele sarazine sau o navă a piraților navigând pe lângă castel Sant' Angelo nu avu o teamă mai mare.Ceea ce avea în fața ochilor era împlinirea Apocalipsei, cutremurul care ar fi dărâmat coloanele pe care era fondată autoritatea bisericii de aproape o mie și cinci sute de ani.Fiecare din acele pagini era ca o suliță, adânc înfiptă în pământ, cu vârful spre cer, și biserica era ca o cerboaică care se îndrepta încet spre capcana mortală.Lucrătura contelui de Mirandola îi apărea acum în toată claritatea sa: cele ”Nouă sute de Teze” ar fi doar calul troian prin care ar fi adus lumii celelalte ”Nouăzeci și Nouă ” de teze, un plan simplu și genial, ca de altfel cel care le-a gândit.Dar el nu ar fi asistat la distrugerea celui mai puternic imperiu de pe pământ, nu ar fi trecut în istorie ca ultimul papă.Secretul păstrat de biserică, de mai mult de o mie de ani și protejat de toți predecesorii lui nu va fi niciodată dezvăluit.El avea cheile lui Petru și pe acea piatră se ridicase biserica.Și îndoiala, ideea de a nu ști ce să facă , îl făcea să se simtă fără

forțe.Când Innocenzo avu certitudinea că zidurile ridicate de Hristos erau pe cale de-a fi lovite de un uragan teribil, capabil de a-le zdruncina din temelii simți cum i se întorc puterile și o dată cu ele, o imensă poftă de mâncare și de sex.Trase violent de cordonul de la capătul patului și în camera goală, alături de cea a lui, răsună un clopot: papa chema.În timp ce aștepta, se gândea dacă foamea, venită pe nesimțite se datora numelui său: Cybo (în italiană ”cibo” = ”mâncare”).La puține minute după, în timp ce servitorii aranjau masa, în fața ferestrei, un tânăr preot efeminat, cu ochii machiați precum o curtezană, ieșea fericit din camerele papei: știa unde să găsească o femeie pentru papă, în mai puțin de cinci minute.Poate cardinalului delle Rovere nu i-ar fi plăcut să i se smulgă ”din brațe” frumoasa servitoare care-și găsi loc la bucătărie.Dar papa era papă și avea întâietate, și della Rovere trebuia să se supună.Dacă nu, la cardinal s-ar fi gândit tânărul preot, mai târziu.

Cu amândouă poftele satisfăcute, Innocenzo VIII redeveni Giovanni Battista Cybo, strategul politic, manipulatorul de interese, profitorul.Primul lucru de făcut era de-a găsi pe cineva cu care să împartă acel blestem.Pe lângă boala lui, ce-l surprindea cu atacuri fulger și faptul de a-și apăra mereu spatele, de unul singur nu ar fi reușit.Pe de altă parte, alegerea nu era ușoară, Franceschetto era prea prost iar Sansoni era prea servil.Cristofor era deja plecat și oricum, avea altele pe cap.”Marele Elector” della Rovere era prea puternic, un asemenea secret l-ar fi făcut și mai puternic.Tocmai acel gând îi dădu soluția care i-ar fi dat posibilitatea de-a mai tăia din puterea stânjenitoare a cardinalului della Rovere.Ar fi legat de ei, în secret, un al treilea om, azi inamicul amândurora – papa și della Rovere – tocmai adversarul lui cel mai de temut, cu un unic sistem, cel mai sigur: de-al cumpăra.Îi va oferi la schimb acea coroană pe care nu reușise s-o obțină, o coroană făcută din spini, dar dorită foarte mult în orice colț al lumii.După moartea lui și nu înainte.E adevărat, trebuia să fie foarte grijuliu pentru a dejuca orice plan pentru o moarte anticipată, dar cel puțin acum va trebui să aibă grijă de un singur adversar, și nu de toată haita de câini care se învârteau pe lângă el.Aruncă zarurile, așa cum făcu Cezar la trecerea Rubiconului, pentru că de la acea alegere nu mai putea să dea înapoi și trimise să fie chemat nobilul cardinal Don Rodrigo Borgia, ultimul adversar în lupta la scaunul lui Petru.

FLORENȚA
Luni, 11 octombrie 1938

Că femeile fumau era deja un lucru acceptat de morala comună și de societatea civilă.Dar la unsprezece ale nopții, o femeie care fuma rezemată de zidăria de la ”Ponte alle Grazie” nu era un spectacol obișnuit.Și totuși, nimeni nu se oprea.Câte unul ieșise cu câinele la plimbarea de noapte, trecea imediat pe trotuarul celălalt și dacă vreo mașină încetinea , la vederea ei accelera deziluzionat.Nu putea fi o prostituată, poliția ar fi arestat-o imediat, pe deasupra era îmbrăcată destul de bine.Nu părea a fi o femeie cu probleme, după felul cum stătea cu bustul drept și înălțat, și cu brațele încrucișate.Haina de astrahan gri o proteja de umiditate și de frig.Un măturător doritor să facă puțină conversație se apropie și cu calm și gentilețe îi adresă câteva cuvinte; dar imediat o mașină străină se opri la mică distanță de ei.Femeia stinse țigara presând-o de caldarâm cu tocul mare și-i dădu măturătorului o privire ironică.Se îndreptă spre mașină, intră și se așeză lângă șofer, care puse mașina în mișcare, dar cu farurile stinse.Zugel nu era omul discuțiilor și pe durata urcușului către ”Forte Belvedere” nu spuse nici un cuvânt.Abia ajunși, Elena coborâ fereastra și scoase un pachet de Camel.Palma peste față o luă prin surprindere.Instinctiv înălță brațul să lovească și ea, dar Zugel o prinse de mână.

-Nu știi că e interzis să fumezi țigări americane?

-Rasă de idiot!Mă doare!, urlă ea.Neputința de a se apăra și umilința primită era cât pe ce să o facă să plângă, dar reuși să se abțină.

-Palmele peste fund îți plac...

-Să nu mai încerci niciodată, fiu de cu... O a doua lovitură, dar cu dosul mâinii făcu mai rău decât prima, nu numai fizic.

-Acum îmi povestești tot ceea ce trebuie să-mi spui, altfel voi continua.

-Și dacă voi începe să țip?

-Vino, să coborâm, spuse Zugel mieros.Ajunseră la marginea piațetei, lângă grădini, de unde panorama de la ”Forte Belvedere” dădea către Florența.Noaptea și o ceață subțire nu reușeau să ascundă

profilul clopotniței lui Giotto, cupola Domului și puțin mai departe turnul de la ”Palazzo Vecchio”.

-Dă-mi o țigară americană.Zugel se sprijini cu coatele de balustradă, inspiră fumul dulce al țigării Camel și-l expiră cu încetineală pe nări.

-Poți vorbi, Elena, după cum vezi nu e nimeni, numai noi, poate vreun privitor ascuns prin grădini.Ce vroiai să-mi spui?

-Giovanni a dispărut.Sunt mai mult de trei zile de când nu m-a chemat și nici nu ne-am întâlnit.Și magazinul e închis.Zugel își trecu brațul pe după umerii ei; ea se înfioră.Pe urmă se sprijini de ea, apăsându-și sexul de fesele ei.Ea îl lăsă, cu cât se distra mai mult, cu atât era mai bine.

-Vezi Elena, spuse el mișcându-se și apăsând din ce în ce mai mult, ceea ce mi-ai spus mă întristează mult.Tu crezi că am lăsat-o baltă?

-Nu știu ce să cred, de asta te-am chemat.

-Înțeleg.

-Mi-e frică că ceva nu merge cum ar trebui.

-Sunt lucruri mai rele de care trebuie să-ți fie frică, dragă și dulce Elena.Zugel o împinse cu forța spre balustradă.Ținându-i o mână pe gură să nu țipe, își stinse țigara de încheietura mâinii femeii.Ea încercă să-l muște, dar el o aplecă înainte, aproape că i se sui în spate, blocându-i brațele.Un cercel se opri din cădere douăzeci de metri mai jos.

-Dacă cineva ne privește, se gândește că te regulez, sau că ești o mare curvă.Poate că o voi face. Elena, în ciuda durerii percepu prin haine erecția lui.

-Ce vrei de la mine?, întrebă ea printre lacrimi.

-Nimic,îi răspunse desfăcându-se din îmbrățișare, nici nu mai am chef.Ascunde-te pe undeva, câteva zile să fii de negăsit.Dacă el te va căuta și nu te va găsi, cu atât mai bine.Va deveni nervos și dacă acum se ascunde va face vreun pas greșit.Eu îmi voi mișca oamenii.Acum ajunge, la de Mola mă voi gândi eu. Fă doi pași, Florența nu e departe și dacă vreunul încearcă să te atingă, fă-l fericit, măcar pe el.

Zugel îți netezi gulerul de la geacă, își aranjă mânecile de la cămașă și se îndreptă spre mașină. Înainte de a urca se întoarse o ultimă dată spre Elena cu un zâmbet rece.

-Draga mea, încearcă să nu mă cauți.Dacă va fi nevoie, te vom găsi noi, fără îndoială.

Elena urmări cu privirea mașina care se îndepărta.Își atinse abdomenul. Dacă Zugel ar fi aflat și restul, poate că acum nu ar mai fi fost vie.Privi în jur, piața era goală.Se lăsă pe vine și lacrimile reținute până atunci îi țâșniră din ochi.Pe măsură ce gândurile se făceau simțite, începu să plângă cu sughițuri, din ce în ce mai tare.Tresări atunci când o umbră se apropie de ea.Printre lacrimi văzu o mână care o ajută să se ridice.Era o mână de femeie, cu unghiile lăcuite, de un roșu aprins, și un inel fără valoare pe degetul mijlociu.

-Salut, îi spuse cu o voce răgușită de țigări, ești nouă?

Elena își șterse ochii cu mâneca de la haină și privi spre femeie.Nu mai era tânără, se vedea după pungile ce le avea sub ochi, și era ușor de înțeles ce făcea prin acele locuri.

-Nu, scuză-mă, ..., eu nu sunt...

-O curvă?, răspunse femeia zâmbind.Ei bine, nimeni nu-i perfect pe această lume.Hai, ridică-te, mi se pare că-ți este mai rău decât mie.Te-ai certat cu iubitu' ?

-Eu nu mă simt bine.

-Fără îndoială, e mai bun omul meu decât logodnicul tău.Dă-i dreptate unei femei ca mine.Uitasem, mă numesc Arcangela.

-Eu, Elena.

-Hai, vino, te duc acasă și oricum, în seara asta, prin zonă sunt doar poponari! Ultima frază o rosti aproape țipând, ca și cum ar fi fost cineva să o asculte.Își trecu brațul Elenei pe după gât și împreună coborâră spre vechea ”Via del Canneto”.Arcangela o așeză în pat, așeză păturile cu grijă și puțin după, Elena adormi ghemuită, ca atunci când era copil.

ROMA
Vineri, 5 ianuarie 1487

Cardinalul se prezentă ca un adevărat prinţ, dar nu al bisericii.Peste haina de culoare roşie-purpurie, ţesută cu fir de aur apărea la vedere însemnul ”Ordinului de Alcantara”, o bucată romboidală de aur, cu o cruce verde, bogat ornată cu smaralde, un cadou de la Fernand, regele Aragonului.

-Sanctitate, sunt mirat şi plăcut surprins de chemarea dumneavoastră.Rodrigo Borgia îşi luă de pe cap bereta roşie, după ultima modă spaniolă, printr-un gest amplu.Avea o bordură neagră, din piele de lup,aceeaşi care orna supra-vesta de tip militar.Ciorapii înalţi şi cizmele erau de culoare roşie, culoare tipică cardinalilor. Mai lipsea spada şi s-ar fi spus că nobilul spaniol se pregătea de paradă.Innocenzo îi zâmbi, dar fără a i se răspunde.Iată ce-i plăcea la acel om: aroganţa mascată în respect şi folosirea atât de măsurată a cuvintelor că nimic,nici inflexiunea vocii nu era lăsată deoparte.Era mai bine să-l aibă aliat decât duşman.

-Cardinale, apropiaţi-vă, spuse papa ridicându-se după ce dădu să-i sărute inelul – era bine de la început să se ştie care erau condiţiile şi cine ce grad avea.Sunteţi mereu bine venit.Am dori, dacă vă face plăcere, să fiţi în prezenţa noastră mai des.

Folosirea verbului la persoana I plural nu era deloc întâmplătoare şi aducea o întărire în plus a ierarhiei şi de a menţine distanţele.Cardinalul Borgia îl urmă pe papă în biroul propriu, care după ce intrară, închise uşa cu cheia.Innocenzo îl privi cu coada ochiului şi se bucură văzând curiozitatea oaspetelui său.

-Credeam că sunteţi supărat pe mine, că nu v-a plăcut cadoul tinerei de Mila.O fulgerare de dorinţă trecu peste ochii lui Innocenzo.

-Poate altă dată, bucuros.Nu eram, sufleteşte vorbind, capabil de o aşa...plăcută circumstanţă.Borgia îşi desfăcu mâinile şi zâmbi.

-Dar, luaţi loc, cardinale, îi spuse papa în cel mai confidenţial mod cu putinţă aşezându-se în fotoliul preferat, cel cu mânere rotunjite, care-l înălţa destul de mult, şi aveţi răbdare să mă ascultaţi.Dar vă amintesc înainte că ceea ce vă spun este o confesiune.Ştiţi bine că nu vă este permis, de faţă cu ceilalţi oameni şi de faţă cu Dumnezeu să faceţi cunoscut ceea ce vă voi spune şi cunoaşteţi bine consecinţele unei eventuale derogări de la secretul confesiunii.

-Aveţi cuvântul omului şi datoria de cardinal, răspunse Borgia cu o uşoară înclinare a capului, mai mult, pe moment nu vă pot da Sanctitate.

-Ştiaţi, Borgia, că avem aceeaşi vârstă?

-Desigur, Sanctitate, şi dacă mă gândesc bine, sunt născut cu câteva luni înainte.

-Aţi putea fi dumneavoastră papă în locul meu...Cardinalul tresări: acea frază nu fusese spusă fără sens, ceea ce nu-i plăcu deloc.Amândoi erau oameni ai puterii, care până în acel moment s-au respectat reciproc.Acea afirmaţie, fără jumătăţi de măsură putea fi începutul unui război.Îşi imagină rapid ce ar trebui să facă pentru a se proteja, dacă ar fi avut timp să implânte pumnalul din mâneca dreaptă în gâtul lui Cybo, înainte de a deveni el victimă vreunui asasin mascat şi ascuns.

-V-am surprins, prietene?, continuă papa.

-Mărturisesc că da, dar prudenţa mă îndeamnă să tac.

-Nu vă fie frică, nu v-am chemat pentru a vă atrage într-o capcană şi nici cine ştie ce tentaţie.Ceea ce vă voi spune vă va mira şi mai mult, pentru că va consfinţi o sfântă alianţă între noi.

-Sanctitate, vă rog să nu mă consideraţi un prost.Ar fi o ofensă pe care nu aş putea să o suport.

-Dacă sunteţi aici este nu numai pentru că nu vă consider un prost, dar şi pentru că vă doresc alături de mine.Să uităm ceea ce ne-a despărţit, să-l uităm pe della Rovere, mulţumită căruia ştiu foarte bine că sunt papă în locul dumitale.Să lăsăm orice neîncredere dintre noi, şi dacă Dumnezeu va dori, vom avea amândoi numai de câştigat.Şi mai ales, să îndepărtăm de noi cel mai grav, cel mai rău dintre pericole.Cardinalul Borgia privi îndelung în ochii ”inamicului” său, omul care cu ani înainte îl lăsă fără ”funcţia” lui Petru, în ciuda tuturor manevrelor sale.Căută în privirea lui Innocenzo o umbră de înşelăciune, dar aceştia nu arătară aşa ceva.

-Deci, suntem de acord?

-Sunt gata să vă ascult.

-”*Deo Gratias*”, exclamă papa.Pentru moment mi s-a făcut frică de refuzul dumitale, dar suntem prea asemănători unul cu celălalt şi contam pe faptul că m-aţi fi ascultat.Să începem de departe.Dumneata ştii totul, îmi închipui, despre ”Conciliul din Efes”, nu-i aşa?

-Ştiu cât am studiat.Ştiu că s-a dezbătut natura Mariei.Că i se atribuise calificativul de ”*Theotokos*” - mamă a lui Dumnezeu, contrar cu scrierile lui Nestoriu care o vroia ”*Christokos*” - mamă a lui Hristos.

-Nestoriu greșise, dar nici el nu știa cât de mult.Știți că au fost tulburări grave pe durata conciliului.

-Giovanni, spuse Borgia cu un ton confidențial niciodată folosit până atunci, sper că nu sunt aici pentru a susține vreun examen referitor la istoria bisericii ! Papa zâmbi auzindu-se chemat pe nume, ultima persoană care o făcu era mama lui, cu mulți ani înainte.Nu-i displăcu deloc pentru că era gata de-a împărți cu Borgia secretul pe care de mai mult de o mie de ani toți papii și-l lăsau de la unul la altul și care era aflat doar de cei aleși.Sau cel puțin așa trebuia să fie.

-Nu, și eu știu puțin, dar Efes e important.Și va fi și pentru dumneata, mai târziu.La acel conciliu au avut loc discuții aprinse și de neoprit, intrigi și lupte sângeroase.Dar nu din cauza lui Nestoriu sau ale altor erezii care s-au făcut auzite.Acolo se discutase despre biserica pe care Pavel o reformase, despre puterea ei încă nesigură și incertitudinea în afirmarea acestei puteri.Roma era spre capăt, era secătuită în timp ce Constantinopolul devenea din ce în ce mai bogat.Planul împăratului bizantin era de a distruge biserica din Roma și de a nărui astfel ultima baricadă a Occidentului.Pentru a face aceasta trebuia să demonstreze că ”Biserica lui Petru” era fondată pe minciună și înșelăciune și că numai ”Adevărul” care venea din Orient ar fi putut să o salveze.O nouă biserică, o nouă credință, înțelegeți, Rodrigo? O nouă doctrină bazată pe faptul că Dumnezeu, care până în acel moment fusese proslăvit și pe care se fondase biserica lui Petru era fals!

Rodrigo Borgia își mângâie nasul coroiat; simțindu-l îi dădu siguranță, chiar dacă ar fi preferat să fie în mijlocul unuia din coșmarele nocturne, pe care numai ochii mari și negri ai Giuliei reușeau să-i îndepărteze.

-Ați auzit bine ceea ce v-am spus?

-Avem inamici de fiecare parte, și i-am avut mereu, dar suntem aici de o mie și cinci sute de ani.

-Nu înțelegeți.Dar nu o puteți face încă.Imaginați-vă pentru un moment că toată noblețea, bogăția familiei voastre a fost fondată pe mistificare și înșelăciune.Și că ați fi în posesia unui document care atestă cu probe sigure și indubitabile acest fapt.Ce veți face în acest caz?

-L-aș distruge!

-Foarte bine.Dar dacă acest secret ar fi și la îndemâna altora, dacă dovezile ce le aveți v-ar da posibilitatea ca un mâine să vă apărați de acuzații și să-l folosiți după cum știți mai bine.Pentru voi, pentru fii fiilor voștri, ce ați face?

-L-aș păstra ca pe cel mai important secret și aș face în așa fel încât numai moștenitorul desemnat să aibă cunoștiință de acesta.

-Bine și aici.Buun, noi suntem ca o familie, Rodrigo, iar eu sunt al douăsute treisprezecelea fiu.Eu sunt păstrătorul secretului puterii, dar și al distrugerii noastre.Trăsăturile lui Borgia deveniră rigide și în timp ce pasiune și reflecție, caracteristice temperamentului său se luptau între ele, căută încă o dată, în cuvintele și privirea papei orice urmă de capcană.Dar nu, Innocenzo apărea sincer.

-Acum vă propun un pact, Rodrigo.Puteți ieși din camera asta ca un om liber care ați fost și veți fi, dar uitați ceea ce v-am spus.Dar dacă rămâneți, voi deschide sigiliile moștenirii pe care fiecare papă o lasă urmașului său și cu aceasta toate secretele lui.Dacă îmi veți supraviețui, jur pe fii mei și pe eterna mea salvare că veți fi următorul papă.Cardinalul spaniol își îngustă ochii, până deveniră ca două fante.Sau Innocenzo a înnebunit, sau visele lui erau aproape de a se realiza.Sau poate amândouă.Își împreună mâinile, dar nu pentru a se ruga.Gândurile sale erau ca niște cai porniți în galop și nu era ușor de a-i struni.

-Am două întrebări, Giovanni și în funcție de ele voi lua decizia mea.Am intuit ceva-ceva din ce aveți în minte, dar vă întreb: de ce vreți să afle și un altul aceste lucruri?Și încă, de ce tocmai eu?De ce nu alegătorul dumitale, della Rovere, care acum poate că trece prin pedepsele infernului gândindu-se la întâlnirea rezervată dintre noi?

Innocenzo zâmbi gândindu-se la nelinișea lui della Rovere.Cineva poate că-l atenționase și el nu ar fi înțeles.Dar zâmbi și mai mult pentru că oricum, Borgia decise.Faceți bine să aveți încă îndoieli.Dar sper să înțelegeți motivele mele.Secretul nu mai este același, dar cine l-a adus la lumină nu cunoaște adevărata valoare a descoperirii sale, și lucrul cel mai important, vestea încă nu a fost aflată.Veți înțelege ceea ce vă spun.Aveți, dacă nu încredere, cel puțin răbdare.Borgia își strânse mâinile la piept.

-Și toate acestea, Innocenzo Zâmbi, mulțumită unui evreu, gândiți-vă.Vedeți, eu sunt bolnav de ceva timp, cred că de o formă ușoară de sifilis.Dar dacă boala ar deveni mai gravă, eu nu aș mai fi deloc în stare să apăr nici biserica și nici pe mine însumi.Știți de efectele acestei boli asupra minții omului, nu e așa?Provoacă halucinații, frică, viziuni.Ar fi foarte periculos în acel moment, nu numai pentru mine dar și pentru toată

creştinătatea.Pentru asta am nevoie de un aliat.M-aţi întrebat de ce alegerea mea s-a oprit la dumneata şi e cinstit să vă răspund.Dar răspunsul îl aveţi în faţa ochilor.Nici unul din fii mei nu are calităţile dumitale, della Rovere e deja suficient de puternic, în timp ce ”obiceiurile ”sale îl fac lipsit de încredere şi pradă uşoară curiozităţii şi şantajului tuturor novicilor cu care se înconjoară.Dumneata, în schimb, care aveţi totul de câştigat şi nimic de pierdut sunteţi ceea ce am eu nevoie, dar şi biserica.Dacă vă menţineţi sănătatea, veţi şti cum să vă purtaţi atunci când veţi avea în mână cheile lui Sf. Petru.Ce spuneţi acum, rămâneţi?

Rodrigo Borgia se ridică şi începu să se plimbe cu mâinile la spate.Deja luase decizia lui, dar vroia să înceapă să se comporte ca un papă.După care se aşeză pe marea masă de stejar, cu o gambă atârnând, cum făceau cavalerii spanioli.

-Mă chemaţi să lupt.Bine, dacă voi supravieţui, numele meu va fi Alexandru , de la acel Alexandru cel Mare, care a cucerit pentru prima dată lumea.Ce credeţi?

-Astrele nu sfătuiesc acest nume celor puternici.Dar trebuie să vă placă dumneavoastră.Atunci, am decis, veţi fi al şaselea, dacă-mi supravieţuiţi, bineînţeles.Şi acum pentru noi,... dragă Alexandru...

Innocenzo se îndreptă spre o bancă, fără prea mare valoare, la interiorul căreia era un seif.Scoase afară o legătură de chei şi deschise mai multe încuietori.La fiecare zgomot al încuietorilor Borgia încerca o nouă senzaţie care pleca de la zona inghinală şi ajungea la creier, şi când Innocenzo îi dădu un mănunchi de foi şi un plic cu cinci sigilii de ceară, intacte, avu aceeaşi plăcere ca a unui orgasm.Cu un îndemn din cap, cel ce-l vedea ca fiind deja predecesorul său, îl invită să rupă sigiliile şi să citească acele pagini.

-Acesta este ”Sigiliul Sacru al Sfintei Biserici Romane” pe care numai papa îl cunoaşte şi poate rupe, sau să-l trimită mai departe în timp.Acesta este secretul nostru, aceasta e viaţa sau moartea lui Dumnezeu.

Era pentru prima dată că ceea ce conţinea ”*Sigillo*” sau ”*Sacrum Sigillum*” vechi de mai bine de zece secole, era pe cale să fie împărţit de două persoane, amândouă în viaţă.

****

Mâinile lui Rodrigo Borgia tremurară uşor atunci când deschise primele pagini scrise în latină clasică – care pentru el nu avea secrete, şi în care erau scrise motivele pentru care conciliul fusese dorit la Efes, din timpul căruia începea existenţa ”Sigiliului”.Care dintre cele mai celebre oraşe, sediu al cultului Artemiza – Diana, ”Marea Mamă” anatolică putea fi ales pentru a proclama falsitatea vechilor culte?Tocmai lângă basilica unde avu loc conciliul îşi găsi loc o veche statuie a zeiţei polimaste (cu mai mulţi sâni), statuie prin care dorea să se subînţeleagă că ea, Marea Mamă, hrănea întreaga umanitate.O mişcare aparent înşelătoare, în timp ce un alt avertisment era mult mai explicit; împăratul Teodosiu deschise conciliul cu fraza lui Hristos din Evanghelia lui Toma: ”Oricine blestemă împotriva tatălui va fi iertat, şi oricine va blestema împotriva fiului va fi iertat, dar cine va blestema împotriva mamei nu va fi iertat, nici în cer, nici pe pământ”.Această a doua avertizare, într-o formă mai teologică ascundea o adevărată ameninţare pentru oricine ar fi încercat să ”blesteme” împotriva ”Mamei”.

-Cine a scris aceste pagini?, întrebă Rogrigo ridicându-şi pentru prima dată ochii de pe foi?

-Este semnătura lui, mai jos, împreună cu sigiliul personal.Celestino I, papa din timpul conciliului nu scrise nimic din cele întâmplate, dar Sisto al III-lea, succesorul lui, a dorit să-i atenţioneze pe cei care ar fi venit după el, povestind ce s-a întâmplat cu adevărat la conciliu şi bănuind căderea bisericii din partea oricărei persoane care ar fi cedat cuvintelor înşelătoare care veneau din Orient.

-Şi dacă cineva ar fi dorit să se alieze tocmai cu împăraţii din Orient?

-Nu convenea nimănui, din partea Romei, bineînţeles.Imperiul Occidental era la limita supravieţuirii şi orice alianţă cu Orientul ar fi lipsit biserica de la Roma de orice putere.Unica posibilitate de-a supravieţui era de a menţine cultul la Roma, şi după caz alianţe cu alţi invadatori.Tocmai de aceea a fost creat mitul donaţiei lui Constantin.Borgia se întoarse brusc spre el cu privirile holbate.

-Ce vrei să spui?Innocenzo VIII suspină şi-şi îndepărtă braţele.

-Că donaţia lui Constantin, pe care se bazează întâietatea noastră, puterea Romei, e un fals.Borgia începu să respire cu greutate.

-Nu e posibil, împăratul şi-a donat chiar şi palatele sale papei Silvestru, pentru a-i mulţumi că l-a vindecat de lepră.E un lucru ştiut de toţi, chiar şi de duşmanii noştri!

-Ah, Rodrigo, această carte are mai multe secrete decât amantele noastre.Citește ce scrie Ștefan al II-lea, care avea și ceva remușcări de conștiință.Biserica era gata să moară și el, Dumnezeu să-l aibă în gloria eternă, inventă donația care justifică nașterea statului nostru.Fără ea, nu am fi existat, Rodrigo.Biserica nu ar avea nici bogăție, nici teritorii și nici o putere peste regi sau împărați.Astăzi eu, probabil, poate aș fi fost bancher ca mulți alții, iar tu ai fi călărit în fruntea oamenilor tăi printre dealurile domoale ale Spaniei.

-Încep să înțeleg multe lucruri din cele ce mi-ai spus mai înainte, spuse cu voce joasă cardinalul.

-Citește înainte, vei afla mult mai mult.Și după, când vei citi ceea ce a scris contele de Mirandola, vei înțelege mult mai bine.

-Ce treabă are Mirandola cu toate acestea?Nu te referi la cele ”Nouă sute de Teze”?Innocenzo zâmbi. Borgia e adevărat, nu putea să nu știe, dar zâmbetul crescu în intensitate imaginându-și-l cufundat în lectura acelor documente.Își coborâ ochii și-și împreună mâinile.

-Ai încredere, după aceea totul îți va fi clar.Rodrigo reîncepu să citească, oprindu-se de fiecare dată la fiecare adnotare care făceau cunoscute preocupările papilor care fuseseră înaintea omului din fața sa.Erau spații de timp chiar și mai mult de o sută de ani, după care, un papă mai înclinat spre detalii decât ceilalți adăuga câte un comentariu; sau altul povestea cum, câteodată adevărul apărea prea tare în evidență din cauza unei persoane sau a unei idei.Citi o notă de papa Zaharia care-l îndepărtă pe regele merovingian Childeric al III-lea, pentru motivul că, venerarea prea mult a Magdalenei de către Childeric – văzută ca soție regală și reală a lui Hristos – se putea răspândi prea mult.În locul lui a fost încoronat Pipino, regele francilor, întemeietorul dinastiei carolingiene, modalitate prin care se întrerupse posibila legătură dintre Hristos și merovingieni.Borgia urmărea cu degetul, foarte atent însemnările lui Silvestru al II-lea, papă care cunoștea și practica magia mai mult decât oricine altcineva și care supraviețui anului o mie.Nu era preocuparea pentru sfârșitul lumii , ci mai degrabă delegația trimisă de împăratul chinez Zhen Zong, tocmai în anul o mie, care la chinezi era trei mii șase sute nouăzeci și șapte.Solia dorea să discute în liniște despre ”*UROBOR*” (*OUROBOROS*), primul ciclu cosmic reprezentat de șarpele-femeie, creatoarea întregului univers.Înțelepții găsiseră asemănări interesante cu tradiția biblică a Evei, a șarpelui, a ”arborelui cunoașterii” prin care femeia este identificată cu ”*CREATOAREA*”. Despre acest lucru vroia să discute cu înțelepții bisericii romane, pentru a duce la bun sfârșit prima enciclopedie despre religii, după cum au spus.Dar Silvestro îi ținu în așteptare pentru mai mult de cinci ani, până când, dezgustați, se reîntoarseră în China.

Rămase mirat de numărul mare de învățați evrei care veniseră la Roma cu gândul de a găsi un sprijin la scrierile lor privitoare la cultul ”Zeiței Mamă”, cu mari asemănări cu Maria, mama lui Dumnezeu.Toată cultura populară evreiască și mărturiile aduse de cele mai vechi documente proclamau existența și supremația ”Zeiței Mamă”, neagră pe deasupra, și care numindu-se Lilith sau Ishtar, nu avea importanță.Dar acești oameni se treziră persecutați de proprii lor maeștri care-i îndemnaseră la studiu și care dintotdeauna demonizaseră ideea de ”Zeiță Mamă”, ajungându-se chiar la negarea acestei idei.Cu precizie erau notate datele dispariției lor, în deplină concordanță cu datele autorităților evreiești, și chiar și o rugăciune pentru sufletele lor, alături.

Ultimele note interesante priveau lupta ascunsă dintre puterea Ordinului Cavalerilor de Ierusalim – Templarii și Clemente al V-lea: revelarea adevărului despre Graal, cunoașterea faptului că totul avea un principiu feminin.Cavalerii au adunat de-a lungul anilor numeroase mărturii, ajungându-se chiar la sfidarea papei de dinainte de Clemente al V-lea, Benedict al XI-lea, de-a avea curajul să dezvăluie adevărul despre creștinătate întregii lumi.Dar în ciuda distrugerii și înfrângerii Ordinului, probele care se spuneau că le-ar deține, nu au fost găsite niciodată.Același Clement al V-lea își scrisese însemnările lui în ”Sigiliu”, însemnări care puneau la îndoială existența sau nu a acelor documente templare.

-Cavalerii Templului aveau sau nu acele probe?

-Poate că da, poate că nu.Poate că au intuit și au încercat să intre în posesia ”Sacrului Sigiliu”, pentru a avea o confirmare a ipotezei lor.Nimeni nu știe, dar Clemente trebuie înțeles.Trăia sub teroare, disprețuit de italieni, de francezi și de însuși Filip, care-l ajutase să devină papă.Când cineva te amenință pe ”întuneric”, fără să ai prea multe detalii, fie că are o sabie sau altceva, mai întâi îi tai capul și după acea poți privi liniștit la ceea ce avea în mână.

-Înțelept spus.

-Știam că o vei fi apreciat.La fel de adevărat este că, când vei ajunge – dacă vei vrea – la documentele secrete al procesului Cavalerilor Templari, vei descoperi că acuzațiile de sodomie și toate celelalte

erau complet false.

-Dar au fost condamnați!

-Da, dar la vremea respectivă, dacă-ți amintești eram în slujba regelui Franței și el (regele Franței) avea prea multe datorii la ei (la Templari).Să spunem că interesele noastre au coincis.Despre acest lucru nu vei găsi nici o urmă în scrierile oficiale.Doar în această carte, Rodrigo, numai din citirea ”Sigiliului” și a câtorva documente anexate vei putea înțelege adevărul.

Cardinalul căscă și-și trecu mâinile peste păr.

-Ești obosit?Vrei puțin vin?, întrebă Innocenzo.

-Da, bucuros.Dacă-l vom bea împreună, nu-mi va face rău.Innocenzo își scutură capul și-l privi pe cardinal la fel cum privești un copil care-și ascunde la spate mâinile pline de miere.

-Rodrigo, Rodrigo, tu ești expertul în fierturi și otrăvuri.Să nu crezi că nu am fost atent până acum.Și nu te gândi mereu că alții îți vor face ceea ce faci tu la ceilalți.

-Atunci îl voi bea bucuros, dar nu sunt obosit.Poți să-mi dai să-l citesc pe Mirandola.Vreau să înțeleg de ce ți-e atât de frică.Nu cred că el cunoaște ceva de...

-El nu are habar de ”Sigiliu” dar a studiat suficient de mult, chiar prea mult.Asta a fost și va fi distrugerea lui.

-Am avut același punct de vedere în privința copiilor mei.

-Citește asta acum, răspunse scurt Innocenzo.O față de masă de damasc acoperea masa pe care papa așează cu grijă un manuscris în marochin roșu.Lui Rodrigo ca o pată de sânge și se apropie rapid.Luă manuscrisul în mâini, se așeză pe locul papei și începu să citească.Două cărți, două secrete într-o singură zi și ideea că acel scaun va fi, în viitorul apropiat, al lui.Devoră cartea şi pentru el timpul trecu repede.Nu la fel fu și pentru Innocenzo, care-și agita inelele.Terminând de citit, Rodrigo Borgia își înălță privirile spre papă, cu pumnul strâns în dreptul pieptului.

-Dar ce este special cu acest om?Ce e, un înger sau un demon?

-Nu știu, răspunse Innocenzo mișcând capul.Știu doar că pare să aibă ceva magic, Rodrigo.Ceva care, îți mărturisesc, mă face să-mi fie frică.Se spune că atunci când s-a născut, deasupra capului lui a apărut o sferă de foc, e adevărat, ar fi văzut-o toți cei de prin preajmă.Și e un lucru știut că a avut dintotdeauna o inteligență înspăimântătoare, însoțită de o memorie prodigioasă, de imvidiat.Îi citești două pagini, în orice limbă și e capabil să le reproducă, imediat după, în întregime.

-Ar fi un spion perfect.

-Măcar dacă ar fi fost așa, am încercat să-l atrag de partea mea, dar ca toți oamenii cu idealuri mărețe, nu a acceptat.Și în plus, e înspăimântător de bogat,a cheltuit mult pentru a cumpăra documente, scrisori, texte antice scrise în cele mai vechi limbi.Cred că ar fi avut posibilitatea să ne înșele pe toți dacă din pură întâmplare, sau poate că Dumnezeu a vrut așa, nu am fi aflat.

-Te referi la acel ereu despre care mi-ai spus?

-Da, Eucharius Silber, tipograful.Care aproape că nu a făcut pe el când a aflat că Mirandola, nu numai că a tipărit cele ”Nouă sute de Teze” fără aprobarea mea, dar că și intenționa să le discute, într-un consiliu cu înțelepții tuturor religiilor din lume, ceea ce s-ar fi întâmplat aici la Roma, fără să știu, Fără să afle nimeni.

Cardinalul își atinse nasul coroiat și ochii săi, strângându-se, deveniră mai mici.

-Da, acum înțeleg ceea ce vroia să facă.În relitate dorea să discute cele ”Nouă sute de Teze” pentru a le divulga pe cele secrete.Și în acel moment ar fi fost prea târziu, gălăgia, scandalul...Dar tu cum ai făcut de ai ”Tezele” secrete?

-Am și eu spionii mei și metodele mele.Voi păstra acest mic secret pentru mine.Innocenzo prefera să tacă despre felul în care fiul lui, Franceschetto le luase din casa cardinalului de Rossi, gazda contelui de Mirandola.Anumite explicații nu aveau rost în alianța lor.Borgia nu insistă, dar nici nu putea să nu aibă măcar vreo îndoială de autenticitatea acelor scrieri.

-Cred că nu este vreun fals, creat cu măiestrie de vreun inamic de-al nostru?!

-Nu, nu este un fals, așa cum adevărat este Hristos; nici nu se discută.Așa adevărat cum noi doi stăm și discutăm aici.Planul lui Mirandola era perfect, aproape ca și inteligența lui, care are ceva demonic în ea, crede-mă.

-Fără îndoială.Că vine de la un înger sau de la un demon, are puțină importanță.Acele idei s-ar fi împrăștiat precum petele de ulei, chiar și pentru faptul că ar fi fost pe placul multora, chiar aici în Vatican.Și orice am fi avut în apărarea lui Dumnezeului nostru ar fi apărut ca extrema apărare a unui condamnat la moarte.

-În plus ar fi găsit mulți adepți, în toată Europa, gata să creadă orice, chiar că Dumnezeu are gută, numai pentru a înfrânge ”Biserica Romană”.

-Mai ales în Germania.Gândește-te câți nobili sunt interesați să conteste autoritatea noastră.Dacă ”Sacrul Imperiu Roman” nu ar mai exista, toți vasalii nu ar mai fi nevoiți să se supună împăratului.Și aceștia, pentru a evita anumite lucruri și întâmplări s-ar întoarce împotriva noastră.Dar deocamdată ajunge, citește înainte și după aceea vom vorbi despre cum să facem.

-Am deja câteva idei, Giovanni, și stai liniștit, o singură dată în istorie David a reușit să-l înfrângă pe Goliat.

Pe drumul spre FIESOLE
Marți, 9 ianuarie 1487

Era seară când doi cavaleri văzură în depărtare dealurile domoale de la Fiesole.Se opriră.Din nările cailor ieșeau rotocoale de abur, care, din cauza aerului uscat și a frigului înțepător, urcau până peste capetele lor.Mai în jos era Florența cu pata gri a domului care ieșea evidență comparativ cu culoarea brună a caselor, în timp ce puțin mai departe apărea privirii turnul orașului.

Republica Florența: libertatea.De cum au intrat pe teritoriul ei nu mai erau preocupați de a se mai ascunde.La Arezzo s-au despărțit, vizitiul își urmă drumul său, tăcerea lui fiind cumpărată cu cinci ducați de aur, mai mult decât suficient pentru a-și deschide o cârciumă.Tot la Arezzo, Ferruccio schimbă caii de la trăsură cu alți doi cai, din zonă, mai robuști și mai rezistenți, în timp ce Giovanni îl aștepta dincolo de ”Porta Fiorentină”.În ochii și urechile poporului era încă vie fuga contelui de Mirandola cu Margherita, soția puternicului perceptor local, și nu era prudent de-a se lăsa văzut.Chiar dacă avea pletele tăiate și cu barba scurtă Giovanni nu mai era același și în ciuda faptului că trecuseră doar câteva luni de când fugise cu amanta lui.După ce au părăsit orașul, ajunși la Arno urmară cursul fluviului, dormind pe unde se întâmpla.

În acele zile, călărind unul lângă altul și discutând despre orice argument, Pico avu posibilitatea să aprecieze calitățile tovarășului său de călătorie.Cavalerul de Mola, sub armura și aparența unui om de arme ascundea un suflet sensibil și profunde cunoștințe de religie și filosofie.Forță și onestitate erau calități care cu greu se puteau întâlni la aceeași persoană, care dăduse dovadă că știuse să se descurce și să trăiască într-o lume ascunsă și periculoasă.Dar în acel moment, în fața măreției orașului toscan și a faimei care creștea cu fiecare zi, Giovanni se simțea singur.Își îndemnă calul cu pintenii și acesta se mișcă supus, dar faptul că strânse cu putere lângă el cilindrul care conținea manuscrisul, nu-i scăpă lui Ferruccio.

-Ce s-a întâmplat?Oricum, orice ar fi, suntem la Florența.

-Tocmai de acea, Ferruccio.Am fugit de papă, dar voi reuși să mă ascund de Lorenzo?

-Adică?

-Lorenzo de' Medici îmi este prieten, iar dumneavoastră îmi sunteți martor.Dar va reuși să reziste tentației de-a mă întreba, până la cel din urmă detaliu, motivele fugii mele?Și eu, care-i sunt profund îndatorat, din toate punctele de vedere, voi ști să-i ascund conținutul acestei cărți?

-De ce să ascundeți această carte?Nu puteți face la Florența ceea ce nu ați reușit să faceți la Roma?

-Să devină dușman al papei?Nu ar face-o niciodată, nici dacă ar dori.L-ar costa prea mult, fie din punct de vedere economic, fie politic.O răscoală pe fața l-ar putea face pe papă să-l cheme pe Charles de Valois la Florența.Francezul e un tânăr, dar fără vigoare, ar putea ceda cu ușurință, dar are o armată puternică.Dar este altceva Ferruccio, ce te privește pe dumneata.De Mola trase hățurile spre el oprind calul.

-Acum chiar că trebuie să-mi explicați!

-Nu vă impacientați, Ferruccio.Aveți anumite datorii față de protectorul dumneavoastră mai mult decât am eu, poate.

-Vreți să spuneți că nu voi face altfel decât să-i spun despre cartea dumitale, despre ”Tezele” pe care

le-am discutat în aceste zile?Asta vroiați să spuneți?

-Da, și voi înțelege perfect.De Mola își scoase spada și îi fixă vârful la gâtul lui Pico, tocmai în dreptul carotidei.Spada tremura ușor în mâna lui de Mola, dar vocea nu avea nici o inflexiune.

-Cred că mă cunoașteți foarte puțin.Știți cât de puțin îmi trebuie pentru a face sângele să curgă? O ușoară presiune cu lama spadei, o mișcare seacă, precisă, pe care am făcut-o de atâtea ori și pentru care nu am cerut iertare nimănui, nici măcar lui Dumnezeu.Aș putea să vă ucid, să vă îngrop pe undeva și să intru în posesia cărții.Cu acest trofeu m-aș duce la Lorenzo, să plâng moartea dumneavoastră ca fapt al ucigașilor papei, sau al vreunui tâlhar în trecere.Aș putea să i-l dau cadou, să-i povestesc ce conține, să am din partea lui de zece ori, de o sută de ori plata primită de la el pentru protecția dumitale.Ce mă împiedică să fac asta?

Contele de Mirandola rămase tăcut.

-Eu nu am cunoștiințele dumitale, continuă de Mola, dar pentru toate sufletele pe care le-am trimis în infern, cunosc doar o singură stradă și e cea a onoarei.Dumneavoastră v-ați deschis inima în fața mea, și chiar dacă vi se pare puțin, știți despre mine atât cât știe și puternicul ”Magnific” sau prostituatele cu care am băut și am petrecut nopți întregi.Cu o mișcare ușoară, Ferruccio introduse sabia în teacă și-și îndemnă calul.Giovanni îl ajunse imediat.

-Ferruccio, așteaptă! Îl chemă ca și cum era un prieten din copilărie sau vreun camarad de arme cu care trăise clipe de viață și de moarte pe câmpurile de luptă.

-Îmi cer scuze,dar nu intenționam să te supăr.Eram îngrijorat de obligațiile tale.Acceptă mâna mea, te rog, și o dată cum ea, prietenia mea.Giovanni își trase mănușa și rămase în așteptare cu brațul întins.Ferruccio își încruntă sprâncenele negre și stufoase, dar în timp ce fața lui se destindea, își scoase unul câte unul degetele din mănușa mâinii drepte și cu un zâmbet amical prinse mâna celuilalt.

-”*Nunc, amicus*”

-”*Amicus es, amice*”.

Pe drumul spre ELVEȚIA
Sâmbătă, 16 octombrie 1938

Automotorul Fiat, în alb și roșu, plecase la 14:53 din gară de la Milano, perfect în orar.Sincronizarea perfectă dintre plecări și sosiri era una din realizările regimului politic.Pentru călători nu avea importanță că personalul de bord și mecanicii răspundeau personal de întârzieri, cu amenzi și sancțiuni care puteau duce până la desfacerea contractului de muncă.Giacomo de Mola știa bine acest lucru și înțelesese graba cu care controlorul îi ceru biletul.Era un fiu al poporului, nu mai bătrân decât el, care-și exercita autoritatea fără bucurie față de norocoșii călători de la clasa întâi.Dar gentuța care o ducea în laterala uniformei uzate era plină de mărunțiș, ca rest pentru bilete și arăta, ca și funcționarul, semnele trecerii timpului.Trenul, direct spre Lugano, trecea printre tufișurile uscate și printre arborii care-și pierdeau frunzele la trecerea lui, într-o mișcare haotică și colorată.Încetinea puțin la curbele mai lungi, dar își relua viteza în pasajele lungi și drepte.

La gara din Chiano se opriră.Giacomo știa că va fi o lungă pauză.Controalele la trecerea frontierei erau din ce în ce mai severe.Elveția era, alături de Franța, țara cea mai ospitalieră pentru persecutații politici, dar deja ceda presiunilor Germaniei.Un ”J” de la ”Jude” - iudeu era imprimat de autoritățile italiene de la vamă pe documentele de călătorie ale celor care erau suspectați că aparțineau rasei evreiești, pentru a fi retrimis în țara de origine.Pentru cei care veneau din Austria și din Germania, acea însemnare semnifica condamnarea la moarte.

Giacomo își pregăti pașaportul și cartea de identitate cu un minim de atenție, chiar dacă nu avea dubii despre perfecțiunea documentelor și absoluta respectabilitate a numelui său.La Milano avusese mai multe zile pentru a-și pregăti noua ”personalitate”.Giacomo de Martini, industriaș, după cum reieșea din noile documente.Vesta lui de lână de lama lăsa să se vadă bogăția lui, la fel cum o făceau pantofii de piele neagră cu catarame, ciorapii de mătase de aceeași culoare și clasica cravată ”Eugenio Marinella”, ca o pată de culoare și non-conformism de origine engleză.Marinella era de fapt furnizorul oficial de cravate ale ”fețelor regale” din perfidul Albion, după cum era numită din ce în ce mai des Anglia, pe culoarele de la E.I.A.R.Dimpotrivă, acea cravată pe care nimeni din conducerea partidului, dar nici vreun industriaș, puternic legat de regimul politic nu

ar fi purtat-o, dădea ”schimbării” un plus de realism ca o notă falsă într-un concert în direct.Perfecțiunea are nevoie de câteva ”impurități”, altfel apare riscul de a fi o perfecțiune falsă.

Electro-locomotiva roșie a ”Căilor Ferate Elvețiene” agățase deja vagoanele italiene, dar controalele întârziau plecarea.De Mola văzu o familie cu copil care a fost obligată să coboare: anumiți oameni în civil împinseră cu forța bărbatul într-o mașină *Lancia Augusta* neagră, în timp ce femeia țipa.Pălăria bărbatului ieși afară prin portiera încă deschisă, în timp ce mașina se punea în mișcare ridicând nori de praf.Cu copilul în brațe femeia luă pălăria și o strecură sub pardesiul ei.Militarii în uniformă stăteau deoparte, poliția secretă deja făcuse prea mult.

Pașaportul lui de Mola era controlat cu minuțiozitate de un omuleț scund, cu o șapcă care-i aluneca înainte și-napoi pe țeasta cu pete de culoarea căpșunei.Ochii îi păreau enormi în spatele lentilelor groase și buzele cărnoase încremeniră într-un zâmbet permanent.Poate o tehnică pe care o utiliza cu toți, poate o îndatorire de serviciu.Giacomo susținu cu seninătate privirea acestuia, aproape chiar cu indiferență.

-Domnul de Martini?, întrebă omulețul.

-Da, vă rog!, răspunse de Mola fără a clipi, cu o falsă modestie.

-Puteți să-mi spuneți unde mergeți?

-La Lugano.

-Afaceri sau plăcere?

-Sper pentru amândouă, spuse cu aerul unui om umblat prin lume.

-Pot verifica bagajul dumneavoastră?Tonul vocii era calm, dar nu era o rugăminte care se putea refuza.

-Chiar vă rog!

De Mola continua să citească cu un aer plictisit, în timp ce în gând făcea un inventar a ceea ce avea în valiză, gândindu-se la ce ar fi putut stârni curiozitatea funcționarului.Dar mai ales, la ceea ce aducea legitimitate și coerență noii sale identități.Câteva cămăși brodate de schimb, lenjerie elegantă, carnetul de cecuri al unei bănci elvețiene.Nu l-ar fi acuzat de trafic ilicit de valută.Pentru un industriaș italian, a avea bunuri în exterior era aproape o necesitate.Chiar și regele Italiei își păstra tezaurul la Banca Angliei, transformat în solide (financiar vorbind) lire sterline.Militarul care însoțea omulețul se așeză între el și valiză.De Mola observa mâinile mici, asudate și nervoase ale ochelaristului căutând printre lucrurile lui intime.Înainte de-a le îmbrăca din nou, le va spăla.Reînchise valiza și cu o ușoară închinare, omulețul își lovi în mod ridicol tocurile.

-Vă doresc un sejur plăcut, spuse acesta, și lui de Mola îi apăru ca fiind o simulare a salutului roman. Dar poate, palma înălțată a mâinii drepte era numai un semn pentru scuze.

Abia trecută porțiunea de pământ, care între Bissone și Melida împarte lacul în două, Giacomo se pregăti să coboare.Avea cu el o geantă neagră de piele și o valiză din piele de culoare deschisă, acea pată de eleganță pe care un industriaș trebuia să și-o permită.Dar în acele două bagaje ducea cu el ultimii treizeci de ani din viața lui.

Orașul Lugano apărea gol și găsi cu ușurință un taxi ce-l duse la reședința ”Villa Principe Leopoldo”. Nu își făcu rezervarea din prudență, dar, având în vedere sezonul și prețurile, închirie o cameră pentru o lună întreagă, fără prea multe complicații.Ieși pe terasa care dădea spre partea orientală a lacului, spre Italia.Inspiră pentru ceva timp aerul saturat de umiditate, după care reintrând în cameră, ceru centralei un număr din Italia. După o scurtă pauză sună telefonul.Când auzi că se făcu legătura răspunse.

-”Omega la bază!”, spuse el după care imediat așeză telefonul în furcă.Așeză câteva documente în seif, alături de carnetul de cecuri, și de bani, și se așeză sfârșit pe pat.Nu-i mai rămânea decât să aștepte.Luni dimineața, dacă nu ar fi apărut probleme, s-ar fi dus să ia cartea de la ”Societatea Bancară a Elveției”.

FLORENȚA
Miercuri, 24 ianuarie 1487

Puțin înainte de amiază, clopotele sunau de sărbătoare.Începură cu clopotul mare de la ”Santa Reparata”, cea cu enorme ferestre verticale.Marmura albă strălucea în aerul rece de ianuarie.Îi răspunse

aproape imediat clopotul de la apropiata ”Martinella”, din turnul brun de la ”Palazzo della Signoria”, care de obicei aduna soldații în caz de război.Se auzi imediat și ecoul clopotului de la Volognana, din reședința Bargello, dar cu sunete parcă ale unui ciocan, nu cu sunete lente și cadențate care anunțau o execuție eminentă pentru a tăcea imediat ce securea scurta condamnatul de cap.Urmară la rând clopotele din ”San Lorenzo”, de la ”Santa Maria Novella”, de la ”Santa Trinita” și multe altele până când toată Florența fu învăluită de zgomote de clopot.Din case, hanuri și taverne lumea ieși pe stradă: curiozitatea era mai mare decât orice prudență și tot acel zgomot de clopote păru tuturor ca un motiv de bucurie, și nu o adunare la arme sau anunțul vreunei boli neprevăzute.

De pe terasa vilei sale, protejată de o înșiruire de chiparoși, Giovanni Pico privea spre Florența și îi păru că percepe mișcarea persoanelor, unduirea mulțimii care în centrul orașului, aproape se călca pe picioare pentru a afla ultimele vești, strigate de oamenii conducerii, deja postați în principalele puncte ale orașului. Adâncit în gânduri nu observă că servitorul îi anunță sosirea unui mesaj de la Lorenzo de' Medici, al cărui trimis îl aștepta pentru a-i înmâna o scrisoare.De multe zile se temea de această scrisoare, invitația puternicului conducător al Florenței la o serată mai specială, pe durata căreia l-ar fi tras, cu siguranță, mai deoparte pentru a afla vești despre fuga lui de la Roma.

Rupse sigiliul de ceară roșie și citi cu rapiditate conținutul.Trimisul întrebă cu umilință dacă dorea să ducă înapoi și un răspuns la acea scrisoare; se așeză la masa de scris și întocmi câteva rânduri pe o foaie ce avea imprimată stema proprie.Împături foaia din fiecare cele patru unghiuri și cu o bucățică de sfoară și cu ceară sigilă scrisoarea.Peste ceara caldă încă aplică sigiliul propriu.Când trimisul lui Lorenzo plecă, reluă scrisoarea în mână.Era tocmai ceea ce se temea mai mult, dar ocazia cu care fusese invitat era una din cele mai ”neplăcute” și tocmai din acel motiv clopotele din Florența sunau a sărbătoare.Scrise o altă scrisoare și o dădu servitorului de încredere, cu rugămintea de-a ajunge la destinatar cât mai repede cu putință.

****

Fațada palatului ”Palazzo della Signoria” părea incendiată.Cărămizile închise la culoare erau luminate de sute de torțe, dintre care cele mai mari formau o gigantică literă ”*C* ”.Contele de Mirandola, însoțit de un singur servitor ajunsese în piața din fața palatului, piață plină de lume care se călca în picioare pentru a vedea parada nobililor invitați la curtea lui Lorenzo ”Magnificul”.Garda militară a orașului formase un cordon de protecție al palatului, cu halebardele încrucișate și respingea cu lovituri decise pe oricine ar fi încercat să treacă de cordonul militar, fără invitație.Pe marginea pieței își găsiră loc corturile saltimbancilor; un înghițitor de flăcări își făceau numărul când, în urletul mulțimii își dădu foc la barbă.Nimeni nu-l băgă în seamă: toți se întoarseră spre palatul lui Lorenzo și Giovanni, coborând de pe cal își ridică privirea.La balconul primului etaj apăru cineva și un vuiet mai puternic decât primul veni dinspre piață.Soldații, temându-se de asaltul mulțimii scoaseră la iveală bastoanele de fier, începând să-i lovească pe cei mai îndrăzneți.Pico reuși să vadă o vestă aurită care trimitea reflexe peste tot: Lorenzo, conducătorul Florenței apărea în public.

Contele intră în curtea luminată de mulțime de făclii.În centrul curții, din gura unui delfin curgea vin roșu ce părea sânge.Anumiți servitori, cu cănile de culoare roșie și îmbrăcăminte verde – prin care apărea mai tare în evidență culoarea închisă a pielii, ofereau tuturor, doamne și cavaleri, cupe din acel vin.Urcând scara de marmură, Giovanni întâlni persoane cunoscute și cu câțiva dintre ei schimbă obișnuitele formule de convenință.

În ”Salone dei Dugento” totul era decorat pentru ocazii deosebite: pe plafonul bogat ornat erau agățate lampadare enorme din fier bătut ce luminau ca în plină zi.Sobe enorme erau folosite pentru a încălzi atmosfera și deja mulți dintre invitați își lăsară prețioasele mantii.Așa făcu și un grup de femei, bogat îmbrăcate, grupate în jurul unui om înalt, cu beretă albastră după moda franceză, ornată cu o fâșie de blană de șinșila.O femeie se îndepărtă râzând și Giovanni îl recunoscu în persoana acelui om pe Franceschetto.Nici nu păru că-l bagă în seamă, poate era mai bine așa.La urma urmelor, enorma literă ”*C* ” de pe fațada palatului era în cinstea lui, semnul celor din familia Cybo.Și în onoarea lui și a viitoarei mirese era acea somptuoasă sărbătoare.În timpul cinei, Lorenzo ar fi anunțat căsătoria dintre fiica lui – Magdalena și fiul lui Innocenzo VIII, căsătorie care ar fi avut loc peste o lună.

Giovanni fu primit cu un salut și un zâmbet amical de către stăpânul casei, dar imediat fu înconjurat

de o mare de coafuri și de mantii, dispărând din vedere.Privi în jur căutându-l cu privirea pe Ferruccio, care poate că primise scrisoarea de la el, dar era foarte probabil că rolul acestuia la curtea Magnificului nu i-a dat posibilitatea de-a fi invitat la petrecere.

Masa în formă de potcoavă ocupa întregul salon și era în așa fel aranjată încât Mirandola, obișnuit cu luxul, rămase surprins.Pe bogat decoratele năframe de brocart azuriu luceau tacâmuri și vase de aur, puse în valoare și de lumina numeroaselor lămpi cu ulei fixate pe pereți, de-a lungul mesei, în timp ce pe cupele albe, erau aplicate florii aurii de crin.Sunetul trompetelor anunțară începutul cinei, și fiecare invitat, însoțit de către un paj, se așeză la masă.În fruntea mesei era Magnificul, cu Franceschetto așezat la dreapta lui și Magdalena la stânga.Un valet îi indică lui Giovanni locul lui: se afla între două femei.Contele le salută printr-o ușoară plecăciune.

-Deci dumneavoastră sunteți faimosul Mirandola, spuse cea mai în vârstă.Dar ce faceți de sunteți așa de tânăr?

-Îmi cunoașteți numele, doamnă?

-Mi l-a comunicat pajul, vroiam să știu lângă cine voi avea onoarea să stau la cină.

-Mă simt onorat, doamnă.

-În sfârșit vă cunosc.La Florența nu se vorbește decât de dumneavoastră.Sunteți ca un ștrengar, vă spune o femeie care a văzut lumea.După un alt sunet de trompete apărură la vedere zece purceluși frumos rumeniți, imediat urmați de iepuri și pești.Atâta mâncare nu era de ajuns pentru a o opri pe femeie.

-Ce uitucă sunt!Nu m-am prezentat.Sunt văduva Becuccio iar ea este fiica mea, Cecca.Tânăra se ridică și făcu o scurtă reverență; Pico îi răspunse din complezență.

-Vă plac aceste pahare?, continuă femeia.Am văzut mai înainte că le admirați.Toate sunt făcute în fabrica mea, la Val d' Elsa.Marele duce este clientul meu și mi-a făcut onoarea de-a mă invita la sărbătorirea logodnei fiicei sale.Să sperăm că va aduce noroc, și fiica mea Cecca e la vârsta măritișului.

-Într-adevăr?, răspunse Giovanni simulând interesul.

-Abia a împlinit optsprezece ani și are o zestre destul de mare.Desigur, nu-mi pot permite zestrea gazdei noastre.Dar am pământuri, hanuri și case peste tot.Spune-i, Cecca.

-Oh, da, domnule conte, mama mea mi-a asigurat o zestre destul de bună.Sunt gata să îndeplinesc orice dorință a ei dar și a viitorului meu soț.Mama ei zâmbi satisfăcută.

-Dar dumneavoastră știți ce zestre are Magdalena?, întrebă ea cu voce joasă.

-Nu, nu știu.

-Toată averea de la familia de' Pazzi, inclusiv palatul din ”Via del Proconsolo.Bunul papă Innocenzo va fi foarte mulțumit, și eu, dacă-mi permiteți.Această alianță dintre Medici și casa papală va deschide noi legături comerciale și când mirele va admira paharele mele, sunt sigură că va face o comandă consistentă imediat.Deja am o ciornă cu paharul pentru sărbătoarea cununiei: un crin înconjurat de romburile familiei Cybo.

-Sunt sigur că va fi entuziasmat.

Fiecare aducere a mâncării avea ca reprezentare aurul, auriul; de la galbenul intens al sosului care acoperea friptura de fazani și păuni, la galbenul pal al sosului de lămâie de pe friptura de iepuri.După cum era obiceiul, Giovanni gustă din fiecare fel lăsând restul în farfurie, înlocuită imediat cu alta curată.

-Dar dumneavoastră sunteți căsătorit, conte?, întrebă fata.

-Da, sunt, răspunse Giovanni lăsându-se obosit pe spătarul scaunului.Cecca Becuccio își holbă ochii lovind cu pumnul în masă.

-Dar cum?Ni s-a spus că nu ați fi căsătorit, răspunse tânăra.Mamă, spune și tu ceva.

-Nu vă deranjați, doamnă, nu merit nici o considerație din partea dumneavoastră.Sunt căsătorit, este adevărat, dar cu cărțile mele, cărora le-am jurat credință eternă.Femeia îl privi tâmpă; luă o coapsă de iepure din care mușcă cu furie, punând capăt discuției, în timp ce câteva picături de sos îi căzură în decolteul profund.

După vreo două ore, servitorii stinseră luminile, lăsând salonul în penumbră.Sunetul trompetelor anunțară intrarea triumfală a unei imense tăvi iluminate, cărată pe umeri de opt servitori.Pe ea era o enormă lupoaică romană, îmbrăcată în aur, iar sub lupoaică, doi copii în căutarea laptelui.Lorenzo spuse ceva, dar în confuzia creată, Giovanni nu înțelese nimic.Îl văzu doar pe Franceschetto mulțumind gazdei sale.În timp ce observa ceea ce-i părea repetarea scenei biblice a închinării la vițelul de aur, un paj îi strecură un bilețel în

mână.Giovanni privi în jur, dar văduva Becuccio se legăna sub efectul mâncării şi al vinului îngurgitate, cu ochii aproape închişi, iar fiica acesteia era ocupată să râdă cu nobilul de la stânga ei.Citi rapid biletul şi imediat după îl aruncă în focul lămpii din faţa lui.Imediat, răvaşul dispăru carbonizat.

Sărbătoarea continua: după ce oaspeţii îşi recăpătară forţele cu salată de rădăcini amare şi o cupă de îngheţată de fructe, mândria maeştrilor din Florenţa, veniră la rând sturionii, şi ei la fel de copţi, până la auriu.Aduşi de slujitori deghizaţi în pescari, servirea lor era însoţită de instrumentişti din lire, lăute şi alte instrumente care prin sunetele lor imitau zgomotele apei.La orchestră se adăugară şi alţi instrumentişti care, aşezându-se mai la o parte, începură tot felul de cântări vesele şi săltăreţe, pregătind atmosfera pentru dans.Cu o viteză şi o sincronizare aproape militară servitorii strânseră mâncarea, iar mesele şi scaunele au fost aşezate lângă pereţi.

Acea confuzie era momentul aşteptat de Giovanni.Păşi agale spre ieşire şi coborâ scara.Din curte, printr-o poartă laterală, de-a lungul unui coridor ieşi în afara proprietăţii.Un om acoperit de glugă îl aştepta.

-Mă bucur să te revăd, spuse acesta cu voce joasă.

-Şi eu, Ferruccio.

-Să mergem, nu e bine să fim văzuţi împreună.

****

De pe ”Via dei Gondi” trecură în ”Borgo dei Greci” şi Ferruccio întră înaintea lui Giovanni pe o străduţă îngustă.Din străduţă intrară în prima tavernă, care avea ca semn o femeie cu sânul descoperit.Se aşezară la masă, într-un colţ mai întunecos.Două femei se apropiară şi încercară să li se aşeze în braţe.

-Altă dată, frumoase doamne, spuse Ferruccio, în noaptea aste trebuie să ne gândim la sufletele noastre.

-Dar la ale noastre, nu vă gândiţi?Le avem aici, jos, spuse una agitându-şi hainele.

-Ţineţi!, spuse Ferruccio dându-le un fiorin de argint şi o lovitură peste fund celei mai apropiate, şi ghiciţi de ce ”omul care v-a făcut crăpătura are pantalonii aşa de largi!” (în original - ” perche l'uomo che vi é inciso ha le braghe cosi larghe!”).Amândouă începură să râdă.

-Suntem servitoarele voastre, nobili domni, spuse acea care luă moneda; cu asta ne salvăm sufletele şi nu numai.Ferruccio şi Giovanni le priviră îndepărtându-se.Hangiul aduse două pocale din lemn, cu vin, cu mirosul destul de neplăcut.Poate că erau ani de când pocalele nu erau spălate.Cei doi priviră circumspecţi, nici măcar nu le-ar fi atins.Hangiul îşi primi plata imediat; pentru acea seară nu mai urmau să fie deranjaţi.

-O curvă are mai mult simţ al onoarei decât multe din femeile nobile, spuse Ferruccio, cu siguranţă, mai mult decât cea care în seara asta vroia să te ”lege” de fiica ei.

-Deja mi se pare că ştii tot.

-Să ai prieteni printre slujitori şi curve ajută mult.

-În timp ce e mai periculos să ai prieteni printre nobili şi eruditi...

-Poţi să juri, prietene, dar nu am nimic cu ei, pentru nimic în lume, doar dacă au ceva cu tine.Priveşte aici.Ferruccio îşi descheie mâneca şi o ridică: pe braţ apărea la vedere o tăietură destul de adâncă.

-Amintirea unui ucigaş de-al lui Franceschetto.

-Te-au atacat, aici, la Florenţa?, întrebă Giovanni.

-Mai degrabă eu i-am atacat.Aveam nevoie de anumite informaţii pe care, până la urmă le-am aflat.Dar a trebuit să fiu foarte convingător

-Nu ar putea să se răzbune sau să vorbească?

-Cred că peştii din Arno, la ora asta, deja le-au mâncat limba.Giovanni mişcă din cap şi privindu-l nu-şi putu abţine un zâmbet.El, un platonic, un filosof, un nobil, prietenul unui om care ucide pentru o informaţie.

-Şi ce l-ai întrebat?

-După Giovanni, are prea puţină importanţă.Spune-mi, în schimb, de ce m-ai chemat, chiar dacă ceva, ceva intuiesc?

-Cei mai puternici doi oameni ai Italiei au făcut sfânta alianţă.Nu mai sunt în siguranţă nici măcar la Florenţa, Ferruccio.

-E o căsătorie politică: Magdalena și Franceschetto nici, măcar nu se cunosc.Gândește-te că viitorul soț și-a adus cu el, aici la Florența și câteva din curvele preferate.

-Știu prea bine, și de asta mă tem cel mai mult, știi și tu.

-Spune-mi atunci, ce pot face pentru tine, Giovanni.

-Nu trebuie să ucizi pe nimeni, dimpotrivă, e nevoie să protejezi pe cineva.Cartea, Ferruccio.Vreau să o păstrezi tu, ești unica persoană în care am încredere cu adevărat.Ferruccio făcu gestul de-a gusta din vin, dar renunță imediat.

-Un prieten nu-ți pune sabia la gât!

-O face și poate multe altele doar dacă vrea să inspire încredere.Ascultă prietene, tot ceea ce e scris în carte e scris și la mine în minte și aș putea oricând să fac o copie, dar ar fi nevoie de mai multe luni de zile și nu știu dacă am acest timp la dispoziție.Deci mie nu-mi trebuie și prefer să fie păstrată într-un loc sigur, de o persoană de încredere.Mai am alte două copii la Roma și singurul care știe unde sunt ascunse este Girolamo Benivieni, de prietenia și încrederea căruia nu am dubii.Ferruccio înfipse cu furie pumnalul ce-l avea în mână în lemnul mesei, lucru ce-i făcu pe ceilalți din han să întoarcă privirile spre el.

-Atunci avem mari necazuri.Acel bastard nu mi-a spus totul.Și asta e ceea ce vroiam să-ți spun mai înainte: Girolamo a fost arestat!

-Când? Cu ce vină?

-Puțin înainte ca tu să pleci din Roma.Au fost oamenii lui Franceschetto, dar nu știu cine a avut ideea: el sau tatăl lui.Faptul e că Benivieni a fost acuzat de sodomie, și din câte știu e încă în închisoare.

-Dar nu e adevărat!

-Crezi?!Eu nu știu.L-au arestat în casa cardinalului de' Rossi și sigur că te căutau pe tine.Contele inspiră profund și-și înclină capul.

-Copiile...credeam că sunt la loc sigur.Le țineam într-un sertar secret, la interiorul unui scrin.Numai Girolamo știa locul.Ferruccio își puse mâna pe brațul lui.

-Îmi pare rău, dar din acest punct de vedere s-au le-au găsit sau au găsit modalitatea de a-l face pe Girolamo să vorbească.L-au dus la ”Torre della Nona”, iar pentru sodomie, urmează tortura și arsul pe rug.Contele de Mirandola își prinse capul în mâini.

-E teribil! Dintre cei mai răi delicvenți, tocmai el, un poet inofensiv.Dar tu crezi că ar fi vinovat?

-Numai tu poți ști, Giovanni! Îl cunoști de ani buni...

-Eu nu am remarcat nimic.Mereu am discutat cu el de filosofie, de carte, de dragoste, dar de acea a poeților ca el.

-Lui Platon, din câte știu eu, nu-i displăcea să discute cu elevii din școala lui.

-Da, dar erau în Grecia, și ca și la Roma, erau alte reguli de purtare.Eu..., nu știu.Orice ar fi, va trebui să-l ajut, el ar face la fel pentru mine.

-Vom vedea ce se va putea face, chiar dacă acum nu-mi vine în minte nimic cum se poate face.

-Mulțumesc, Ferruccio, ești mereu gata să mă ajuți.Cum voi face să te răsplătesc?

-Înțeleptul meu prieten, ai uitat poate spusele lui Epicur? ”Dintre toate lucrurile pe care înțelepciunea le aduce pentru a avea o viață fericită, cel mai important este prietenia”.Te minunezi?Atunci continui să mă ofensezi!Ajunge prietene, să ne gândim mai bine la carte.

-Și încă continui să mă minunez...Oricum, în aceste momente, cel mai important este să o păstrezi tu. Eu sunt doar copia vie: dacă vor lovi în mine, le vor avea pe amândouă.

-Și ce e de făcut?

-Ascunde-o, fără să-mi spui unde.Păstreaz-o pentru totdeauna.În acea carte nu e numai întreaga mea viață, dar și acea a unei lumi noi, fără un Dumnezeu al armatelor, fără un Dumnezeu care-i terorizează pe vinovați și pe inocenți, fără barbă și sabia lui neiertătoare.Este speranța în acea carte că se vor termina războaiele în numele lui, că nimeni nu este mai presus de ceilalți, că femeii îi va fi recunoscută natura ei, acea de ”Creatoare”.O mamă iubitoare, admirabilă, pe care întemeietorii acestei biserici au transformat-o în săraca Maria, mama lui Hristos, mamă de Dumnezeu, o confuzie absurdă, pentru a încurca și mi mult omul și de-al ține cât mai mult sub stăpânirea ignoranței, fricii și a neștiinței.

-Nu știu dacă oamenii vor fi în stare să asculte și să înțeleagă aceste lucruri, Giovanni, chiar dacă probele pe care le ai ar fi scrise pe cer și ar apărea în fiecare noapte.

-Știu, va fi nevoie de ani, poate de secole.Eu vreau doar să fac să rodească această sămânță, planta să iasă la lumină.Eu știu că nu voi vedea niciodată copacul crescut, cu trunchi puternic și indestructibil, cu ramuri și frunze primitoare și ocrotitoare.E suficient să înțeleagă puțini, căci cu timpul, cunoașterea își va face loc precum lava unui vulcan

-Ai cuvântul meu de onoare, Giovanni, voi face cum mi-ai cerut.Contele de Mirandola își dădu jos mantia și o așeză pe genunchi.

-Acum, dă-mi te rog pumnalul tău.Cu lama ascuțită tăie căptușeala prețioasă de unde scoase manuscrisul.Îl depuse pe masă și aștepta până când Ferruccio îl introduse la piept, la loc sigur.

-Mulțumesc, continuă el.Acum știu ce am de făcut.Voi pregăti un rezumat al cărții și voi încerca să-l prezint la Paris.”Colegiul Universitar” e o autoritate independentă și poate voi reuși să mă fac ascultat: e unica speranță, pe moment.

-De ce nu la Napoli? Regele Ferrante are mai multă libertate față de papă decât regele Franței.

-Prieten, spadasin, păstrător, om de știință, descendent din unul din cei mai nobili cavaleri ai istoriei, și acum, om politic...S-ar putea să ai dreptate, Ferruccio.Voi dormi liniștit.Sper însă că, cu acea ”greutate” pe care o ai asupra ta, tu să dormi liniștit.

-O voi face cu un singur ochi, așa cum sunt obișnuit.Acum, du-te, reîntoarce-te la petrecere. Magnificul ar putea băga de seamă absența ta.Eu voi ieși după tine.

Giovanni ieși, și cu toată penumbra din tavernă Ferruccio observă că era urmărit de numeroase priviri: chiar dacă avea părul tuns mai scurt și care-i dădeau un aer mai viril decât atunci când avea cârlionții blonzi, Mirandola păstra un soi de frumusețe, cu accente de feminin.Poate că nu ar fi fost rău, pentru siguranța personală să-l învețe câteva din tainele scrimei, poate numai noțiunile de bază pentru săbiile adaptate rangului său, și în plus, niște trucuri pentru folosirea ”timpului” și a ”jumătății de timp”, care de mai multe ori îi salvaseră viața.

Ieșit din tavernă, Ferruccio băgă de seamă două personaje oprite la capătul străzii și după tunsoarea de modă spaniolă, păreau a fi doi spanioli.Din instinct se întoarse spre a vedea dacă partea opusă a străzii era liberă, dar lama care ar fi trebuit să-l străpungă din spate, îl lovi în piept.Simți o arsură puternică, mai ales când dădu un pas înapoi, dar încă o dată reacționă din instinct.Scoase spada bastardă, se chirci și cu o rapidă mișcare circulară, se lipi de zid cu spatele.Erau în trei, și cel care încercase să-l lovească din spate părea și cel mai slab apărat, poate și din cauza surprizei că nu-l văzu căzând.Ținând spada cu ambele mâini se aruncă asupra aceluia urlând, simulând o lovitură din jos spre umărul drept.Adversarul făcu un pas înapoi parând lovitura și mișcându-și spada spre exterior.Era ceea ce dorea și aștepta Ferruccio: urmări mișcarea cu o lovitură din laterală, penetrând în carne până la os.Omul dădu un țipăt, se lăsă la pământ dar fără a da drumul spadei. Ceilalți doi veniră în atac, dar Ferruccio îi surprinse aruncându-se între ei cu lama spadei la verticală, depășindu-i în același timp.Fără a lovi execută o lovitură directă la înălțimea capetelor, lovitură care nu nimeri în gol.Rămase doar unul singur, care se puse în așteptare; acum de Mola era în poziția favorabilă.Adversarul lui înțelese, dădu înapoi menținându-și garda și observând reacțiile, dar Ferruccio nu avea chef să lupte.Se întoarse imediat și plecă în fugă.

Rana de sabie îl ustura, dar nu se simțea slăbit.Se îndepărtă cu rapiditate, fără să mai alerge, trecând de ”Borgo dei Greci” și îndreptându-se spre palatele Peruzzi, bancherii aliați cu Medici, aproape de locul unde locuia.Aprinse un muc de lumânare și începu să se dezbrace.Dar abia scoase cartea afară că sesiză o mică zgârietură aproape de centru.Întoarse cartea și o privi.Era plină de sânge.Lovitura mortală fusese oprită de carte.Își spălă rana și puse un unguent pe bază de iperico și aplică deasupra o fâșie de țesut curată.Că ar fi fost un semn de la Dumnezeu, de la ”Creatoare”, o pură întâmplare sau stranie coincidență, avea prea puțimă importanță.Acela era ”Semnul” său.

ROMA
Vineri, 23 februarie 1487

Heinrich Kramer umbla cu brațele încrucișate înainte și-napoi, de-a lungul anticamerei biroului

papal.Era îmbrăcat cu tunica și eșarfa albă a ”Ordinului Dominicanilor”,Înalt și slab, cu un nas acvilin care se făcea văzut de sub gluga neagră, îl făcea să pară ca un animal de pradă, gata de-a simți pericolul sau de-a ataca prada.Jacob Sprenger în schimb, era așezat, fără a fi agitat și urmărea îm liniște agitația maestrului său.Pe genunchi avea o carte groasă, legată în piele galbenă, nervurată pe spate.Ritmic, de pe haina de călugăr, îndepărta fire inexistente de praf.

Cardinalul camerleng Riario Sansoni îi observa pe amândoi, așezat la masa plină de foi, pene de scris, călimări, diverse însemnări, lucruri care îi dădeau un aer de eficiență și seriozitate.În realitate cardinalul Borgia care de ceva timp devenise un prieten apropiat al papei, îi ordonase să observe cu atenție comportamentul celor doi și să-l înștiințeze imediat pentru orice atitudine suspectă.În afară de faptul că spaniolul nu avea nici o autoritate pentru a da orice fel de ordine, ce putea fi suspect în graba de-a ajunge cât mai repede la Roma? Oricum, îl asigurase pe Borgia că nu i-ar fi pierdut din vedere nici un moment, ceea ce făcea de aproape două ore în continuu.

Amiaza era pe aproape și o dată cu ea și foamea: în mod straniu, postul ”quaresimei” mărea și mai mult pofta de mâncare.Ușa biroului papei se deschise și Heinrich Kramer se întoarse brusc, înainte ca Sansoni să-și audă strigat propriul nume.Camerlengul zâmbi călugărului și intrând în birou închise cu grijă ușa.

-De cât timp așteaptă?, întrebă Borgia.

-De peste două ore, Eminență.

-Nu ai observat nimic ciudat?

-Kramer se plimbă înainte și-napoi, în timp ce Sprenger stă doar pe scaun.Spaniolul, prin gesturi îl invită să plece.

-Spune-le să intre și închideți bine ușa!Nimeni nu are voie să intre!

-”Un alt ordin!” - Prea bine, cardinale.”Dar dacă într-o bună zi vei avea nevoie de sprijinul meu sau de votul meu, va trebui să înveți să mă respecți!”, își spuse în gând camerlengul.

Cei doi dominicani intrară cu capetele aplecate, Kramer cu brațele introduse în mâneci și Sprenger ducând cartea de parcă ar avea o pernă pe care s-ar fi aflat ”cheile orașului”.Îngenunchiară amândoi în fața lui Innocenzo și a cardinalului Borgia, așezat puțin mai jos ca poziție.

-Dragii mei fii, spuse papa, ce vești îmi aduceți din Germania?

-Sanctitate, spuse Kramer, Eminență.Cerem binecuvântarea voastră pentru ca ale noastre cuvinte să fie inspirate de Cel care ascultă și observă fiecare mișcare de-a noastră.

-Bravo, frate, răspunse papa, nu e lucru obișnuit de-a primi o dublă binecuvântare, de la un papă și de la un cardinal.”*EGO VOS BENEDICO IN NOMINE PATRIS, FILII ET SPIRITUS SANCTI*”.

-Și iertarea păcatelor.

-”*EGO VOS ABSOLVO ET COETERA*”.Acum pot să vă întreb despre veștile din Germania, sau aveți alte lucruri să ne cereți?

Fără să se complice prea mult, Heinrich Kramer își lăsă gluga în jos, rămânând cu capul descoperit. Borgia îi privi țeasta rasă, iar micuța claie din creștet părea un cuib de mierle.

-”*Mala tempora currunt*”.Împăratul Maximilian nu arată respectul necesar unui ”conducător al romanității”, lucru datorat lui Dumnezeu și dumneavoastră Sanctitate.De cînd a rămas văduv de ”sfânta” Maria, duce o viață dezorganizată și baronii lui urzesc împotriva ”Sacrei Biserici Romane”.Erezia șerpuiește și ca și ciuma, murdărește cu bubele ei și cele mai nevinovate suflete.Ar fi nevoie de sabia arhanghelului Gabriel care să purifice cu focul sacru pământurile unde domnește desfrâul, viciul și unde în fiecare zi, Hristos – Domnul Nostru este crucificat de gânduri, cuvinte și fapte sugerate de cel rău.

-Un tablou liniștitor, spuse cu jumătate de gură cardinalul Borgia.

-Interesant.Spune-mi mai multe, fiule, continuă papa.E adevărat că în Germania, multe femei au avut întâlniri carnale cu demonul?Dominicanului i se aprinseră ochii și fără a cere vreo autorizare se ridică în picioare, sub ochii mirați ai celuilalt călugăr.Înălță brațul drept spre cer, cu arătătorul în sus, în timp ce cu mâna stângă indica ceaslovul pe care fratele Sprenger îl așezase pe pardoseală.

-”*Lăcaș cu mii de găuri al infamului Satana, vas în care clocotesc toate răutățile în putrefacție, carne fetidă și aducătoare de moarte.Aceasta e femeia a cărei însăși desfrânare o face pradă ușoară demonilor și spiritelor rele”*.În afară de măicuțele din ordinele călugărești și de Sfânta Fecioară, bineînțeles.

-Cu siguranță, adăugă Borgia.

-Dă-mi cartea, Jacob, continuă Kramer luând cartea groasă și grea din mâinile celuilalt, rămas mereu în tăcere.Iată, Sanctitate, remediul cu care încercăm să ne opunem apocalipsei depravării, ”*Malleus Maleficarum*”, cartea care mi-a fost inspirată de ”sfânta bulă papală”, ”*SUMMES DESIDERANTES AFFECTIBUS*”.Cartea e grea, la fel ca răul care se abate asupra fiecărei vrăjitoare căreia nu i-a fost frică de flăcările infernului și care la sabat dansează în foc și în...

-Da, da, da prea bine frate dominican, am înțeles, tăie Borgia care nu reușea să compare grațiile frumoasei Giulia cu tentaculele lui Satana.

-Pot să adaug un ultim lucru?, tună iar Kramer, în timp ce Jacob îl trăgea, dar în zadar, de haină să se așeze.

-Spune, suspină papa.

-Dumnezeu mi-a dat o revelație care, împreună cu ”sfânta bulă”, am introdus-o în carte.EL mi-a dezvăluit semnificația cuvântului ”*femeie, femina*”, care are ca origine ”*fe*” și ”*minus*”.Înțelegeți?Femeile au mai puțină credință! Și cu inteligența lor inferioară sunt mai ușor de căzut pradă tentațiilor răului.

-Foarte bine, dragă frate.Toate acestea sunt scrise în cartea voastră ”*Malleus Maleficorum*”, nu e adevărat?

-”*Maleficarum*”, Sanctitate, ”*Maleficarum*”.Pentru că răul vine de la femeie.

-Așa să fie.Acum ascultați-mă bine.În numele lui Dumnezeu, veți tipări cartea și-o veți da tuturor fraților voștri din Germania.Noi vrem ca vrăjitoarele lui Satana să fie găsite, oriunde ar fi ele, tinere sau bătrâne, căsătorite sau printre călugărițe, fără deosebire.Ne-am făcut înțeleși?

-Da, tată al nostru, spuse Kramer cu privirea speriată.

-Da, Sanctitate, bâlbâi Jacob Sprenger.

-Amândoi, continuă Borgia, sunteți numiți acum Inchizitori Generali pentru teritoriile de limbă germană și vă veți exercita autoritatea în numele papei.Nici un episcop, nici un principe nu vi se va putea împotrivi.Căutați alți frați, instruiți-i după nevoie, dar vrem rezultate, dorim ca în fiecare oraș și sătuc să nu fie vreo femeie care să nu se teamă de a fi persecutată.Fiți miloși, dar inflexibili! Fiți drepți, dar hotărâți în înlăturarea demonului din sufletele lor.Numai așa vor putea să se salveze! Și un alt lucru, frate Kramer.

-Eminență?, spuse acesta închinându-se.

-Faceți într-un fel de-a nu mai fi prinși cu mâinile în sac!

-Cum, Eminență?Jacob Sprenger își acoperi fața cu o mână în timp ce celălalt călugăr începu să transpire.

-În Germania toți vă cunosc precum ”*institor*”, vânzător ambulant de indulgențe.Încetați cu aceste prostii.Dacă veți face bine munca voastră vă vom oferi amândurora o abație din cele bogate, dar cu condiția de-a nu mai auzi nici un fel de acuzații.Altfel, veți fi voi pe rug, să ardeți împreună cu vrăjitoarele.

-Calomnii ale inamicilor lui Hristos, ai celor care sărută ”scula” lui Satana.

-Mergeți acum, plecați, spuse Innocenzo, și începeți munca voastră.Nu, așteptați, cine va tipări cartea?

-Nu prea știm, dar sunt diverși tipografi în Germania.

-Ne vom gândi noi.Lăsați aici cartea și vă vom anunța când vor fi gata suficiente copii pentru ceea ce aveți de făcut.Mergeți acum.Cei doi călugări se îndepărtară, cu capetele plecate și nu se întoarseră până când nu au ajuns la ușă.Jacob încercă să o deschidă, dar era închisă cu cheia.

-Sansoni !, urlă papa.

****

-Pot să o tipăresc ”*gratis et amore dei* ”.

-Nu mi-ai spus nimic de acest privilegiu papal!

-Nu glumesc.Un anume tipograf îmi este dator că nu l-am pus în lanțuri pe el și familia lui.

-O mare datorie, cine e?

-Un evreu!

Cardinalul Borgia îl privi pe Innocenzo cu aer mirat.

-Nici o problemă, e un convertit, cel puțin așa susține el.Este Eucharius Silber și este cel care a

imprimat textele lui Mirandola, fără aprobarea mea.

-Ca să economisești, ai fi capabil să faci să tipărească ”*Malleus Maleficarum*” de către o vrăjitoare și demonul ei.

-Rodrogo! Haide, e un gest frumos din partea mea.Cu această ofertă spontană își va spăla sufletul de orice păcat.E o afacere bună și pentru el, iar pentru noi, să tipărim o sută de copii nu ne-ar fi costat mai puțin de cinci mii de ducați.

-Oricum va intra în faliment.

-Nu, va cere un împrumut de la prietenii lui, evrei.Sunt toți bogați, vreunul chiar mai mult decât tine.

-Ne vom gândi și la ei, dar după.Acum e important să ne vedem de drumul nostru.

-Ești abil, Rodrigo.

-E doar începutul, Giovanni.Și acum dă-mi voie să te las.S-a vorbit prea mult despre femei și mi-e poftă de Giulia mea.

-Du-te, du-te, o meriți, cardinale.Și amintește-ți să nu lipsești la petrecerea în onoarea lui Franceschetto și a Magdalenei, poimâine.

-Cybo și Medici uniți pentru totdeauna, abilitatea ta nu este mai prejos de a mea, spuse el gândindu-se la care dintre cei doi soți va muri primul, în mod sigur, nu de bătrânețe sau de boală.

Aceeași zi, mai târziu,
la palatul Borgia

Rodrigo Borgia ieși din Vatican,traversă Teverele și se îndreptă spre sud, spre noul lui palat, însoțit de o escortă ușoară, de oameni de încredere înarmați cu halebarde cu mânere scurte și săbii.Ținuta lor militară era în contrast cu vesta albă și mantia purpurie, cu bereta de cardinal pe care o purta pentru a-și ascunde calvița. Era neobișnuit de a fi văzut îmbrăcat în cardinal; de cele mai multe ori lăsa straiele preoțești și avea asupra lui o sabie ușoară și un pumnal cu mâner de aur.Oamenii din gardă deschiseră poarta greoaie închinându-se la stăpânul lor: Borgia trecu prin galerie și intră în curtea interioară.Ajuns aici își înălță ochii spre fereastra unde spera să o vadă pe Giulia, frumoasa din familia Farnese, de care se simțea sincer îndrăgostit.Sau era doar frenezie sexuală, a lui? Urcă pe scări aproape în fugă, lăsând deoparte armele pe care servitorii se grăbiră să le ridice pentru a nu se distruge în cădere.Giulia nu era, dar camera era caldă; o singură sobă era de ajuns pentru primăvara romană timpurie.Doi paji îl ajutară să se dezbrace și să se îmbrace cu o cămașă ușoară de lână, frumos ornată cu broderii de mătase, adusă de la o manufactură de țesături din Alicante.O dată și o dată o va cumpăra, mai ales că producea doar pentru familia lui.Un servitor aduse o carafă cu vin de Porto.Roma era frumoasă, ca și femeile dealtfel, dar pământul spaniol era favoritul lui.

După-amiaza înainta aducând țipetele primelor rândunici.Rodrigo Borgia, sprijinit într-o rână în fața unei ferestre luminoase cu două canaturi,ca și cum ar fi vrut să se ascundă, începu să observe basilica San Pietro.În ultima vreme o făcea de, imaginându-se el însuși pe tronul lui Sf. Petru.Începuturile erau promițătoare, chiar dacă strada era încă lungă și plină de pericole.

Unul era vârsta lui.Chiar dacă Giulia îl făcea să se simtă încă tânăr ca un ”hidalgo”, avea cincizeci și șase de ani, o vârstă la care mulți oboseau să ajungă.Innocenzo, chiar dacă nu era prea sănătos, era mai tânăr chiar cu un an de zile.După aceea era della Rovere, care deja nu era mulțumit de proaspăta numire a lui Borgia ca vice-cancelar la ”Curia Romană” (”curie” - curtea papală, secretariat, cancelarie), o idee de-a lui Innocenzo pentru a justifica întâlnirile dintre ei.La vremea lui va trebui să caute alianțe prețioase pentru a putea atenua puterea pe care cei din familia della Rovere o exercitau la Roma, dar și asupra bisericii.La urma urmelor, până cu trei ani mai înainte, ei au stat pe scaunul lui Petru timp de cincisprezece ani, prin papa Sisto IV, și acum nepotul abia aștepta să reia locul (în original ”un lustro”-perioadă de timp de cinci ani; trei lustri= 15 ani).Și în sfârșit, mai era și chestiunea ”Mirandola”.Dacă nu ar fi citit cu ochii lui paginile ”Sigiliului”, nu ar fi dat prea multă importanță scrierilor secrete ale lui Pico, pentru că ar fi fost de ajuns probabil celelalte pentru a-l condamna la moarte sau la un exil în vreun regat mai îndepărtat.

Dar prin ceea ce conținea și dată fiind situația actuală a bisericii, era suficientă o lovitură bine plasată după care și-ar fi revenit cu greu.Din Orient, din Germania, din Anglia, din Turcia, din orice parte

puterea Romei era amenințată.Chiar și monarhii ei cei mai fideli ar fi profitat de atmosfera de incertitudine teologică care ar fi fost stârnită de ”Teze”.Fără autoritate divină, papa nu era decât un bufon cu tiara pe cap, conducătorul unui mic regat, fără o armată demnă de acest nume.Chiar și aragonezii din Napoli ar fi pretins drepturi asupra unui stat bogat și fără o armată în stare să-l apere.

Dacă Mirandola ar fi știut de ”Sigiliu” !!! Oricine ar fi fost, ar fi dat înapoi în fața unei descoperiri de acest fel, sau poate ar fi încercat să tragă vreun folos personal.Dar el nu, era unul pur, un cercetător.Și deci, un fanatic periculos, și care ar fi fost necesar să dispară cât mai curând posibil.

În orice mod , își începu campania lui, amintindu-i lui Innocenzo că ”*Si vis pace para bellum*” - ”dacă vrei pace, pregătește-te de război”.Dacă Dumnezeu nu ar fi vrut (Dumnezeu sau oricine altcineva de acolo de sus care observa treburile lumești), concluziile contelui ar fi devenit cunoscute public, și ca urmare, trebuia să se ”ardă pământul” în jurul acelor ”Teze” și de a susține, de peste tot și cu orice mijloace că ”femeia” este inferioară și că ”feminismul” este demonul.Cu cât s-ar da mai multă crezare acestor lucruri și cu cât aceste afirmații se vor face cunoscute în rândurile popoarelor, cu atât mai mult ”Tezele” lui ar fi părut absurde, blasfemice, chiar idioate.Și secretul ”Sigiliului” ar fi rămas la loc sigur.

Albastrul cerului lăsa loc indigoului de la apus când prima stea apăru, deasupra basilicii San Pietro. De câte ori, privind spre basilică, nu văzu acea stea?Care Dumnezeu, sau oricine ar fi așezat stelele pe cer, exista cu adevărat și vroia să-i dea un semn?Desigur, cineva îi sugerase ”idiotului” de Innocenzo să-i facă cunoscut acel minunat cadou.Chiar și el, la rândul lui, poate ar fi făcut la fel, chiar dacă, poate, nu l-ar fi ales Innocenzo.Bine pentru el că exista familia Borgia.”Sigiliul”era un secret prețios, aproape ca un semn divin care-l indica ca pe un viitor papă.Sau ar fi trebuit să facă totul pentru a deveni.Pentru că, oricine altcineva ar fi devenit papă, ar fi aflat de ”Sigiliu” și atunci, ce ar trebui să facă? Să-i spună? Pentru ce motiv? Să-și pună viața și mai mult în pericol? Sau să nu-i spună și să țină secretul doar pentu el? Dar cu ce scop? Ce putere i-ar fi dat? Nici una, doar dacă s-ar fi aliat cu Mirandola și să se așeze la conducerea unei revolte.Dar pentru ce anume? Pentru un regat? Pentru mulțumirea urmașilor?

Nu, nu era pentru el.Desigur că Innocenzo ar fi putut să aibă ”bunul simț”, în acel moment, să se îmbolnăvească.”Boala galică” - sifilisul, dura de ani buni și era periculoasă.Efectele asupra creierului erau devastatoare și poate că ar fi făcut cunoscut secretul ”Sigiliului” și altcuiva, schimbându-și succesorul.Poate că ar fi trebuit să-i grăbească sfârșitul cu vreo ”puta” - târfă, ce suferea de vreo boală mai particulară.Dar încă nu era momentul.

Strânse cupa de vin, acum goală.În acel moment, o rază de soare, roșie de la apus, îl lovi în ochi, obligându-l să se întoarcă.Așa o văzu.

-Giulia! Intrase în liniște în camera lui și era acolo, în fața lui, îmbrăcată cu o rochie de velur roșu închis, care punea și mai mult în contrast pielea ei albă.Corsetul era strâns pe talie și se sprijinea pe șolduri, în timp ce la gât avea doar lanțul de aur cu rubinul dăruit de el.Părul auriu îi cobora pe umerii goi și expresia feței, încruntată, o făcea să apară severă, în ciuda vârstei tinere.Dar cum ochii li se întâlniră, îi zâmbi și-i veni în întâmpinare cu brațele întinse.Bătăile inimii lui Rodrigo crescură în intensitate; acesta era adevăratul paradis care l-ar fi vrut, pentru eternitate.Nici un fel de putere, onoare, nici o bogăție nu s-ar fi putut compara cu dragostea pentru Giulia lui.

-Giulia, ești frumoasă.

-Am fost anunțată că v-ați întors, dar când am urcat și v-am văzut total absorbit de gânduri, nu am îndrăznit să vă deranjez.Vocea ei pătrunse în aerul camerei ca un suflu de aer curat și parfumat.În ochii ei, negri ca antracitul, pupila și irisul se confundau între ele.Din prima zi când Rodrigo Borgia îi admiră, făcu pentru ea o atracție aproape mortală.Și că acei ochi, aparținând unui corp adolescentin încă, îl tulburară și mai mult: Giulia trebuia să fie a lui.Cardinalul se apropie și o sărută cu pasiune, prinzându-i ambele brațe la spate. Gemetele ei nu făcură decât să-i crească dorința: o întoarse și-i îndepărtă corsetul cu gesturi febrile, în timp ce ea își descheia mânecile.Rochia căzu la pământ și rămase doar în cămașă.Rodrigo își dădu jos cămașa lui, lăsând să se vadă sub izmenele de in, începutul de erecție.Le dădu jos și o trase spre el.Ținând-o de mână o duse în centrul camerei și o culcă în patul monumental care, precum un altar era ornat cu robuste coloane spiralate.Ea închise ochii și-și desfăcu picioarele pentru bărbatul ei.Rodrigo avu pentru un moment probleme de erecție, chiar dacă era gata.Giulia păru că nu bagă de seamă problema lui și îmbrățișă umerii largi cu brațele ei de copilă.Rodrigo își simți forțele revenind, încet, și când crezu că e momentul intră în ea cu forță.Femeia

închise ochii, dar unguentul cu gălbenele cu care ea mai înainte își lubrifică din belșug vaginul, făcu în așa fel că nu simți nici o durere.

Giulia părea că doarme, cu capul așezat pe umăr și cu un braț pe pieptul lui.Rodrigo respira profund privind scena de vânătoare și de dragoste pictată pe tavan.În centrul imaginii era o ”Diana”, triumfătoare, deasupra prăzii și vânătorilor, cu arcul și tolba de săgeți ridicate în aer, în timp ce unul din sâni îi ieșea afară din îmbrăcămintea de piele.În jurul ei, o serie de femei sumar îmbrăcate ale căror expresie părea să indice o iminentă sărbătoare.Fețele bărbaților, în schimb, erau toate îndreptate spre zeiță, ca în așteptarea unui semnal. Rodrigo privi obrazul Giuliei.Era perfect.

-”Ca femeie mică, mare ca mamă, murmură el, ești tu, într-adevăr, începutul la toți și toate? Dacă exiști cu adevărat, nu poate să aibă decât chipul tău, trăsăturile tale.Eu am renăscut cu tine, înăuntrul tău.Și tu ești a mea, numai a mea, pentru totdeauna”.

-Ai spus ceva, Rodrigo?

-Nu, dormi iubirea mea.Somnul începea să-l înfășoare și pe el; cu ochii aproape închiși dădu o ultimă privire tavanului.Era o femeie complet nudă, care se reîmprospăta într-un mic lac.Recunoscu acel chip, sau așa i se păru.Era Vannozza, amanta lui de dinainte de Giulia.O glumă de prost gust a pictorului, sau era doar imaginația lui?Poate un avertisment de la ”Marea Mamă”: eu sunt Giulia, parcă vroia să-i spună, și adu-ți aminte, nu vei avea altă femeie în afară de mine.O îmbrățișă încet, să nu o trezească și se simți ca un păianjen uriaș care începuse să-și țesă pânza.Ea, Giulia, și numai ea, nu ar avea de ce să se teamă.”*Malleus Maleficarum*” era numai primul pas, următorii ar fi venit pe parcurs.Totul îi era clar, totul acum avea un scop precis.Să o distrugă pe ”Mamă”, să-l distrugă pe Pico și să fie ales papă.

LUGANO
Luni, 18 octombrie 1938

Angajații băncii, cu impecabile uniforme albastre treceau în tăcere pe coridoarele separate cu bare metalice.Bâzâitul rece al neoanelor intra stăpânitor în fiecare încăpere.Ca într-o închisoare, fiecare funcționar al băncii de la seiful care adăpostea cutiile de valori avea câte o cheie în păstrare, și pentru a ajunge la propria casetă, clientul trebuia să treacă de fiecare control.De Mola repetă de mai multe ori semnătura pentru fiecare document.Răspunse fără ezitare la trei întrebări care reprezentau o confirmare ulterioară identității sale, a industriașului de Martini.Trecut de ultima poartă, fu însoțit de un gardian înarmat pe o scară care cobora și mai tare în adâncul pământului.Ajunse în cele din urmă într-o sală mare, în care pardoseala, pereții și tavanul erau vopsite în roșu închis.După una din nenumăratele gratii văzu grilajul porții de la seiful interior, pe care erau imprimate cele trei chei, simbolul ”Societății Bancare Elvețiene”.Vaticanul avea ca simbol doar două chei. În deschiderea circulară ar fi încăput un om vitruvian, de patru metri înălțime, în timp ce grosimea pereților din oțel brunat, numai la vedere, făcea imposibilă orice tentativă de efracție.La un semn al gărzii înarmate, un impiegat de după gratiile electrificate acționă o pârghie și zgomotul metalic încetă.O scurtă înclinare în semn de salut, deschise gratiile și reînchizându-le imediat după ce intră, lăsând gardianul-însoțitor afară.

-Îmi puteți arăta, vă rog, cheia?Giacomo se conformă în tăcere.Poarta era deschisă și de la interior ieșea o lumină caldă, plăcută.Angajatul trecu înaintea lui cu passpartu-ul în mână, de parcă ar fi fost o lumânare aprinsă: cu mimica lui liniștită părea un înger al paradisului ce-l introducea în cuibul lui Dumnezeu.Mâna îi tremura când introduse cheia în încuietoarea casetei de valori: câți ani trecură de când văzu pentru ultima dată conținutul casetei?În acel moment nu-și amintea nimic, doar că era acolo pentru a lua cartea.Pentru ”Omega” dar și pentru neutra Elveția, din cauza granițelor ei, nu mai reprezenta un loc sigur.Dar acum, cartea, precum nașterea unui copil, din interiorul matern, protectiv și cald, trebuia să înfrunte o călătorie mult mai periculoasă, mai lungă și mai riscantă spre viață.Un rău necesar după cum stabilise ”Omega”, și el se declarase de acord.În țara libertății și a democrației, în Statele Unite, unde luase ființă ”Societatea Națiunilor” (viitoarea O.N.U.), se va găsi la loc sigur.

Rămas singur deschise caseta.Husa din piele neagră îmbrăca manuscrisul pe care Giovanni Pico, conte de Mirandola i-l dădu, cu aproape cinci sute de ani înainte, unui strămoș de-al lui.De atunci, familia de Mola l-a păzit mereu.Ascuns în mijlocul a mii de volume, zidit în pivniță într-o cutie de plumb, lăsat în grija

abaților neștiutori în timpul războaielor din ”secolul luminilor” și în cele din urmă, ascuns în seifurile celor mai iluștri bancheri.Rothschild, Nathan, Mylius, Lombard, Pictet, în Anglia, în Franța, în Germania; dar și Ghio în Italia și chiar Camondo în Turcia au protejat ”*ULTIMAE CONCLUSIONES SIVE THESES ARCANAE IC*”, cele ”Nouăzeci și nouă de Teze Secrete”, ascunzându-le de ochii lumii.Toate astea în timp ce cele cele ”Nouă sute de Teze” se răspândeau, stârnind diverse reacții printre filosofi și teologi.

De Mola se întoarse brusc: o umbră, poate apărută din gândurile lui, o sesiză cu coada ochiului.Își ascuți auzul, dar unicul zgomot era zumzăitul liniștitor al gratiilor electrice.Imediat după, o durere ascuțită la baza craniului îl făcu să cadă într-un întuneric profund.Un om cu părul negru, dat cu pomadă din belșug și cu mâinile distruse de un precoce început de psoriazis, îl ținu pe de Mola de subraț și-l așeză încet la pământ.Cu două lovituri lejere îl făcu atent pe impiegat care se ridică rapid de la locul lui.Nu era obișnuit cu astfel de scene, dar se forță să facă față.

-*Schnell* !, îi spuse omul în șoaptă.*Keine Furcht.Ich habe ihn nicht getotet*.Înțelese și el că cel venit la cutia de valori nu fusese ucis, dar asta nu-l împiedica să-i fie frică.În timp ce omul introducea manuscrisul și alte foi într-o valiză de piele, impiegatul încercă să-l ridice pe de Mola în șezut.Zugel îi făcu semn să-l lase.

-*Sind Sie bereit*?

-Ja, herr Zugel, sunt gata, murmură el.Da, era, și știa prea bine ce are de făcut.Douăzeci de mii de mărci germane erau un sfetnic bun.

Zugel zâmbi pentru a-l liniști, în timp ce scoase la iveală pistolul său preferat, un ”Beretta” calibrul nouă, cu surdină.Îl înfipse în spatele impiegatului care instinctiv ridică brațele și se îndreptară spre gratiile electrice.Întrerupse curentul electric și deschise nervos poarta de acces.Gardianul de pază duse imediat mâna la tocul pistolului.

-Stai!, spuse Zugel într-o italiană perfectă, sau îl ucid, după care intri tu la rând.Ia pistolul cu două degete, de la mâna stângă, continuă el, și lasă-l pe pardoseală.Acum!

Zugel puse pistolul la tâmpla impiegatului ridicând în același timp percutorul.Gardianul, după un moment de incertitudine, făcu ceea ce i se ceruse.

-Dă un șut la pistol, spre mine, iar tu îndepărtează-te! Încet! Ordinele lui Zugel erau calme și precise.Gardianul înțelesese că are de-a face cu un profesionist.Zugel se aplecă pentru a ridica arma, împingând țeava pistolului ”Beretta” în șezutul impiegatului.După care, așa cum era înțeleși, îl lovi în cap cu mânerul pistolului.

-Acum însoțește-mă spre ieșire.Orice mișcare greșită și te împușc.Nu mi-e frică și nu am nimic de pierdut!

Nu era adevărat.Valijoara pe care o ținea la subraț conținea toată bogăția lui, stima și admirația celor mai înalți conducători din Reich.Himmler în persoană l-ar fi îmbrățișat și poate l-ar fi primit printre ”Cavalerii Negri”.Dar acum trebuia să iasă de acolo, și deja știa cum o va face.La prima poartă, totul trecu cu bine; după ce o deschise, gardianul, care făcu pe el văzând arma îndreptată spre el nici nu băgă de seamă că muri împușcat.O lovitură în plin, în frunte.Al doilea gardian încercă să fugă, dar un foc în picior îl opri înainte de-a da alarma.Sângerând și sub amenințarea armei, fu constrâns să se întoarcă din drum și să deschidă poarta.Zugel îl împușcă între ochi de la mică distanță.La a treia și ultima poartă, totul se petrecu cu repeziciune.Împușcă în ceafă gardianul care căzu la pământ ca un sac, sub privirile îngrozite ale custodelui.

-Deschide grilajul sau te ucid!Omul făcu întocmai și în timp ce era încă cu mâinile ridicate, Zugel îi mulțumi cu un glonte care, de sub bărbie, îi perforă craniul, oprindu-se în tavan, împreună cu bucăți de os și creier.Traversă cu calm salonul amplu, ieși din bancă, făcu o respirație prelungă și profundă, plecând pe jos spre lac, unde avea parcată mașina lui, o DKW F7.Următoarea mașină ar fi fost o Mercedes, preferată în absolut era o 500K.Cu ea și-ar fi permis toate femeile pe care le dorea, chiar și acea actriță, Magda Schneider, care cu aerele ei de mare doamnă, îi stârnea cele mai perverse fantezii.

De Mola deschise ochii, dar durerea din ceafă îl făcu să-i închidă la loc.În cele din urmă realiză totul: era la pământ și deasupra lui, caseta de valori.Își reașeză ochelarii pe nas.Privi înăuntrul casetei, dar cartea nu mai era.Alături de poarta-grilaj îl văzu pe impiegat, la pământ, cu pata care se mărea cu sângele care-i curgea de la cap.Alergă pe coridoare trecând peste cadavrele care zăceau pe pardoseli.Numără patru înainte de a ajunge în salon.Privi în jur, își ridică gulerul de le impermeabil și ieși.Simți primele frisoane pe spate, asudat fiind și din cauza vântului.O mașină trecu foarte aproape de el fără să aibă în vedere că era stop și din reflex,

îi memoră numărul.Aproape de cheul de unde plecau vasele turistice, găsi un telefon public.Când centralista îi făcu legătura, făcu o respirație profundă care-i dădu forța de-a vorbi.

-”Omega, șase, șase, șase”.De cealaltă parte, interlocutorul rămase în liniște.

-Repetă, te rog.

-”Omega, șase, șase, șase”.

-De acord, te vei întâlni cu Gabriel, rămâi unde ești.

ROMA
Vineri, 2 martie 1487

Pe poarta mare de lemn a palatului ”Savelli” ieși un soldat călare.Mergea înaintea unui car tras de doi boi, escortat de patru halebardieri cu însemnele papale.Cu vizierele de la căști ridicate, în armură și cămăși de zale dădeau un aspect sever cortegiului.În spatele carului, doi toboșari loveau tobele la fiecare patru pași, dând marșului o cadență funebră.Pe toată lungimea străzii ”Mont Serrat”, de-a lungul căreia papii treceau pentru a ajunge la ”Laterano”, răsuna ritmul trist cu care, de regulă, erau conduși la moarte condamnații care ieșeau din închisoarea de la ”Corte Savella”.Grupuri de copii se adunaseră în spatele pâlcului de soldați, dansând și sărind, în timp ce la ferestrele palatelor și ale caselor sărăcimii, oamenii se arătau spre a-l vedea pe cel dus la moarte, care în mod sigur ar fi fost spânzurat în ”Campo de' Fiori”, după cum era obiceiul.Dar carul părea gol, doar dacă, sub pânză nu era un condamnat deja mort, care drept ”mulțumire” pentru delictul comis, fusese deja spânzurat.Mulți alții, femei, nobili, negustori se adăugară alaiului, intrigați de acea stranie procesiune fără condamnat.Chiar și diverse prostituate, dedicate din plin muncii lor se lipiră de cortegiu, ascunzându-și prin mulțime culorile stridente ale veștmintelor.

Ajunși în ”Campo de' Fiori”, procesiunea se opri în fața unui grup de soldați.Aceștia păzeau o grămadă de lemne, mai mult întinsă ca suprafață, decât înaltă.Mulțimea începu să se adune în jur așa cum marea care înaintează acoperă o stâncă.Nu era un spânzurat, pentru că lipsea spânzurătoarea, și nici vreunul de ars pe rug, pentru că lipsea parul de care ar fi fost legat.Unii dintre ei, care se proclamau experți în problemele bisericii spuneau, dându-și oarece importanță, că sigur era o ”ordalie”, mai degrabă o judecată a focului, o pedeapsă mai ușoară decât arsul pe rug.În acest caz ar fi trebuit să se vadă butuci de lemn sau jumătăți de cruce pe care condamnații ar fi confesat greșelile și s-ar fi căit.Ordalia, fiind o judecată a lui Dumnezeu, nu admitea nici o posibilitate de-a înșela.Dacă cel condamnat ar fi reușit să meargă pe tăciunii aprinși, fără să aibă arsuri, însemna că era protejat de Dumnezeu și deci era nevinovat.Chiar dacă, și de data asta, protecția putea veni și de la demoni, motiv pentru care era mai prudent de-a fi, totuși, ars pe rug.Mai bine era de trimis un suflet nevinovat în Paradis, dacât să lași un fiu al demonului să acționeze printre oameni.

În sfârșit soldații dădură foc ierburilor uscate care se aprinseră imediat.Mănunchiurile de vreascuri se aprinseră și ele, la început plăpând, iar în cele din urmă începură să ardă și butucii de lemn.În acel moment îndepărtară țesătura care acoperea carul.Toți se înălțară în vârful picioarelor spre a vedea mai bine, ocazie așteptată de hoții de buzunare pentru a-și strecura mâinile pe sub hainele celor bogați.Unii dintre ei, cu o rapidă mișcare de cuțit tăiau cordica de piele care ținea punga legată, în timp ce complicii, aproape așezați pe pământ, așteptau să o prindă și să dispară rapid.Cei care tăiau erau tineri, ageri de ochi și de mână, iar cei care adunau, erau de cele mai multe ori frați mai mici.Copii care, după lovitură se ascundeau pe sub și printre fustele colorate ale surorilor lor prostituate.Adevărate organizații familiare, împotriva cărora poliția pontificală, în afară de-ai prinde în flagrant, nu putea face mai nimic.

În acea zi totuși se întâmplă ceva neprevăzut: poate o flacără prea înaltă și prea apropiată, poate împingerile mulțimii curioase; oricum, totul era că un tânăr, în loc să taie cordica de la punga cu bani, înjughie un măcelar.Acesta căzu la pământ, împiedicat și de fratele mai mic al celui care tăiase, cu un urlet inuman, ca cel al animalelor pe care le înjughia.Dar mulțimea era cu ochii în cu totul altă parte, pentru că ceea ce se întâmpla era destul de straniu.În loc de oameni, soldații aduceau o enormă cantitate de cărți, ascunse sub țesătura carului.Era o mare deziluzie, dar atrăgea pe cei curioși prin noutate.Experții în sentințe spuneau că erau cărți eretice și că, neputând să-l ardă pe rug pe cel care sau pe cei care le-au scris, se ardeau în schimb cărțile.Și aveau destulă dreptate.

Innocenzo VIII și Rodrigo Borgia, îmbrăcați în simpli nobili, priveau la rugul de cărți de la o fereastră de la etajul al patrulea al palatului ”Condulmer”.

-E numai începutul, Giovanni.

-Da, va veni și rândul contelui de Mirandola.Cardinalul se întoarse spre el.

-Nu, Giovanni, numai cărțile lui, să dăm un semnal.Simplu, el va dispărea.O carte nu poate deveni un martir, dar un om da.Nu trebuie distrus totul și noi trebuie să fim prudenți.

-La ce te-ai gândit pentru el?, întrebă papa și-și frecă mâinile înmănușate, cu ochii licărind de văpăile focului de afară.

-Iertarea.

-Ce anume? Ești nebun? Îi ardem cărțile și după aceea îl iertăm?

-Întocmai.Când va afla se va înspăimânta și comisia va decreta impietatea și erezia scrierilor lui, va înțelege că este condamnat.Așa îi vei transmite iertarea ta, invitându-l la Roma.Cine e disperat se agață de orice și bunăvoința ta i se va părea ultima șansă de salvare.Va veni și ne va cădea în mâini.În acel moment, în mod straniu, va dispărea, pentru totdeauna, fără prea mult zgomot.”Marea Mamă” va fi binevoitare cu el, nu crezi?

Giovanni Battista Cybo zâmbi, în timp ce jos, focul se micșora și mulțimea începea să se împrăștie. Printre ultimele persoane care se îndepărtară era și o tânără femeie, cu care soldații se distrau trăgând-o și rupându-i hainele de un verde țipător.Expresia feței ar fi trebuit să-i calmeze, dar o prostituată nu-și putea permite să refuze avansurile lor.Doar atunci când scoase un cuțit și-i amenință că le va tăia umflătura din brăcinari, renunțară de a o mai necăji.

Leonora știa ale cui era acele cărți, devenite cenușă acum, și decise că, cu prețul vieții sale, va trebui să-l avertizeze pe conte sau pe prietenul lui, protector sau ce-o fi el, omul cu barba cioc-neagră, cu care discutase în mod confidențial.Cât despre negustorul de porci, îl găsiră după câteva ore în spatele vechiului turn ”Arpacata”,aproape de ”Locanda della Vacca” cu abdomenul deschis.Era cu fața în jos, complet gol, cu fața în noroi și cu șezutul gras, ce avea deja o culoare galben-cadaverică .”Mort prin pierdere de sânge”, decretă medicul, și furat de tot ceea ce avea asupra lui, inclusiv hainele.Nimeni nu știa cine a fost și așa, închis într-un sac, îl aruncară în groapa săracilor de la biserica ”San Paolo”.

ROMA
Luni, 5 martie 1487

-Cine e acel cavaler?

-Care, baroane?, întrebă notarul Mellini fără a ridica ochi de la masa de scris.

-Dacă nu priviți!, răspunse iritat bătrânul Frangipane.Acela înalt, acolo jos, cu vestă neagră și beretă roșie.Notarul suspină, lăsă cu delicatețe pana pa masa de scris; curățind-o de cerneală, închise călimara, își dădu la o parte lentilele de pe nas și privi în direcția indicată.

-Cine baroane, acela cu barba cioc?

-Chiar el, nu l-am mai văzut în nici o altă parte, dar chipul lui îmi este cunoscut.

Notarul îl privi cu atenție.Din felul de-a se îmbrăca, auster, nu putea face parte din nobilimea romană. Nu putea fi nici un negustor, pentru că lanțul ce-l avea la gât, dar și inelul cu rubin de la mână le purta fără fală, fără vanitatea de-a fi un îmbogățit.Își întoarse privirea spre sala de audiențe din Laterano, să vadă dacă ar fi fost cineva cu el, dar dădu din cap că nu.

-Îmi pare rău, dar nu vă pot spune nimic utli, baroane.

-Se spune că la Roma, în aceste zile, îi șopti la ureche nobilul Frangipane, ar fi venit fiul lui Mattia Corvino (Matei Corvin).

-Regele Ungariei? Tocmai el?

-Da, ar putea fi principele, venit să discute cu ”Santo Padre” - papa, alianța contra marelui sultan.Sau poate e ambasadorul lui.În fața lor, un frate dominican își dădu jos gluga de pe cap și întorcându-se spre ei cu privirea încruntată, le făcu semn să tacă.

Ferruccio simți că este în centrul atenției și că murmurul din sală se datora prezenței lui.Când cineva îl fixa cu atenție, îi susținea privirea, fără a fi sfidător.De multe ori zâmbea și pe cei care nu răspundeau la salut

nu se supăra, hrănind zvonurile despre originea lui străină.

Femeiea de lângă el îi vorbea șoptind la ureche, vocea ei era imperceptibilă, dar era clar tuturor, că el fiind străin, ea îi explica tot ceea ce se întâmplă în jurul lor în limba lui maternă.Îmbrăcămintea de culoare neagră, coafura sobră, părul legat cu un singur șir de perle, chiar dacă dădeau impresia unei văduve nobile, nu ascundea destul de mult vârsta și frumusețea femeii.

Leonorei aproape nu-i veni să creadă când văzu în fața ușii ei pe cavalerul de Mola, în aceeași zi cu arderea pe rug a cărților.Încă se gândea cum să-i atenționeze că Ferruccio și apăru, ca și cum ar fi fost evocat un înger sau un demon.Îi povesti toate detaliile ceremoniei nupțiale dintre fiul papei și Magdalena de' Medici, la care asistă de departe, la ”San Pietro”.Ceremonie după care urmară festivități în toată Roma, cum nu se mai văzură de pe timpul împăraților.Îi spuse și ceea ce se auzea prin popor, despre influența crescândă a cardinalului Borgia, numit de popor ”Geminus – Innocentii” - geamănul papei.Și despre rugul de cărți și despre cum numele lui Giovanni Pico della Mirandola era legat de scrierile eretice.Dar părea că de Mola știa deja totul.Leonora nu se miră atunci când arătându-i o frumoasă rochie neagră, bogat ornamentată, el îi ceru să-l însoțească la Laterano.Un cuplu de nobili s-ar fi ascuns mai bine printre ceilalți nobili, prezenți la sentința ”Comisiei Pontificale”.Vor asculta în mod direct acuzațiile împotriva celor”Nouă sute de concluzii” ale lui Pico și vor înțelege ce pericole reale existau în viața lui Giovanni.

Un aprod anunță intrarea comisiei care urma să se așeze la masa mare de lemn, cu șaisprezece scaune în jurul ei.Teologii își făcură intrarea în timp ce publicul destul de numeros, se ridică respectuos în picioare. Mulți dintre teologi aveau straie dominicane – cei mai fanatici și cei mai periculoși.Printre aceștia Ferruccio îl recunoscu pe Pedro Garcia, Epicop de Ales, capelanul lui Rodrigo Borgia și mare persecutor al Albigesilor, care ocupă jilțul central și-și începu discursul.

-În numele Tatălui, a Fiului și a Sfântului Spirit, și toții își făcură semnul crucii, și a Sanctității Sale papa Innocenzo VIII.Prin binecuvântarea divină, coborâtă peste această comisie, chemată să examineze cele ” Nouă sute de Concluzii” ale ilustrului conte Giovanni Pico della Mirandola și Concordia; prin bunăvoința bunilor părinți reuniți aici, care au citit, studiat și discutat cele scrise în respectivele texte, fără odihnă, fără să bea, rugându-se doar la Atotputernicul Dumnezeu să-i ajute să ajungă cu sufletul liniștit și pur la un verdict; pentru preamărirea ”Sfântului Spirit” și a ”Sfintei Biserici Romane”, a tuturor îngerilor, arhanghelilor, heruvimilor și serafimilor care au îndepărtat tentațiile diabolice și demonice sugerate de Satana, ”demonul răului”, această comisie a ajuns la cele ce urmează.

-În sfârșit, șopti Ferruccio la urechea Leonorei care-și ascunsese surâsul în spatele năframei care și-o trecu peste gură.

-E falsă !, tună Pedro Garcia, sunt eronate și eretice scrierile conform cărora sufletul lui Hristos ar fi coborât în infern; e falsă, eronată și eretică teza conform căreia un păcat mortal nu poate fi pedepsit cu pedeapsa eternă; e scandaloasă și ofensivă pentru urechile pioase, în afară de a fi contrară normalului scrierea că nu trebuie adorată crucea; e falsă, eronată și eretică teza conform căreia, nici o știință nu ne poate convinge de divinitatea lui Hristos, mai mult decât magia naturală și decât cabala.Scandaloasă și împotriva opiniei bisericii este și...

Mulți din cei prezenți aveau capetele înclinate, nu în semn de închinare, ci pentru plictiseala acelei lungi prezentări.Tonul psalmodiant și monoton al episcopului Garcia îi făcea pe unii să adoarmă, dar câteodată, în fața unui argument particular vocea accente de tragedie sau triumf, țipând aproape chemări la credință și la speranța în Dumnezeu, trezind dintr-o dată mintea, dar nu și conștiința.

Galant, Ferruccio îi oferi brațul Leonorei, pe care aceasta, cu o grație neașteptată, își sprijini mâna.Ieșiră din palatul ”Laterano” și se îndreptară spre ”Via Appia”, de unde intrară pe ”Via Veio”, o laterală mai puțin la îndemână pe care Ferruccio închiriase un apartament.Leonora acceptă din bun simț, dar se gândea și la ”avansurile” sau ”atențiile” însoțitorului ei.Într-un alt moment, cu o altă ocazie ar fi fost fericită că un astfel de cavaler ar fi ales-o pentru câteva ore de plăcere.E adevărat, deseori refuzase compania oamenilor prea neciopliți, dar în fața foamei și a nevoilor nu avea altă șansă.Negustori, aventurieri, câte un soldat nu prea bădăran și clerici de rang mic erau clienții ei obișnuiți.

Dar acum, după ce de Mola își dădu tot interesul să o facă să apară ca o nobilă, el având un comportament galant, Leonora nu-i putea ceda, cu atât mai puțin pentru bani, pentru că ar fi făcut-o să se simtă și mai murdară.De când au intrat în apartament Ferruccio nu deschise gura, lucru care o irită și mai mult.

.Decise să plece.Poate înțelegând-o, i-ar fi fost milă de ea și și-ar fi căutat altă femeie.De ele, Roma era plină.

-Nu te poți întoarce la casa ta, Leonora.Obrajii se înroșiră din cauza vocii lui Ferruccio, calmă dar fermă, ca de altfel și privirea din ochii întunecați care o priveau.

-De ce nu pot?, spuse ea ridicând capul și rugându-se ca el să nu vadă roșeața.

Ferruccio zâmbi.

-Pentru că asta e noua ta casă.E o casă sigură, proprietarul e un prieten de-al contelui și nu e interesat de cine stă în ea.Așa mi-a cerut însuși contele.Nu vrea ca tu să mai faci niciodată..., nu vrea ca tu să te mai întorci în acea casă, în acel ambient.

De data asta era rândul lui să se simtă stânjenit, să nu găsească cuvintele potrivite pentru a-i spune anumite lucruri, dar fără a o supăra.Ea băgă de seamă, îi mulțumi, lucru care îi dădu și mai mult curaj.

-Mă pot apăra și singură și am făcut-o destul de bine până azi.

-Nu e asta, ai toată admirația contelui, dar și a mea.Azi ai fost perfectă.Părea că tu cunoști în detaliu locul și reguluile de comportament.Vreau să spun că eu eram convins, dar...

-Poate că vei râde, Ferruccio, dar eu am fost crescută de călugărițele de la ”Santa Chiara”.Cineva a plătit pentru educația mea, poate tatăl meu necunoscut.Cât timp au fost plătite, eu am fost crescută ca și cum ar fi trebuit să mă mărit cu vreun nobil.După aia, nu știu ce s-a întâmplat: poate binefăcătorul meu a murit sau a dat faliment.Atunci maica stareță mi-a adus la cunoștiință că trebuie să plec, poate că cineva s-a bucurat, invidioasă pe condiția mea.De pe o zi pe alta m-am trezit pe strada fără bani, dar nu am uitat de afecțiunea, de ținuta elegantă, de mișcarea mâinilor, a feței, de privire și de toate artele cu care, orice fată nobilă trebuie să știe să-și cucerească soțul.De la maici am studiat muzica, canto, să scriu și să citesc, și chiar să conversez în franceză, chiar dacă a trecut mult timp de când nu am mai vorbit.Dimpotrivă, cred că am uitat tot.Dar ce se întâmplă Ferruccio, te plictisesc?Am spus, oare, ceea ce nu trebuia?Poate că vorbesc prea mult, dar foarte rar despre aceste lucruri.

Ferruccio își simți pulsul accelerându-se și-i răspunse doar după ce-și regăsi suflul.

-Nu, Leonora, scuză-mă.Am rămas surprins de cuvintele tale, de cele spuse.Și datorită faptului că pentru mine e un lucru rar să aud o femeie vorbind în acest fel.

-Se vede că cele pe care le frecventezi nu sunt prea educate, adăugă ea cu malițiozitate în glas.

-Mă predau, răspunse el ridicând mâinile, și e un lucru pe care nu-l fac prea des.Dar tu ai schimbat discuția.Face și asta parte din educația măicuțelor?

-Chiar și asta, da, răspunse ea surâzând.E o caracteristică tipic feminină.Ia loc, Ferruccio, te rog, ești așa de înalt, și de drăguț, că mi-e greu să vorbesc fără a fi în dificultate.Îi sunt infinit datoare contelui de Mirandola, îmi amintesc promisiunea lui, dar și ție îți sunt recunoscătoare.Dar nu am nimic să vă ofer în schimb, și ceea ce aș avea, tocmai vouă, nu vreau.

Ferruccio își plecă capul; simți privirea ei asupra lui și nu îndrăzni să ridice privirea.Încrucișă degetele, ca într-o rugăciune, și rămase în acea poziție.

-Ai suferit mult, Leonora.Cred că tu ai plătit din plin tot ceea ce viața ți-a cerut.Nici unul dintre noi doi nu cere nimic în schimb, ai dat deja prea mult, fără a primi nimic.Aceasta e casa ta de acum.La Banca de' Medici, aici la Roma, te poți duce și lua cât vei avea nevoie pentru a trăi, a te îmbrăca, să-ți găsești o servitoare atunci când vei ieși din casă și o alta care să te ajute la treburile din casă.Dacă vrei, voi rămâne câteva zile, pentru a te obișnui cu noua ta viață.Cere-mi totul, Leonora, dar nu să schimbăm ceea ce e dorința contelui și a mea.

Cu delicatețe îi luă mâna.

-Acum trebuie să plec, am ceva treburi de pus la punct și nu e bine ca tu să vii vu mine.În cealaltă cameră ai de îmbrăcat, probează ... și gata cu grijile.

Ferruccio își aranjă spada la șold și ieși fără să privească.Leonora rămase singură în casa aceea necunoscută.Nu se mai rugase de când fusese dată afară de la măicuțe și-i veni în mod spontan să rostească o rugăciune.Nu era adresată unui Dumnezeu pe care nu-l cunoștea de loc, ci unuia mai iubitor, mai matern, mai aproape de ea.Se gândi la mama ei, de care-și amintea puțin, și o simți aplecată asupra ei.Își dădu jos rochia neagră și din dulap își alese, dintre tot ce era înăuntru, o rochie de damasc gri, cu mâneci, cu centură și cu ”en-coeur”-ul din velur albastru.Se apropie de fereastra camerei, își strânse mâinile la piept și începu să plângă.

Afară, pe străzile cele mai înguste ale Romei, în cartierele pe care soarele le lumina doar la amiază,

începură să patruleze grupuri de soldați.Purtau cu ei lanțuri, dar și ordinul de-a lua cu ei cât mai multe prostituate posibil, printre care, se găseau cu siguranță și femei care practicau vrăjitoria.

FLORENȚA
Duminică, 18 martie 1487

-Nu aveți încredere în principi și nici în fii oamenilor, în care nu e nici o salvare! Pentru că vă vin în întâmpinare îmbrăcați în oi, dar înăuntru sunt lupi feroci! Și vai vouă, păcătoșilor!

Predica se îndrepta acum spre sfârșit, dar fratele Girolamo Savonarola își rezervă o ultimă și înfocată închidere, după cum îi era obiceiul.Făcu o pauză pentru ca ultimele lui cuvinte să apară și mai amenințătoare.

-Și tu, Roma, ești cuibul tuturor relelor.Desfrâul, sodomia și traficul cu lucruri sfinte sunt copii tăi.Ar trebui să fii fără milă, biciuită și reînnoită.Încă o lună și va fi Paștele: cine nu-și va pleca capul, îi va fi tăiat! Cine nu-și va înmuia sufletul în sângele lui Hristos, va fi ars! Și acum, mergeți în pace!

Zidurile micii biserici "Santa Verdiana" încă vibrau după discursul călugărului, când cei participanți la slujbă se pregăteau să iasă în ordine prin îngusta intrare principală.Pe strâmta "Via dell' Agnolo" și pe spațiile din jur, așteptau căruțe și cai; biserica era destul de îndepărtată față de centrul Florenței.Lorenzo de' Medici își dădu seama că greșise permițându-i dominicanului să predice în "San Marco".Acuzațiile călugărului împotriva corupției din biserică, din guvern, nu plăcea politicii de compromisuri și înțelegeri, care în ultimii ani a permis Florenței să se îmbogățească și să aibă o poziție dominantă în politica italiană.Oricum, conducătorul Florenței, în ciuda profundei stime care o avea față de el, îi lăsă doar rolul de simplu cititor în vreo biserică mai importantă.De data asta, deghizat în negustor, mergea din când în când să-l asculte.

Giovanni Pico, spre capătul unei navate, aproape lângă cor, admira splendida pictură a lui Giotto di Bondone, o reproducere a Fecioarei cu pruncul în brațe.Albastrul mantiei și auriul vestmântului se armonizau perfect între ele,dând o notă de forță imaginii.Fața era deja pictată pe trei sferturi și expresia Fecioarei apărea ambiguă, ca și cum ar fi ascuns un secret pe care nu-l împărtea decât cu pictorul.Pico privi spre coloanele din stânga, unde Savonarola își primea omagiul sincer din partea fidelilor.Discursurile lui atrăgeau mereu o mulțime de oameni și se amestecau între ei nobili, comercianți sau oameni simpli din popor.Călugărul era bine văzut la Florența, lucru care făcură autoritățile ecleziastice să se autosesizeze, temându-se de popularitatea lui în creștere.Ceea ce spunea despre "Biserica de la Roma", Pico se minuna că încă nu primise o suspendare "*a divinis*".

Giovanni i se apropie.Fratele continua nederanjat să împartă dojeni și binecuvântări, în timp ce nasul lui coroiat și ascuțit părea să indice credincioșilor pământul pe care trebuiau să îngenuncheze.Pico avea nevoie de sfaturile lui, scrisoarea primită de la Roma impunând luarea unei decizii.

Fratele, singur în sfârșit, era pe cale să intre în sacristie, cu gluga neagră acoperindu-i din nou chipul, când simți prezența cuiva în spate și se opri, fără a se întoarce.

-Dacă tu ești acela care cred eu, cuvintele mele nu au avut nici un efect asupra ta.

-Cuvintele tale sunt tăioase ca și săbiile de Toledo, dar scutul prieteniei tale este și mai puternic. Călugărul se întoarse spre el, dându-și jos gluga și arătându-și tunsoarea specifică ordinului, încinsă de o bordură de păr negru și bogat, de parcă era o blană de castor.

-Ce ai făcut cu buclele aurii?, întrebă el fără a zâmbi.

-Deja aparțin unei alte vieți.Sunt un om nou pentru că știu geometria, răspunse Pico.

-Lasă-l pe Platon, ești în biserică și în fața unui ministru de-al lui Dumnezeu.Ai și barbă! Ai venit să te faci călugăr?

-Voi fi când Savonarola va ocupa locul de onoare în "Palazzo della Soignoria" - "Palatul Domniei".

-Ai grijă, ceea ce ai spus e ca o promisiune.

-O voi respecta.

-Și atunci, dacă nu vrei să te faci călugăr și dacă cuvintele mele nu au nici un efect asupra ta, din ce cauză ești acum aici, după atâta timp?

-Prietenia aduce sfaturi bune.

-Prietenia ți-o poate aduce omul, al doilea lucru, cel căruia te confesezi! De cine ai nevoie?

-De amândoi.Să ai într-o singură ființă mai multe valențe e posibil și de lăudat.

-Blasfemic și fără respect! Îmbrățișează-mă, Giovanni.De mult timp nu am avut atâta bucurie văzând pe cineva.Ieșiră pe ușa sacristiei și se îndreptară spre câmpurile pe care primăvara deja le îmbrăcase cu flori albe de migdal.Pe margini ieșeau la iveală tufe mari de mimoză; galbenul lor puternic părea să amintească trecătorilor aurul, bogăția care de ceva timp, Republica Florentină o dădea din plin cetățenilor ei.Pico îl depășea pe călugăr în înălțime și era și cu zece ani mai tânăr.De departe, Savonarola se asemăna cu un bătrân cocoșat, chiar dacă avea numai treizeci și cinci de ani.Greutatea cuvintelor prietenului său mai tânăr părea că-l strivește.

-Uită de prieten, dacă nu mă vei asculta precum confesor, mi-e teamă că într-o zi voi da socoteală de ceea ce mi-ai spus.Tu ești nebun, Giovanni, mintea ta e încă zdruncinată de păcatul mândriei.

-Ești unul din puținii care mă cunosc.Nu am căutat eu drumul care m-a dus către toate acestea; mai degrabă el mi s-a arătat mie.Crede-mă Girolamo, totul e adevărat, logic și admirabil de frumos.

-Și chiar dacă ar fi, eu nu vreau să cred! Și ce vei face atunci, vei arunca în mare pe Hristos și operele lui?

-Totul va fi văzut într-o altă lumină și nimic din operele lui nu e în contradicție cu exemplul lui. ”Dragostea” e mamă, Girolamo, iar noi suntem fii ei.

-Tu blestemi iar eu nu-ți pot da iertarea.

-Nu vreau iertarea ta și nici măcar nu pretind că tu vei crede, chiar și un cuvânt, fără să citești sau fără să cercetezi în profunzime cele spuse de mine.Dar vreau înțelegerea ta, tu știi ce este dragostea, și nu mă gândesc la aceea către Dumnezeu, ci la aceea care unește bărbatul cu femeia...

-Eu am renunțat!, aproape țipă călugărul.O știi destul de bine, de ce mi-o amintești?Din acel moment mă gândesc doar la Dumnezeu!

-Și la trădarea bisericii.

-Ăsta e un alt discurs.Pleacă, Giovanni, sau mai degrabă, ce vrei de la mine?

-Sfatul înțelept al unui prieten.Nimic mai mult.

-Va fi ultimul Giovanni.Plugul tău a săpat un șanț prea adânc între noi.Eu nu pot și nu vreau să te urmez.

-Ai grijă.Ne vom revedea în cer, atunci.

-Și atunci, ascultă-mă pentru ultima dată.Nu toate ”Tezele” au fost condamnate, treisprezece din nouă sute reprezintă un semnal pozitiv.Apără-le, deci, contra-atacă.Dialectica este ultimul lucru care-ți lipsește, chiar dacă discernământul e primul.Dar fă-o de la Florența, e mai sigur.În ceea ce privește celelalte ”Teze”, cele pentru care cele dintâi nu sunt altceva decât un cal troian, uită-le, ascunde-le, arde-le.Și nu te încrede niciodată în leul de la Roma, nu te duce niciodată, chiar dacă trupul și sufletul ți-o cer.

-Trebuie să o revăd pe Margherita, nu pot sta fără ea.

-Ei bine, atunci du-te, puneți singur funia în jurul gâtului.Desfrâul îți ia mințile! Te vor ucide.

-Dragostea e mai tare decât moartea, Girolamo.Aceea pentru Margherita nu e chemarea cărnii, chiar dacă cu ea am simțit muzica pe care doar un cor de îngeri o pot produce.

-Acel cor erau băşinile diavolilor... (în original – ”Quel coro era la scorreggia dei diavoli...”).

-Nu spune așa, te rog.Dacă m-ai înțelege, măcar.

-Nu e drept să te folosești de confidențele pe care ți le-am făcut într-o zi de nebunie.

-Au rămas închise în inima mea.Dar nu e numai din acest motiv că trebuie să mă întorc la Roma, răspunse Pico.Tu știi că și un alt Girolamo îmi este prieten.

-Benivieni?

-Da, și e la Roma în închisoare cu o gravă acuzare.

-Erezie?

-Sodomie și nu înțeleg cum este posibil.

-Nu mi-a plăcut niciodată, e un slab și slabii pot fi periculoși.

-Nu toți pot fi la fel de puternici ca tine.

-Forța mea stă în puterea convingerilor.De restul mi-e frică, o foarte mare frică.De multe lucruri, de flăcările infernului, dacă vrei, care, la fel ca pe pământ, de multe ori sunt alimentate de cei inocenți.Fii foarte atent, Giovanni.

-Și tu la fel.Ceea ce ai spus e pură erezie.Ah, Girolamo, și tu și eu suntem ca doi David care din două părți diverse îl atacă pe Goliat, și eu nu am crezut niciodată că lui David i-a fost de-ajuns o singură lovitură de praștie.

-Ajunge acum, fă ceea ce ți-am spus.Folosește-te de banii pe care-i ai ca să-l eliberezi pe sodomit, dar nu te duce la Roma.Și acum du-te! Servitorul tău care ne supraveghează de departe mă enervează, iar calul tău e agitat, la fel ca și mine.Ai grijă la ”trandafirul Crăciunului” (spânz).

-Cunosc otrava lui.

-Ne vom revedea, Girolamo?

-Mă îndoiesc, poate doar în fața lui Dumnezeu, sau a Maicii Sale.În timp ce se îndepărta, călugărul se roti încă o dată spre el, fixându-l cu degetul arătător.

-Adu-ți aminte de promisiune! Te vei face călugăr dacă eu voi avea Florența.Giovanni își îndemnă calul, deja plin de sudoare, pe rapidul urcuș spre Fiesole.Întâlnirea cu călugărul îl puse pe gânduri.Și gândurile lui erau acum la Roma.Mai târziu, în camera lui, la lumina unicei lumânări, scrise o scrisoare:

”Dragă prieten și frate,
Am vorbit cu călugărul de care știi.Mă avertizează, spre binele meu, de-a nu face călătoria la Roma.Aici stau destul de bine, în ciuda celor scrise de doctori, în care nu am prea mare încredere.Îți voi trimite alți bani, încearcă să faci tot ce se poate pentru a scoate din necazurile strâmteții pe scumpul poet, de la care mi se pare că aud șoapte dureroase.Îmi imaginez și suferința florii mele cele mai dragi, pe care nu am putut să o scot de la locul ei.Ud-o cu lacrimile mele și spunei că nu am uitat și nu voi uita de promisiunea dintre noi.Și când vei putea, trimite-mi vești despre cealaltă floare, care sper că se simte bine în noua grădină. Știu că vei face în așa fel încât să nu-i lipsească nimic.În numele scumpei Noastre Mame.”

ROMA
Sâmbătă, 31 martie 1487

Ferruccio termină de citit scrisoarea zâmbitor.Leonora rosti o rugăciune de mulțumire, după cum fusese educată de mică, la fiecare știre, bună sau rea cum era.

-Vești bune?

-Vrei să citești?

-Nu, ți-e trimisă ție, ce spune?

-Nimic care să stârnească atenția vreunui spion.Mă întreabă dacă te simți bine aici.Leonora dădu din cap că da.

-Atunci de ce insiști mereu să ieși, să te miști?

-Te rog, Ferruccio.Totul se trage de la faptul că nu sunt obișnuită să stau fără să fac nimic; aici e mereu cineva care face totul și mi se pare că aș fi o gâscă pusă la îngrășat.

Ca o copilă făcu o piruetă, dar corpul văzut de Ferruccio era cel al unei femei și pentru prima oară băgă de seamă că o admirase dorind-o.Se rușină imediat și o privi pentru a vedea dacă ea băgase de seamă.Era ultimul lucru din lume pe care l-ar fi vrut să se întâmple.Se temea de reacția ei.Ar fi putut să-l disprețuiască, gândindu-se poate că el ar putea profita în vreu fel de situație.Sau poate chiar mai rău, dacă el ar fi zărit în ochii ei sclipiri din trecut, poate că ar urâ-o.Și nu ar fi fost vina nimănui.Dar Leonora nu băgă de seamă, sau cel puțin așa-i păru lui Ferruccio.

-Hainele îți stau perfect.Și te miști ca o nobilă.

-Cine știe, poate că sunt.Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea mea, spuse ea cu mâinile așezate în șold și țuguindu-și buzele.

-E bine așa, nu ești deloc grasă.Mai degrabă tu ai schimbat vorba.În aceste vremuri Roma este

periculoasă, și de aceea nu e prudent ca tu să mergi singură pe stradă, sau cu o servitoare.

-Însoțește-mă tu, atunci! Te rog.Voi face ceea ce-mi spui.

Ferruccio dădu din cap.

-Nu vrei?, întrebă Leonora.

-Sigur că vreau.Numai că eu nu sunt obișnuit să merg la plimbare cu o femeie.

-Te vei descurca foarte bine, iar eu mă simt sigură alături de tine.Ieșiră pe poarta de pe ”Via Veio”: Leonora era strălucitoare; se simțea în largul ei în rochia de velur albastru, cu mâneci lungi și largi.Părul, care din prudență a fost vopsit în negru era legat la spatele capului cu o cordică galbenă, și doar câțiva cârlionți îi cădeau pe gât.Fruntea mare, băgă de seamă Ferrruccio, îi dădea o notă de mândrie naturală.Îi oferi, brațul de care se sprijini cu grație.Leonora îl privi.

-E nostimă această beretă.

-Face parte din garderoba bărbaților, spuse el fără a o privi.Sunt așa de nostim?

-Nu am spus că ești nostim.Dimpotrivă, îți stă foarte bine.Doar că nu sunt obișnuită să te văd cu pălărie.Cu mâna liberă, Ferruccio își aranjă mai bine vesta purpurie.O purta fără mâneci pentru a nu-l deranja la folosirea spadei și era unica pată de culoare peste ținuta și încălțările de culoare neagră.O gentuță din stofă, o ducea pe pe unul din șolduri.

-De ce te îmbraci mereu în negru?

-Nu am îndoieli pentru ce culoare să aleg, răspunse el cu puțină răutate în glas.Unde vrei să te duc?

-Oriunde, oriunde e puțină viață.Trecură pe ”Via Appia” îndreptându-se spre centru.De dimineață strada era foarte circulată și Ferruccio o însoțea pe Leonora pe partea stângă, pe lângă zidurile caselor.Era mai ferită a nu fi stropită cu noroi, și mai ales, avea mâna dreaptă liberă, sprijinită pe garda săbiei.Leonora era frumoasă, hainele o făceau să semene cu una din madonele moderne care umpleau bisericile.Dar nu figuri reci și distante, ci femei adevărate, conștiente de natura lor divină.Ferruccio băgă de seamă că-i plăceau privirile admirative ale mulțimii, care le făcea loc să treacă.Nu era numai orgoliu, al lui, dar și o stare de pace, de fericire deplină.De când de la cincisprezece ani lăsase casa părintească pentru a urma cursurile unei școli de scrimă, nu mai simțise acea emoție și acum o savura cu fiecare moment.

Primele dughene apărură pe ”Via San Gregorio”, aproape de vechiul parc ”Ninfeo”, al lui Nero.Loc de trecere pe durata zilei, noaptea devenea teatru de violuri, crime și violențe de orice tip.Dimineața treceau gărzile care luau cadavrele sau răniții care încă mai agonizau.Leonora se oprea merea pentru a admira și a atinge aici o bucată de mătase, mai alături un brocart, o broderie mai particulară.Sau pentru a vedea calitatea vreunui vas, a vreunui set de pahare, a unei perdele sau fețe de masă, lucruri necesare la amenajarea unei case.Dar de fiecare dată când Ferruccio o întreba dacă vrea să cumpere, ea răspundea că nu și trecea la un alt articol.La intersecția dintre ”Via de' Cerchi” și ”San Teodosio”, unde începea să se simtă briza dinspre Tevere, Leonora se opri în fața bodegii unui brutar.De la o masă, la marginea trotuarului, un tânăr lăuda calitatea produselor pe care le gătea într-o tigaie, în fața tuturor.Leonora curioasă îl trase pe Ferruccio după ea.Ucenicul, după ce amesteca făina albă cu ou și cu șofran, introduse amestecul în grăsime fierbinte.După care, scoase ”clătita”, o așeză pe o farfurie acoperind-o toată cu zahăr și cu o linguriță de miere.

-Vrei?, întrebă Ferruccio.

-Doar dacă mănânci și tu.Sprijiniți de parapetul dinspre fluviu, tocmai în locul unde acesta face o cotitură la dreapta, în fața insulei Tiberina, Ferruccio, acoperit de cristale minuscule de zahăr pe hainele negre, încerca să ”reziste” atacurilor Leonorei, care cu mâinile lipicioase de la miere îl amenința că-l atinge.Pentru ei, timpul părea că se oprise în loc.Veselia le-a fost întreruptă de sunetul brusc al unui clopot, destul de aproape ca distanță.Câțiva trecători, aproape și ei, alergară în acea direcție.

-Hai să vedem.

-Clopotarii sunt ca și cioclii, umblă mereu cu moartea, chiar dacă nu e din cauza lor.

-Încetează, Ferruccio, te rog.Poate că e o sărbătoare populară.Hai, însoțește-mă.Orice s-ar întâmpla, cu tine aproape, nu voi putea păți nimic.

Ferruccio se curăță de zahărul care ajunsese și pe cizme și mormăi ceva.Dar Leonora îl luă de braț, ca și cum ar fi fost un frate, sau soțul, și începură să urmărească mulțimea de oameni, din ce în ce mai mare cu fiecare pas.În fața bisericii ”Misericordia” lumea bloca vederea; dar când văzură figura și atitudinea lui Ferruccio, nu fu nevoie de prea mult pentru a le face loc să treacă.

Dintr-o dată, Leonora își duse mâinile la gură: în grupul de femei, legate cu lanțuri între ele, cu hainele rupte și sânii dezgoliți, recunoscu o femeie.Avea fața învinețită și un ochi complet înschis.Strânse brațul lui Ferruccio care se întoarse imediat spre ea.

-Să mergem, nu-mi place ceea ce se va vedea.

-Eu...o cunosc pe una din acele femei.

-O cunoști?

-Da, odată împărțeam amândouă o cameră.

-Hai să plecăm, poate fi periculos.Să nu te recunoască cumva...

-Privește-mă, Ferruccio, cum să mă recunoască? Nu, nu vreau să plecăm.Doamne, Dumnezeule, ce vor să le facă?Ferruccio nu răspunse, dar Leonora avea dreptate, era imposibil de recunoscut în acea femeie tânără care era alături de el ceva din ceea ce era odinioară.

Câțiva călugări cu glugile trase cerură liniște și conduseră femeile spre biserică.Se deschise ușa și intrară, însoțite de liniștea din mulțime.În centrul bisericii fu coborât candelabrul central, și-n locul lui a fost agățat un sac.

-Să plecăm, Leonora, te rog!Chiar dacă avea mănuși, Ferruccio simți unghiile Leonorei pe pielea lui. Fața ei era lividă și nu-și putea dezlipi ochii de pe grupul de femei.Goliciunea lor era în dezarmonie cu sacralitatea locului făcând și mai oribilă vederea acelor corpuri învinețite, ca și cum ar fi ieșit, printr-o macabră magie, dintr-o reprezentare a judecății universale.Ferruccio înțelese și dorea să plece, dar nu avea nici o șansă.Leonora privea ca hipnotizată ceea ce se întâmpla, gândindu-se că poate, unul din acele corpuri ar fi putut fi al ei.Uneia din femei i se îndepărtară lanțurile care o legau de celelalte, dar a fost legată , din nou, la mâini și la picioare.Ea țipă și scuipă pe pardoseală, dar imediat unul din călugări o plesni.Repede, ca să nu țipe, femeii i se băgă în gură o bucată de cârpă.Femeia se mișca în încercarea de a-și desface legăturile, dar ca unic rezultat căzu la pământ, în liniștea întreruptă doar de gemetele ei de durere.Celelalte femei păreau că nici nu mai respiră.După aceea o ridicară și ultimul lucru văzut de Ferruccio erau ochii îngroziți de spaimă în timp ce o băgau în sac.Patru călugări se așezară în jurul sacului, la distanță destul de mare unul de altul.Unul dintre ei prinse sacul, îl trase spre el până când mai avea contact cu pământul decât prin vârful picioarelor, după care îi dădu drumul.Ca o pendulă, sacul începu să oscileze înainte și-napoi, până când un alt călugăr îl prinse și-i făcu vânt din nou, pe altă direcție, dar imprimându-i și o mișcare de rotație.După cum se mișca părea că la interiorul sacului se aflau două pisici care se băteau.Leonora nu înțelegea ce se întâmplă, astfel că Ferruccio profită de neatenția ei pentru a o scoate afară.La exterior era deja formată o numeroasă grămadă de cerșetori.Îi așteptau pe cei din biserică, care șocați de cele văzute, ar fi dat de pomană fără prea multe mofturi.Ferruccio scoase o monedă și o dădu unuia cu mâinile bandajate.

-”Dumnezeu să fie mereu cu voi”!, murmură acesta în semn de mulțumire.Leonora văzu în mâna cerșetorului moneda strălucitoare de argint și confuză, nu-și putu abține curiozitatea.

-I-ai dat o liră venețiană.Îi va ajunge pe cel puțin o lună, dacă nu o va cheltui pe toată în vreo tavernă.

-E mai ușor să-i cumpere un cadou vreunei prietene.

-Nu înțeleg.

-E un om de-al meu, și-l plătesc bine, răspunse Ferruccio.Trebuie să mă supravegheze de la distanță. Când mă opresc să-i dau de pomană și-mi răspunde ”Dumnezeu să fie mereu cu voi”, înseamnă că nu e nici un pericol; dar dacă răspunde cu ”Dumnezeu să vă protejeze”, înseamnă că cineva ne urmărește sau este interesat de noi.Sau chiar mai rău.Pentru azi nu avem de ce să ne temem.

****

Leonora nu vorbi până acasă.Ferruccio primi doar un ”mulțumesc”, abia murmurat, atunci când o ajută să treacă peste o baltă mai mare de noroi.Nu se opri la masa de amiază și în timp ce dădea indicații servitoarei, o văzu pe Leonora privindu-l suspicioasă.Reciti scrisoarea contelui de Mirandola și o arse.Schiță un salut și ieși.Din grajdul din spatela casei își luă calul, un napoletan puternic, cu capul pătrățos și gri la culoare. De mai multe zile încerca să-l călărească și încercă să-l mai ”îndulcească” cu puțin zahăr și un măr.Îndărătnicul animal, mai întâi refuză șeaua și părea să nu suporte greutatea călărețului, continuând să-și rotească capul și să-l privească ca și cum nu l-ar fi recunoscut.

-Nu-mi fă și tu probleme, îi spuse mângâindu-i gâtul robust, trebuie să pot avea încredere în ajutorul tău.

În trap ușor se îndreptă spre ”Via Appia Nuova” și ”Sant' Andrea”.Cei din familia Medici au deschis de puțin timp, în acel loc, o mică bancă frecventată mai degrabă de negustori și cămătari, o bancă ai căror gardieni țineau la distanță hoții și cerșetorii.Contele de Mirandola își deschise un mic cont, pentru nevoi personale și pentru cele ale Leonorei.Dar pentru el (Ferruccio) nu era nevoie.Serviciile prestate în slujba lui Lorenzo i-au adus mai mult decât sperase.Chiar dacă erau luni de zile de când nu mai primise nici o veste de la Lorenzo.Ultima misiune era aceea de a-l proteja pe conte.Se întrebă dacă prietenia cu Giovanni nu ajunsese încă la urechile lui, sau poate din acest motiv nu mai apelase la serviciile lui?Oricum, pentru moment era mai bine așa, ceea ce făcea pentru Giovanni Pico și pentru Leonora îl mulțumea mai mult decât orice alt lucru: se simțea trăind, util și important.

Se mustra pentru că nu reușise să o îndepărteze pe Leonora de la ”tortura pendulului”, chiar dacă și el, nu băgase de seamă până atunci cât era de oribila scena.Cunoștea acea metodă cu care se reușea obținerea de informații și confesiuni chiar și de la spionii cei mai rezistenți.După câteva minute dispare simțul orientării, mintea își pierde vigoarea, iar la o utilizare mai îndelungată se pierde cunoștiința.Dar acum, cele torturate erau prostituate și unicul lucru care li se putea cere era de a confesa că au avut raporturi carnale cu demonii. Vrăjitoare, diavoli, persoane malefice, la Roma începuse vânătoarea și dacă nu ar fi luat-o din mediul ei, Leonora putea deveni o pradă ușoară.

Acum mai mult ca niciodată, trebuia să aibă încredere în calul lui și în propria spadă.Cu fiorinii de aur ce-i avea în desaga din spatele șeii ar fi putut cumpăra un întreg regiment cu care să atace ”Torre delle Nona”.Ar fi fost mult mai distractiv să-l elibereze pe ”scumpul poet”, după cum îl numi Pico pe Benivieni în scrisoare, cu un atac de cavalerie, dar sigur nu era modul cel mai bun.Aurul era cheia care putea deschide fără zgomot orice închisoare, și nu era vreun căpitan al gărzii care să fi rezistat culorii bogăției.

FLORENȚA
Marți, 19 octombrie 1938

Ultimele opt zile Elena a fost îngrijită, vegheată și protejată de Arcangela, care din aceste motive neglijase munca la ”trotuar”.”Peștele”, preocupat pentru ”slabele rezultate în afaceri” apăru acolo, dar Arcangela îl lovi în cap cu tocul unui pantof.Acesta plecă cu ”coada între picioare”, cerându-și scuze pentru cele întâmplate.Elena insistase să-i plătească măcar jumătate din chirie, dar nu reuși să o convingă.

-Pentru mine e un fel de vacanță, îi spuse, și când mă ocup de cineva mă simt bine.

Din ziua întâlnirii cu Zugel, Elena nu mai avu vești nici de la el, nici de la Giovanni.Arcangela trecu de două ori prin fața anticariatului, dar văzu doar gratiile închise și corespondența, în dezordine pe pardoseală. Liniștea dinspre Giovanni o preocupa cel mai mult.Dacă nu a fost capabil de a face ceea ce i se ceruse, era mai ușor de crezut că se confesase.Elena știa că se află într-o poziție dificilă, știa multe detalii și dăduse greș.Se putea întâlni cu Zugel în orice moment, dar de data aceasta nu ar mai fi fost semne de milă, era sigură că ar fi ucis-o.Cu altă ocazie și-ar fi luat economiile și ar fi fugit undeva, în Franța măcar, sau poate în America de Sud. Femeile, cele ca și ea, ar fi găsit oricând ceva de făcut.Dar acum totul era altfel, nu-și imaginase niciodată dar trebuia să recunoască: îi era frică.Și pentru prima dată se gândi la Giovanni într-un alt fel, nu ca la un ”fraier”, mereu la dispoziția ei, ci ca la un bărbat care-o iubise cu adevărat.Și care acum, din cauza ei era în pericol, poate chiar mort.Stupid, încăpățânat, tandru.Își dădu seama că devenise slabă dar nu putea face nimic, și realiză cu disperare că trebuie să discute cu cineva.Se gândi la Arcangela, dar ar fi fost neplăcut să implice unica persoană care în acele momente îi întinsese o mână, cu toate riscurile și pericolele din această situație.Și ăsta era un semn de slăbiciune.

-Fata mea, tu ai prea multe gânduri!Și gândurile sunt precum o mâncare de scoici, deranjează la stomac.Trebuie să arunci scoicile, să ”vomiți”, să te eliberezi.Ai priceput? Și aici e Arcangela care te ajută.

Elena privi tava cu ceașca de cafea cu lapte și o pâiniță caldă, abia scoasă din cuptor și vomită cu adevărat.

-Păi nu! Nu intenționam asta!Elena mea, tu îmi ascunzi ceva.Ai un mititel înăuntru?

Acest lucru putea să-l confeseze și așa făcu.

-Da, e adevărat.

-E al acelui ticălos care te-a lovit?Și acum ar dori să scapi de el, nu-i așa?

-Da, minți Elena.

-Dar tu, vrei să-l ții?

-Da, spuse ea sinceră.Nu știa nici ea de ce.Ființa pe care o purta în pântec putea să fie a lui Zugel sau a lui Giovanni.Dar nu avea nici o importanță, vroia ca el să trăiască.Aceea era unica ei scăpare, ca și cum viața îi oferea o oportunitate, și nu ar fi renunțat pentru nimic în lume, chiar cu prețul vieții.

-Atunci, ascultă-mă.Pe acel netrebnic nu trebuie să-l mai vezi.Îi cunosc bine pe astfel de oameni, sunt cei mai răi și cei mai periculoși.

-”Nici nu știi cât !”, gândi Elena.

-Eu te-aș ține aici, cât timp este nevoie, dar trebuie să mă întorc la muncă și dacă e să-ți fie rău, nu știu cum să te ajut.De aceea vom face cum spun eu.Și totul va fi bine, Elena mea.Arcangela o îmbrățișă ca pe o fiică și Elena izbucni în plâns; un plâns eliberator, cu zâmbete și lacrimi șterse cu colțul cearceafului.

****

O oră după, Elena era în mașină cu un bărbat, mult mai tânăr decât Arcangela, dar și mai frumos.Era bronzat ca un pescar din Capri și o privea pe Elena cu mult interes.Fiatul ”Topolino” sălta în continuu și Elena își simțea stomacul făcându-i probleme.Începu să plouă și mișcarea ștergătoarelor de parbriz îi mări starea de rău.

-Doamnă, vă simțiți bine?Doriți să mă opresc?

-Nu, mulțumesc, sunteți foarte drăguț.

-Doamnă, eu sunt un tânăr serios și scuzați-mă dacă mă amestec.Nu vreau să credeți lucruri rele dacă acum câteva zile am fost puțin violent.Dar știți cum e, eram preocupat.Dar eu țin la Arcangela, și nu numai ... mă înțelegeți, nu?

-Nu trebuie să vă scuzați.Dimpotrivă, eu trebuie să mă scuz.Și dacă din cauza mea nu ați avut încasări, sunt dispusă să suport cheltuielile.

-Nici să nu vă gândiți! Doamnă, mă ofensați.Sunt bucuros că pot să vă ajut, și o favoare cerută de Arcangela e mai mult decât o datorie pentru mine.Dacă pe viitor veți avea nevoie de ajutor sau de orice altceva, o favoare, un loc de muncă, mergeți la ”Caffé Napoletano” și întrebați de Antonio ”il Bello” (”cel frumos”). ”Il Bello” sunt eu, dacă-mi permiteți.

-Mulțumesc, Antonio, spuse Elena care nu reușea să și-l imagineze pe cel care, parcă era abia ieșit din copilărie, în rol de ”logodnic”al Arcangelei.Mă voi gândi.

-Peste un an voi deschide casa mea personală, va fi ceva bine cotat, și Arcangela va fi doar o ”doamnă”.Va sta la casă și va ține conturile.

Îi vroia binele, la modul său.Antonio, în afară de a fi frumos, părea o persoană bine intenționată, unul care aparținea unei lumi total diverse și îndepărtate de-a ei, dar cu siguranță mai bună.Aproape de Pistoia trecură pe o stradă laterală care urca printre vile vechi și ziduri lungi de piatră.Elena simțea nevoia să vomite.

-Am ajuns, doamnă.Intrarea e după acea curbă.Iar eu, mai bine să nu apar la vedere, înțelegeți.Luați umbrela, ca o amintire de la mine.Și vă doresc numai bine.Elena îi mulțumi din nou și atentă să nu alunece se îndreptă în direcția indicată de Antonio.Mașina se apropie de ea, În ”marche-arière”.

-Doamnă, îi spuse, pentru orice lucru.Antonio ”il Bello” va fi la dispoziția dumneavoastră.

În partea de sus a porții de lemn, terminată cu o inimă, se afla un clopot de fier.Elena ezită un moment după care îl lovi cu putere.După puțin timp îi deschise o soră mai tânără.Elena se aștepta să vadă o figură impunătoare, îmbrăcată până la călcâie.Cine-i deschise ,în schimb, avea doar o scufie mare pe cap și un șorț alb peste o tunică albastră care abia îi ajungea până la gambe.

-Ce-i drăguță?, întrebă ea.Te-ai pierdut?

Elena înghiți în sec înainte de-a răspunde.

-Într-un fel anume, da, maică.

-Ce maică și iar maică, sunt sora Camilla și peste puțin voi fi udă ca și tine.Hai, intră, că acum se

mănâncă.Sora închise poarta şi o luă de subraţ, începând să povestească de copii surorii ei, şi de părinţii care veneau în fiecare zi de duminică să o viziteze.Când Elena trecu de intrarea în mânăstire, văzu statuia lui Hristos cu o inimă sângerândă în mână; totul se întunecă în jurul ei şi alunecă în braţele sorei.

ROMA
Marţi, 3 aprilie 1487 şi
zilele următoare

De ceva timp, un bărbat supraveghea intrarea.Nu cerea de pomană dar nici nu era îmbrăcat ca un cerşetor.Pe sub pălărie se putea băga se seamă o barbă neagră, stufoasă, iar după cum stătea, părea a fi o persoană tânără.Nu era nici un soldat pentru că nu avea nici o spadă, ci doar un pumnal scurt, într-o teacă de metal, la vedere.Şi un spion s-ar fi camuflat mai bine.Dar erau mai mult de două ore de când era acolo, observând trecătorii şi părea că-l interesează doar dacă cineva ieşea din clădire.

-Leonora, poţi veni să vezi ceva?

-Unde?De fiecare dată când îi auzea vocea, părea că în cameră lumina creştea,Când râdea, acea lumină părea reflectată şi multiplicată ca de un lampadar de cristal.

-Aici, la fereastră,te expune deloc vederii.Priveşte acel om, te rog, şi spune-mi dacă-l recunoşti.Leonora se ridică în vârfurile picioarelor şi privi printre obloane, dar mişcă din cap în semn că nu.

-Nu ar putea fi vreun curtezan, poate unul care te-a recunoscut pe stradă şi acum te caută?

-Dintre spada ta şi faţa urâtă a servitoarei, îl sfidez pe oricine ar încerca să-mi adreseze măcar un cuvânt, chiar şi pentru a cere doar o informaţie.Ferruccio încercă să răspundă.

-Nu spune nimic, continuă Leonora, ştiu totul şi înţeleg totul.Contele aici, contele acolo, pericolele străzii, pericolul de a fi recunoscută, şi aşa mai departe.Dragul şi scumpul meu temnicer, nu e nevoie să te justifici.Toate acestea doar pentru că mă plictisesc şi abia aştept să plecăm de aici.

-Imediat ce voi rezolva ceea ce e de făcut, vom pleca la Florenţa.

-Nu am fost niciodată acolo.Şi nici nu am fost în vreo altă parte.Dar sunt sigură că-mi va plăcea. Spune-mi, Ferruccio, e adevărat că ai fost de atâtea ori la palatul Medici? Ferruccio văzu că acel om se apropie de o tânără care tocmai ieşea din clădire.

-Aşteaptă, Leonora, cere informaţii.Nu-mi place, acum ajunge.Vreau să mă duc să văd.

-Nu e mai bine să aştepţi să plece?

-Poate, dar e mai bine să merg şi să înfrunt diavolul decât să aştept să bată la uşă.Ferruccio îşi luă spada şi-şi puse un pumnal scurt în mâneca stângă a hainei.Două lovituri în uşă îl făcură să tresară.Leonora îl privi de sus până jos.

-Ai vorbit de diavol, spuse abia şoptit, şi a bătut la uşă ... cu adevărat.

-Nu cred în diavol, oricine ar fi el.În faţa intrării nu mai era nimeni.Du-te în camera ta, te rog, şi nu ieşi sub nici un motiv.Leonoră plecă şi Ferruccio se apropie de uşă.Când auzi din nou bătăi, deschise uşa cu violenţă, prinse omul de gât, îl roti cu spatele şi-i puse pumnalul la gât, în timp ce cu o lovitură de picior închise uşa.Omul începu să râdă cu plăcere şi Ferruccio îl strânse şi mai mult.

-Sper că prietenia noastră este mai puternică decât impulsivitatea ta.

-Giovanni! Ferruccio îl eliberă imediat din strânsoare.Omul îşi dădu pălăria deoparte şi zâmbi.Cu barba şi părul tunse ca un slujitor, negre ca funinginea, lui Ferruccio îi era greu să-l recunoască, dar vocea era a lui.

-Aşa îţi primeşti prietenii?Cu un pumnal la gât?Contele de Mirandola îşi desfăcu braţele şi-l îmbrăţişă pe Ferruccio.

-Nici nu ştiţi cât mi-aţi lipsit.

-Dar ... , tu aici, ... , dar de când, ..., şi de ce?Am fi venit noi la tine.Giovanni îşi dădu jos mantia scurtă şi o aşeză pe banca de la intrare.

-Nu mai puteam sta la Florenţa.Departe de tine, de Leonora, de Margherita.Şi bunul Girolamo.

-Nu ar fi trebuit să vii aici.Când am primit scrisoarea ta, nici nu mi-am imaginat că vei veni în gura leului.Ah, Giovanni, treburile s-au înrăutăţit şi eşti expus la grave pericole.

-Sunt un cinstit negustor de țesături, oricum m-am obișnuit.Conform acestui document, redactat la curtea regelui de la Napoli, eu, Giacomo Madredeus, negustor portughez, am dreptul de a vinde peste tot în numele majestății sale Ferdinand.

-Madredeus... ca și ”Mamă a lui Dumnezeu”, ai ales un nume perfect.

-Ironia și veselia mi-au lipsit pentru prea mult timp.Am nevoie să trăiesc, Ferruccio, de a fi sincer și fericit.E voie?

-Trebuie să-ți povestesc de multe situații noi care se întâmplă la Roma.E un al doilea papă alături de Innocenzo.E cardinalul Borgia.

-Bunul meu dușman!

-Cu siguranță.Au ars cărțile tale în piața publică și ... Leonora!Giovanni se albi.

-Leonora?Ce anume vrei să spui?

-Nimic, scuză-mă.I-am spus Leonorei să se ascundă în camera ei și să stea în liniște.Trebuie să anunț venirea ta.

-Nu e nevoie, doar dacă aceste râsete bărbătești nu aparțin vreunui motan cu tuse.Leonora intră, cu o simplă rochie albastră pe ea ce o acoperea până la tălpi.Părul era ascuns de o năframă de damasc galbenă, înfășurată în jurul capului și al gâtului.Cei doi rămaseră fără suflare.

-Leonora, spuse Giovanni, ești frumoasă.Ea făcu o ușoară plecăciune și-l privi pe sub sprâncene pe Ferruccio.

-Da, e frumoasă.S-a schimbat în onoarea ta, Giovanni.Mai înainte era îmbrăcată ca o țărancă elvețiancă.

-Nu e adevărat, protestă Leonora.Cu el nu am niciodată ocazia să mă îmbrac cu ceva care să merite osteneala.Mulțumesc, Giovanni.Îi veni înainte și-l îmbrățișă ca pe un frate.După aceea se așezară la masă, râzând și mâncând, ca și cum toate în jurul lor ar merge strună.Leonora se împărțea între cei doi bărbați, care păreau în competiție pentru a o complimenta cu cuvinte dulci.

-Ferruccio e mult mai drăguț în prezența ta.

-Nu-i adevărat, doar că-mi este frică atunci când ești singură , sau chiar și atunci când nu sunt acasă.

-Giovanni, tocmai pe acest corb negru trebuia să-l pui gardian?

-Am încredere în el, mai mult decât în oricine altcineva pe lume.Mi-a salvat viața... de câte ori?De două ori dacă nu greșesc.

-Poate trei, și poate încă, dacă comiți acest fel de imprudențe.Giovanni zâmbi, și pentru prima dată după atâta timp se simțea liniștit.

-Prietenii mei, spuse contele, fără voi, toată filosofia mea, știința mea, descoperirile mele, nu ar valora nimic.Dar am o datorie de plătit și de aceea sunt la Roma.Tu știi la ce mă refer, Ferruccio.Prima, e pentru un prieten, care poate din cauza mea suferă orele și zilele cele mai rele din viața lui.A doua, și mai importantă, e legată de inima mea, și dacă-mi permiteți, din privirea voastră cred că mă puteți înțelege.Și dacă la prima treabă puteam să trimit un prieten, la a doua nu pot să mă gândesc decât eu.

Leonora se făcu roșie și Ferruccio se făcu că nu înțelese ușoara aluzie.

-Prea bine.Știu că inima nu cunoaște reguli, dar cel puțin lasă-mă să te ajut.

-Cu Girolamo știu că te-ai fi descurcat și singur, dar s-ar putea înspăimânta văzându-te.Vom acționa împreună.La Margherita, în schimb, aș vrea să mă gândesc singur.

-Voi fi umbra ta, așa cum ea e soare pentru tine.

-Leonora, spuse Giovanni, prezența ta a transformat într-un poet un om al armelor.Poți fi o orgolioasă.

-Voi lupta cu tine!

-Și Ferruccio a transformat o fătucă într-o războinică.V-am lăsat prea mult timp singuri, am făcut bine că m-am întors.

LUGANO
Miercuri, 20 octombrie 1938

-Domnule de Martini, cum ne simțim azi?Giacomo de Mola îl salută pe medic cu un zâmbet.În spatele lui, o infirmieră se mișcă rapid și apropiindu-se de pat, îi aranjă perna.Privi ceasul, era șapte și treizeci de minute.De două zile era în Spitalul Civil din Lugano pentru rana de la cap, ca urmare a sângerosului jaf în care fusese implicat la sediul ”Societății de Bancă Elvețiene”, după cum scrise ziarul ”Il Corriere del Ticino”.

-V-am adus ziarul, sper să vă facă plăcere, continuă doctorul, e un articol la pagina a cincea care cred că vă va interesa.

-Mulțumesc, doctore... ?

-Riva, Leopold Riva, răspunse medicul care luă fișa de consultații de la picioarele patului și începu să o răsfoiască.Ăsta era necazul în spitale, era deja al treilea medic care venea să-l viziteze în decurs de două zile.Așează ziarul pe dulăpiorul de metal, totul era din metal în salon, și privi afară prin ușa-fereastră.Ultimul etaj, acela al plătitorilor, îi oferea vederea spre muntele Bré, cu imensul lui plămân verde, unde se putea ajunge doar cu funicularul.Cum se va simți bine, s-ar fi dus în sătucul din vârf, un loc ideal unde putea aștepta deciziile lui Omega.

-Priviți acel articol domnule de Martini, acum, vă rog.În mintea lui, încă cu dureri de pe urma loviturilor, sună imediat un clopoțel de alarmă.Giacomo îl privi fix pe doctor în ochi.Cine era? Vreun emisar de-al lui Zugel, venit să ducă la îndeplinire cele lăsate nefăcute, sau...?Luă ziarul cu încetineală și-l deschise la a cincea pagină.Era o mică telegramă, lipită de pagină cu bandă adezivă.

-”Salută-l pe Gabriel!Ne vedem la slujbă cu contele, duminica viitoare.Odihnește-te!” Giacomo respiră ușurat, privind acum la medic cu alți ochi.

-Acum dați-mi-l, ziarul vreau să zic.Nu l-am citit încă.

-A fost o lectură interesantă, răspunse de Mola.Sper să vă văd, încă, la căpătâiul meu, doctore.

-De acum înainte, mă voi ocupa eu de dumneata; mustățile mari și de culoare gri îi acopereau în mare măsură gura, dar din ochi se întrezărea un zâmbet.Aveți o rană-contuzie foarte urâtă.

-Nu e asta că-mi provoacă durere, se va vindeca în scurt timp.E cealaltă.

-Lumea se învârte, domnule...?

-De Martini, a mai bine așa.

-De Martini, într-adevăr.Spuneam că lumea se învârte și cred că vă amintiți că în Roma antică, pe durata ”Saturnaliilor”, sclavii deveneau stăpâni.Astfel, chiar și vânătorul poate deveni vânat, în orice moment. Suntem deja pe urmele lui, vocea medicului se făcu serioasă, și vom face totul pentru a lua înapoi ceea ce v-a fost furat.

Fără prea multă convingere, de Mola tăcu; simți cusăturile și instinctiv duse mâna la cap.Se ridică din pat cu greutate, era mai rău decât credea, și se îndreptă spre ușa-fereastră.Nu avea aceeași opinie cu doctorul, cine se naște vânător cunoaște toate capcanele, nu numai cele puse de el, dar și ale celorlalți cu care își împarte prada.Zugel era unul dintre aceștia, și după două zile era deja plecat să-și ia recompensa.Poate însoțit de acea femeie, Elena.Pe cât de dificil era de-a trece din Germania în Elveția, pe atât de ușor era invers.Cel puțin Giovanni era la loc sigur.

-Sunteți convins?, spuse de Mola întorcându-se spre medic.Aș vrea să gândesc ca dumneavoastră.Dar eu nu cred în înțelepciunea anticilor romani.Știți cine a spus că pământul va fi al tuturor și nu vor mai fi deloc nici ziduri, nici frontiere, nici săraci, nici bogați, nici mari, nici mici, nici regi, nici stăpâni, ci că toți vor fi egali?

-Un marxist, presupun?, răspunse medicul circumspect.”Posibil ca o persoană ca el să fie comunist?”

-Nu doctore, o spun ”Cărțile Sibilline” - ”I LIBRI SIBILLINI”.O profeție, nimic mai mult.Nu e furtul în sine că mă preocupă, ci că din cauza acestuia, nimic nu se va putea schimba pentru următorii două mii de ani.

ROMA
Vineri, 6 aprilie 1487

Un om slab şi murdar, cu părul neîngrijit şi răvăşit, mergea înaintea a doi cavaleri cu feţele acoperite de măşti.Interiorul închisorii ”Torre di Nona” era in discordanţă cu hainele luxoase, în mod sigur, neadaptate de a fi folosite printre zidurile de tuf, umede şi urât mirositoare, care înaintau din ce în cea mai mult în profunzimea dealului ”Colle del Campidoglio”.

-Am trecut Rubiconul, spuse cu voce joasă Giovanni.Temnicerul îl blestema în sinea lui pe căpitanul gărzii care-i ordonase să-i conducă pe cei doi vizitatori misterioşi spre celulele subterane.Lângă camera condamnaţilor la moarte erau prizonierii în aşteptarea judecăţii.Şi el avea ordinul de-al da lor pe individul pe care-l vor indica el.O monedă de argint trecuse în buzunarele sale, numai bună pentru o băută şi o femeie, dar el văzuse lucirea aurului trecând din traista unuia din cavaleri în aceea a căpitanului.În coborâre au ajuns într-o încăpere cu tavanul boltit, încăpere despărţită în jumătate de o gratie imensă.Putoarea în care intrară era terifiantă: excremente, sânge şi moarte.Undeva se auzeau gemetele cuiva, slab, conştient parcă de faptul că nimeni nu-l băga în seamă.Temnicerul tresări la vederea chipurilor deţinuţilor; deschise poarta şi le făcu celorlalţi semn să intre.Ferruccio, neîncrezător, îl luă de braţ şi-l împinse înăuntru, împreună cu ei.

-Dacă te mişti de lângă acel perete, îi şopti el, îşi tai gâtul şi aceşti oameni vor putea să se hrănească din carnea ta.

Locul era iluminat doar de două torţe, al căror fum făcea aerul şi mai irespirabil.Nimeni nu părea să-i bage în seamă.Giovanni începu să umble printre cei care zăceau, încercând să recunoască chipul prietenului lui. Mulţi stăteau unii peste alţii şi unul din ei se dovedi a fi mort când Giovanni încercă să-l întoarcă cu faţa în sus.Un singur om, deasupra unui scaun, în mijlocul paielor proaspete, părea să le arate un minim de interes.Era robust, iar lumina se reflecta de craniul lui.Alături de el, doi tineri, îngenunchiaţi, îi masau gambele.Ferruccio îl luă pe temnicer de braţ.

-Cine e acela?

-I se spune ”regele”! E de ani buni aici şi nimeni, nici cei care l-au închis, nu-şi mai aduc aminte de el.

-Du-mă la el!

-Eşti nebun? E capabil să mă spintece în două.Ferruccio îl retrimise la perete şi cu pas decis plecă spre cel chemat ”regele”, trecând peste corpurile de pe jos.

-Am înţeles că tu eşti ”regele”.Poţi să-mi faci o favoare?

-Depinde, ce-mi poţi oferi?Vocea lui era lipsită de emoţii.

-Am aur.

-Aici înăuntru nu are nici o valoare.

-Spune-mi ce doreşti.Îi făcu semn cu mâna lui Ferruccio să se apropie şi-i vorbi la ureche.

-E bine aşa, dacă-l găseşti pe cel pe care-l căutăm.E un poet şi se numeşte Girolamo.

-A, exclamă ”regele”, sodomistul.Cei doi tineri din apropiere începură să se hlizească.”Regele” îl prinse pe unul de maxilar.

-Du-te şi adu-l!, îi ordonă.Puţin după se întoarse ţinând de braţ pe cel care lui Ferruccio îi părea a fi un bătrân tremurător, fără cea mai mică sclipire în ochi.La un semn, Giovanni se apropie.Omul holbă ochii şi începu să plângă.Giovanni îl acoperi cu mantia lui.

-Totul s-a sfârşit Girolamo, s-a sfârşit.

-Acum ţine-ţi promisiunea, spuse ”regele”.Ferruccio se apropie de temnicer şi-i puse pumnalul la gât. Cei doi tineri îl prinseră şi-i astupară gura.Acesta începu să se zbată pentru a scăpa, în timp ce era dus cu forţa, în faţa regelui.Ferruccio şi Giovanni, susţinându-l pe Girolamo, se îndreptară spre ieşire şi nu-l auziră pe ”rege”, care, mângâindu-l pe cap pe temnicer, îi spuse cu voce mieroasă:

-”De mult timp aştept acest moment, în seara asta vei fi regina mea !”.

ROMA
Miercuri, 11 aprilie 1487

Girolamo Benivieni nu era pe deplin vindecat.Luase în greutate și-i revenise culoarea în obraji.Dar lichidele corespunzătoare celor patru elemente principale – apă, pământ, foc și aer continua să fie în conflict între ele.În mod particular, fierea neagră era favorizată și de aici apărea comportamentul melancolic, aproape pasiv al poetului.Care, în momentele de furie, se revolta chiar și împotriva salvatorului său, Giovanni Pico, acuzându-l de-a fi cauza tuturor relelor sale.Excesele se diminuau în mod normal după eliminarea fecalelor și era normal ca după, poetul să recadă în tristețe, cerând printre lacrimi iertare pentru cuvintele jignitoare adresate.Pentru a se vindeca definitiv, era nevoie de purgații, clisme și chiar luare de sânge.

-Dacă l-am putea aduce aici pe Elia del Medigo sunt sigur că Girolamo și-ar reveni imediat.

-Dacă del Medigo ar pleca de la Florența, Borgia ar avea nevoie de o zi pentru a-i arde scrierile și două ca să-l ardă pe rug.

-Știu, Ferruccio, da asta nu-l chem.Dar mă preocupă sănătatea mentală a lui Girolamo.E schimbat, parcă nu mai este el.Crizele lui, mai ales, mă deranjează.Câteodată mă gândesc că are dreptate când mă acuză de-a fi cauza tuturor necazurilor lui.

-Mai mult mă gândesc cum să-l ducem la Florența.Când se va afla că a scăpat, îl vor căuta, dar și pe complicii lui.Și se vor gândi la tine.De ce nu pleci, Giovanni?

-Margherita.

-Margherita, mereu ea.Din acest punct de vedere nu-ți pot da nici un sfat.

-Eu aș putea încerca, spuse Leonora, dacă îmi va fi permis.

-Nu cred că vrea să audă sfaturi, spuse Feruccio zâmbind.Dar de ce crezi că poate fi încă la Roma? Poate s-a întors la Arezzo!Acolo e casa ei.

Giovanni zâmbi și el, scoase o scrisoare și o citi.

-”Adio.Redați-mi onoarea mie și soțului meu.Și atât timp cât voi fi în viață, în fața lui Dumnezeu i-am promis fidelitate și dragoste soțului meu.Deci, jurați și iar jurați că nu mă veți mai căuta.”

-Și tu continui să o cauți?Dar e o nebunie! Îți cere să o lași în pace.

-Dimpotrivă, îmi spune că e la Roma, până în mai.Mă așteaptă.Leonora și Ferruccio priviră mirați.

-Anumite literesunt îngroșate.Dacă priviți bine formează fraza ”La Roma până în mai”.Și de asta am venit.Ea cunoaște bine codul nostru, în prima duminică în biserica cea mai apropiată de San Pietro, în a doua în cea imediat următoare, și așa mai departe.

-Duminică va fi Paștele.

-Și mai bine, bisericile vor fi pline și e normal să mergi de la una la alta.Și așa costumat, poate nici ea , nu mă va recunoaște.Ferruccio, îți jur că dacă o voi convinge pe Margherita să mă urmeze, voi face tot ceea ce dorești, aș renunța chiar să-mi apăr ”Tezele” în fața papei.

-Ar terbui deja să o faci.Ce rost are să aperi cele ”Nouă sute de scrieri”, dacă nu sunt ele cele interesante.Celelalte sunt mai importante, acelea care conțin adevărul despre ”Mamă”.Contele dădu din cap că da, după care dădu din cap că nu.Ferruccio se neliniști, nu reușea să-l înțeleagă.

-Voi încerca să mă explic Ferruccio, dar tu să fii indulgent cu mine.Pot întreba un om de arme ca tine, dacă a auzit vreodată de un oarecare Sun-Tzu?

-Mă poți întreba, dar nu-l cunosc.Ferrucccio mușcă dintr-un măr și începu să-și asculte, nerăbdător, prietenul.Știa cât de mult îi place să-i explice din cultura sa, iar pe de altă parte, avea mereu ceva de învățat de la el.

-Acest Sun-Tzu era un general chinez, a trăit cu două mii de ani mai înainte, și a scris un important tratat despre arta războiului, tratat numit ”*Bing Fa*”.Susținea că înfruntarea și competiția nu trebuie niciodată rezolvate prin război.

-Știi și chineză, dar eu sunt acela care nu trebuie să mă minunez.

-E condamnarea din partea științei, Ferruccio, câteodată aș renunța bucuros.

-Iartă-mă, am fost nedrept.Continuă, te rog.Oricum, acele cuvinte în gura unui general sună straniu.

-E adevărat, dar se pare că Sun-Tzu era un om foarte înțelept.Spunea că strategia este mai

importantă decât bătălia însăși pentru a câștiga un război, și că principiile militare trebuie aplicate în viața de zi cu zi.

-Devine interesant.

-Acum, dacă eu aș lăsa ca cele ”Nouă sute de scrieri” să fie condamnate, ar fi implicit, un semn de vinovăție.Și aș pierde din credibilitate atunci când aș prezenta cele ”Nouăzeci și nouă de scrieri”, care după cum spui tu, mă interesează.

-Nu sunt un strateg, dar din ceea ce înțeleg eu, tu vrei să răspunzi atacului papei cu un atac de forță. Chiar și pierzând în susținerea lor, vei demonstra că ești convins de valabilitatea lor, și în fața oamenilor vei fi mai credibil pentru celelalte.

-Da, sunteți într-adevăr două genii! Dar cu ce scop, Giovanni?Să mori pentru o idee? Leonora îi privi pe amândoi, se ridică în picioare și ieși din cameră fără să aștepte vreun cuvânt.

-Femeile sunt mai înțelepte decât noi, Giovanni.Câteodată văd mai departe.

-Știu, tocmai de aceea vreau să o fac cunoscută pe ”Mamă”, dragostea ei, principiile ei, chiar și istoria dispariției ei lente și a cauzelor care au determinat acest lucru.A fost când omul l-a făcut pe Dumnezeu după chipul său, asemănare care a dus la războaie și nenorociri.Eu vreau să dau o speranță umanității.E doar femeia, principiul feminin în stare să facă așa ceva.

ROMA
Duminica Paștelui, 15 aprilie 1487

La primele luciri ale zorilor, pe fiecare stradă și uliță a Romei, începură să apară bărbați și femei. Mergeau în liniște, în grupuri sau în cupluri, îndreptându-se spre cea mai apropiată biserică pentru a asista la deschiderea porților.În fiecare capelă sau basilică statuile lui Hristos au fost ridicate de pe soclurile lor și așezate pe catafalcuri, pentru a fi duse cu triumf.Oriunde, oameni aleși le ridicau pe umeri și ieșiți din bisericile lor începeau să meargă în alai, în față cu oameni cu cădelnițe și urmați de călugări, frați, preoți, surori și credincioși.În fața statuii lui Hristos, fiecare paroh, îmbrăcat în alb, murmura mulțumiri.

După procesiune, fiecare se întorcea la casa lui.Cine putea, servea un pahar de vin cu o omletă din măruntaie de miel, mezeluri sau măcar câte un ou binecuvântat.La amiază clopotele anunțau împlinirea învierii. Și încă o dată lumea ieșea din case, îmbrăcată de sărbătoare, pentru a asista la sfânta slujbă.Nimeni nu putea lipsi în acea zi, era obligatoriu de-a se hrăni cu ”corpul lui Hristos”.Cine nu ar fi făcut-o, ar fi săvârșit un păcat de moarte, pentru care era indicat iadul etern.La fiecare colț de stradă, gărzile armate ale papei păreau să amintească de a se ține cont de acele percepte.Dar erau prea mulți doar pentru a menține ordinea publică. Ferruccio avea dreptate, multe lucruri se schimbară la Roma.Giovanni era obligat să meargă încet din cauza unei servitoare bătrâne pe care o ducea la braț.Ferruccio fusese categoric.

-Știu că nu am cum să te împiedic să te reîntâlnești cu Margherita, admițând că vă găsiți.Un nobil care merge singur la slujbă în ziua de Paști, poate apărea straniu, chiar suspect.În doi, nu veți bate la ochi. Bătrâna fu spălată și îmbrăcată cu haine specifice vârstei ei.I se spusese să facă ceea ce-i va cere Giovanni, care pentru ea era doar un negustător, prieten de-al lui Ferruccio, și care în ochii lumii ar fi apărut ca fiind fiul ei.

Era a treia duminică din aprilie și a treia biserică mai aproape de San Pietro era aceea de la ”Sassia”, unde s-au întâlnit ultima oară.Bătrâna se tânguia încet din cauza mersului lui Giovanni, prea rapid pentru ea, din cauza unei dureri la șold, dar și a încălțărilor pe care nu era obișnuită să le poarte.Contele, care suferea și el din cauza încetinelii, o strânse mai tare de braț și nu încetini.

Dar pe lângă ”Porto dei Travertini”, micul debarcader de pe fluviu din fața impunătorului ”Palazzo Salviati”, Giovanni fu obligat să se oprească din cauza unei mulțimi de oameni care se împingea pentru a se lipi de ziduri.O așează pe bătrână și se apropie.Aproape că era să dea peste el o căruță, cu trei femei cu cu glugi pe cap, trasă de doi cai robuști și urmată de o grupă de soldați.Un soldat călare încerca să îndepărteze lumea cu lovituri de bici.Înaintând dinspre ziduri, Giovanni văzu, la capătul rampei care cobora spre fluviu, unde odihneau bărcile, trei grămezi de lemne.Un rug! La Roma, și în ziua de Paști.Cele trei femei au fost duse pe umeri, printre lamentările mulțimii.Un călugăr se apropie, îndreptând crucea spre femei.

-Priviți! Fiicele păcatului vor primi dreapta pedeapsă.

-Dar ce au făcut, în numele lui Dumnezeu, și apoi azi e...

-Taci și nu huli.Se vede că ești un străin.Nu înțelegi?Sunt vrăjitoare, au mărturisit.Au sărutat fundul lui Satana.Călugărul începu să țipe, din ce în ce mai tare, pentru a fi auzit și de cei mai îndepărtați.

-Peste puțin timp vor merge prin focul infernului, unde destrăbălarea lor își va găsi liniștea.Vai vouă, păcătoșilor! Aplecați-vă privirea! Și mulțumiți ”sfântului papă” că le-a obligat să poarte glugă.Privirea lor v-ar putea transforma în cenușă.În genunchi, chiar și tu străine! Și acum veți face o danie de iertare a păcatelor voastre, asta dacă nu sunteți aici ca și complici ale acestor blestemate.

Giovanni fu obligat să îngenunchieze împreună cu ceilalți și trebui să aștepte să termine călugărul de încasat pomenile, înainte de a pleca.Mergând alături de bătrână în direcția ”del Borgo” îl ajunse miros de carne arsă.Lăsă servitoarea afară din biserica de la ”Sassia”, rugând-o de a nu se îndepărta de treptele amplei scări. Partea centrală era plină de lume și încercă să înainteze trecând prin absidele capelelor de pe partea dreaptă. Trebuia să fie el cel care o vede, să se facă recunoscut, pentru că având barba și părul negru nu mai părea aceeași persoană pe care o cunoștea Margherita.În timp ce o căuta cu ochii, se întrebă dacă ceva din felul cum arăta atunci ar fi putut schimba sentimentele Margheritei; dar la fel de repede îndepărtă acel gând stupid. Timpul trecea și deja mulțimea îngenunchia în fața ”corpului lui Hristos”, așteptând să-l ”mănânce”.Giovanni se opri, luat de gândurile ruperii pâinii și a băutului vinului împreună, cum din moment de frățietate între bărbați, era transformat într-un oribil ritual de sacrificiu.Nici o mamă nu ar fi permis niciodată, nimănui, de-a i se devora propriul fiu, dar nu ca Dumnezeu al armatelor, al războaielor și al apocalipsei.Vederea ritualului binecuvântării ouălelor îl făcu să zâmbească.Acel ritual aparținea ”Mamei” și până la primele ritualuri religioase reprezentase întotdeauna sărbătoarea fecundității și al renașterii naturii.Slujba era pe terminate, lucru care-l indispuse pe Giovanni.Lumea începea să iasă și el, mai puțin prudent, începu să observe fiecare femeie.O mână pe umăr îl făcu să tresară.

-Nu te puteam lăsa să mergi singur.Știu unde e, îi spuse Ferruccio cu voce gravă.

-Trăiește? E bine?

-Da, dar nu e tocmai plăcut ce vei afla.

****

Cei doi oameni mergeau la mică distanță în spatele bătrânei servitoare, care mergea încet, cu rozariul în mână.

-În dimineața asta am plecat mai devreme la casa lui Mariotto de Medici.

-Dar de ce?Dacă te-ar fi recunoscut cineva?

-Nimeni nu mă cunoaște, și am un vechi prieten care lucrează penru el.Iartă-mă, Giovanni, nu reușeam să am încredere în acea scrisoare.

-Și atunci?Ce ai descoperit?

-La începutul acestei luni, Margherita a fost dusă, nu se știe dacă cu voia ei sau nu, la mânăstire la ”San Sisto”, pe lângă surorile devotate lui ”San Domenico”.Mi-a spus că era dimineața devreme, sigur au încercat să facă lucrurile pe ascuns.Giovanni rămase tăcut, cu ochii în pământ.

-Mă gândesc că în acest fel e prea dificil și periculos ca să vă puteți întâlni.Contele de Mirandola nu-l lăsă să termine, își urma firul gândurilor proprii și ultimele cuvinte ale lui Ferruccio îl lăsară indiferent.

-Scrisoarea am primit-o înainte de sfârșitul lui martie, deci Margherita a scris-o când încă era acasă. Dumnezeule, Ferruccio!

Câțiva soldați călări trecură pe lângă ei în alergare ușoară, observând trecătorii.Un pâlc de copii tunși îi urma alergând și făcând gălăgie.Lumea se dădea deoparte pentru a face loc de trecere; toți știau, fiecare în sufletul lui, că aveau ceva de ascuns în fața ochilor lui Dumnezeu, dar mai alea ai acelor oameni.Și în privirile soldaților papei le era frică de-a nu se vedea pe chipul fiecăruia păcatul propriu.

-Giovanni, cred că nu te gândești să...

-Trebuie, Ferruccio.Te rog, ajută-mă.Trebuie să o văd, poate o pot încă salva și să o iau cu mine.Câți bani ți-au mai rămas?

-Căpitanul de la temniță m-a costat două sute de florini de aur.Mi-a cerut trei sute, dar aveam cu mine dublu.

-Deci mai sunt încă, fără a fi nevoie să mergem să luăm alții.Cât costă o maică-stareță, Ferruccio?

-Cred că, continuă el, cu două sute de florini, o maică stareță te-ar lăsa la o treabă cu o novice virgină, la alegerea ta.Giovanni îi dădu o palmă peste umeri.

-Cred și eu.

-Ești straniu, Giovanni.Când vorbești de filosofie se pare că ai mii de ani de înțelepciune.Dar când e vorba de Margherita, pari unul din acei tineri studenți care aleargă după femei, oricum ar fi ele, tinere, fără dinți.

-Fără pasiune, nu aș fi descoperit nici principiul divin, nici dragostea, Ferruccio.Pasiunea este vântul care suflă în pânzele rațiunii, fără ea rațiunea s-ar înmuia.Și ar lăsa omul în mijlocul mării, la cheremul valurilor, fără speranță.

-S-a întors filosoful.Spune-mi ce vrei să facem, prietene?

-Strategul și cel care corupe, tu ești.Fă un plan și să o eliberăm pe Margherita.

-Mai înainte Girolamo, acum Margherita.Dacă ar fi după tine, mânăstirile și închisorile Romei ar rămâne goale.

ROMA
Joi, 21 octombrie 1938

Pe sticla ferestrei ploaia se scurgea ca sub forma unei plase de păianjen care acoperea totul în jur: arbori, vegetație, gazonul înconjurător.Fulgerele furtunii de peste noapte îl aduseră în fața ferestrei, unde rămase în picioare până dimineață, având companie sclipirile fulgerelor.Era vremea de a pleca pentru Giovanni Volpe.Zilele petrecute în clinică îi deschiseseră mintea, dar îi îndurerară sufletul.Părea că s-a reîntors în timp, în zilele când era la orfelinat, pentru mirosul vag de dezinfectant, pentru vocile care se îndepărtau pe coridor, pentru faianța rece și ecoul zgomotelor din camerele goale.Legăturile între care oscila viața lui erau rupte: Giacomo de Mola, de-o parte, Elena – de cealaltă parte.Tulburarea și furia îl ajunseră din nou, dar era rece, lucid.Merse în baie și se privi în oglindă.Nu va întâmpina surprizele vieții ce va urma cu părul răvășit și barba crescută.

Bătu delicat la ușa profesorului Ermete Terracini, directorul clinicii.

-Domnule Volpe! Ce plăcere, intrați.

-Bună ziua domnule profesor.Ce mai faceți?

-Eu bine.Dar dumneavoastră aveți o culoare splendidă! Îmi face plăcere, cu adevărat.Credeți-mă, păreți un altul, domnule Volpe.

-Așa mă și simt, și din acest motiv nu pot să nu vă mulțumesc.

-Oh, lăsați.E vorba de tehnica medicală modernă și de antica știință a repausului, a odihnei.Dar mai ales, în fiecare din noi găsim cel mai bun tratament.E ceea ce indienii numeau igienă mentală și vindecare spirituală.

-Sunt de acord cu dumneavoastră, profesore.Simt un nou echilibru în interiorul meu.

-Bine, mă bucur să vă văd și să vă aud vorbind așa.Cred că, cu încă câteva săptămâni de odihnă veți fi capabil să vă întoarceți la treburile dumneavoastră.

-Da profesore, și mă gândesc că reîntoarcerea la muncă nu va avea decât efecte benefice.

-Oh, fără îndoială.

-De aceea mă gândeam dacă pot trece pe la magazin, să iau câteva cărți.Inactivitatea deja mă plictisește.Terracini îl privi pe deasupra ochelarilor.Cunoștea cam toată tărășenia pacientului său.Când de Mola îl aduse la el, era demn de milă, mai ales la nivel psihic; fusese rugat de-al ține acolo măcar până la întoarcerea lui de Mola.Cât timp fusese sub tratament, nu era nici o problemă, dar acum nu dorea să-l rețină împotriva voinței lui.Chiar părea că-i este mult mai bine.

-Știți, domnule Volpe, că domnul de Mola nu s-a reîntors, după cum știți, și a ținut în mod expres să fiți adus în cea mai bună formă fizică, dar mai ales psihică.Știți cât ține la sănătatea dumneavoastră.

-Profesore, pot fuma?

-Nu ar trebui, dar dacă îmi dați și mie o țigară, voi face o excepție.Volpe zâmbi și-și pregăti răspunsul

în timp ce flacăra chibritului se oglindea în lentilele ochelarilor profesorului.

-Îl aprecie mult pe Giacomo și sunt conștient și de sentimentele lui pentru mine.Și îi sunt profund îndatorat.Tocmai de aceea vreau să-i faco surpriză.Înainte de toate acestea lucram la catalogarea... vă pot vorbi în mod deschis, profesore?

-Desigur, de dumneavoastră mă leagă nu numai jurământul lui Hypocrate, dar și încrederea prietenului nostru comun.

-Vedeți, profesore, în anticariat avem câteva incunabule evreiești foarte prețioase, de pe la sfârșitul lui 1400.Și nu am încredere, mai ales în timpurile de azi, de-a le lăsa acolo.Se spune că ar fi fost tipărite de Joshua Salomon Soncino, și printre aceste documente se află și faimoasa ”*Favola Antica*”, una din cele mai vechi scrieri despre cabala.Aici vor fi mult mai sigure, și dacă vă face plăcere, v-o pot arăta.Sunt de o frumusețe incomparabilă și fiecare pagină e ca o capodoperă în miniatură.

Terracini îl privi: nu înțelese mare lucru din explicațiile lui Volpe, dar tonul vocii cu care îi spusese despre aceste cărți parcă îl vrăjise.Omul era vindecat.

-Voi fi bucuros să dau o privire peste aceste incunabule.Dacă doriți, le veți putea păstra în seiful meu atunci când nu le veți folosi.În așa fel, îmi puteți povesti toată istoria lor.Știți, și eu sunt foarte curios, și poate cum știți, și eu sunt evreu.

-Vă purtați numele cu orgoliu, profesore.Terracini îi semnă foaia de ieșire fără nici o ezitare.Da, până în acel zile își dusese numele cu mândrie, dar după ultimele întâmplări, descoperise că încet, încet, fără să vrea, semnătura lui devenise aproape indescifrabilă.Numele Ermete, dat de părinți în onoarea marelui actor italian Ermete Zacconi apărea scris în mod clar, dar prenumele Terracini, care lăsa să se vadă în mod categoric originea lui evreiască, devenise aproape o mâzgâlitură.

Autobuzul cobora încet spre Florența.Încetase de puțin timp să mai plouă, iar frunzele și acele de pin făceau strada și mai alunecoasă.Cine știe cum își adusese aminte de ”*Favola Antica*”.Era un nume perfect pentru a atrage atenția unui profesor.Dar la fel de adevărat, era unul din incunabulelecele mai prețioase pe care le-au avut.Coborâ în fața gării, trecu pe acasă să ia cheile și plecă pe jos spre anticariat.Luă toată corespondența ce era pe jos și o așeză pe masă, fără a o privi.Era un aer închis, care în curând s-ar fi transformat în altceva, mult mai persistent.Și cărțile au infernul lor.Nu numai cel al focului, care în scurt timp le preface în cenușă. Unul mai mic, dar la fel de mortal: mucegaiul.Alb, brun sau roșu care se hrănește cu substanțele din care e făcută hârtia.Și el fusese victima unei otrăviri, mult mai parfumat decât mucegaiul, dar poate la fel de mortal: Elena.Deschisese seiful, văzu incunabulele ”*Favolei Antice*”.Fusese tentat să le ia, dar luă cu hotărâre pistolul, lipit cu bandă adezivă pe perete, în partea de sus.Nu prea era expert, dar știa cum să-l folosească.Îl introduse la centura pantalonilor, după cum văzuse într-un film polițist american.Închise anticariatul și se îndreptă spre ”Via delle Terme”, la comisariatul de poliție unde îl întâlnise pe Zugel.Era unicul loc pe care-l cunoștea se de unde putea să înceapă căutarea lui.

****

A intra cu un pistol în interiorul unui comisariat de poliție nu era o acțiune prea inteligentă, dar Giovanni se gândea la altceva, la proverbul că hainele nu îl fac pe om călugăr.În acel moment era un tânăr și respectabil cetățean care ceruse să vorbească cu cineva.Vice-comisarul era mereu cel care trebuia să suporte tracasarea din partea cetățenilor care cereau pedepse exemplare pentru tot felul de plângeri.

-Sunt vice-comisarul Moretti.Spuneți-mi, domnule...?

-Volpe, domnule Moretti, Giovanni Volpe.

-”Să vedem ce dorește acest vulpoi !” (Volpe – Vulpe).

-Cu ceva timp în urmă am întâlnit aici, un ... camarad de-al nostru, german, spuse Giovanni insistând, poate pentru a reuși, pe spiritul fascist al polițistului.Se numea Zugel, Wilheilm Zugel, și aș avea nevoie să discut cu el.

-N-am auzit de el, răspunse sec Moretti.

-”Tâmpiți idioți, veniți să vă întâlniți chiar aici.Da, îmi amintesc de acel idiot, dar nu-ți spun nimic, cretinule.”

-Și totuși ne-am întâlnit tocmai aici, într-un mic birou.Mai erau și alte două presoane.Pentru mine e

important să-l găsesc.

-Domnule Volpe, de ce nu mergeți să întrebați la Consulatul German? E în centru, pe ”Lugarno”. Mergeți acolo, mergeți și veți vedea că prietenii lui vă vor ajuta cu toate cele necesare.

Încă o dată dăduse greș.

-Domnule Moretti, îmi pare rău.Nu am știut să mă explic.Nu am prieteni la consulat.

-Și veniți să-i căutați aici?, spuse vice-comisarul pierzându-și răbdarea și ridicând vocea.Mai înainte făceați afaceri cu un neamț, un camarad?Cum îi spuneți dumneavoastră.Și după aceea nu-l mai găsiți.Cum ați spus că se numește?Zugel?Bine, mergeți în Germania.Veți găsi câți veți dori acolo.Sunt de toate culorile, și albi, și roșii, și verzi, și negri, da, mai ales negri, câți doriți.*Keine Zugel* ! Nici un Zugel!Și acum vă rog să plecați, am mult de lucru.

Giovanni ieși sub privirile curioase ale soldatului de planton și a celor care așteptau pe scaune.

Unul din indivizii, care de obicei stăteau pe lângă comisariatul de poliție, dădu un ghiont celuilalt.

-”*Morso*”! Uită-te la ăla, nu e tipul pe care Zugel ne-a spus să-l găsim?Celălalt ridică privirea și îndreptă degetul gros spre Giovanni.

-Cine, ăla?

-Nu arăta cu degetul, prostule.Tâmpit prost, ne-a băgat de seamă.Hai să-l prindem.

Giovanni îi recunoscu: dacă blondul putea trece neobservat, celălalt în schimb, era ca o specie de urs păros, era imposibil să nu-l ții minte.Rămase o clipă în incertitudine, el vroia să-l caute pe Zugel, să-i vorbească, cu orice motiv, după care să-l ucidă.Și dacă cei doi l-ar fi dus la el?Nehotărârea i-a fost fatală.Într-o clipă, ”ursul” a fost lângă el, îi întoarse o mână la spate împingându-l pe o alee lăturalnică unde era parcată o mașină ”Balilla” neagră, în timp ce celălalt deja pornea motorul.”*Morso*” îl urcă în mașină, îl așeză grămadă pe scaunele din spate și se puse alături.

ROMA
Miercuri, 16 mai 1487

Franceschetto era în picioare cu privirea coborâtă și cu o expresie de umilință pe chip.Tatăl său, papa Innocenzo VIII, nu-și amintea să-l fi văzut așa niciodată.Că se prefăcea sau îi era într-adevăr frică, nu avea prea mare importanță.Pentru un tată era o satisfacție.Dacă nu ar fi fost prezent acolo cardinalul Borgia, pe un jilț aproape de al său, plăcerea lui ar fi fost deplină.Dar suspecta, și gândul îi dădu ”frisoane”, că atitudinea adoptată de fiul lui ar fi depins tocmai de prezența prelatului spaniol.Într-un colț al sălii de audiențe, Riario, cardinalul, camerleng, stătea în picioare, cu mâinile împreunate și savura scena.

-Eu și vice-cancelarul am aflat o veste gravă care m-a lăsat fără grai.Un prizonier a fugit din ”Torre della Nona” și un gardian a fost găsit ucis în mod brutal, cu o vânătă introdusă în anus.Tu ești responsabil cu gărzile.Ce știi să ne spui în apărarea ta?

Dacă ar fi fost pentru tatăl său, Franceschetto ar fi știut cum să se comporte.Poate ar fi glumit cu el pe seama vinetei și a faptului că prizonierul era acuzat de sodomie.Dar avea asupra lui privirile lui Borgia, care de ceva timp devenise prea apropiat de tatăl lui.Îi era frică și acest fapt nu făcea decât să-i mărească furia; dacă ar fi fost singur cu el, nu ar fi ezitat să-i înfingă spada în inimă.

-Pe onoarea mea, nu știu toate detaliile.Știu doar că, atunci când am plecat să-l aduc din ordinul vostru pe prizonier, sodomistul Girolamo Benivieni, acesta nu mai era deloc.Dar am descoperit că, căpitanul gărzii avea la el o mare sumă de bani și am dedus că a fost corupt.L-am dus la castelul Sant' Angelo pentru a fi torturat.A confesat că a fost plătit de doi gentilomi mascați, dar care nu știa cine sunt.După care a murit.Asta e tot, tată, ..., Sanctitate.

-Cum adică, mort?

-Grăsimea cu care l-am uns pe picioare a ajuns și în alte părți ale corpului.În timp ce-i ardeam picioarele pentru a mărturisi, focul l-a cuprins în întregime și a murit.Dar cred că ne spusese ceea ce știa.Papa ridică ochii spre crucifixul, care, atârnat cu coarde de tavan, domina încăperea.

-”*Alua meu figgin l'é proprio abbelinou* !”

Rodrigo Borgia încruntă sprâncenele; auzindu-l pe papă vorbind în dialectul lui natal, îl irita profund.

Își atinse nasul coroiat, modul lui de a se simți în siguranță, un obicei din vremurile copilăriei, de când era mic și asculta reproșurile profesorului său.

-Îți dai seama, dragă Franceschetto, cuvintele lui erau parcă de piatră, că ești foarte vinovat?Din motive pe care ți le poți imagina, Benivieni era foarte important pentru noi.Noi căutăm un șarpe foarte periculos, care se ascunde, se bagă pe undeva.Știi care este mâncarea preferată a șerpilor, Franceschetto?Ouăle! Girolamo Benivieni era oul nostru, momeala noastră.Și tu l-ai lăsat să fugă.Rodrigo îndreptă asupra lui un deget acuzator și Innocenzo se temu pentru fiul lui.Știa prea bine hotărârea lui Borgia și amenințările lui nu cădeau niciodată în gol.Își luă o figură amenințătoare și se adresă încă o dată fiului său.

-Cardinalul are dreptate!Și e drept să plătești pentru ceea ce ai făcut.Franceschetto simți că-l lasă picioarele, posibil ca tatăl lui să fie dominat de Borgia?

-Riario, ordonă papa, ia și scrie.În timp de treizeci de zile, începând de azi, prezentul Franceschetto Cybo va trebui să plătească vistieriei statului, echivalentul a o sută de grosoni de aur, ca amendă că a ușurat, chiar și fără responsabilitate directă, fuga unui prizonier.Ai scris tot?

-Da, Sanctitate, răspunse Riario fără a-și ridica privirea, cu pana de gâscă încă mișcându-se pe hârtie.

-Acum poți pleca, spuse Innocenzo, indicându-i fiului său să-i sărute inelul.Franceschetto plecă mergând cu spatele și cu capul plecat.Unicul lucru lucru asupra căruia tăcuse în povestirea lui era cei două sute de florini de aur, sechestrați de la căpitan.Făcu un calcul rapid al schimbului cu grosonii, și oricum îi rămânea în mână un câștig destul de frumușel.

-Și tu, continuă papa adresându-se lui Riario, care se apropie la rândul lui pentru a săruta inelul, dar a fost îndepărtat cu un gest rapid al mâinii înmănușate.Rămași singuri, Borgia se întoarse spre Innocenzo cu un surâs pe chip.

-Ești un tată sever.

-Nu-l știi pe Franceschetto.L-am lovit în dragostea lui cea mai mare, adică în bani.

-Poate.Dar de acum înainte, ideea de-a ne servi de Benivieni pentru a-l atrage pe contele de Mirandola a dat greș.Poate a fost el cel care a organizat fuga prietenului său.

-Să fi venit el până aici?

-Poate că nu, dar cu banii lui și-ar fi putut permite să plătească pe cineva.Sau cel puțin, în toată istoria nu este implicat Franceschetto.Innocenzo se mișcă pe tron.

-Ce vrei să spui?

-Tu însăți ai spus că el cunoaște numai legea banului.Eu în locul lui l-aș fi răpit și aș fi cerut o răscumpărare.Innocenzo își trecu mâna peste puținul păr rămas și băgă de seamă că mănușa de mătase era toată udă de sudoare.

-Nu cred să-l ducă mintea la așa ceva.

-Atunci înseamnă că dacă peste câteva zile va apare o cerere de răscumpărare vom ști de unde vine.Și atunci nu va ajunge doar o amendă.

-Bine, bine, dar acum ce ai de gând să faci?

-În orice fel trebuie să-l atragem pe tânărul Pico.Acum vei scrie o scurtă condamnare la adresa lui și a celor scrise de el, și în care vei comunica, în același timp, disponibilitatea ta pentru o negare publică a celor scrise, invitându-l aici la Roma.

-Nu va veni.Își va imagina că am găsit ”Tezele” lui, celelalte, mult mai periculoase pentru el, dar și pentru noi.

-Să încercăm oricum.Amintește-ți că el nu are nici o idee de cât de mult s-a apropiat de adevăr.Nici nu-și poate imagina existența ”Sacrului Sigiliu” și a secretelor pe care le conține.Și poate crede că încercările lui de-a proteja documentul sigilând foile, au avut șanse de reușită.Știi că e un bun alchimist.

-Eu l-aș îndepărta și gata.

-Ca să prinzi musca trebuie să-i oferi miere, altfel din instinct va sta departe de amenințări.

-Bine, bine, voi scrie acel document.Și vom vedea ceea ce va urma.

-Între timp trebuie să ne pregătim de ”apărare”.Trebuie să difuzăm cât mai repede posibil ”Martello delle Streghe” - ”Malleus Maleficarum” al celor doi fanatici nemți, și să persecutăm femeia ca și cum toate relele lumii ar veni de la ea.Mă înțelegi, Innocenzo? Papa își simți sudoarea curgându-i pe spate.

-Da, da, e clar, ... ”Malleus” va fi gata peste câteva zile, așa mi s-a spus.Tipograful evreu pare că a

făcut o treabă bună.

-Fiecare inchizitor, fiecare trimis papal trebuie să aibă un exemplar.Între timp trebuie intensificate rugurile.Am nevoie de alte vrăjitoare.Data viitoare vreau cel puțin zece.

-Zece?!

-Nu înțelegi că e ceea ce avem nevoie și ceea ce dorește și lumea?Roma, Italia și toată Europa trebuie să strălucească de focurile aprinse.Zece? Nu, zece, mii! Cu zece mii de femei condamnate pentru erezie, vrăjitorie și desfrâu, nimeni nu va mai fi credibil, nici cea care acolo sus a dat rost la toate.

Rodrigo Borgia se înălță satisfăcut: simțea puterea curgându-i prin vine și strategiile lui văzându-le victorioase.La momentul just toate acestea l-ar fi ajutat să ia locul acelui sifilitic.Și după aia, abia aștepta să-l numească pe fiul lui, Cesare, în locul idiotului de Franceschetto.

****

La puține zile după, papa se simți rău și un doctor neamț îi prescrise să bea sânge.Lucru care în săptămâna următoare îl făcură să aibă febră mare, însoțită de un fel de maladie mentală, pe care, medicul privat al lui Rodrigo, Andrea da Taragona, o defini ca fiind ”hematomania”.Aceeași căruia îi căzu pradă Cain, nevoit să umble aiurea prin lume pentru a-se hrăni cu sânge, după ce-l ucisese pe fratele lui nevinovat.

Innocenzo refuză să scrie acea condamnare împotriva contelui de Mirandola, mai ales că o făcuse în februarie trecut, dar scrise o scrisoare publică împotriva ”Tezelor” lui Mirandola, lăsând să se înțeleagă că-i dădea o ultimă posibilitate de-a se justifica la curte, dat fiind că se recunoșteau contelui aptitudini de creștin și de filosof ieșite din comun.Din inițiativa lui, scrise o scrisoare lungă către toți principii Europei, invitându-i să ia inițiativă împotriva vrăjitoriei propagate de Satana, prin sexul feminin.

”Malleus Maleficarum” avu un succes imediat, dincolo de orice așteptare.Fiecare trimis papal, în călătorie prin Europa scrisese că ar dori cel puțin o copie.În acest fel, săracul Eucharius Silber, obligat să tipărească un număr așa de mare de cărți, dar fără a fi plătit, pentru a evita falimentul, fugi din Roma.Dar nu înainte de-a da o copie unui cavaler necunoscut care avea la el însemnele lui Mirandola.Cardinalul Borgia, vice-cancelar al ”Curiei Romane”, înțelegând importanța invenției lui Gutenberg, confiscă tipografia.

ROMA
Luni, 11 iunie 1487

Un cuplu de nobili și un servitor îmbrăcat elegant își opriră caii și dădură frâiele unui slujitor care-i însoțea.Îi dădură ceva informații și se opriră să vorbească în fața quadriporticului; era dimineața și soarele se reflecta în marmura albă a fațadei bisericii ”San Sisto”, din ”Via dei Mamurtini”, în așa fel că orbea.Cu trei secole mai înainte, Domenico de Guzman unise acea antică basilică romană cu vechea mânăstire ”Santa Maria in Tempulo”, obligându-le pe călugărițele ”tempoline”, de tradiție ortodoxă, să treacă la ”Biserica Occidentului”.Acestea au adus cu ele bogății enorme, datorită cărora au putut să-și păstreze tradițiile. Regulamentele dominicane le-au impus măsuri stricte și severe.Astfel, în timp, mânăstirea devenise un discret refugiu pentru fecioarele de viță nobilă, în aparență pentru a da lor posibilitatea de-a fugi de tentațiile vieții, dar în realitate, pentru a da posibilitatea bogățiilor de familie să rămână intacte.Cei trei se îndreptară spre intrarea mânăstirii și bătură într-o poartă de fier, lucioasă, introdusă în perete precum o piatră prețioasă într-un inel.De după o deschizătură apăru chipul unei femei, purtând hainele și însemnele specifice ordinului.

-Avem permisiune de la cardinalul de Rossi de-a vedea o protejată de-a voastră.Printr-o deschizătură puțin mai mare, la puțin mai mult de un metru de pământ. Apăru o mână diafană care se deschise așteptând documentul.Ferruccio îi dădu pergamentul fals, cu sigiliul și semnătura cardinalului, la care Giovanni stătuse timp îndelungat să le falsifice.Din cauza prieteniei cu Giovanni Pico, cardinalul Rossi fusese trimis în misiune la Palermo, unde cardinalul Borgia avea încredere în discreția guvernatorului spaniol de-al face să dispară pe Rossi fără prea mult zgomot.Dar important pentru Giovanni și Ferruccio era ca în acele zile să nu fie la Roma. Așteptarea se lungi și Leonora acceptă un scăunaș, oferit de o fetiță murdară, pentru câțiva bănuți.Avea o vârstă incertă, poate și din cauza faptului că era foarte slabă, dar și a unei malformații la picior care o făceau să țopăie.

Leonora îi dădu un ban de argint cu chipul papei și primi în schimb un surâs radios.În sfârșit poarta se deschise și un individ grosolan, cu două sprâncene enorme, cu fața urâtă și severă, le făcu semn să intre.Îl urmară printr-un soi de intrare, dar imediat omul le făcu semn să se oprească.Coloanele așezate la mică distanță una de alta, nu reușeau să ascundă vederii o splendidă grădină înflorită, în mijlocul căreia apărea o enormă tufă cu flori galbene și verzi.

-E un ”Trandafir al Crăciunului”, otrăvitorul spânz, dar aceasta este o plantă târzie care înflorește primăvara, spuse o voce de femeie, dar fără nimic feminin în ea.

Ferruccio și Giovanni se întoarseră și-și plecară capetele în semn de respect pentru aceea care părea să fie maica stareță.Leonora făcu o ușoară închinăciune.

-Florile ei sunt minunate, dar au un miros destul de neplăcut, și fie florile, fie frunzele, înghițite pot provoca moartea.Asta demonstrează pericolele frumuseții: sub ea se ascunde păcatul, mizeria și moartea. Stareța se prezentă.

-Sunt Eufemia Cosmopula și conduc această mânăstire.Cine dintre voi este Ferruccio de Capitani?

-Eu sunt, răspunse Ferruccio.Ea este soția mea Leonora și el este Giovanni, secretarul meu fidel de mulți ani.

-Din ce motiv ați cerut să vedeți una din convertite?Faptul că-l cunoașteți pe cardinal e o cheie destul de puternică, dar aici eu sunt aceea care comand.Giovanni întârzie să-și aplece privirea în semn de umilință, încă se gândea la cine îi spusese să aibă grijă la spânz... .Ferruccio veni lângă stareță, vorbindu-i cu o voce atât de înceată, încât aceasta fu nevoită să-și apropie urechea de gura acestuia.

-Nu e pentru mine, maică-stareță, ci pentru acest tânăr fără de noroc, orfan de mic și cu tată necunoscut.Doamna Margherita îi promisese să-i dezvăluie anumite detalii importante despre originea lui.Pare că ar fi fiul natural al unui unchi de-al soțului ei, și poate fi în acest fel rudă îndepărtată cu familia Medici din Florența.

-Nici măcar!, spuse stareța privind la Giovanni care continua să aibă capul plecat.

-Știu câte faceți pentru săracele femei greu încercate de viață.Mama lui poate fi considerată una dintre acestea.Și pentru a vă mulțumi, aș vrea să donez cincizeci de florini de aur mânăstirii, pentru ca sărmana să fie pomenită în rugăciunile voastre.

-O ofertă foarte generoasă, la care nu suntem obișnuite.Oricum, ținând cont de situația secretarului dumneavoastră, de sprijinul bunului cardinal și considerând că Margherita încă nu e călugărița, cred că o puteți vedea.Bineînțeles, în prezența uneia dintre maici.Și bineînțeles, dacă e dispusă să aibă în apropiere și un alt bărbat.

-Sigur și bineînțeles, maică.

-Așteptați-mă aici.Ferruccio se închină ușor.Atitudinea stareței, antipatică chiar de la început nu-i plăcu.La început ostilă, după aceea binevoitoare.Prea suna fals.Giovanni făcea înainte și-napoi nervos.

-Amintește-ți, îi spuse Leonora atingându-i brațul, de a avea răbdare când o vezi.Va fi disperată.Tu să fii calm.Ți-o spun ca femeie.

-Am să fiu pentru ea chiar dacă nu e ușor.

-Cunosc dragostea, Giovanni, și știu că e ca o sete care te zăpăcește până nu bei.Și după, ai mai vrea încă.Trebuiră să aștepte mai mult de două ore înainte ca stareța să se întoarcă.În mod neașteptat un cor începu să cânte ”*KYRIE ELEISON* ” și ”*CHRISTE ELEISON* ” care răsuna în toată zona.

-E o tradiție antică de-a noastră dar și un privilegiu, spuse stareța.De trei ori pe zi rostim de o sută de ori ”*KYRIE ELEISON* ”.Răspunse de cinci ori la invocare, cu brațele pe piept și ochii închiși.După care își făcu cruce cu dreapta, cu trei degete ale mâinii unite.

-Doamna Margherita vă așteaptă, Giovanni.Numai el, spuse oprind cu mâna pe Ferruccio și Leonora. Pentru dumneata și soția dumitale am pregătit o limonadă proaspătă.Puteți aștepta aici, ziua e călduță și invită la rugăciune și reculegere.Dacă aveți nevoie de ceva, chemați-l pe Gregorio și el va veni imediat să mă anunțe. Îngrijitorul de mai înainte apăru în liniște în spatele lor și mormăi ceva în semn de acceptare.

Giovanni urmări stareța și trecând printr-o ușiță de lemn intră singur într-un vorbitor.Privi la interior dar nu văzu pe nimeni.Ușa se închise în spatele lui.

****

Dintr-o nișă aproape de micul altar cu o statuie a Fecioarei Maria, Giovanni văzu ivindu-se în sfârșit pe Margherita.Avea o vestă de culoarea cerului, lipită pe trup și lungă până la picioare, cu un văl de culoare palidă care-i acoperea părul.Nu avea la ea nici un fel de bijuterie și mâinile care ieșeau din mânecile largi erau slabe și osoase.Giovanni își simți inima strângându-se și se abținu cu greu să nu-i iasă în întâmpinare.O însoțea o soră, mică și grasă, cu un cordon solid legat în talie, de care atârna un crucifix de argint.Peste haina albă avea o mantie neagră care o acoperea din cap până în picioare.Margherita aștepta să-i facă sora semn pentru a se putea apropia de Giovanni.Avea privirea unuia care a pierdut orice speranță când se așează în fața lui.

-Margherita.Când chipul iubitei începu să fie udat de lacrimi Giovanni încercă să o ia de mână, dar ea o retrase imediat.

-Draga mea, abia murmură el.

-Ascultă-mă, Margherita, îi spuse cu voce joasă, am venit să te luăm de aici.Sunt cu un prieten.Îl cunoști, e cel care ți-a spus că sunt în pericol.Aici afară sunt patru cai și vom pleca de aici, împreună.Ești liberă.Margherita zâmbi ușor, dar dădu din cap.

-Ah, Giovanni, dar tu nu știi.Giuliano a reușit să facă în așa fel încât să mă poată repudia.Nu mai sunt deloc soția lui.

-Mai bine,... .Vom putea fi împreună fără alte probleme, fără să mai fie nevoie să ne mai ascundem.Vei fi soția mea, Margherita.

-E imposibil.Sunt supravegheată, aici e ca și cum aș fi la temniță și peste zece zile mă vor obliga să devin călugăriță.Mă așteaptă izolarea.

-Dar vei pleca cu noi, chiar azi, peste puțin timp.Nu au nici un drept de-a te ține aici împotriva voinței tale.Acum voi ieși să-l chem pe Ferruccio.Și pe Leonora.Nu o cunoști, dar ai încredere.Noi vom deschide calea iar voi veți veni după noi.O dată ajunși afară, plecăm în grabă, ne așteaptă o nouă viață, viața noastră.Deja avem un adăpost, nu departe de aici.

-Mi-e frică, Giovanni.De data asta îi luă mâna cu forța și i-o sărută.Sora continua să se roage la altar, cu spatele la ei.Se priviră în ochi, și uitând de orice își apropiară chipurile.Abia se atinseră, tremurând.Giovanni se ridică, dar Margherita îl reținu.

-Nu pleca, te rog.

-Mă voi întoarce, iubita mea, nimeni nu va putea să ne mai separe.Dădu o ultimă privire călugăriței care continua să se joace cu rozariul.Plecă spre locul unde rămăseseră cei doi, dar când ajunse nu văzu pe nimeni.Pe partea opusă îi recunoscu pe Ferruccio și pe Leonora, și se îndreptă spre ei.Erau aplecați asupra gardianului, întins pe o bancă.Părea mort, dacă nu ar fi fost un fluierat ușor și ritmat care-i ieșea din nas sau din gură, ca și cum s-ar dezumfla o băşică de porc.

-Are o umflătură la cap, spuse Ferruccio, nu i-am făcut nimic rău.Dar când se va trezi va fi foarte nervos.În acel moment auziră zgomot de pași dinspre interior.Imediat după apăru un om cu o sabie scoasă din teacă.Giovanni împietri.

-Îl cunoști?, întrebă Ferruccio, intrând ”en-garde” și îndepărtând-o pe Leonora cu brațul.

-Da, răspunse Giovanni, e Ulrich, și e șeful gărzilor lui Giuliano, soțul Margheritei.Ulrich de Berna se dădu deoparte: de pe ușă, din spatele lui apăru și Giuliano Mariotto de' Medici, care o ducea de un braț pe Margherita.În spatele lor înainta starețа.

-”Porumbelul Domnului” a vrut să evite ca aceste ziduri dedicate Lui să fie murdărite de păcat și de depravare.Plecați de aici și nu mai încercați să sfidați voia lui Dumnezeu.Gregorio! Vino aici! Dar gigantul continua să rămână imobil.

Giovanni se apropie, și Ferruccio îl urmă, ușor în spatele lui.

-Giuliano, las-o.Lasă să plecăm liniștiți.Ai și renegat-o încă, și nu mai este a ta.

-Cum cutezați?, strigă starețа.Gregorio!, urlă ea mai tare.

-Taci din gură!, mârâi Giuliano.Asta e o treabă care mă privește numai pe mine! Du-te la rugăciune!

Eufemia Cosmopula își duse o mână la piept, contrariată.Cum își putea permite, chiar și el.Creștinul devotat, soțul îndurerat care o atenționă asupra oricui ar fi întrebat de Margherita, emisari ai demonului, desigur.Care-i promisese de-a o ajuta în cazul că cineva s-ar fi prezentat, pentru a-i garanta celei păcătoase o viață de penitență, care i-ar fi salvat sufletul.Cum era posibil să se întoarcă dintr-o dată?Simți că-i vine rău și se sprijini de zid să nu cadă.Și unde era Gregorio?

-Știam că vei veni, că nu ai fi rezistat.Am greșit că nu te-am ucis atunci.Dar acum s-a terminat.Acum vei afla ce înseamnă să-l superi pe Giuliano de' Medici.Vrei femeia asta? Ia-o, e a ta pentru totdeauna!

O împinse cu violență pe Margherita spre Giovanni și în același timp Ulrich trase o lovitură spre umerii femeii.Ferruccio reuși să o devieze cu partea lată a spadei.Încercă să-l dezarmeze pe elvețian cu o rotare a spadei lui.Ulrich nu slăbi strânsoarea și trecu într-o poziție de atac înaltă, spre capul adversarului.Ferruccio se dădu la o parte și-și aruncă mantia pe spada celuilalt, obligându-l să dea înapoi.Era ceea ce dorea, să poată să se lupte cu el, fără a exista pericolul de-a răni pe cineva.

Totul se petrecu foarte repede: Giovanni o simți pe Margherita înmuindu-se în brațele lui și în timp ce aluneca în brațele lui, văzu un pumnal înfipt între umerii femeii.

-Margherita!, țipă el cu toată puterea.În timp ce cu un braț încerca să o țină, cu celălalt dădu să-i mângâie fața.Ea abia reuși să-l audă și închise ochii.Ținând-o strâns, Giovanni îngenunche și o așeză cu grijă pe pământ, fără a-i veni să creadă.

Giuliano de' Medici, cu un urlet feroce îi dădu un șut care-l culcă la pământ.Giovanni nu spuse nimic, părea că nu-l doare nimic.Giuliano îl atacă aruncându-se asupra lui urlând ca un leu, dar se opri în brațul întins al lui Giovanni, în mâna căruia apăru un pumnal.Se priviră imobili, mâna lui Giovanni împingând în abdomenul lui Giuliano.Giuliano își plecă ochii și privea mirat când la sângele de pe mâna lui Giovanni, când la sângele de pe pardoseală.

Căzu în genunchi apăsându-și abdomenul și simți că-și pierde vlaga.Un firicel roșu de sânge îi curgea din gură, încercă să vorbească dar nu reuși să scoată decât un gâlgâit fără rost.Ulrich, pentru prima dată în viața lui se simțea în dificultate; omul di fața lui era pe cale să-l înfrângă, părea de gheață.Cu coada ochiului văzu starea stăpânului său, își adună ultimele forțe și săltă peste balustradă, alergând spre poartă și încrezător că celălalt nu-l va lovi pe la spate.Slujbașul care aștepta afară cu caii văzu un om alergând în dezordine, ca fugărit de o ceată de demoni.Îl privea curios împiedicându-se, căzând și ridicându-se până dispăru după un zid.

Leonora era alături de Ferruccio.Giovanni o ținea în brațe pe Margherita.Lângă ei, ca într-o rugăciune, Giuliano îngenuncheat părea că-i observă, dacă nu ar fi avut pe ochi imobilitatea morții.

Maica stareță se trezi din coșmarul ei.Dădu cu spatele ușor și trase cu putere de un mâner de fier. Sunetul ascuțit și pătrunzător al clopotului mânăstirii îi înconjură.Un grup de măicuțe alergă spre ei și începură să țipe, ca la un semnal, toate împreună.Ferruccio și Leonora îl ajutară pe Giovanni, care încă o ținea pe Margherita, să se ridice.Mâna lui, plină de sânge îi pătase hainele.Privea la fețele lor căutând un răspuns, care nu putea să mai vină.

-Să mergem, Giovanni, nu mai e nimic de făcut.Vor veni soldații, nu putem rămâne aici.Cu un ultim gest de afecțiune o sărută pe Margherita și-i așeză ușor capul pe pământ.Se ridică și se lăsă împins spre ieșire. Urcă pe cal și în acel moment, în mintea lui apăru o sferă luminoasă, mai strălucitoare decât soarele care era deasupra capetelor lor.El îi vorbi, ea îi răspunse, dar negăsind în cuvintele ei nici o consolare, pentru prima dată o respinse și o îndepărtă, până o văzu stingându-se cu totul.

ROMA
Joi, 28 iunie 1487

Un val de căldură sufocantă dădu semnalul începerii verii și era de multe zile că nu ploua.După ploile trecute noroiul se transformase în praf care usca totul în jur.Nobili și doamne foloseau șervețele impregnate cu balsamuri și parfumuri în spatele cărora își ascundeau fețele, de fiecare dată când pâlcuri de călăreți treceau pe străzile Romei.Treceri din ce în ce mai dese cu fiecare zi.

-O altă vrăjitoare, să fie blestemată!, era comentariul care se auzea cel mai des.Negustori și călători, în piețe și prin taverne, spuneau că văzuseră cu ochii lor sau că auziră că și în restul Italiei, în Spania, în Germania – în mod particular, era în desfășurare o amănunțită vânătoare ale fiicelor demonului.Fiecare avea ceva de povestit, și pe măsură ce trecea de la unul la altul, povestirea confesiunilor lor, pedepsele atroce care le primeau, vrăjile făcute, deveneau cu fiecare zi mai teribile și mai extraordinare.Părea evident faptul că, un unic plan diabolic fusese pus la cale în anii sau secolele anterioare de către femei, care, mereu mai numeroase și profitând de desfrâul lor înnăscut și de ușurința cu care cedau demonului, ar fi avut dintotdeauna puteri ascunse

și din ce în ce mai mari.

Dacă biserica nu ar fi avut norocul să vadă acest lucru, era Antihristului ar fi venit în curând.Poate nu era ciuma secolului un prim semn, fără îndoială?Fiecare familie avea cel puțin un mort în casă.Nu știau oare că ”moartea neagră” reapăruse deja în Polonia?Câte un răuvoitor, puțini cei drept, spunea că de cele mai multe ori femeile erau acuzate din gelozie au pentru cine știe ce ”răutate” din familie și că nu era nimic în legătură cu comerțul cu demonul.De fapt, după regulile faimosului ”Martello delle Streghe” sau ”Malleus Maleficarum”, chiar și un denunț anonim era mai mult decât suficient pentru a înlănțui o sărmană suspectată.În fiecare biserică, lucru sigur, cutia cu denunțuri se reumplea mai repede decât cea de lângă ea, cea a ofrandelor.Și era la fel de adevărat că femeile duse în fața tribunalului aveau prea puțin de ales, între a se declara imediat vinovate și de-a muri în liniște, sau de-a respinge acuzațiile, fiind supuse la torturi mai dureroase.Lăcătuși și artizani, în mare număr erau la dispoziția inchizitorilor propunând noi și eficace instrumente adaptate pentru a le smulge confesiunile cele mai ascunse.Câteodată, aceleași suspecte, pentru a evita suferințe mai mari, cereau de-a fi supuse la tortura cu apă.Legate de o piatră erau aruncate în apa lacurilor înghețate.Dacă afundau însemna că erau nevinovate, dar dacă în schimb pluteau, însemna că demonul le închisese toate orificiile lor.

Aceste știri erau ajunse la urechile contelui de Mirandola prin cavalerul de Mola.Giovanni nu se mai mișcase de acasă după moartea tragică a Margheritei,iar la Roma, de săptămâni nu se vorbea decât despre asta.Leonora nu-l lăsa nici un moment, preocupându-se dacă nu mănâncă și încercând să-i facă cât mai plăcut posibil orele de peste zi.Ea și Ferruccio își schimbau des priviri complice și prietenia lor comună pentru conte îi aducea din zi în zi mai aproape.Câteodată în trecere, abia se atingeau.În loc de scuze, își zâmbeau.Ceva înăuntrul lor creștea, și nu era doar prietenie.Era sentimentul de care nu avusese parte prietenul lor și de aceea, încercau, pe cât posibil, să-l ascundă, chiar și față de ei înșiși.

Lui Giovanni, indiferent la ceea ce era în jurul lui, nu-i scăpă ceea ce părea că începe să-i unească.În ultimele săptămâni, pe durata cărora amintirea Margheritei era ca un bolovan negru care-i apăsa inima și viscerele, era unica lui sursă de consolare.În ultimele zile reluă documentele legate de apărarea ”Tezelor” lui și făcu completări.Girolamo Benivieni care fusese cazat în una din camerele îndepărtate din cauza ipohondriei lui, insista ca Pico să-și facă publice lucrările.Giovanni îl suporta cu greu, nu pentru acuzațiile de sodomie, care-l lăsau indiferent, ci pentru ideea obsesivă, făcută cunoscută prin sonete repetitive și plictisitoare, că ”amiciția” lor ar putea în vreun mod să atenueze din durerea lui și de-a înlocui amintirea Margheritei.Benivieni se supăra când era tratat cu indiferență abia ascunsă, dar după câteva zile, se reîntorcea la ideile lui, mult mai convins.

În acea seară Ferruccio îi ținea companie lui Giovanni în fața unei cupe cu vin, ca o licoare, însoțită de slănină și nuci.

-Am găsit un mod de-al face pe Girolamo să ajungă la Florența.Îți confesez că prezența lui aici îmi devine insuportabilă.

-E bine chiar și pentru el; în ciuda tuturor lucrurilor, îi vreau binele în continuare, spuse contele.

-Dacă nu aș fi știut, de mult timp i-aș fi tăiat gâtul.Giovanni zâmbi.

-Și cum crezi că-l vei trimite?

-O navă va pleca spre Livorno, peste câteva zile, cu o încărcătură de butoaie de vin și vase pentru ulei.Deja am vorbit cu comandantul pentru zece florini de aur.Îl va ascunde pe Girolamo la plecare și când ne va scrie de la Florența că este teafăr și sănătos, căpitanul va primi alți douăzeci de florini de aur.Un acord destul de bun.

-Girolamo știe?

-Contam pe faptul că i-ai fi spus tu.Contele zâmbi din nou.

-Tu vei fi mult mai convingător decât mine.Și cu aceasta vom considera închisă datoria mea către el.

-S-a atașat de tine și te admiră mai mult decât orice altceva.Și înțeleg că e greu de înghițit, ca o bucată de pâine coaptă în grăsime fierbinte.

-Ajunge, Ferruccio, deja mi-ai luminat sufletul și-ți sunt recunoscător.Benivieni are dreptate în privința unui lucru.Trebuie să-mi apăr scrierile mele, altfel totul e pierdut.

-Mă voi asigura că ”Apologia” ta va ajunge la papă pe alte căi.Nu e dificil și vom face în așa fel încât să creadă că ai trimis-o de la Florența.Giovanni își mai turnă vin și umplu și cupa lui Ferruccio.

-Aș vrea să-ți cer un alt lucru.

-Ceea ce vrei, Giovanni, poate prietenia mea nu e așa de evidentă ca aceea ... .Contele îl opri luându-l de braț.

-Nu spune nimic, nu și-ar avea rostul.Și ascultă ceea ce-am să-ți spun.E rugămintea unui prieten. Promite-mi doar că voi fi alături de tine când tu și Leonora vă veți jura credință.

-Giovanni,...

-Nu știi ce bucurie a fost pentru mine să văd crescând în fiecare zi dragostea voastră.

-Se vede așa de bine?

-Cred că a băgat de seamă și Girolamo.

-Eu nu i-am ... spus încă nimic.

-O vei face, iar ea va fi fericită.

-Crezi?

-Sunt sigur și o meritați amândoi.Ferruccio suspină.

-Mă simt vinovat.

-Îți va trece, dragostea unei femei e cel mai mare medicament al sufletului, și nu numai.Giovanni se îndreptă spre fereastră.Deschise obloanele și privea la stelele pe care cerul le oferea cu generozitate.Inspiră profund și i se păru că simte parfumurile unei veri precoce, toate amestecate, pe care vântul le culese și le aduse de pe câmpurile din jurul Romei.

-Pământul e roditor și în ciuda sângelui care curge, e gata să ne dea cele mai bune fructe.Fructele mele, deja coapte, riscă de-a se strica.Trebuie să găsesc modul să le fac cunoscute, cel puțin semințele științei mele.Eu putrezesc aici, Ferruccio.

-Te înțeleg.Ai dreptate, lucrurile s-au schimbat și cred că depinde și de influența din ce în ce mai mare a lui Borgia asupra papei.Am aflat că duminica trecută au celebrat chiar și slujba împreună.Și sunt convins că ferocitatea Inchiziției este manevrată tocmai de spaniol.Pe de altă parte, Torquemada, în Spania, pare că face un dublu joc, cu binecuvântarea maiestăților sale Fernando și Isabella.

-Trebuie să plec, Ferruccio.Dimpotrivă, aveai dreptate, nu trebuia să fi venit.

-Aveai un scop, era viața ta.Te sfătuiam pentru binele tău, pentru pericolele la care te puteai expune, dar în locul tău aș fi făcut la fel.

-Am adus numai distrugere și moarte.Am ucis, chiar.

-Te-ai apărat, Giuliano merita mai mult decât moartea.Oricum, după ce-l vom salva pe Girolamo, vom pleca cu toții la Florența.Și mă voi căsători cu Leonora, dacă mă va vrea.

-Eu nu voi veni la Florența.

-Vrei să te întorci la Mirandola?

-Nu, am o altă idee despre cum să-mi apăr descoperirile, ”semințele”.Sunt locuri unde pot da roade.La Paris, Roma nu e unicul oraș din lume.

Mai târziu Giovanni se trezi cu cămașa asudată și se așeză șa capătul patului, cu capul între mâini. Visase încă o dată chipul senin al Margheritei, gura ei, din care auzise cuvintele cele mai plăcute rostite de ea vreodată, dar nu reușea să-și amintească.În schimb, îi răsunau în ureche blestemele urlate de Giuliano, în timp ce corpul lui se zbătea prins de flăcări.Îi îngropase împreună, în cimitirul mânăstirii.Somnul îi trecuse de tot și noaptea era încă lungă.Se duse la fereastră și deschise obloanele.Privi luna, la al doilea pătrar.Partea întunecată a ei îl făcea să se gândească la tot ceea ce pierduse, cea iluminată la ceea ce viața putea încă să-i ofere.

****

Aceeași lună, trecând prin ferestre umplea dormitorul de străluciri albăstrii.Toate luminile palatului Borgia erau stinse de puțin timp.Sub ferestre, fluviul se scurgea lant.Tăcerea era ruptă doar de vocile șoptite ale barcagiilor care profitau de noapte pentru a transporta mărfurile lor de contrabandă.Terminând de urinat, Giulia Farnese se sui pe pat și văzu ochii deschiși ai cardinalului.

-V-am trezit eu?Ce vi se întâmplă, domnul meu?Gânduri care vă tulbură?Abdomenul nud și păros al cardinalului se ridică cu o inspirație profundă.Ochii lui fixau scenele de amor pictate pe tavan dar fără a le vedea.Se întoarse spre amanta lui, îmbrăcată într-o camașă albă de in, ornată cu arabescuri, de sub care apărea

nuditatea ei.

-Nu, merge totul bine, procesele merg în același ritm cu condamnările, Franceschetto își linge rănile și prin numirea mea ca vice-cancelar, poziția mea este inatacabilă.

-Și când veți deveni cancelar?

-Floricica mea, cancelar e doar papa!

-Atunci asta e ceea ce vă lipsește și vă face insensibil la dragostea mea.

-Ah, Giulia, Giulia!Tu nu poți înțelege, ești încă o copilă.Rodrigo se ridică, își puse peste cămașa de noapte o vestă ușoară de damasc și începu să se plimbe prin cameră.

-Simt asupra mea cum trec anii, mă crezi?Am aceeași vârstă ca și Innocenzo.Înțelegi?Nu pot aștepta așa de mult.O zi spune că e bolnav, gata de moarte, și-n altă zi bea și mănâncă de parcă ar avea cu treizeci de ani mai puțin.Și mi-e teamă că, mai devreme sau mai târziu, când viermele bolii îi va fi intrat definitiv în creier, dar și în corp, va putea revela secretul și altora.

-Care secret, domnule?Giulia era obosită și din șezând își întinse picioarele, prinzându-se cu brațele de coloanele patului și arcuindu-și spatele.Văzând-o în acea poziție, ”crucificată”, simți crescând în el dorința.

-Un secret enorm, care trebuie să rămână astfel, Giulia.Chiar și pentru tine.Un secret pe care un fanatic de filosof, contele de Mirandola, era aproape de-al descoperi.Dar peste puțin timp nu va mai avea nici o importanță, când corpul lui va fi îngropat în catacombele de la San Pietro.

-Dar contele de Mirandola nu era acel tânăr înalt, cu plete lungi și aurii?Ce condamnat pentru ”Tezele” lui?

-Știi multe lucruri!Și văd că-l cunoști pe conte!Ce se întâmplă, îți place, poate?

-Eu sunt a dumneavoastră, domnul meu cu trup și suflet.Și când corpul meu păcătuiește cu dumneavoastră, chiar și sufletul meu se bucură.

-Atunci cred că e momentul ca sufletele noastre să se bucure împreună.În acea seară plăcerea îi invadă trupul, și gândul o purtă la acel tânăr, pe care-l văzuse cu luni înainte la o petrecere la palatul lui delle Rovere, și care o impresionă tocmai prin coama blondă și espresia feței, drăguță și severă în același timp.Îi displăcu să se gândească că peste puțin timp, el va fi doar carne pentru viermi.

PRATO
Miercuri, 27 octombrie 1938

Vocea lui Benito Mussolini continua să se audă ”croncănind” la radio.

-”Camarazi! Este inutil ca diplomații să se obosească pentru a salva Versailles-ul.Europa care a fost construită la Versailles, cu o necunoaștere piramidală a geografiei și istoriei, această Europă, agonizează.Soarta ei se decide în această săptămână.Și tot în această săptămână poate renaște o nouă Europă: Europa justiției pentru toți și a reconcilierii între popoare.Cămăși Negre! Noi, cei din Littorio suntem pentru această nouă Europă.”Sunetul aplauzelor părea că nu se mai termină niciodată și Zanna profită ducându-se să-și ia un pahar cu vin.Când se reîntoarse, ovațiile pentru discurs continuau.După puțin se terminară și crainicul de la radio anunță schimbarea programului.

-Pentru dumneavoastră acum, un mare succes italian, ”Tornerai” al maestrului Dino Olivieri, cântat de Galliano Massini.Zanna reduse volumul, nu suporta cântece ”dulcege”.Se scărpină pe cap și se reîntoarse în bucătărie, acolo unde Morso desena.”Ursul” era incapabil de-a ține orice fel de conversație, dar când atingea foaia de hârtie cu creionul, era în stare să facă desene care păreau fotografii pentru cât erau de frumoase.

-Ce faci aici?Morso îi zâmbi ca un copil mândru în fața profesoarei lui.

-Casa asta, cu toți copacii dimprejur, automobilul, strada.Și aici, în spatele ferestrei ești tu, cel care privești.

-Dă-mi să văd.Da, era chiar el acea figură din spatele ferestrei care părea că observă mâna care-l picta.Fața lui ascuțită, cu claia blondă, cine știe cum reușise să-l facă așa de expresiv, cu numai câteva trăsături de creion negru.

-Felicitări!

-Mulțumesc, răspunse Morso reîncepând să deseneze.Zanna nu știa despre ce să mai discute.Vroia să

vorbească, să se distreze, dar cu Morso era un lucru dificil.

-Acel discurs al lui Mussolini eu l-am mai auzit.După părerea mea e de ceva timp în urmă.

-Mussolini e un om destoinic, mi-a dat posibilitatea să studiez, spuse Morso fără a ridica privirea de pe foaie.

-Sigur că e destoinic, nu-l criticam.Spuneam doar pentru a spune.Doar că încep să obosesc.De o săptămână îl ținem aici pe acel tip și nu-mi place.

-Sunt șase zile.

-Da, bine, o săptămână, șase zile, ce diferență e?De ce Zugel nu se decide să ne spună ce trebuie să facem cu el?

-Poate că nici el nu știe!

-Desigur că-mi ești de mare ajutor! Eu, mai, mai că aș scăpa de el.

-Cum vrei tu.Dacă ai nevoie te pot ajuta.

-Sigur că trebuie să mă ajuți, ce crezi?Că pot face totul singur?Taci! Se aude iar vocea Ducelui.Zanna plecă în fugă în salon și încercă să mărească volumul sonor, dar inutil.Încercă să caute postul mai bine, dar părea că problema depindea doar de radio.Două lovituri bine plasate pe laturile aparatului făcură să se audă în sfârșit vocea șefului fascismului, dar era spre finalul discursului: ”...noi nu trebuie să facem o alianță strict defensivă pentru a schimba harta geografică a lumii...”.Alte aplauze, de data asta închise radioul.

-Nu mai înțeleg nimic.Înainte vorbea de pace și acum vorbește de schimbarea geografiei lumii.

-Eu eram bun la geografie.Zanna își privi prietenul și dădu din cap.Era puternic precum un cal de tracțiune, dar gândea exact ca un animal.Încercă să-l enerveze.

-Hai, Morso, desenează-mi o femeie goală.Morso se făcu roșu până în vârful capului.

-Nu, o femeie goală, nu.

-Atunci arată-mi cum îți miști urechile.Cu ceva timp în urmă au fost la cinema să vadă un film comic cu ”Stan și Bran”.La ieșire, Morso îi arătase că și el era capabil să-și miște urechile precum făcea slabul din cuplul de comici.Zâmbi și începu să dea din urechi.

-Bravo!, îi spuse Zanna.Dar deja se plictisise și decise să se ducă să dea o privire la deținut.Luă pistolul și coborâ în pivniță.Volpe era legat și nu părea a fi tipul care încearcă să facă surprize, dar prudența nu era niciodată de ajuns.Dacă vroia să facă carieră în OVRA, trebuia să demonstreze că se poate avea încredere în el; comiterea vreunei erori față de camarazii nemți i-ar fi distrus orice posibilitate.Roti întrerupătorul, și un bec atârnat cu un fir de tavan începu să lumineze slab.

-Hei, tu, ridică-te în picioare!Giovanni Volpe era prins cu lanțuri de o traversă metalică, incastrată în perete.Lanțurile rezistente abia îi permiteau să se întindă pe o veche saltea mâncată pe alocuri de șoareci.Nu schiță nici un gest.

-Hei, tu, ți-am spus să te ridici în picioare!Vocea care-i răspunse era total indiferentă la amenințările lui.

-Altfel ce faci?Mă ucizi?Zanna rămase la o oarecare distanță.

-Trebuie să controlez dacă ești încă viu.Nu depinde de mine să decid soarta ta.

-E drept! Tu ești executorul, lacheul ”marelui camarad”.Cu l-ai salutat?Ah, da, ”la ordin Herr Zugel”! Giovanni întinse brațul drept pentru salutul nazist, făcând lanțurile să sune.Zanna se simțea cuprins de furie și strânse mai tare pistolul în mână.În acel moment se întâmplă ceva total neprevăzut.Giovanni se înălță dintr-o dată și se aruncă asupra lui, știind că era prea departe pentru a-l putea lovi.Zanna înspăimântat trase, lovindu-l în piept.Giovanni urlă, dar nu de durere.Urletul lui era unul de victorie, ca și cum ar fi câștigat ultima lui bătălie.Capul îi coborâ spre piept și avu o tresărire.Zanna mai trase o dată, lovindul la cap.Printre firele de păr roșcate apăru o pată de culoare roșu-închis.Glontele de calibrul 22 îi intrase în craniu, dar fără a face prea multe daune în jur.Zanna se dădu în spate, se întoarse și urcă în fugă treptele scării.Respira rapid și tremura.

Morso îl văzu, dar nu spuse nimic, reluând desenatul.

-Morso, ascultă, spuse acesta cu greutate, am făcut o prostie.L-am ucis pe Volpe dar nu am făcut-o înadins.

-Ai făcut rău.Trebuia să aștepți ordinele lui Zugel.După care am fi făcut-o împreună.Îi răspunse fără a ridica capul din desenul lui, ca și cum cele întâmplate nu ar fi avut legătură cu el.

-Doamne, Morso!Asta o știu și eu!Acum trebuie să scăpăm de cadavru.Trebuie să facem în așa fel

încât să nu-l găsească nimeni.

-Ce-i vom spune lui Zugel?

-Nu ştiu!Ştiu doar că nimeni nu va trebui să-l găsească niciodată.

-Eşti sigur că e mort?Zanna revăzu în minte pata închisă dintre firele de păr.

-La naiba, sunt sigur! Unde-l putem duce?

-De ce să-l ducem?Îl putem îngropa în subsol.Tot timpul cât vorbiră, Morso continuase să deseneze. Dar acel creier ”de cal” îi dădu ideea justă.

-Eşti un geniu, Morso!

-Vroiam doar să te ajut.Oricum, aproape am terminat şi desenul.Priveşte, am desenat şi subsolul cu ceea ce e înăuntru.Îţi place? Zanna privi îngrozit precizia cu care îl desenase pe Volpe înlănţuit.Cu creionul, prin tonurile de gri, reuşi să evidenţieze până şi culoarea părului.Îi luă desenul din mână şi-l făcu bucăţi.

-Desenul meu ... .Morso privi la bucăţile de hârtie împrăştiate pe masă şi pe pardoseală.Privirea lui trecu de la tristeţea cea mai profundă la o ură intensă.

-Aşa ceva nu trebuia să faci!, spuse cu o voce fără inflexiuni.

-Animal prost!Gândeşte-te dacă cineva ar fi găsit desenul tău! Mai bine ajută-mă!

-Aşa ceva nu trebuia să faci!, repetă Morso ridicându-se de pe scaun şi apropiindu-se ameninţător.

-Ce vrei să faci, animal fără creier? Lasă-ţi mâinile jos.Era prea târziu: ca doi cleşti giganţi, mâinile lui Morso începură să-l strângă de gât.Zanna încercă să ţipe dar strânsoarea îl lăsase fără suflare.Văzu privirea din ochii lui Morso şi înţelese că nu avea nici o alternativă.Apropie ţeava ”Berettei” de abdomenul acestuia şi trase ultimele cartuşe.Mâinile lui Morso le simţea încă încleştate în jurul gâtului şi era pe cale de a-şi pierde cunoştiinţa.Strânsoarea începu să slăbească şi Morso căzu pe spate cu o profundă mirare pe chip.

Zanna îşi reveni, tuşind şi bălăngănindu-se ieşi din casă.Privi în jur dar nu văzu pe nimeni.Intră în maşină şi încercă s-o pornească.Motorul răspunse imediat şi ”Balilla” începu să se mişte de-a lungul străzii fără asfalt, ridicând un nor de praf.O curbă mai strânsă îl obligă să încetinească, evitând de-a se ciocni de un car tras de un bou.Ţăranul încerca să adune paiele uscate care căzuseră la pământ.Zanna sună din claxon cu insistenţă, dar celălalt îl ignoră.Atunci deschise micuţa fereastră şi ameninţându-l cu pistolul îl obligă să-şi mute carul spre laterala drumului.Maşina porni glonţ, dar ţăranul reuşi să vadă numărul de înmatriculare, cuvântul ”Roma” şi cele cinci numere consecutive.Îi cunoştea pe cei ca cel de la volan, iar pe viitor avea nevoie de cifrele respective pentru o eventuală reglare de conturi.Urmări maşina cu privirea până dispăru după o curbă, se întoarse şi scuipă pe pământ.

ROMA
Luni, 16 iulie 1487

Ferruccio nu avea prea multă încredere în servitoare; se temea că pentru a-şi da importanţă ar fi dat în vileag prea multe din cele ce ştia despre patronii ei.De aceea, ca şi un oricare alt valet, şi în acea zi de luni se îndreptă spre piaţă pentru a cumpăra legume şi fructe proaspete, pâine şi carne şi două ghivece pentru flori, cerute în mod special de Leonora.Acum era mai liniştit, dar cu trei zile înainte, când o căruţă se oprise în dreptul casei, trăise momente de tensiune.În acea căruţă încărcase, dimineaţa devreme, anumite mobile şi covoare, la interiorul celui mai mare fiind ascuns Girolamo Benivieni.Marfa toată, inclusiv poetul, a fost încărcată pe o barcă ancorată la insula ”Tiberina” şi de aici dusă până la vechiul port al lui Traian.Aici îl aştepta ancorată ”Santa Marta”, o mică corabie dotată cu o maiestoasă velă pătrată, dar şi cu un rând de vâsle.Ferruccio urmări căruţa de la distanţă, dar în port trebui să apară pentru a-l plăti pe căpitan.Se asigurase că Girolamo era ascuns bine, după înţelegere, la interiorul unui butoi, cel puţin până după ce garda vamală îşi va fi terminat inspectarea mărfurilor înainte de plecare.După cincisprezece zile ”Santa Marta” s-ar fi reîntors şi dacă Girolamo ar fi confirmat că ajunsese sănătos şi teafăr, îşi va lua plata dublu.Acum totul era doar de a aştepta.

Trebuind să fie atent, Ferruccio era unicul care putea să umble oarecum liber prin Roma, în timp ce şi Leonora şi Giovanni aveau suficiente motive de-a nu se face văzuţi, dar mai ales recunoscuţi.În zilele lungi pe care erau obligaţi să le petreacă singuri, aveau obiceiul să vorbească şi între ei se înfiripă o nouă intimitate, făcută din confidenţe reciproce.Leonora vroia să ştie totul despre orice, curiozitatea ei era fără limite, iar când

îi ceru să-i explice adevăratele concluzii ale cercetării lui, ea rămăsese mirată și fascinată.Giovanni îi povesti pe ce căi ajunsese să descopere secretul ”Maicii”, cea mai antică însemnare despre ”Creatoarea”tuturor lucrurilor.Leonora era entuziasmată și se minuna în același timp la gândul că originile oricărui lucru aveau la bază un principiu feminin, că nimic nu avea de-a face cu ideea de ”Dumnezeu” cu barbă și sever pe care toți o cunoșteau.Zi după zi, întrebările și observațiile ei se făceau din ce în ce mai precise.

-Tată, Fiul și Sfântul Duh sunt o substanță unică pentru biserică.Și totuși Maria, care e femeie, în rugăciuni e numită ”Mater Dei”! Nu e absurd?

-Ai perfectă dreptate, e o neînțelegere.Dar gândește-te la rugăciunea Fecioarei ca la un mod cu care Maria ar fi vrut să se înfățișeze lumii, luând o imagine lumească.Sau poate, cineva utiliză anume ”sămânța” Mariei , tocmai pentru că ea creștea în umbră.Apelativul de ”Mamă de Dumnezeu” apare pe timpul Conciliului de la Efes și au trecut deja mai mult de o mie de ani.

-Atunci când călugărițele spuneau să mă rog Maicii Domnului erau mult mai aproape de adevăr decât și-ar fi imaginat.Giovanni zâmbi și încuviință.

-Cu diferența că nu-și imaginau deloc.În timp ce-o știa foarte bine Alighieri, poetul toscan.

-Am auzit de ”Comedia” lui, am citit-o în biblioteca călugărițelor.

-Dacă ar fi știut de ereziile ascunse în ea, ar fi ars-o.Giovanni băgă de seamă mirarea din ochii Leonorei.

-Da Leonora, continuă el, erezie.Marele poet era un cavaler templar și urmărea calea cunoașterii, nu cea a doctrinei.Și tocmai în ”Comedia” lui a lăsat indicii pe care doar inițiații le puteau recunoaște.A spus-o chiar și în mod explicit, amuzându-se să înșele cititorii, ca și călugărițele de care ai pomenit.În cântul al nouălea din Infernul a scris: ”*O voi che avete gl' intelletti sani, mirate la dottrina che s' asconde sotto il velame delli versi strani* ” - ”*O voi ce aveți gândirea sănătoasă, vedeți doctrina care se ascunde sub vălul versurilor stranii* ”.Alighieri ne invită să citim versurile cu înțelesuri ascunse și să înțelegem ce vrea el cu adevărat să ne indice.Ca și atunci când afirmă: ”*Matto e chi spera che nostra ragione possa trascorrer infinita via che tiene una sustanza in tre persone*” - ”*Nebun e cel ce speră că rațiunea noastră poate înțelege infinita stare care ține o substanță în trei persoane*”.E tocmai ceea ce tu spuneai mai înainte.Și când adaugă: ”*State contenti umane genti al quia che se potuto aveste veder tutto mestier non era partorir Maria*” - ”*Fii mulțumită umană lume că dacă ați fi putut vedea și înțelege meșteșugul, cea care a născut nu era Maria*”, adică dacă omul ar fi știut tot adevărul, toată istoria religiei de la Hristos până azi ar fi fost diversă.

-A lăsat chiar și indicații despre Maria?

-La modul lui: în toată opera lui, care este dedicată lui ”Dumnezeu” tatăl, Beatrice și Maria sunt mult mai des prezente și numite decât EL însuși.Și adeseori sunt așa de apropiate că se confundă între ele, cel puțin din semnalele pe care poetul le lansează acelora care știu să citească printre rânduri.În toate acestea e mereu prezent simbolul lui ”9”.Infernul are nouă cercuri, Paradisul are nouă ceruri.Și în ”*Viața nouă*”, Alighieri ne spune că Beatrice, ”*femeia universală*”, ”*Maica*” dacă vrei, e de numărul ”9” iubită în mod particular, și din acest motiv ea se va numi ”*Dragoste*”.

Leonora închise ochii și se gândi la nenumăratele umilințe trăite numai din simplul fapt că era femeie.Când îi redeschise, străluceau într-o lumină nouă, combativă.

-Și Biserica?

-Biserica e doar un simplu regat, dar nu acela al lui ”Dumnezeu” sau al ”Maicii”.Biserica are împăratul ei, papa.Naște ca o sectă evreiască contrară imperiului (roman), dar Paul din Tars reușește să o integreze cu puterea Romei.Și cu timpul devine religia preferată de romani.Sfârșitul poveștii, restul îl cunoști.

-Știu că e straniu ceea ce-ți voi spune, dar de când vorbim despre ”Mamă” am simțit din nou nevoia să mă rog.

-Și pentru ce anume te rogi?Nu, nu-mi spune!Îți voi spune eu: ca Ferruccio să înceteze să se poarte ca un urs și să te ceară de soție.Leonora deschise gura să spună ceva, dar nu reuși deloc.Închise ochii, își aplecă capul și suspină.

-Față de el nu am nici un merit.Și nici nu cred că sunt demnă să ...

-Și Maria o spuse, după tradiție.Dar nici măcar nu te mai gândi.L-am rugat pe Ferruccio ca atunci când dorește să vă căsătoriți, aș vrea să vă fiu martor la căsătoria voastră.Leonora își alungă gâtul și simți că-i lipsește respirația, dar avu forța de-al întreba cât, mai mult decât orice de pe lume, dacă ține la ea.

-Atunci, tu crezi cu adevărat că vrea să ne căsătorim?

-Cred că a venit momentul oportun să-l întrebi.Sau o voi face eu, dacă voi doi nu sunteți capabili.

Leonora se apropie și-l îmbrățișă cu toată afecțiunea ce-o simțea.Stând așa cu capul aplecat pe pieptul lui, uită de tot trecutul ei, de durerile și suferințele îndurate.Simțind-o așa de aproape, Giovanni avu impresia că părul, brațele acelea care-l strângeau ar fi aparținut unei alte femei și că altele ar fi fost sentimentele care îi uneau.Se desprinse, cu tandrețe și mângând-o pe obraz, se retrase în camera lui.

****

”Taverna Ursului”, de pe strada cu același nume nu era unul din localurile obișnuite ale Romei.Poate și din cauza apropierii de cele mai importante palate, dar și de Vatican, devenise locul de întâlnire al servitorilor nobilimii romane.Acolo se întâlneau valeții, cameristele, vizitii, grăjdarii, spălătoresele și copii de casă, în cea mai liniștită atmosferă.Știau că ambianța i-ar fi protejat de întâlniri neplăcute, și că în plus, ar fi putut vorbi și să se amuze pe seama stăpânilor lor fără a fi spionați sau învinuiți.”Taverna Ursului” era acel ambient ideal unde toată acea adunătură, mereu în mișcare, putea să bea, să vorbească și chiar câteodată să se bucure de rapide plăceri carnale fără ca cineva să se scandalizeze.

Ferruccio începu să o frecventeze, dându-se drept scutier al familiei Medici, fapt nu prea departe de adevăr.Cu puțin peste media frecventatorilor uzuali era apreciat de toți.Adeseori dădea de băut cu generozitate și povestea vesel anecdote reale din viața de la curte de la Florența, femeile făcând întrecere pentru a-i fi aproape, unele așezându-i-se chiar în brațe.În lipsa lui, câteva dădură de înțeles că se iubiseră împreună, dar fără prea multă credibilitate și cu multă invidie.Ferruccio știa toate acestea și lăsa lucrurile de la el, fără a confirma și fără a infirma; acel loc era mai mult ca oricare altul o importantă sursă de informații.

Dimineața era călduță și vântul răcoros de vest, care de obicei mai îndulcea clima, întârzia să vină. Ferruccio, trecând prin fața castelului Sant' Angelo văzu alte trei noi cuști atârnând la exterior de metereze.Erau imobile, ca acelea ale păsărilor; poate oamenii la interiorul lor erau deja cadavre.Era genul de moarte de care se temea mai mult, mai mult și decât naufragiul, cangrena, tortura, care dădeau mereu posibilitatea de a pune capăt suferințelor cu o lovitură bine plasată de cuțit la înălțimea inimii.I se făcu și mai tare sete.O undă de miros de pește împuțit de la vreo barcă de pescar ancorată la mică distanță, pe fluviu, îi tăie orice chef de-a mai bea.

Intră în ”Taverna Ursului” la timp pentru a auzi râsetele venind de la o masă mai aglomerată.O servitoare de bucătărie, ușor de recunoscut după boneta albă de pe cap, ținea discuția, așezată pe genunchii unui tânăr într-o uniformă albastră cu un stejar de aur, simbolul familiei della Rovere.Era frumoasă, zveltă, semn că bucătarul nu-i dădea chiar cele mai bune bucăți în schimbul câtorva palme peste fund, sau palpându-i sânii, fiind ocupată să mănânce din mâncarea destinată patronilor.Ferruccio plăti un pocal de cidru și se apropie, distrat de atâta veselie.

-Nu numai, o auzi spunând, camerista mi-a spus că în timp ce-o spăla, stăpâna suspina și spunea că era un păcat ca ”sulița” lui nu ar mai fi înțepat pe nimeni! Toți începură să râdă, bătând cu paharele în masă.Ferruccio începu și el să râdă, chiar dacă nu înțelesese despre ce anume era vorba.

-Părul blond distrează lumea, spuse unul ștregându-și lacrimile de râs, dar dacă greșești, ești mai mult decât mort.Un alt suflu de râs răbufni după această constatare, în timp ce tânărul în livrea încercă, profitând de ocazie, să atingă sânii servitoarei.

-Ei, spuse aceasta, ridicându-se dintr-o dată, cine te crezi?Du-te și pipăie șoldurile vacilor tale! Fata trecu aproape de Ferruccio și rămase uimită de aspectul bărbatului, frumos și nobil ca o statuie.

-Îmi oferi ceva de băut?, întrebă ea.Ferruccio îi dădu brațul și o invită să se așeze la o masă apropiată. Cu o altă ocazie se gândea că nu ar fi refuzat să se ducă în una din camerele de la etaj, pe care hangiul le închiria pentru câțiva bănuți.Dar acum, în ciuda îndelungatei abstinențe, fiecare gând al lui era adresat Leonorei.

-Cine ești?, întrebă fata.

-Un slujitor al armelor, spuse el cu gentilețe.

-Văd, spuse ea cu malițiozitate, privind mai degrabă pantalonii decât armele.

-Și tu?, spuse el încercând să-i distragă atenția.

-Servesc la bucătărie la doamna Giulia Farnese.Ferruccio îi dădu un pocal de cidru și luă și el o gură din pocalul lui.Poate că acea întâlnire nu era chiar inutilă.

-Frumoasa Giulia, spuse el făcând complice cu ochiul, la Roma nu se vorbește decât de ea.O stăpână perfectă după cum se aude.

-Da, e drăguță și generoasă, chiar dacă e tânără.Tu la cine ești?

-La Medici.Era adevărul dacă vreodată cineva l-ar fi recunoscut.

-Știu că între stăpânii tăi și ai mei nu prea este înțelegere, dădu de înțeles fata.

-De ce?Medici au făcut ceva rău doamnei Giulia?Ah, dacă e așa, vor avea de-a face cu mine, spuse el cu o privire foarte convingătore.

-Ba nu, nebun să fii să crezi asta! Ferruccio făcu semn hangiului să mai aducă de băut.

-Vroiam să spun, continuă fata, înghițind dintr-o sorbitură băutura dulce-amăruie și râgâind fără jenă, că amantul doamnei mele nu-i iubește prea mult pe domnii de la Florența.

-Cu adică?, întrebă Ferruccio cu voce joasă.Cardinalul Borgia va declara război celor din familia Medici?Servitoarea ridică din umeri.

-De lucrurile astea nu știu nimic, dar știu că este gelos pe unul dintre ei, spuse punându-și mâna la gură, pentru a ascunde râsul răutăcios.

-Gelos?Dacă ar fi fost numai o chestiune legată de ”coarnele” cuiva, putea să înceteze să-i mai dea de băut, dar instinctul îl îndemna să continue.

-Trebuie să știi, spuse ea încet apropiindu-și fața de el și așezându-și sânul pe masă, că stăpânei mele îi place un nobil, din altă zonă, blond ca o madonă, care se spune că ar face parte din familia Medici și că de aceea cardinalul a decis să-l facă să dispară.Ferruccio nu-și aminti să fi văzut vreodată vreo madonă blondă, dar îi oferi un alt pahar.

-Măi să fie!, spuse el mângâindu-i cu degetul obrazul tânăr și proaspăt.Numai pentru că-i place puțin. Atunci, pentru ochii tăi frumoși, eu ar trebui să-i ucid pe toți cei de aici dinăuntru.Complimentul galant nu căzu în gol și fata își umezi buzele.Băutura îi dezlegase limba.

-Văd că știi să vorbești cu femeile.Nu ca acești neciopliți.Ascultă, nu ar trebui să-ți spun, dar mai este ceva.Apropie-te.Buzele lor erau apropiate și Ferruccio spera din toată inima că fata nu ar fi mers mai înainte.

-Acest tânăr se pare că a descoperit un secret foarte important, chiar și pentru biserică.Doamne, Dumnezeule, nu ar trebui să-ți spun anumite lucruri.

-Poți avea încredere în mine!, spuse Ferruccio jucându-se cu cârlionții ei, sunt obișnuit să țin un secret.

-Altceva nu știu, dar stăpânei mele îi pare foarte rău pentru soarta lui.

-Dar nu-i știi numele?

-Nu cumva vrei să-l avertizezi?, spuse fata trăgându-se brusc înapoi.

-Stai liniștită, tot ceea ce mi-ai spus va rămâne în inima mea.Orice altă întrebare ar fi alarmat inutil fata, și ca urmare ea ar fi putut povesti despre discuția avută, în care subiectul era stăpâna ei, cerându-și poate și iertare în genunchi.

-Acum trebuie să plec, continuă, dar mi-ar plăcea să te cunosc mai bine.Vei fi aici și mâine?

-Nu, spuse ea mai calmă, dar duminică am liber și merg la biserică.Și dacă nu vei fi uitat de mine, ne putem întâlni aici, la amiază.

-Cum aș putea uita de tine?

-Dar nici nu m-ai întrebat cum mă cheamă.Nici eu nu-ți știu numele!

-Va fi secretul nostru!, spuse el ridicându-se și trimițându-i un sărut.

Nici el nu înțelese ce a vrut să spună cu acea frază, dar îi ieșise în mod spontan și fata părea că nu se supărase.În timp ce se grăbea spre ”Via Veio”, nerăbdător de-a o vedea pe Leonora, analiză în gând cele auzite de la servitoare.Erau stranii coincidențe în cele povestite și nu-i plăceau deloc.Venise vremea ca toți să părăsească Roma, pentru totdeauna.

ROMA
Sâmbătă, 21 iulie 1487

Rodrigo Borgia își savura triumful.Regele Ferdinand de Aragon și regina Isabella a Castigliei, soția lui, intrau în basilica San Pietro însoțiți de cavaleri și de doamne frumos îmbrăcate.Odată, Borgia ar fi stat între ei, dar în acea zi era acolo la dreapta lui Innocenzo, așteptând să-i primească.Protocolul prevedea că fețele regale ar fi trebuit să se închine în fața papei, care ar fi trebuit să le dea inelul să-l sărute.Și fiindcă Borgia era lângă papă, acea închinare în fața primului servitor al lui Dumnezeu ar fi părut, în ochii tuturor, ca un omagiu adus hainei lui de cardinal.În spatele suveranilor îl văzu pe pe Tomas de Torquemada.Cu securea pe umăr ar fi fost reprezentarea perfectă a unui călău, cu figura masivă, ochii adânciți în cap și buzele subțiri, fără nici o expresie pe față.Sub tunsoarea specifică călugărilor ordinului ”San Domenico” îl vedea ca pe un om de-al lui Dumnezeu.

Îl cunoștea de tânăr și nu putuse suporta niciodată zelul lui religios, la fel ca al unchiului său, Giovanni, care înainte a fost abate la Subiaco.Cum îl pedepsise pe acela, acum mort și îngropat, era un lucru, dar va veni și rândul nepotului.Acum Tomas îi putea fi de folos dacă și-ar fi direcționat furia sacră mai puțin înspre evrei și un pic mai mult spre femei.Era pornit împotriva evreilor ca și cum ar fi fost o chestiune personală, chiar dacă nu făceau prea mult rău: erau bancheri abili, medici buni și filosofi profunzi, și ar fi putut să-i fie aliați.Nu spuneau, poate, înainte de prima rugăciune de dimineață: ”Îți mulțumesc Doamne Dumnezeul meu că nu ai făcut să mă nasc femeie?”.Suveranii îngenunchiară și Rodrigo făcu la fel.

Borgia organizase totul, punându-l în dificultate cu pretențiile lui pe cardinalul camerleng Riario, căruia i se cuvenea rolul de mare maestru de ceremonie.Mai ales pentru locurile de la masă.Ceru și obținu de-a se așeza la stânga lui Ferdinand, convingându-l pe papă că locul de onoare era la dreapta reginei Isabella.Dar rămase surprins văzând un umil cavaler, Cristofor, bastardul papei așezându-se în fața reginei, alături de noul scutier al Spaniei, ducele de Coimbra.Îl văzu chiar și atunci când înmână reginei o foaie, pe care ea o luă ca și cum știa despre ce este vorba.Mai târziu ar fi văzut ce jocuri îi fuseseră ascunse și nu avea cunoștință de ele.

Prânzul dură mult timp, împărțit de trei feluri de mâncare, tipic romane, și unul tipic spaniol.Copturi cu aromă de cașș și macaroane cu sos de gâscă alternau cu păsări mici și fazani în ulei și șuncă sărată.După ce mâncară se reîntâlniră la o plimbare în grădinile din spatele basilicii.În timp ce-l privea cu dezgust pe della Rovere, absorbit în povestirea unei ultime cuceriri de-a lui, din care nu înțelegea dacă era un bărbat îmbrăcat în femeie, sau invers, Innocenzo îl chemă făcându-i semn cu mâna.Rodrigo sărută cu eleganță mâna reginei și făcu o ușoară plecăciune în fața regelui.Suveranilor nu le scăpară gestul confidențial permis atunci când își sprijini mâna pe umărul lui Innocenzo, zâmbindu-le cu subînțeles.

-Rodrigo, dragă, spuse papa deschizându-și brațele, mulțumim lui Dumnezeu pentru sănătatea oaspeților noștri, ”*Dominus Vobiscum*”.

-”*Et cum spiritu tuo*”, spuse regele.

-”*Amen*”, încheie Borgia.

-Am pus bazele unui acord interesant, Rodrigo și vreau ca tu să fii primul care află de el.

-Sunt bucuros, spuse Borgia circumspect.

-În spatele invitației fidelilor și iubiților principi ai bisericii, am aprobat numirea lui Torquemada ca Inchizitor General al Spaniei.Și am încheiat și un acord economic, satisfăcător pentru noi și pentru casa regală spaniolă pe care o apreciem mult.

-Inima mea aparține bisericii și Spaniei și nu pot decât să fiu fericit.Ce anume prevede acest acord?

-Că din toate proprietățile și bogățiile rechiziționate de la evrei, două treimi merg la maiestățile lor iar o treime la Inchiziție, care va reține jumătate pentru cheltuielile necesare iar cealaltă jumătate ne va reveni nouă.Rodrigo l-ar fi strangulat cu propriile mâini.Giovanni înnebunise de-a binelea.

-”*Deo gratias*”!, spuse regele ridicând brațele după ce ducele de Coimbra terminase de tradus cuvintele papei.

-”*Hijo de una perra y de puta madre*”!, spuse Rodrigo în gând în timp ce zâmbea regelui.Isabella vorbi la urechea ducelui de Coimbra.

-Regina mea ține să precizeze iubitului ei fiu, Rodrigo, că în schimb îi va oferi toată asistența pentru

proiectul la care ține așa de mult.Rodrigo se simți iar dezorientat, ca și cum ar fi fost așezat la o masă dezechilibrată.Regina descoperise că despre acel acord că el nu știa nimic, lucru puțin avantajos pentru el.Era ca un fel de mesaj, ceva de genul: ”Vezi că e altceva ce papa nu vrea să-ți spună.Întreabă-l și vei vedea, vei înțelege multe lucruri”.

Cardinalul nu răspunse, dar de data asta, sărutul dat pe mâna înmănușată a reginei a fost mult mai intens și o privi direct în ochi.Așa îl numise, fiul ei, dar ea era mult mai tânără ca el.Era încă o femeie frumoasă, cu părul blond, des și frumos, înaltă ca și mama ei, dar se spunea că era furioasă și obsesivă între așternuturi.

-”*Bebamos y celebremos en honor de nuestro dios*”!Vocea lui Ferdinand îi întrerupse gândurile obscene pe care mintea lui le cocea la adresa reginei.În grădină intrară o mulțime de servitori îmbrăcați după moda spaniolă, cu pălăriile ornate cu pene de păun.Invitații se îmbulziră la paharele pline ochi cu sorbet de lămâie.Gheața necesară pentru pregătirea lui fusese conservată îndelung în magazii anumite, în partea de nord a basilicii, în subterane, un adevărat dar prețios în acel anotimp.Un grup de cântăreți își începură numărul. Cornuri și flauturi acompaniau un solist din lăută, magistral folosită de un tânăr spaniol.Rodrigo reuși să se apropie de Innocenzo, rămas singur, fără nimeni pe lângă el.

-Ce mi-ai ținut ascuns, Giovanni?, întrebă Rodrigo răspunzând zâmbind plecăciunilor nobililor și clerului.

-La ce te referi?, răspunse papa în defensivă.

-La acordul necunoscut pe care l-ai făcut cu Isabella și Ferdinand și de care nu știu nimic.

-Nu mi se părea un lucru de prea mare importanță.

-Ai aprobat numirea ca inchizitor al acelui nebun de Torquemada, permițând coroanei să-și țină pentru ea două treimi din bogățiile confiscate de la evreii spanioli.Care sunt zeci de mii!

-Jumătate dintr-o treime va intra în vistieria bisericii.

-Nu te juca cu numerele.Oricum, Inchiziția trebuia să le persecute pe femei și pe vrăjitoare, și nu pe evrei.

-Femeile nu au bani, evreii da.

-Uiți rostul nostru, de a distruge imaginea femeii, esența feminismului.

-Pentru asta sunt suficiente rugurile din Germania și ceea ce facem aici.Și aurul ne trebuie.Borgia simțea că-și pierde răbdarea.Bănuia că Innocenzo nu-i spunea totul și-și dădu drumul furiei.

-Ce anume ți-a oferit regina în schimbul acordului?

-Nimic.Borgia îl luă de braț și-l strânse.Îl împinse spre un loc mai retras la umbra unui arbore cu frunze dese.

-Ai grijă, Giovanni.Am făcut un pact.Nu sfida furia mea și nu-mi ofensa inteligența.Innocenzo asuda din belșug, dar nu era numai din cauza căldurii.Rodrigo îi strânse brațul și mai tare.

-A promis să-l ajute pe fiul meu Cristofor.Rodrigo rămase perplex.

-Explică-te!

-E ceva timp de când Cristofor caută să obțină bani pentru un proiect de-al lui.E convins că există un continent între Europa și Asia și la care se poate ajunge de pe mare.Și Spania e țara cea mai aproape de unde se poate pleca.

-Și atunci?Innocenzo scoase un șervețel cu care-și șterse fruntea.

-Lasă-mi brațul !Se uită la noi! Rodrigo îi lăsă mâna.

-Regina Isabella, continuă el, îi va da ceea ce este necesar.Îi va da o flotă și va fi guvernatorul tuturor pământurilor pe care le va descoperi, în numele regatului de Castiglia și Aragon.

-Dar tu ești complet nebun! De ce ai acceptat un astfel de schimb?

-Nu puteam face altfel.Acel bastard m-a șantajat !Vocea lui Innocenzo se făcu plângăcioasă. Rodrigo făcu semn unui servitor care adusese două scaune.Papa se așează cu greutate.

-Eu nu înțeleg ... , cedezi o bogăție enormă pentru a nu fi șantajat ... .Dar despre ce este vorba?

-Cristofor știe totul, sau a intuit totul.În principiu, nu înțelegi, a făcut-o pentru noi, pentru biserică, a trebuit să o facă, altfel ar fi putut fi sfârșitul tuturor.

-Ce știe Cristofor?, întrebă rece Borgia.

-Cunoaște scrierile secrete ale lui Giovanni Pico.Papa continua cu explicațiile lui, povestindu-i cum

ajunsese să-i ceară ajutorul lui Cristofor, în care avea încredere.Despre cum îi dădu scrisorile către diverse curți regale europene și la sfârșit, s-ar fi întors să-l șantajeze după ce și-ar fi dus la îndeplinire planul.

-Am priceput, spuse Rodrigo ordonându-și ideile.Să spunem că până nu e plecat putem sta liniștiți.El are nevoie de bani și de flotă.Poți să mai faci încă un lucru: să-i spui Isabellei să nu se grăbească, de-al ține în tensiune, ”cu coarda întinsă”!Chiar dacă aș avea eu frânghia cu care să-l spânzur! Îi va conveni și ei: cu cât vom merge mai departe, cu atât casele regale se vor îmbogăți.Și noi vom avea timpul de care avem nevoie pentru a-l face pe conte să dispară definitiv.Dar nu mai putem aștepta.Ți-a trimis apărarea lui, nu-i așa?

-Da, un text scurt, mai degrabă arogant, numit ”Apologia” prin care contestă toate acuzațiile.

-Bine, trimite pe cineva să-l cheme, garantează-i un proces echitabil și ceva, pentru bună-purtare. Trebuie să-l avem aici la Roma, imediat!

Papa se ridică de pe scaun și se îndreptă încet spre ieșirea din grădină.Rodrigo, rămas așezat, îl observa.Avea umerii lăsați și părea să meargă cu o anume dificultate.Poate s-ar fi putut pune de acord cu Cristofor, dar mai înainte era necesar ca și tatăl lui să dispară pentru totdeauna.Dacă felul bolii lui Innocenzo va încetini prea mult să-l trimită spre mormânt, el ar fi putut cu siguranță să-i grăbească deznodământul.Roma și biserica aveau absolută nevoie de un nou papă, mai energic, mai inteligent, mai puternic și mai atent cu dușmanii.Rodrigo se înălță în picioare, noul ”Uns al lui Dumnezeu” era gata.

ROMA
Luni, 6 august 1487

Anunțurile pontificale erau afișate pe peretele interior al basilicii.Că erau lucruri mărunte sau ”bule papale”, depindea de importanța conținutului lor, dar toți erau obligați să le cunoască, chiar dacă nu știau să scrie sau să citească.Tălmaci anume aflați acolo, contra unei mici sume de bani, dădeau explicațiile necesare.În textul afișat cu o zi mai înainte, Innocenzo declara cele ”Nouă sute de teze” ale lui Giovanni Pico, conte de Mirandola, eretice și malefice și interzicea citirea și tipărirea lor.Invita printre altele, pe același Mirandola, care-și apărase scrierile într-o prea puțin înțeleasă scriere ”Apologia”, să vină pentru înțelegere și iertare di partea papei.Cu convingerea necesară că, venind de persoană, nimeni nu ar fi îndrăznit să atenteze la viața sau securitatea lui.În numele Domnului.

Cu asemenea certitudini, în casa de pe ”Via Veio”, Leonora dădu dispoziții servitorilor de-a face rapid bagajele.

-Poimâine vom pleca.Nava va face oprire la Livorno și de acolo nu va fi dificil să găsim o altă navă spre Genova.Sigur că nu vrei să vii cu noi la Florența?

-E unica soluție care-mi rămâne pentru a-mi putea expune ”Tezele” mele.Anul viitor, Charles de Valois va lua coroana Franței și chiar dacă e destul de tânăr, nu-i este în nici un fel frică de papă.Și printre altele este un aliat al familiei Medici, chiar dacă rațiunile politice sunt mai ascunse decât textele caldeene. Parisul e ultima mea speranță.

-Parisul poate aștepta.Nu ai nevoie de carte?Când vom fi la Florența voi putea ...

-Nu Ferruccio, cartea trebuie să o ții tu și nici nu trebuie să-mi spui unde ai ascuns-o, orice mi s-ar întâmpla.Cunosc din memorie fiecare frază, fiecare cuvânt pe care l-am scris.

-Tu și memoria ta! Într-o zi va trebui să-mi dezvălui secretul tău!

-Nu am secrete pentru tine sau pentru Leonora.Unicul lucru pe care vi-l cer este să așteptați întoarcerea mea pentru a vă căsători.Aș vrea să fiu prezent.

-Vei fi, în acel moment vom avea nevoie de sprijinul unui prieten adevărat! În același moment intră Leonora, ciufulită și roșie la față, de parcă ar fi trecut vinul dintr-o damigeană în alta.

-Giovanni, scuză-mă dar nu reușesc singură.Masa ta de scris e atât de plină de hârtii, că nu știu dacă le pot pune pe toate împreună sau trebuie să le împart cumva.

-Vin, Leonora, și mulțumesc pentru ceea ce faci.

-Abia aștept să plec, ... cu soțul meu.Ferruccio se apropie și-i prinse obrazul între palme, dar ea se îndepărtă râzând.

-Dacă nu erai tu, spuse ea către Giovanni, acest tânăr frumos ar fi așteptat ca să devin bătrână și urâtă

pentru a-mi împărtăși dragostea lui.

-Nu e adevărat, protestă Ferruccio, numai că nu sunt obișnuit cu astfel de lucruri.

-Ce bine! La câte femei ai declarat mai înainte dragostea ta? Ferruccio încercă să protesteze dar ea îl făcu să tacă, apropiindu-i două degete de buze.

-Nu, nu-mi spune.Aș muri de durere și de gelozie.Acum vă las la discuțiile voastre.Și eu mă întorc în partea cealaltă.Cei doi bărbați o priviră cu aceeași afecțiune dar cu sentimente diverse.

-Ești un om norocos, Ferruccio! Leonora e minunată!

-La fel cred și eu, va fi o soție și o mamă perfectă.

-Văd că ai cele mai bune intenții.Dar ai grijă când vei fi la Florența.Curtea domnească e tolerantă, dar biserica e prea puțin tolerantă.Girolamo, celălalt, Savonarola, nu tolerează nici măcar o mângâiere între soț și soție care nu duce la procreere.Fă în așa fel să nu ajungi la căsătorie în mai mulți de doi.Ferruccio se scărpină în barbă.

-Nu am discutat de loc despre aceste lucruri cu Leonora.Poate aștept să facă ea primul pas.

-O femeie îndrăgostită nu cunoaște nici obstacole nici interdicții.Aproape că am impresia că vei fi tu acela care va trebui s-o înfrânezi.

****

-Încetează să mai plângi, nu va fi nici prima și nici ultima dată că vei avea probleme din cauza comportamentului tău.

-Dar el e altfel, ochii lui mi s-au părut sinceri! Cecia curăța găinile una după alta smulgându-le penele, cu o așa violență de parcă ar fi vrut să le ia și pielea.

-Și fi puțin atentă, în seara aceasta stăpâna are oaspeți.nu smulge și pielea.Dar Cecia părea că nu ascultă sfaturile bucătăresei căreia trebuia să i se supună.Printre plânsul care-i umbrea ochii și furia dinăuntrul ei, continua opera ei de devastare a sărmanelor păsări.Norocul lor că erau deja moarte.Într-un gest mai impetuos decât celelalte, rămase cu un copan în mână, pene și carne alături.

-Ah, acum ajunge, dacă vrei să te răzbuni pe el, du-te să rupi gâtul găinilor, aici fac eu.Cecia se îndreptă spre cușcă și scoase afară un cocoș mai tânăr.Acesta nici măcar nu apucă să scoată vreun sunet, că deja capul îi atârna pe o parte, cu gâtul rupt.Bucătăreasa se neliniști văzând-o în așa stare și apropiindu-se, își curăță mâinile de șorț, și o îmbrățișă.

-Voi două apucați-vă de treabă, nu sunteți plătite pentru a pălăvrăgi!, țipă șeful bucătar pregătind vasul pentru a curăți păsările de pene.Peste puțin timp, aici totul va fi gata.

-Oh, mai bine te făceai preot!, îi reîntoarse bucătăreasa strigarea, și fii liniștit.Eu mă mișc destul de repede.Cecia i se abandonă la piept, printre sughițuri.

-Era bun, înțelegi?Un adevărat domn, nu ca ceilalți care încearcă să-ți bage mâinile peste tot.

-Ah, îi cunosc pe aceia, spuse bucătăreasa cu voce tare pentru a fi auzită de celălalt, nu se gândesc decât la asta anumiți oameni.

-M-a vrăjit, iată ce a făcut!Și eu ca o proastă i-am făcut o grămadă de confidențe!Și-a bătut joc de mine, iată ce a făcut!

-Dar ce i-ai povestit?Sper că nu i-ai spus că revindem carnea la piață, nu-i așa?

-Nici măcar.Nu-l interesa nimic de voi.Era curios ca o maimuță când vorbeam de acel tânăr care-i place doamnei Giulia și pe care cardinalul vrea să-l facă felii, ca pe un salam.

-Dar ce poveste mai e și asta?

-O știi și tu, mi-a povestit-o Fiammetta, care o aflase de la Norino.Mă întreba de una, de alta, îmi dădea de băut și mă mângâia.

-Unde?Acolo jos?

-Nu! Părea că nici nu-l interesează jos.

-Bine, dar acum nu te mai gândi.Ia și șterge lacrimile.Ăla poate nici nu te merita, și poate... că îi plăceau băieții!Cecia încetă să mai plângă și se întoarse la a rupe gâtul găinilor, dar cu mai multă grație, dând posibilitatea păsărilor de-a scoate măcar un ultim sunet.Bucătăreasa, terminată treaba ei, plecă să vorbească cu Fiammetta, care la rândul ei vorbi cu Norino, care și el la rândul lui se confesă cu prietenul lui de aventuri,

secretarul personal al lui Rodrigo Borgia.

****

Spionii se mișcară și împânziră toată Roma.Ordinul era categoric, exista bănuiala că Giovanni Pico, conte de Mirandola, s-ar fi ascuns pe undeva.Oricine ar fi avut vreo știre trebuia să anunțe imediat, dar fără a face altceva.Dar trebuiau să fie atenți și dacă ar fi văzut un eventual slujitor, înarmat cu sabie, poate în plata lui Medici.Un om înalt, cu un început de barbă pe bărbie, ca un cioc.Frecventa tavernele și hanurile.Abil din gură, dar și cu sabia.Spre după-amiază, un călugăr înspăimântat se prezentă în fața cardinalului Borgia, dus cu forța de unul din aghiotanții acestuia.Avea un ochi mai colorat și o vânătaie pe un obraz.Cardinalul privi întrebător spre omul lui.

-Nu vroia să vină, Eminență, și atunci a trebuit să-l conving puțin.Călugărul se aruncă la pământ și în închinare, gluga îi acoperi capul.

-Milă, monsignore, milă pentru un umil servitor! Nu am făcut rău nimănui și nici nu m-am dedulcit cu vreo femeie! Cer doar să trăiesc în rugăciune și în adorarea ”Domnului Nostru”!

-Amin!, spuse cardinalul, adresându-se celuilalt.

-Dar ce face aici acest ”om al lui Dumnezeu” ?

-Am întrebat pe la biserici, stăpâne, pentru că acolo, în mod normal, își caută refugiu cineva care are ceva de ascuns.Și vorbind cu acest frate, am aflat că acum două luni a fost chemat să dea ultima împărtășanie unui nobil florentin, străpuns de sabie.

-Ceva normal.

-Numai că acest lucru s-a întâmplat la mânăstirea ”San Sisto”, și omul văzu ca satisfacție interesul de pe fața lui Borgia, și asta nu e totul.Mortul era Giuliano Mariotto de' Medici, soțul unei anume Margherita, amantă, după cum se aude, tocmai a contelui de Mirandola.

-Pentru Dumnezeu!, exclamă Borgia, înspăimântându-l și mai mult pe călugărul adus.

-Vorbește!, îi spuse luându-l de umăr și obligându-l să-l privească în ochi.Ce anume mai știi?

-Vorbește! A ordonat cardinalul!, spuse slujitorul trăgând un șut în fundul călugărului, nu prea tare pentru a cădea la pământ, dar suficient pentru a-l face să înțeleagă că nu era cazul s-o lungească prea mult.

-Vă jur pe ”Binecuvântata Fecioară” că nu știu altceva.

-Nu huli, frate călugăr.Privirea rece a celui mai puternic om din Roma, poate mai puternic și decât papa îl străpunse ca o săgeată și călugărul simți că, fără voia lui, își murdărise lenjeria.La frică se adăugă și rușinea.Cardinalul făcu o grimasă de dezgust.

-Pentru Dumnezeu, spuse el întors către omul lui, ăsta a făcut pe el.Dar călugărului părea că-i pierise vocea.

-Ce altceva ți-a mai spus?

-Nu prea multe, Eminență, dar înainte de-al aduce aici am cercetat și la mânăstirea unde s-au întâmplat toate acestea.Omul se opri, ca și cum ar fi savurat satisfacția care ar fi dat-o stăpânului său.

-Deci?

-Am interogat-o pe maica-stareță și mi-a confesat că în duelul în care a pățit-o Medici, l-au atacat doi, unul din ei era mai înalt, cu barba cioc.Și se pare că l-a pus pe fugă pe un slujitor care-l însoțea pe cel mort.

-Și celălalt?Descrie-mi-l!

-Tânăr, mai scund, cu părul și barba negre.

-Nu corespunde...

-Poate și-a schimbat înfățișarea.

-Și asta e adevărat...

-Dar mai e altceva.

-Pentru Dumnezeu și toți sfinții, ce anume mai este?

-Stareța mi-a spus că o femeie a plecat cu ei.

-Amanta! Margherita!

-Nu cred, Eminență, pentru că și ea e moartă.Borgia își mângâie nasul cu delicatețe.Ochii lui trecură

cu rapiditate de la slujitorul lui, la călugăr, la pardoseala de marmură, ca și cum ar fi căutat răspunsuri.După care ridică arătătorul mâinii drepte pe care strălucea un rubin imens.

-Dar nu ești sigur.

-Nu, Eminență.

-Bine, ajunge.Nu mai este timp, acum știu că sunt căutați și ”iertarea” lui Innocenzo e inutilă, în totalitate.Ia comanda celorlalți: căutați acest trio și anunțați-i pe toți de înfățișarea diversă a contelui.Părul și barba negre în loc de bucle blonde.

-Prea bine.

-Voi publica un ordin de arestare imediată.Nu mai este timp pentru căutări și intrigi.Îl vreau pe Mirandola aici, viu sau mort, nu are importanță.E clar?

FLORENȚA
Duminică, 30 octombrie 1938

Slujba cântată începea la amiază și nu se termina mai devreme de ora treisprezece.Credincioșii umpleau partea centrală a bisericii ”San Marco”, ajungând până la altar.Sub crucifixul ”Îngerului Binecuvântat” se putea observa lungul șir de jilțuri unde, peste puțin timp, se vor fi așezat călugări, clerici și prelați.Toți îmbrăcați în aceeași ținută de ceremonie, dar cu voci diverse, de la basul profund până la nedefinitul contra-alto.Câțiva, puțin interesați de ritualul religios, se aflau acolo pentru a se bucura pe viu, gratis, de cântul gregorian din duminica de la sfârșitul de lună.Alții dintre ei aveau și alte motive.

Dintre aceștia, cinci bărbați, însoțiți de familiile lor îi lăsară să cânte ”*Introito*” și ”*Kyrie*”, iar pe durata ”*Gloriei*”, unul câte unul trecură spre dreapta bisericii, de unde printr-o portiță laterală ieșiră în curtea interioară ”Sant' Antonio”, pentru a ajunge la o altă curte, la interiorul celei dintâi – aceea a lui ”San Domenico”.Dacă cineva i-ar fi văzut, nu ar fi părut decât niște domni care profitau de ziua frumoasă și de puținul lor interes pentru slujbă, fumând în aerul impregnat de liniștea monahală.Erau nume importante, de familii prietene de secole, care se vizitau cu regularitate și care tot cu regularitate, se vedeau la reuniunile săptămânale ale ”Accademiei dei Georgofili”.Aparțineau grupului numit ”Omega”.Membrii la interiorul grupului se schimbau de-a lungul timpului, dar scopul era mereu același, și ei existau de aproape cinci sute de ani.

Lipsea cel mai important dintre ei, Giacomo de Mola, ”Custodele”.Dar erau acolo tocmai pentru el, pentru a decide cea mai bună strategie de întreprins după ce acesta le comunică dispariția manuscrisului.Se opriră la statuia lui ”San Domenico” care călca ”Eresia” - o femeie nudă cu fața disperată, în timp ce un câine o mușca de un braț, cu sânii mari, lăsați peste o carte.O statuie obscenă dar și impresionantă în același timp.

-Și uite așa, până la urmă, ”San Domenico” a învins, spuse unul privind sculptura.

-De Mola nu e vinovat.

-A făcut ceea ce trebuia să facă, spuse un altul care părea că ar avea o autoritate mai mare.În mod absurd, acum nu mai este expus la nici un pericol, dar e mai bine să stea încă ascuns.

-Ar putea să se întoarcă aici, spuse un altul stingând țigara de soclul monumentului de marmură.

-În felul acesta vom vedea ce se întâmplă, și aici.Toți, într-un fel sau altul suntem în pericol.

-Te gândești la Volpe, Gabriele?De când a dispărut sunt și mai puțin liniștit.

-Nu, nu știe nimic despre noi, poate a fugit în Germania.

-În Germania? Te gândești că au fost nemții cei care au furat plicul?

-După cum au decurs lucrurile, cred că e ipoteza cea mai credibilă.

-Dar din ce motiv?

-Biserica, în Germania, cu toate că e aservită total regimului, e capabilă încă de o mare influență asupra populației.Albinosul cu mustăcioară o tolerează, dar știe că poate fi un pericol.Cartea ar putea submina autoritatea bisericii dând Reichului o și mai mare conotație religioasă.

-Și acel ”*Gott mit uns*” - ”*Dumnezeu cu noi*”, adăugă gânditor Rafaelle.

-Nu, mult mai mult.Aici se pun bazele divinizării lui Hitler.

-S-a terminat.La acest punct vor vrea să ne dizolve, adăugă Zerachiel după un moment de liniște.

-Nu.O vom face doar dacă nu mai e nimic de făcut, dar până la acel moment vom rămâne uniți și vom continua să sperăm.

-Dar în ce anume, Gabriele?

-În ”*Mama*” noastră, de exemplu.Sau în aroganța celui care crede în victoria supremă.O vom afla în curând, domnilor, concluzionă el stingând țigareta de marmura statuii, lăsând și o urmă neagră pe piciorul ”Eresiei”.Ne vedem săptămâna următoare la Academie, ca de obicei.

WEWELSBURG
Marți, 2 noiembrie 1938

Motorul în doi timpi al mașinii gri cu negru DKW F7 părea că dă semne de oboseală dar Wilheilm Zugel nu avea nici o intenție de-a se opri.Străbătuse toată distanța de la San Gallo, unde așteptase instrucțiuni pentru mai bine de o săptămână.Peste șase sute de kilometri fără oprire, doar pentru combustibil sau pentru nevoile fiziologice.Mai lipseau puțini kilometri până la destinația lui, castelul dei Wewelsburg.Nu se gândea că l-ar putea aștepta însuși ”*Reichssicherheitshauptamt*” Heinrich Himmler în persoană, dar când va ajunge era sigur că-l va contacta.Dădu o privire rapidă genții de pe scaunul de lângă el și o mângâie.Documentul ce-l conținea reprezenta unul din simbolurile mult căutate de puternicul șef al poliției și al forțelor de securitate.

Himmler îl vroia și el i-l va înmâna.Demolarea autorității bisericii catolice, care influența încă, negativ, spiritul teuton, germanic, era unul din obiectivile lui.Și de-a arăta lumii că Dumnezeul evreiesc era o invenție a omului și că erau altele semnele eterne ale alfabetului ceresc, poate sub forma unei femei blonde, cu trăsături ariane ar fi fost triumful său.”Tezele Secrete” ale contelui de Mirandola ar fi contribuit la acest lucru.

Ajutată de tracțiunea anterioară, mașina începu să urce colina spre castel.Chiar și numai faptul de-al vizita îl umple de orgoliu și satisfacție.Cunoștea legenda lui și știa că e unic în felul lui, sub formă de triunghi, orientat misterios spre nord.Știa, ca unul din puținii din Germania, că Himmler îl alesese ca sediu al ”Ordinului Negru al Ahnenerbei”, o societate de cercetare și aplicare a moștenirii ancestrale.Acel nume, în mintea lui, îi evoca imagini de valchirie seminude și de eroi cu săbii lucioase, din care spera să facă parte, imaginându-și orgi cerești care cântau cântece de forță și frumusețe.Ce anume însemna, nici lui nu-i era clar, dar știa că la interiorul lui se desfășurau studii secrete și ritualuri oculte, scrieri în demonstrarea caracterului misiunii celui de-al treilea Reich în lume.Și mai ales știa despre castel că era destinat să devină ”*Omphalos*”, ”*Buricul pământului*”, iar el ar fi făcut parte dintre cei care s-ar fi bucurat de onoruri și favoruri.

Arătă cu dispreț documentele ofișerului de gardă și intră în parc, unde, stejari mari ascundeau intrarea în castel.Când îi apăru fațada albă a fortului, cu acoperiș protector împotriva ploii și cele două turnuri pe laturi, ca doi gardieni de piatră, Zugel simți că ora supremă venise și pentru el.Parcă lângă celelalte mașini de serviciu remarcând că erau mult mai puternice decât a lui.O splendidă ”*Stuttgart Torpedo*” și o nouă și puternică ”*BMW*” 328, ambele negre.Dădu o privire peste liniile moi, dar agresive în același timp, ale mașinilor.Așa trebuiau să fie mașinile, ca și femeile care-i plăceau lui.Doi din SS care stăteau de gardă la intrare îl lăsară să treacă fără probleme.În marele salon de la parter pereții erau tapetați cu steaguri albe și roșii, cu zvastica pe ele. La fiecare colț străluceau armuri ai cavalerilor din vechime.

-Bine ați venit, locotenente Zugel, vă așteptam.Vă rog luați loc.Militarul care îl primise îi zâmbise fără prea multe formalități: avea același grad ca și Zugel și îi răspunse la salut ridicând brațul drept.Afară era aproape întuneric dar sala era luminată ca ziua de noile becuri cu sodiu pe care Germania începuse să le producă.Lumina lor galbenă se armoniza plăcut cu lumina provenită de la torțele agățate de pereți.După o lungă așteptare, un om care coborâse de pe scara centrală se apropie de el.Slab, cu griul de la uniformă se asemăna destul de vag cu Ministrul Propagandei Joseph Goebbels, dar spre deosebire de ceilalți, avea o atitudine stranie, efeminată.

-Locotenentul Zugel?

-Da, să trăiți.Zugel se ridică în semn de respect: omul avea o atitudine autoritară și-l privea în liniște.I se păru că privirea lui insistă mai mult pe încălțări.

-Hermann Heinz, asistentul doctorului Wust, vă rog, urmați-mă.Avea o voce mai molcomă dar din care se înțelegea că era obișnuit să comande.Un ascensor îi duse până la etajul al treilea.Trecând pe un coridor

care avea ferestrele spre curtea interioară, Zugel reuși să admire cel de-al treilea turn mult mai mare și mai masiv decât celelalte două.Acel turn se spunea că fusese construit pe o piatră mare și circulară, simbol al anticei religii ariene.Heinz îl conduse la interiorul unei camere, amenajată precum un birou.Putea părea al unui notar sau al unui profesor universitar.

-Cred că dumneavoastră aveți ceva pentru noi.Zugel luă manuscrisul din gentuță și-l dădu cu mândrie celuilalt.Acesta, fără ca măcar să-l privească, îl introduse în sertarul unei servante.Zugel simți furnicături pe spate.

-Mulțumesc, locotenente.Ați făcut o treabă foarte bună.Puteți rămâne la castel pentru a vă odihni. Cina este la ora douăzeci, fix.Zugel își strânse maxilarele, fără a ști ce să mai spună.Celălalt îl privi și-și țuguie buzele, la fel cum fac femeile când își aplică rujul.

-Doriți ceva anume, locotenente?

-Nu, dar eu credeam că manuscrisul va fi studiat imediat.Știu că Reichsfuhrerul Himmler ținea mult să...

-Dumneavoastră v-ați făcut datoria, locotenente, îl întrerupse Heinz cu o voce nu prea amicală.Acum vă rog să mă scuzați, dar am și alte lucruri de care trebuie să mă ocup.Heil Hitler!

-Heil Hitler!, răspunse Zugel îndepărtându-se.Camera pe care o primise părea o chilie de călugăr: un pat, un dulap cu o ușă și o cămăruță cu wc și duș.Fereastra dădea spre vale.Când fu sigur că era singur, Zugel căută ceva pentru a-și descărca furia, dar negăsind nimic își înfipse unghiile în ambele brațe.Își puse după acea o pernă la gură și urlă.

DE LA ROMA LA LIVORNO
Miercuri 8 august 1487 și zilele următoare

Traversară orașul cu o căruță prost întreținută, navigația pe Tevere era supusă la controale mai frecvente ca altădată.Frica de-a fi recunoscuți era mare, era dificil de a trece cu vederea patru cufere și trei persoane, în afara căruțașului, chiar dacă bagajele au fost ascunse cu cutii de pește și saci de legume.Cineva din clădire îi observă ieșind.Cei care plecau stârneau mereu curiozitatea cuiva într-un oraș care abia reușea să-și recupereze din vechea splendoare, dar cu lupi și vulpi care încă se arătau prin preajma Colosseumului. Amestecați printre numeroasele căruțe ale negustorilor, cei fără prăvălie, care mergeau să vândă echipajelor de pe nave fructe și legume de sezon, mergând pe ”Via Portuense”, trecură peste câmpuri, terenuri cultivate, ferme, ruine, până când au ajuns la ruinele anticului port imperial.Ferruccio recunoscu nava.”Santa Marta” era ancorată la unul din ultimele docuri intacte rămase de pe timpul lui Traian.Întâlnirea cu căpitanul a fost cordială, chiar dacă cei veniți așteptau cu nerăbdare plecarea.Erau mereu soldați prin zonă iar prin tavernele portului se zvonea despre niște persoane periculoase căutate și chiar și despre o recompensă.

-Sper că nu e vorba despre voi, spuse căpitanul.

-Nu suntem așa de importanți.Și banii noștri ar putea fi un lucru bun pentru vreun tâlhar.Vreunul care nu mă cunoaște, spuse Ferruccio bătându-și mâna pe garda săbiei.Căpitanul deveni serios.

-Eu am propriul meu cod de onoare și oamenii mei îmi dau ascultare, chiar cu prețul vieții lor.

Împinsă de vâsle, ”Santa Marta” ieși din port și înaintă cu rapiditate spre larg, ajutați și de-o ușoară briză caldă.Marea era puțim agitată, chiar dacă, câțiva nori, spre apus, puteau fi semnul unei furtuni apropiate. Dacă vântul și-ar fi schimbat direcția, ar fi trebuit să-și caute cel mai rapid posibil un adăpost.

Soarele ajunsese la nivelul mării, părea chiar că se sprijină pe mare.De pe țărmul abia vizibil, în depărtare, se mai vedea doar un turn.Giovanni privea de lângă balustrada de la pupa.Leonora se apropie și-l luă de braț.Stătură mult timp fără să vorbească și Ferruccio îi lăsă singuri.Gândurile lor erau departe, la ceea ce au lăsat, mort sau viu, teamă sau speranță.Ferruccio, care-i ducea departe de lupoaica flămândă, îi iubea pe amândoi și nu avu nici o tresărire de gelozie, ci numai înțelegere, atunci când Leonora își sprijini capul pe umărul lui Giovanni.

****

Gărzile de la intrare încercară o apărare inutilă, dar nu reușiră să-l oprească.Cardinalul Borgia intră în dormitorul lui Innocenzo, care încă dormea.Era în zori și încă nu se cântaseră ”*Laudele de dimineață*”.

-A fugit!, țipă el.Femeia care era cu papa urlă și se ridică din pat, goală, căutând o cale de a scăpa. Cardinalul încercă să-i dea un șut în timp ce ea vroia să urce din nou pe patul cu baldachin.Innocenzo deschise ochii fără a fi conștient de ceea ce se petrecea lângă el.Din instinct își trase cearceaful până la ochi, pentru a se apăra.Rodrigo îl privea de la mică distanță de față.

-Rodrigo?! Tu ești! Dar cine a fugit?

-Contele! Blestematul acela a plecat la bordul unei nave.Femeia continua să țipe, încercând să se acopere cu perdeaua.Cardinalul se apropie, îi luă fața cu o mână și o strânse până la durere.

-Ia-ți lucrurile tale și ieși din camera asta.Pronunță ultimele cuvinte cu o încetineală voită, obligând-o să-i simtă răsuflarea.Femeia se eliberă și așezându-se în patru labe începu să-și caute lucrurile.De data asta, înainte de-a ieși, nu putu să scape de șutul cardinalului.Innocenzo între timp se acoperi cu un halat de brocart verde.

-De unde ai aflat?Informația e sigură?

-Spionii mei nu greșesc niciodată, țin la viața lor.S-au îmbarcat pe o navă care se îndreaptă spre Livorno.

-Nu avem mare, Rodrigo, nu-i putem urmări.

-Știu.Asta e una din multele probleme pe care trebuie să le rezolvăm.Sărăcia bisericii este o insultă la gloria lui Dumnezeu.Banii sunt Giovanni, e suficient să-i luăm.Dar mai înainte trebuie să închidem treaba cu Mirandola, altfel totul va fi inutil.

-Dar cu facem să-l ajungem?

-Pe mare, desigur că nu, dar pe uscat e posibil.Îl vreau mort, de mâna lui Dumnezeu sau a călăului, nu mă interesează.E unicul obstacol care mă mai poate încă opri! Innocenzo îl privi mirat.

-Faci din asta o chestiune personală.Pico e împotriva bisericii.

-Deci e împotriva noastră! Iată de ce e o chestiune personală.Cred că e momentul de-al reabilita pe fiul tău.

-Franceschetto?

-E adevărat că ai și alții, dar mă gândeam tocmai la el.Promite-i și dă-i ceva, chiar și conducerea Romei.Dacă reușește să-l captureze pe Pico sau să-l ucidă.

****

Bucăți de pământ, sudoare, praf și noroi, urlete, sunete de copite.Armuri lucioase pe piepturi, piele tăbăcită la spate, spade și lănci agățate la șei, arcuri și arbalete la bandulieră.Erau cei cincizeci de cavaleri pe care Franceschetto Cybo îi adunase în mai puțin de o zi.Au plecat la primele luciri ale zorilor, înainte de răsăritul soarelui.Fiul papei, având alături un scutier înarmat care ducea steagul cu însemnele familiei Cybo, călărea înaintea tuturor.Toți îl urmau, cu aceeași viteză.Era unicul care avea coif cu viziera ridicată și protecție pentru gât.Era primul care intra în localități, care trecea printre câmpurile cultivate, printre ferme și mori; toți i se închinau cu saluturi și binecuvântări înainte, și apoi cu blesteme și înjurături odată trecuți.

”Santa Marta” pe care o căutau făcea prima oprire la Livorno, un nou port al familiei Medici.Putea fi un avantaj sau un dezavantaj, în funcție de cum bătea vântul.Prea puternic sau absent i-ar fi încetinit, iar ei ar fi ajuns primii.Dacă va reuși în treaba asta, Franceschetto ar fi fost numit guvernator al Romei, după cum îi promisese tatăl lui.Nu vroia să piardă această ocazie, mai ales că trebuia să răzbune și fuga lui Benivieni, prietenul pederast al contelui.

La Civitavecchia schimbară caii pentru prima dată.”Santa Marta” mergea cu velele umflate de-o ușoară briză în larg de Ladispoli, căutând mereu, spre larg, vânturi mai puternice.Epuizând caii până la extrem, armata cu însemnele papale ajunse la poșta din Capalbio, domeniul lui Giovan Battista Orsini, a cărui familie se opuse cu fermitate alegerii ca papă a lui Innocenzo VIII.Cel ce dirija domeniul, în fața unei așa armate, refuză să le schimbe caii și Franceschetto fu obligat să se odihnească, alături de oamenii și caii lui.A treia zi, ajutată de un vânt prielnic ”Santa Marta” înaintă apropiindu-se destul de mult de destinație, până spre seară, când marea începu să se agite.Strânse velele, înaintară ajutați de vâsle până la Giannutri.Cerul de august era

iluminat de scurte fulgerări, iar trăsnetele care se vedeau în depărtare erau așa de dese că păreau o poartă de gratii strălucitoare, care se închideau și se deschideau parcă la comanda unui zeu marin nebun.O mică navă care părea că-i urmărește de la mică distanță eșuă pe pietrele vârfului estic al insulei toscane.

-Pirați, probabil, spuse comandantul cu dispreț.

Franceschetto reuși să schimbe caii la Orbetello, dar la un preț destul de mare: mica Republică de Siena nu avea nici adversari nici aliați.”Santa Marta” trecu pe lângă insula Giglio.Armata de cavaleri se înfundă în zăvoaiele dinspre Castiglione.Trebuiră să caute o rută ocolitoare, spre coastă, pierzând timp prețios și obosind animalele și mai mult.De după o dună de nisip, Franceschetto observă o navă cu vela pătrată la orizont.Când ”Santa Marta”, cu steagul pontifical ridicat pe catarg, trecu aproape de coastă, între Elba și Piombino, proprietate a Appianilor, din fortul de la Rivellino s-au tras salve de tun.Jacopo IV, conducător în Piombino, avea și inamici peste tot, dar nu la Roma.Trecută de promontoriu, nava înainta ajutată de vânt prielnic și-și ridică vâslele.Corpul navei despica valurile mici parcă susținută de o mână nevăzută și bunăvoința mării se arăta cu salturi ale delfinilor, puțini metri înaintea navei, cu salturi nemaivăzute și elegante scufundări.Leonora zâmbea la ceea ce vedea și câteodată își rotea capul spre Ferruccio, după care spre Giovanni, bucuroasă că vede fețele lor senine.

Cavalerii se reîntoarseră pe colină evitând teritoriul Appianilor și coborâră din nou spre coastă, dar puțin după San Vincenzo, căzură într-o ambuscadă.Doi oameni au căzut de pe cal din cauza tirului precis al arbaletelor ascunse printre arbori.Franceschetto ordonă să se disperseze și compania se așeză în cerc, în așteptarea unui atac direct.Dintre tâlhari și oamenii din Gherardesca i-ar fi preferat pe cei din urmă, cu care ar fi putut trata plata trecerii pe acele teritorii, ajutat și de numeroșii florini de aur pe care îi avea la el.Așteptarea se prelungi până spre seară, când un grup de bandiți slab înarmați, dar numeroși, luă cu asalt formația circulară, pe toată circumferința ei.Spadele lungi și disciplina militară înfrânseră bâtele și furcile, iar când bătălia se termină, Franceschetto număra pe câmp corpurile a peste douăzeci de bandiți și doar patru dintre ai lui.Răniți au fost omorâți cu spadele, ca avertisment, inclusiv cel care părea a fi șeful lor, rănit de o lovitură de topor și care părea că nu se mai poate mișca.În zori își reluară drumul, întimp ce ”Santa Marta” își îndrepta prova înspre portul Livorno.

LIVORNO
Sâmbătă, 11 august 1487

În freamătul vaselor mici și ale vaselor pescărești, ”Santa Marta” se opri sub turnul mare pe care se găsea simbolizat ”Leul din Florența”, emblema domniei familiei Medici asupra micului dar activului port.În timp ce Ferruccio plătea ceea ce era necesar căpitanului, Leonora și Giovanni debarcară și se văzură în mijlocul unei mulțimi eterogene și vociferantă.Mauri cu fețele și brațele închise la culoare, ca abanosul, evrei cu halate lungi, cu părul lung și cărlionțat, soldați fără uniformă, cu cercei de aur, pescari, femei de moravuri ușoare, negustori de stofe, de coloniale, de giuvaeruri, contabili la ale căror mese improvizate se duceau discuții aprinse privind schimbul de monede.Giovanni rămase puțin observând schimbul rapid dintre florinii și barilii din Florența, monedele cele mai folosite, cu dublonii de Genova, ducații de Veneția, carlinii din Napoli, dar și cu pistolele din Franța și prețioasele ”tari” de aur din Arabia.Erau tranzacții rapide, calculate în gând, unde încrederea reciprocă era elementul esențial.Ferruccio se apropie de ei privind în jur.

-Familia Medici poate fi mulțumită; nu numai că portul devine cu fiecare zi din ce în ce mai mare, dar face să decadă faima portului din Pisa.

-Va fi un bun argument de conversație când te vei prezenta din nou la curtea lui Lorenzo și-ți va da binecuvântarea pentru căsătorie.

-De la Medici?, Leonora îl privi mirată.Eu nu vreau să mă prezint la curte!

-Mi-e teamă că va fi un mic preț pe care va trebui să-l plătești, spuse contele cu drăgălășenie.Vei ajunge la brațul lui Ferruccio, vei face o închinare ușoară și imediat după, Lorenzo va cădea fascinat la picioarele tale.

-La asta nu m-am gândit, spuse Ferruccio, nu aș vrea să fiu obligat să mă lupt cu el!

-Voi bărbații nu aveți creier, mă voi ruga la ”Maică” să vă dea puțin.Urmați de căruța cu bagajele

lor se îndreptară spre fortăreața apropiată care proteja vechiul turn circular, dominant ca înălțime.Acolo era poșta și acolo se vor despărți.La interior Ferruccio alese doi scutieri care-l vor însoți pe Giovanni în lunga lui călătorie.Doi frați bolognezi, tineri, cu privirea sinceră.

-Ești decis?

-Da, Ferruccio, știi bine că e ultima mea ocazie.Deja cunosc ambianța Universității din Paris. Studenții nu sunt așa de înțelepți ca del Medigo sau ca Abdullah, dar sunt mulți și au minți ascuțite.Printre ei voi găsi pe cineva care să mă creadă și care să-mi dea ascultate.Și pe ceea ce am mai scump pe lume, ne vom revedea.Mă voi întoarce la timp pentru căsătoria voastră.

-Giovanni! Leonora îl îmbrățișă ca pe un frate, plângând fără reținere.

-Te rog, Leonora.Ferruccio își sprijini delicat o mână pe umărul ei, e mai bine pentru Giovanni să nu iasă prea mult în evidență.Leonora se desprinse imediat, sărutându-l pe Giovanni pe obraji, udându-i barba cu lacrimile lui care rămăseseră lipite precum mici perle.Ferruccio deschise o ladă și scoase o teacă a unei săbii, cu o lucrătură nevăzută până atunci.Avea mânerul de argint și garda în formă de cruce, protejată și de o ușoară plasă metalică.O prinse cu două mâini și i-o dădu lui Giovanni.

-Te rog, ia-o, am făcut-o anume pentru tine; e destul de ușoară și are o protecție specială pentru mâinile tale.Giovanni luă spada și-i admiră lucrătura.Lama aproape că nu avea grosime, dar părea destul de robustă și cu tăiș.Cântărea puțin mai mult decât un pumnal mai mare și avea mânerul îmbrăcat cu fâșii fine de piele neagră.O ținu în cumpănă cu mâna dreaptă și reuși, în ciuda stângăciei lui într-ale armelor, să-i aprecieze docilitatea și rezistența.

-E foarte frumoasă, spuse el cu sinceritate, chiar dacă nu sunt sigur că va fi nevoie de ea.

-Când va fi nevoie, dacă va fi vreodată, cineva îți va conduce mâna.Giovanni și Ferruccio se îmbrățișară îndelung, după care, fără a-și vorbi și a se privi se desprinseră unul de altul.Ferruccio și Leonora se îndreptară spre poșta pentru Florența, în timp ce Giovanni se puse de acord pentru plecare cu cei doi noi scutieri ai lui.

****

Era aproape de amurg când o companie de soldați obținu permisiunea de a intra înarmați între zidurile cetății de pe malul mării.Chiar dacă erau plini de sudoare și pe fețele oamenilor se vedea oboseala, iar aroganța conducătorului lor nu trecu neobservată.Lume se dădea deoparte la trecerea lor, dar în privirile lor era evidentă o mândră ostilitate.Ajunși aproape de turnul portului, Franceschetto își descoperi capul, coborâ de pe cal și însoțit de doi oameni se îndreptă spre debarcaderele pline de ambarcațiuni, de diverse forme, modele și dimensiuni.Până și pescarii care se pregăteau să ia masa erau dezgustați de mirosul care venea de la ei.Erau pe cale de-a se despărți pentru căutarea ”Santei Marta” când o văzură tocmai acolo, în fața lor, cu pasarela coborâtă.De pază era un singur marinar, iar după trăsături părea de origini orientale.Avea torsul gol, capul lucios și o burtă destul de mare.Franceschetto se îndreptă spre pasarelă, să urce pe navă urmat de cei doi oameni ai lui, dar paznicul le bară drumul, cu picioarele desfăcute, cu o rangă de fier în mână.

-Lasă-ne să trecem, ceru Franceschetto, vrem doar să vorbim cu comandantul.

-Nu-i la bord, spuse paznicul cu voce groasă.

-Pentru Dumnezeu, izbucni el, nu avem timp de pierdut.Unde este căpitanul?

-În vreo tavernă, să se îmbete, cred.Dar voi cine sunteți?

-Nu te cred, lasă-ne să trecem.Franceschetto scoase sabia; la fel făcură și oamenii lui.Gardianul fugi spre pupa navei, dispărând din vedere

-Căutați peste tot, ordonă el urcând la bord, contele are o barbă neagră.Fiți atenți la omul cu barba cioc, poate fi periculos, și prindeți femeia, ne poate servi ca ostatic.Imediat după, de peste tot ieșiră cam treizeci de oameni înarmați cu de toate: pumnale, bâte cu ținte de fier, topoare.Unicul care avea un fel de tunică pe el înaintă, în timp ce Franceschetto îl privea, cu spatele protejat de cei doi oameni ai lui.

-Stați înapoi!Sunt Franceschetto Cybo, fiul Sanctității Sale papa, urlă Franceschetto, dar vocea lui își pierdu tonurile joase, de aroganță, având tonuri mai stridente, de frică.

-Desigur!Și eu sunt Sfântul Duh!, răspunse marinarul.În absența căpitanului sunt eu cel care comandă, adăugă el, adresându-se mai mult marinarilor decât celor trei întruși, pe navă am drept de viață și de

moarte, ca și căpitanul.Franceschetto nu replică, dar picioarele începură să-i tremure.

-Văd că domnul este bine îmbrăcat, continuă un altul, chiar dacă miroase mai tare decât rahatul de pescăruș.Cuvintele lui înălțară un cor de râsete: tocmai ceea ce era nevoie pentru a afirma autoritatea lui asupra oaspeților neașteptați.

-Aruncați săbiile!, urlă fără urmă de zâmbet.Franceschetto își desfăcu spada și o depuse încet pe punte, exemplu urmat imediat de oamenii lui.

-Dezbrăcați-vă!, se auzi iar.Sau veți aduce ciuma pe navă.

-Putem plăti, spuse Franceschetto ducându-și mâna la buzunar.

-Pentru a plăti, ca și pentru a muri, este timp, nu-i așa?Marinarii râseră pregătindu-se pentru spectacol.Franceschetto făcu semn la ai lui și începură să se dezbrace, până rămaseră doar în obișnuitele izmene.

-Și acum, spuse vice-comandantul adresându-se celorlalți, cred că e timpul ca acești gentilomi să facă o baie.Marinarii izbucniră în ovații și urale și printre râsete, și înghionteli începură să se adune spre cei trei, obligându-i să se apropie de balustrada navei.Dar bucuria le fu de scurtă durată: în acel moment urcă la bord căpitanul.

-Ce se întâmplă aici?, urlă el la secundul lui.

-Acești trei au urcat la bord fără permis, și cu armele în mâini.În plus put ca niște animale și așa m-am gândit că ...

-Cine sunt?, îl întrerupse căpitanul.

-Vă jur că sunt Franceschetto Cybo! Fiul lui Innocenzo VIII, papa de la Roma.Acele cuvinte, mai mult șoptite decât urlate, stârniră râsetele echipajului, căpitanul reușind cu greu să-i facă să tacă.

-Sunteți într-adevăr cine spuneți că sunteți?, întrebă căpitanul gândindu-se la legăturile lui cu Roma. Puteți demonstra? Franceschetto își reluă o parte din hainele lui și arătă căpitanului o foaie cu ordinul de a-l aresta pe Giovanni Pico, conte de Mirandola și pe oricine ar fi dat lui și însoțitorilor lui, ospitalitate și ajutor.Pe foaie era aplicat sigiliul lui Innocenzo VIII, pe care căpitanul îl recunoscu.

-Știți să citiți? Franceschetto văzu schimbarea de pe chipul căpitanului și tonul lui deveni mai disprețuitor.Omul mării cântări cu rapiditate situația, a familiei lui, a echipajului lui.

-Vă rog să binevoiți să iertați comportamentul oamenilor mei, ei nu-și putea imagina.Franceschetto se îmbrăcă în garbă.

-Deci, spuse cu grăbire, unde sunt pasagerii dumneavoastră?Și nu mințiți, pot face să fiți spânzurați cu toții.

-La Roma, poate, spuse căpitanul susținând privirea lui Franceschetto.Oricum, acest ordin a fost dat în aceeași zi cu plecarea mea de la Roma, și nu puteam ști nimic.

-Unde sunt, pentru Dumnezeu!, țipă Franceschetto.

-I-am debarcat dimineața asta și nu i-am mai văzut.E adevărul, Excelență.Puteți întoarce nava pe dos, dacă doriți.Sunt un bun creștin și-mi cunosc îndatoririle.Echipajul era tăcut și derutat, ca o haită de câini care au pierdut mirosul mistrețului.Franceschetto putea ordona oamenilor lui să percheziționeze nava, dar ar fi pierdut timp prețios.Acel om știa ce riscă și Cybo decise să-l creadă.De răzbunat, când nava se va întoarce la Roma, se va gândi după.

-Dacă ați mințit, veți plăti cu viața!, îl amenință pe căpitan înainte de a pleca.

Întors la oamenii lui le ordonă să caute în fiecare tavernă și să întrebe, în drumul lor pe fiecare soldat sau oficialitate.Livorno nu era decât un mic orășel, și cei trei nu puteau să fi dispărut în neant.Era aproape noapte când unul din oamenii lui se apropie de hanul unde trebuiau să se întâlnească pentru a-i raporta lui Franceschetto cele aflate.Mesele erau pline de oameni care beau și mâncau cu veselie.Cele mai apropiate, erau însă goale.

-I-au văzut, Excelență!

-Unde?, spuse Franceschetto terminând de băut unul din nenumăratele pocale de cidru.

-Au plecat în dimineața asta, spuse un tânăr scutier ce-l însoțea pe omul lui Franceschetto.Omul cu barbă a plecat spre Paris, l-am auzit cu urechile mele.Ceilalți doi, omul cu barba cioc și femeia au plecat spre Florența.

-Paris ..., făcu Franceschetto cu gura uscată de băutură, ce vrea să facă Mirandola la Paris?

-Excelență, continuă scutierul, numele meu e Marzio da Pisa, dacă doriți vă pot însoți.Doi din tovarășii mei fac la fel cu omul pe care-l căutați, și știu pe ce drumuri vor merge.Franceschetto se înălță legănându-se, banca pe care stătuse se răsturnă.

-Foarte bine!, îngăimă el, atunci vom merge la Paris!Oamenii se întoarseră și-l priviră.

-Ce aveți de privit?, spuse el.Dimpotrivă, priviți-mă bine! Eu plec la Paris și când îl voi prinde voi deveni guvernatorul Romei!Ați înțeles bine, rasă de tăntălăi proști ce sunteți?De la o masă se ridică un cor de insulte și câțiva oameni se ridicară , pregătiți de bătaie.În acel moment, Franceschetto se lăsă peste masă, răsturnând-o peste el.Tânărul scutier și celălalt îl luară de subraț și-l scoaseră afară, în timp ce cei dinăuntru, dând din capete, se reîntoarseră la mâncarea lor, la ”kuzuk”, o supă de pește cu o intensă aromă de scoici.

PE DRUMUL SPRE PARIS
De luni, 13 august 1487

Contele de Mirandola aprecie imediat pe Valdo și Dado Centesi, cei doi frați bolognezi pe care Ferruccio îi angajase pentru a-l însoți până la Paris.La Sarzana, prima stație de poștă, la rugămintea lor, își schimbă calul cu unul mai robust.Cel nou, mai puțin rapid, dădea posibilitatea unei șederi comode în șa, permițând de-a face distanțe mult mai lungi.Trecând pe străzi și drumuri secundare, ajunseră pe valea de la Fontana Buona, pe înserat.Mâncară ceva frugal într-o tavernă, dar înainte să doarmă, la lumina unei torțe, pentru mai bine de jumătate de oră, făcură exerciții cu spadele.

-Suntem elevii lui Filippo Vadi, spuseră cei doi cu orgoliu, și maestrul nostru ne-a spus mereu să nu lăsăm să treacă o zi fără a ne antrena.Trecură de Genova prin zona muntoasă, la cererea lui Giovanni care dorea să evite ținuturile lui Cybo și se îndreptară spre Albenga.De acolo ar fi trecut spre Cuneo, teritoriul celor din familia de Savoia.Era drumul cel mai sigur, pe care cei doi îl făcură și altă dată, în serviciul nobililor sau al negustorilor.Contele avea cu ei un comportament drăguț și rezervat, dar în a doua zi, împins de curiozitate, îl întrebă pe cel care părea mai mare ca vârstă, de originea numelor lor.

-Tatăl nostru era un morar din Bologna, religios de felul lui.Mie îmi spuse Valdo, datorită unui călugăr care spunea, în mare secret, că ar fi un sfânt.Dar când mama noastră muri după un an, la naștere, îl numi pe fratele meu Dado, din cauza soartei potrivnice.Spunea că o dată cu trecerea timpului, norocul s-ar fi schimbat, ca la jocul de zaruri. (dado – în italiană înseamnă zar).

-Un filosof mai degrabă, decât un morar, spuse contele.

-Dacă ar fi fost filosof, interveni Dado îndemnându-și calul și trecând înainte, nu ar fi murit spânzurat.Petrecură noaptea la Certosa di Casotto, unde călugării îi primiră bucuroși, mai ales că au și plătit pentru ospitalitatea lor.Pe timpul somnului, care veni imediat, Giovanni avu, după mult timp, viziunea cu sfera lui de foc.Dar de data aceasta rămase mută și la trezire fu împresurat de triste presentimente.Parisul era încă departe și se rugă la ”Maică” să-i protejeze pe Ferruccio și Leonora și să-i fie aproape Margheritei.

Ajunseră la zidurile din Cuneo la amiază și pe ”câmpul lui Marte” se pomeniră în mijlocul unei mari sărbători.Erau tarabe cu vase și stofe, arme și harnașamente pentru cai și animale de tracțiune, fel de fel de unelte pentru lucrul pământului.Grupuri de copii se jucau cu butoaiele, amuzându-se, rostogolindu-se cu ele, în timp ce alții se jucau cu cercuri și bastoane.De fiecare parte, cofetari și vânzători ambulanți își lăudau marfa cu voce tare, ca și cei cu vinurile, care dădeau posibilitatea de a gusta gratuit.Saltimbanci și circari își arătau abilitatea mergând pe obiecte înguste de lemn sau jonglând cu sfere și cilindri de lemn pe care le lansau în aer.

Giovanni și cei doi scutieri coborâră de pe cal și îi legară lângă alții; un pitic, îmbrăcat în roșu și cu pană la pălărie se oferi să-i păzească.Pe o parte a catedralei, o companie de artiști ambulanți încropise un spectacol și în jurul lor s-a format un public numeros.Atrași de râsete, se apropiară și înțeleseră motivele veseliei.Cei doi actori principali îi reprezentau pe tânărul rege al Franței, respectiv pe papa Innocenzo VIII.Un alt actor, îmbrăcat în femeie, ieșea și intra din culisele improvizate, alergând între cei doi care încercau să-l prindă.Spre sfârșit, cel îmbrăcat în papă reuși să-l prindă, și după ce dădu un șut regelui, îi ridică hainele femeiești, îi dădu jos pantalonii și începu să-l bată peste fund, în râsetele tuturor.De Giovanni, mai mult mirat decât distrat, se apropie un om.

-Nu sunteți de pe aici, nu e adevărat?Giovanni trecu în defensivă.

-Nu domnule, venim de la Florența.

-Atunci iată de ce aveți expresia asta pe chip! La Florența, al dumneavoastră bun frate Savonarola, i-ar fi pus în furci pe acești sărmani.

-Poate, chiar dacă din timpul lui Carol cel Mare, actorii de acest fel își pot permite să-i ia în râs pe nobili fără a se teme pentru viața lor.

-Sunt de acord cu dumneavoastră, așa trebuie să fie.Și în plus, se sărbătorește ”Adormirea Mariei”, când sufletul ei își găsi liniștea, și dumneavoastră știți că atunci când pisica doarme, șoarecii, ca aici în jurul nostru, dansează peste tot.

-E o mare plăcere să vă cunosc, domnule, spuse Pico, începând să-i placă o astfel de conversație, sunt Giovanni Leone, în slujba nobililor de la Florența.Își folosi numele fals, utilizat pentru prima dată când fugi din Roma, pentru că i se păru de bun augur.

-Moses Albo, mi-a făcut plăcere să vă cunosc.Giovanni rămase un moment perplex și celălalt băgă de seamă.

-Da, sunt evreu.Vă deranjează?

-Deloc, am mulți prieteni printre evrei.

-Eu sper să-mi fac alții noi, prin aceste locuri.Tatăl meu, care era rabin, a decis să părăsească Spania pe când eram încă un copil.Îl uram pentru asta, dar azi cred că-i datorez viața.

-Să sperăm că va fi mereu așa.

-Cei din familia Savoia sunt foarte toleranți în privința religiei și a rasei, la fel ca aliații lor, francezii. Valdo se apropie de cei doi.

-Trebuie să plecăm, ne așteaptă un drum lung și greu.Giovanni întinse mâna dreaptă, în semn de salut celui care se prezentase cu adevăratul nume.

-Sunteți unul ”drept”, îi spuse.Shalom, Moses.

-Shalom, ”messer” Leone.Dumneavoastră aveți sufletul să deveniți.

****

Intrară pe teritoriul marchizilor de Saluzzo fără nici o problemă; între aceștia și ducii de Savoia, după câțiva ani de războaie, era o stare de pace, chiar dacă cu armele la vedere, pace pregătită și urmărită îndeaproape de Franța, care îi dorea pe amândoi ca aliați.Chiar dacă pentru moment, regenta Ana, care guverna în contul regelui Franței, încă minor, nu avea nici un interes pentru Italia, acele teritorii erau poarta prin care, într-o zi, francezii ar fi putut să treacă dacă ar fi fost nevoie.

În după-amiaza târzie, după un urcuș îndelungat care puse la grea încercare caii, au ajuns într-o mică localitate, un mic *burg* , traversat de fluviul Po.Valea, încercuită de munții vechi, dar teșiți de timp, se închidea cu un urcuș abrupt.Trecură aproape de o carieră de marmură albă și găsiră ospitalitate la stația de poștă de la Ghisola.

-Aceea e direcția noastră, spuse Valdo indicând un munte de roci gri la culoare.Acolo e o galerie, puțin cunoscută, care ne va da posibilitatea să câștigăm timp și să evităm întâlniri neplăcute.Umblă prin zonă soldați rămași liberi după războaiele de pe aici.Acum nu mai are cine să-i plătească, iau de la toți cei care trec hotarele.Dar noi vom trece pe acolo, pe la ”Buco del Viso” (”Gaura din chip”).

-Bine e să nu ajungem în altă gaură, spuse Dado.Valdo îi dădu o privire piezișă și Dado se îndepărtă, pe față cu un amplu surâs.

-Iertați-l conte, e cu puțin mai tânăr decât mine, dar câteodată mi se pare că sunt tatăl lui.

-Nu am nimic să-i iert; în schimb trebuie să-i mulțumesc câteodată, căci prin glumele lui, reușește să-mi modifice starea de spirit.Dado, așteaptă, trebuie să-ți povestesc ceva despre acea gaură de care spui tu. Sunt versurile unui poet toscan.Dado se opri, minunat de confidență, și se întoarse la ei.

-E vorba despre diavolii infernului care-l salută pe maestrul lor.Ascultă:

Per l'argine sinistro volta dienno;
Ma prima aveva ciascun la lingua stretta coi denti,
Verso lor duca, per cenno;
Ed elli aveva del cul fatto trombetta.

Pe parte stângă se întoarse ”încetişor”;
Dar mai întâi fiecare sta cu limba printre dinți,
Spre al lor duce, ca la comandă;
Și el își făcuse din curul lui trompetă.

-Știi versurile astea?Dado izbucni în râsete.

-Nu conte, nu cunosc aceste versuri, dar cine le-a scris are înclinație de poet.Știți, spuse el râzând încă, acești diavoli îmi amintesc de tovarășii mei de arme.Când ne odihneam, câte unul se bășea așa de tare că păreau salve de tun.Și dacă li se mai punea la spate și-o torță, pe sufletul meu, lansau flăcările infernului din acea gaură.Cu permisiunea dumneavoastră, conte.

Valdo dădu din cap și însoți caii în grajd, îngrijindu-se personal de refacerea lor.Ziua următoare va fi lungă și plină de dificultăți.Câteodată omul mai putea ierta, muntele nu.

****

Blestemată beție și blestemat cidru de Livorno.Franceschetto se trezi în seara următoare, din cauza a ceea ce în somn i se păru a fi un nechezat de cal.Era sforăitul, mai zgomotos ca de obicei, al unei femei grase, care dormea alături de el în pat.Se îndepărtă în liniște, coborâ scările și ajunse într-o cameră duhnind de miros de vomă și excremente, mai mult decât în camera pe care o părăsise.Acolo îi găsi pe câțiva dintre ai lui, îi luă în șuturi și le ordonă de-a pleca imediat.

-În toiul nopții?, întrebă majoritatea.Își dădu seama că rămase o zi întreagă în stare de inconștiență. Furia lui crescu și mai mult și ordonă plecarea, necondiționat.Vor dormi după, în hanurile de pe drumul spre Paris.Acum contele avea mai mult de o zi avantaj.

WEWELSBURG
Sâmbătă, 6 noiembrie 1938

Au trecut zile fără ca nimeni din interiorul acelei fortărețe să-l fi înștiințat de ceva anume.Superiorii îl ignorau, păreau că o fac intenționat.Lui Zugel i se păru că devenise un fel de fantomă care stătea în mijlocul altor spectre.Unicul lucru privitor la prezența lui erau saluturile rapide pe care le primea de la gradele inferioare ale ierarhiei militare.De la plictiseală ajunse la iritare și de aici până la furie nu a fost decât un pas, lucru ascuns cu rapiditate, chiar dacă nu lăsa să se vadă în jur acest fapt.Era pe cale să răbufnească, dar trebuia să fie atent, știa perfecta organizare a *Waffen-Schutzstaffel*, nimic nu era lăsat la întâmplare.Trebuia doar să înțeleagă ce anume se întâmpla și ce măsuri ar fi trebuit să ia.Cu un an înainte, în aceeași perioadă a anului, se afla la numărul 76, pe Tirpitz-Ufer, la Berlin, la ultimul curs de instruire la care participase ca membru al Abwehr. Nu-i rămânea decât să fructifice cele studiate acolo, tehnicile de mimetizare psihologică în zona inamică în care s-ar fi găsit, deoarece acel castel devenise un teritoriu ostil pentru el.Și prima regulă pentru a supraviețui și de ducere la bun sfârșit a misiunii, era studiul.Pe toată durata zilei, schimbându-și atitudinea și strategia, se deplasă cu dezinvoltură, acum prefăcându-se că duce documente la un birou, acum oprindu-se și fumând pe diferitele coridoare, studiind obiceiul celorlalți.

Doi soldați simpli, înarmați cu două pistoale-mitralieră ”*Mauser Schnellfeuer*” și indiferent la gradul lui, l-au oprit tocmai în fața ușii turnului central, încrucișând lănciile care nu-și aveau locul în acele vremuri. Zugel nici nu clipi și se întoarse, înjurând în liniște.Știa că nu ar mai fi avut alte ocazii să descopere dacă cu adevărat, turnul nordic îi ascundea pe cei din ”*Gruppen Fuhrersall* ”, locul în care se spunea că s-ar fi unit cei doisprezece cavaleri ai așa numitului ”Ordin Negru”, sub directa comandă a lui Himmler.Că orientarea castelului era de la nord la sud, în loc de la est la vest, ca celelalte din lume, verifică și singur.Turnul de nord era vârful unei săgeți care indica strada spre *Thule*, Eden-ul, unde cu mult timp în urmă ar fi trăit miticii oameni-zei arieni.Acolo simțea că este locul lui, numai dacă ar fi avut posibilitatea să vorbească cu Himmler în persoană.Și el ar fi putut deveni unul din cei doisprezece.Dar toate i se părea de nerealizat.Ipoteza cea mai probabilă era că Heinz s-ar fi pus de acord cu von Mackensen, de care fusese recrutat, pentru a prelua ei meritul găsirii cărții.Himmler nu ar fi ajuns la castel, cel puțin nu în acele zile.Și el putea să fie un permanent

pericol, pentru că mai devreme sau mai târziu adevărul ar fi ieşit la iveală.Doar dacă ..., nu era imposibil de crezut că în acelaşi castel al SS ar fi fost şi o a cincea coloană, sau unul care să facă joc dublu, poate chiar Heinz, şi că s-ar afla acolo pentru a recupera cartea.În ambele cazuri, decizia era doar una singură, şi el deja o luase.

De la fereastra care dădea în curtea interioară îl văzu trecând pe Hermann Heinz; îi cunoştea deja obiceiurile lui maniacale.Planul era gata, dar şi veo două alternative pentru drumul de fugă.Gravă eroare de a-l fi considerat pe Zugel un spion stupid, un executor fără importanţă.Von Mackensen, acel gras infam care-şi ducea viaţa în linişte, la Roma, ca ambasador al Reich-ului se folosise de el, acum era sigur.Dacă Heinz era loial, ar fi "încasat" împreună laudele din partea lui Himmler şi poate că ar fi primit complimente însăşi din partea lui Hitler.Admiţând că va trăi, cu ceea ce ştia, nimeni nu-şi va mai aminti de un simplu ofiţer, Zugel.Dar dacă Heinz era un trădător ... nu ar fi avut cum să demonstreze.Şi atunci merita să facă ceea ce avea în plan, să câştige maximul din acea situaţie.Ucise, un lucru mărunt deja pentru el, în anumite momente chiar se distrase. Dar lăsase în urma lui o dâră de sânge între Italia şi Elveţia, lucruri ce nu se mai puteau schimba.

Acum Germania ar fi devenit mult mai periculoasă, mai mult decât cele două ţări.Dar atunci când ai două sute de mii de dolari, te poţi duce oriunde, chiar şi în America.Nici mai mult nici mai puţin decât i-ar fi plătit Reich-ul prostului de Volpe.Dacă aceea era valoarea cărţii, asta va cere.Ar fi vorba de o răscumpărare pentru ceva extrem de preţios pentru cineva şi pentru multe vieţi umane.Greşise, trebuia să fi acţionat de la început de unul singur, ar fi avut mai puţină bătaie de cap.

Era aproape ora şaptesprezece şi atunci era momentul.Deschise duşul lăsând să curgă apa la maxim. Rece, ca să nu fie nici un pericol că s-ar fi terminat.Eficienţa germană era un mit, ca şi cel în care crezuse cu două zile mai înainte.Se dezbrăcă, punându-şi în jurul şoldurilor un prosop.Dacă l-ar fi surprins, s-ar fi scuzat că apa caldă s-ar fi terminat în timp ce făcea duş.Coborâ pe scările de serviciu şi o cameristă îi zâmbi văzându-l aproape gol."*Altă dată bambina, acum nu pot* !"

Venea partea cea mai periculoasă.Avea micul lui pistol *Beretta M35* strecurat în prosop, şi dacă l-ar fi surprins cu "mâinile în sac", l-ar fi folosit pentru a se împuşca în tâmplă.Uşa biroului lui Heinz era întredeschisă şi ieşea un firicel de lumină."*Asta mai trebuia! De ce nu era cu ceilalţi în sala ofiţerilor, la fumat*?" Doar dacă nu o lăsase deschisă şi cu lumina aprinsă.Se apropie încet simţind frigul, mai ales la picioarele desculţe pe pardoseala de piatră.Se apropie şi auzi zgomot de foi.Apropiindu-se şi mai mult îl văzu pe Heinz cufundat în citirea unor documente la lumina unei lămpi de birou, cu faţa spre uşă.Nu ar fi putut să intre niciodată fără să fie văzut.Era nevoie de un plan de rezervă, dar nu-l pregătise.Zâmbindu-şi, îşi desfăcu prosopul ascunzând pistolul la interiorul lui, şi intră în grabă în cameră, complet gol.

Hermann Heinz îşi ridică privirea auzind un zgomot uşor şi nu-i veni să creadă ceea ce vedea.Un om, complet nud, bine dotat din câte vedea, înainta spre el.Roşi până la vârful urechilor, cu gâtlejul uscat.Când omul, înconjurând biroul fu la un pas de el, îl recunoscu pe locotenentul care îi aduse cartea.Dar deja se afla cu capul între braţele lui.Nu avu timp să se gândească la nimic că ruptura vertebrelor gâtului îl aruncară în întunericul etern.Zugel căută în sertarul biroului, sperând în noroc.După care privi în jur: dacă manuscrisul mai era acolo, trebuia să fie la loc sigur, în vreun seif.Îl găsi imediat, în spatele unei perdele, o veche *Gerlich* cu combinaţii.Nu era dificil de deschis, dar avea mâinile asudate şi nu era timp.Bătăile inimii îl împiedicau să audă acel subtil zgomot care, unei urechi exersate indica schimbarea de combinaţii.Privi ceasul: de când intrase trecură doar două minute.Încercă să se calmeze, îşi şterse mâinile şi apropie din nou urechea de metalul rece. Unul după altul, precum ronţăitul cariilor din lemn, trei dinţi metalici se aliniară unde nu trebuia, fără nici un fel de cheie.Zugel roti mânerul şi seiful se deschise.La interior văzu geanta lui: cartea mai era acolo.Se întoarse la birou, puse pistolul în mâna lui Heinz şi după ce-l înveli bine în prosop, apăsă pe trăgaci.Materialul prosopului îşi făcu datoria, atenuând zgomotul cu o eficacitate uimitoare.Desfăcu şliţul mortului şi-i trebui ceva timp să scoată "scula" afară.La o cercetare mai atentă, orice medic legist ar fi avut îndoieli, dar pentru a evita orice formă de scandal, verdictul final ar fi fost sinucidere.

Nimeni nu-l văzu reintrând în cameră.Închise robinetul duşului şi se îmbrăcă.Valiza era deja gata, aştepta doar manuscrisul.Coborâ scara imensă fumând liniştit o ţigară.Sala de la parter era plină de lume înaşteptarea cinei.La soldatul de pază din post îi ordonă să-i fie adusă imediat maşina lui.Ieşi din castel şi rămase în aşteptare: dacă ceva rău trebuia să se întâmple, acela ar fi fost momentul.Două lumini se văzură venind cu repeziciune şi un militar cu uniformă de *Schutzstaffel* şi însemne de caporal ieşi din maşina lui,

lăsând motorul pornit. În timp ce se îndepărta, Zugel dădu o ultimă privire prin oglinda retrovizoare spre castelul unde-și lăsase visele de glorie.

FLORENȚA
Luni, 8 noiembrie 1938 și zilele următoare

Conducând fără încetare, după o zi și o noapte, Zugel ajunse la mică distanță de Florența.Sperase că nu se va mai reîntoarce deloc, dar situația s-a schimbat.Acum trebuia să fie foarte atent.La Wewelsburg, cineva s-ar fi întrebat pentru ce motiv plecase în grabă și tocmai în seara în care Hermann Heinz a fost găsit mort.Și aceștia, după toate probabilitățile, știind de faptul că manuscrisul a ajuns, negăsindu-l nicăieri, cineva poate ar fi înțeles că el era făptașul.Chiar dacă nimeni nu ar fi înțeles din ce motive.Nu peste mult timp, *Gestapo* și *SS* l-ar fi căutat pentru recuperarea cărții, și unica posibilitate de fugă era tocmai America, visul lui Volpe.Dar avea nevoie de bani, și de Mola i-ar fi dat.

Își făcu ”culcușul” într-un hotel anonim, frecventat de artiști, plăti totul pentru o săptămână și se rase complet pe cap și sprâncenele.Era unica modalitate de moment de-a se camufla.Luă un tramvai care-l duse în centru, coborâ în ”Via Tornabuoni”, la puțină distanță de anticariatul lui de Mola.Își imagină fața lui și se gândi că poate ”proprietarul” manuscrisului l-ar fi putut ataca recunoscându-l, dar avea pistolul *Luger* la el.Mai puțin manevrabil decât *Beretta*, dar după dimensiuni, mai puternic și mai ”convingător”.Trebuia să-l convingă pe de Mola că erau numai afaceri, că nu era nimic personal la mijloc.Dimpotrivă, ar fi trebuit să-i mulțumească că nu l-a ucis la Lugano.Intuise bine să nu-l împuște, altfel, azi cui i-ar mai fi putut vinde cartea?Și dacă s-ar fi întâlnit cu Volpe?Nu s-ar fi schimbat nimic, mai bine pentru el dacă tăcea.

Magazinul de cărți vechi era mereu acolo, se schimbase doar firma: numele de Mola a fost înlocuit cu ”Academia cărților”.Intrând simți miros de hârtie veche, de lipici și de tot felul de chimicale.

-Bună ziua.Un domn cu ochelarii agățați de gât și părul tuns perie îi veni în întâmpinare.Nu era cineva cunoscut.

-Vroiam să vorbesc cu domnul de Mola.

-Îmi pare rău, domnul de Mola nu se mai ocupă deloc de acest anticariat.Acum e în proprietatea altcuiva.

-Dar domnul Volpe, mai este încă?

-Nu, îmi pare rău; ca să vă spun drept, nici măcar nu-l cunosc.Zugel începu să gândească rapid, după cum îi era obiceiul, dar nu-i veni nici o idee.Amândoi dispăruseră, iar la asta nu s-a gândit.Dar răspunsul la întrebările lui veni imediat după.

-Aici, totuși vine corespondența pe numele domnului de Mola și mereu trece cineva să i-o ducă, chiar dacă nu știu unde.Dacă doriți, îi puteți lăsa vreo scrisoare sau biletel, ceva.

-Mulțumesc, iată ideea care lipsea, sunteți drăguț.

-Luați loc, vă rog, aici în anticariat avem de toate, dar de hârtie și de ceva de scris nu ducem lipsă. Zugel închise bine plicul, il dădu și ieși.O ploaie deasă și măruntă îi cădea pe fața fără păr, ca niște lacrimi.Și de pe capul chel, picăturile îi ajungeau până la gâtudându-i cămașa.Pe tramvai încercă să se usuce cu mâneca hainei, dar pielea neagră nu era cea mai bună soluție.Trebuia să scape de haina de piele care-l făcea să arate ca un italian fascist sau să-l dea de gol ca fiind un german: privirile celor din tramvai, de frică sau de invidie, erau mai mult decât elocvente.Era mai bine să scape de acele simboluri și să se obișnuiască cu altele.La acvila americană, de exemplu.La urma urmelor, dacă la cea germană i se îndepărta zvastica încoronată, cele două păsări erau aproape la fel.

Abia ieșit din magazinul de cărți, omul cu ochelari dădu un telefon.

-A fost aici și a lăsat o scrisoare pentru Giacomo.

-Deschide-o!Ce scrie?După o perioadă de liniște dintre cei doi, cel din magazinul de cărți începu să vorbească.

-Are cartea, Gabriele și vrea să trateze.A lăsat o adresă.

-Nu vă spusesem eu să continuați să sperați?Îl voi anunța eu pe Giacomo.Acum e din nou rândul lui. În magazin, la radio continua alternarea cântecelor de dragoste cu vehemente acuzații împotriva crimelor

comise de evrei.Toți spuneau, mai mult sau mai puțin, că răbdarea avea o limită și totul ajunsese la saturație. Multe familii se întrebau care anume era vina lor.Alții știau că este destul de veche și că de-a lungul secolelor ieșea din întunecimi, ca un blestem ciclic.În mod sigur, în cercul restrâns al ”Omega”, la Academia ”Georgofili”, nu se îndoia nimeni că se pregătea ceva, care în scurt timp poate va cuprinde lumea.

PE DRUMUL SPRE LYON
Vineri, 17 august 1487 și zilele următoare

-De aici puteau să urmeze două drumuri, Excelență, spuse Marzio da Pisa.Eu aș merge pe la ”Buco del Viso” sau trecătoarea spre ”Castelul Delfinului”.

-Pe unde e mai repede?, întrebă Franceschetto.Erau în apropiere de castelul Reynaud, unde au sperat să schimbe câțiva din caii obosiți, dar din acel castel nu mai erau altceva decât ruinle.Ruine care mai fumegau încă, iar din lemnele carbonizate ieșea un miros puternic de grăsime arsă.

-Pe la ”Buco”, dar suntem prea mulți și nu avem caii adaptați.

-Și atunci?Acel nou stăpân plătea bine, dar făcea pe prea-puternicul și nu avea încredere, și dacă nu ar fi fost premiul pe care-l promisese, ar fi făcut totul ca să-i împiedice să-i ajungă pe cei căutați.

-Atunci cred că e mai bine să mergem pe la ”Castelul Delfinului”.Drumul e mai lung dar mai comod în anotimpul acesta.E o stație de poștă și putem schimba și caii.

-Nu pot avea încredere în tine, Marzio, dar ai grijă să nu greșești, altfel îți vei primi plata în lovituri de bici.

-Dar nu mă înșel, domnule, și am grijă de spatele meu.Dacă mai rezistă caii încă, în seara asta putem fi la Briancon, în Escartons.Vor trece desigur pe acolo și dacă suntem norocoși, putem ajunge înaintea lor.

-Dacă ajung la Paris înainte de noi, numai pot face nimic, amintiți-vă! Înainte, să încercăm să ne grăbim!

****

”Buco del Viso” îi apăru lui Giovanni ca intrarea din infern.Era doar o despicătură neagră în roca gri, care trecea prin munte ca o rană ușoară, dar profundă, invizibilă cui nu o cunoștea.Ținând caii de frâie și acoperindu-le ochii trecură cu încetineală, riscând ca la orice pas făcut greșit să sfârșească în pietrele ascuțite și tăioase.Și dacă la intrare lăsară în urmă căldura vizibilă care urca dinspre pietre ca o fâlfâire a aerului, la ieșire au fost înconjurați de o ceață care le împiedica vederea.Dar atunci când, puțin după, ceața se ridică, văzură în jurul lor verdele pajiștilor întrerupt de petele albastre ale lacurilor.În unul din aceste lacuri își astâmpărară setea, oameni și cai, și cu prudență își continuară coborârea abruptă spre vale.În drumul lor apărură stâni unde creșteau animale vite, parcă diverse decât cele pe care le cunoșteau ei, orașe mici unde femei și copii slăbuți îi salutau cu frenezie.După un timp apăru în fața lor cetatea de la Briancon, cu zidurile ei impunătoare.Dado se apropie de conte îndemnându-și calul, cu mimica unuia care câștigase la loterie.

-Peste o săptămână vom fi la Paris.

-Să fie zece zile, îl corectă Valdo, nu-mi place să promit și să nu mă pot ține de cuvânt.

-Va fi suficient să fiu acolo înainte de sfârșitul lunii și al începutului de an universitar.

-Veți fi conte, asta vă pot promite.

****

”Castelul Delfinului” era o etapă obligatorie pentru cei care doreau să treacă dinspre Savoia spre Franța.De aceea nobilii din Albon țineau deschise porțile pe toată durata zilei, contrar părerii căpitanului lor.Și chiar de noapte, când erau închise, oricine putea cere să intre și să caute adăpost pentru el și calul lui.Atras de țipete și de zgomote violente, căpitanul ieși în fugă din camera soldaților de gardă și se află în fața unei mulțimi înarmate, în timp ce puținii lui oameni erau strânși la un colț, cu săbiile lăsate.Se blestemă pe el însuși, blestemă încrederea cu care nobilii din Albon, mai mult respectați decât temuți, își tratau vecinii.Dacă gratia de

la podul care se putea ridica sau coborâ ar fi fost închisă, acum nu ar mai fi trebuit să înfrunte acel numeros grup de bandiți.Dar comandantul lor, pe care-l auzi împărțind ordine în italiană, nu i se păru a fi vreun răufăcător.În inima lui înflori speranța că putea fi o companie de soldați de-ai lui Monferrato, cu care ar fi fost posibil să discute.Însemnele și steagurile le puteau avea de la oricine.Își aranjă centura de care era agățată spada grea, de apărare, și ridică mâna dreaptă în semn de pace.Făcu puțini pași și-l văzu pe comandantul companiei arătându-l cuiva de lângă el cu vârful spadei; dar înainte de a vorbi, săgeata unei arbalete îi străpunse gâtul.Marzio observă întâmplarea cu oroare, dar Franceschetto îi spuse cu voce tare:

-Spune-le că avem nevoie de cai odihniți, de apă și de hrană.Și repede, dacă nu vor ca armata noastră să-i împrăștie, așa cum o mătură adună șoarecii morți.Hai, Marzio, ai înțeles bine! Tradu și gata!Soldații, lipsiți de căpitanul lor, se supuseră terorizați și armata, după ce a obținut tot ceea ce dorea, își continuă drumul spre Briancon.

****

Contele de Mirandola și frații Centesi au trecut printr-o vale amplă, protejați pe partea stângă de un masiv muntos până să ajungă la cetatea de la Lautaret.Aici, aurul monedelor le-au permis să-și schimbe caii cu alții, un armăsar robust și două iepe care-l urmăreau pretutindeni.Toate drumurile erau în coborâre, localitățile erau din ce în ce mai apropiate și stațiile de poștă din ce în ce mai frecvente.Taverna din apropiere de Grenoble era demnă de a primi chiar și un principe, și avea ca însemn o cruce albă pe scutul roșu, simbol al vechilor conți de Savoia.Au mâncat carne de purcel și pâine dulce, au băut vin vechi, cu o culoare închisă, precum sângele de turturea.Giovanni păru că recunoaște mirosurile și gustul Parisului, și se gândi că oricum, peste câteva zile ar fi fost acolo.În acea noapte au dormit toți într-o cameră luxoasă, care avea pe ușă trei crini aurii pe fond albastru.Proprietăreasa jură că Ludovic de Valois și soția lui, Carlotta de Savoia, au înnoptat acolo și ar fi conceput-o pe Giovanna, al cincilea din cei opt copii ai lor.

-Sper ca nimeni din cei prezenți să nu aibă dorința lui Valois în noaptea asta, sau va trebui să dorm numărând traversele tavanului.Giovanni părea din ce în ce mai apropiat de Dado și se amuza la auzul cuvintelor lui vulgare și deșănțate care-i ieșeau din gură cu naturalețea unui copil.

-Conte, spuse Valdo, asigurați-l, pe numele lui Dumnezeu, că în acea poziție sforăie ca porcul pe care abia l-am mâncat.

La puține ore de la plecarea lor, cineva anunță proprietăreasa că un grup numeros de soldați călări se îndrepta spre han.Închise totul, băgă toate animalele în grajd și așteptă cu inima bătându-i în gât, în timp ce servitori și bucătari, cu cuțite în mâini, încercau să o liniștească.Soldații trecură fără a se opri.

La Bourgoin Valdo își schimbă iapa care din gelozie o mușca de gât pe cealaltă, de fiecare dată când călăreau alături.În timp ce-l așteptau, Dado îl duse pe Giovanni să guste un cozonac mai special, în formă de coroană, făcut din făină, drojdie, lapte, miere și ouă.

-Nu știu dacă aș prefera să mor cu așa ceva în stomac, sau mai degrabă cu ”vergeaua” mea băgată într-o fată frumoasă!Cu voia dumneavoastră, domnule conte.Puțin mai înainte, la Saint-Laurent de Mure, trecere obligatorie dinspre Lyon spre Paris, țăranii care culegeau grâul de pe câmp pentru a-l pune la adăpost, observau de câteva zile o numeroasă companie de soldați, oprită în zonă.Contele de Mirandola și frații Centesi o văzură în fața lor dintr-o dată.Să se întoarcă și să fugă ar fi fost ca și cum i-ar invita pe soldați să-i urmărească; unica soluție posibilă era să continue să înainteze.Înaintară la pas până când un șir de cinci lăncieri, pe jos, le blocă drumul.Un cavaler se apropie de ei, ținând în stânga o lancie în vârful căreia flutura un mic steag cu însemnele ducilor de Savoia.Alții doi călări le blocară drumul prin spate.În timp ce Dado și Valdo transmiteau nervozismul lor cailor, Giovanni îl privea fix pe ofițer.

-Contele de Mirandola?, întrebă acesta cu un puternic accent francez.Giovanni se albi, numele lui îl lovi cu violența unui fulger.Într-un moment își văzu trecând prin fața ochilor Florența, Roma, Margherita, ”Tezele”, Condamnarea, ”Maica”.Parisul dispăru ca un porumbel atacat de șoim.

-Contele de Mirandola?, repetă ofițerul întrebarea.

-Eu sunt, spuse Giovanni, știind că era inutil să-și ascundă identitatea.

-Vă rugăm să binevoiți să ne urmați, avem dispoziție să vă ducem la excelența sa, ducele Filip.

-Cu cine am onoarea de a vorbi?

-Gerard de Rochefort, căpitan de cavalerie al lui Filip de Bressa şi de Savoia.Ofiţerul făcu o profundă şi îndelungată plecăciune, dar aceasta nu atenua temerile lui Pico.

-Şi din ce motive, ducele Filip l-a trimis pe căpitanul său?

-Sunt un soldat domnule conte, nu discut ordinele.Şi acesta este un ordin.

-Prea bine Gerard de Rochefort, vă voi urma.Dar lăsaţi-i să plece pe cei doi scutieri ai mei.În acel moment Dado strigă ceva, ce Giovanni nu înţelese şi-l văzu atacându-l pe cavalerul din spatele lui.Cu o fandare aproape îi tăie capul, dar un altul îi înfipse sabia în corp.Valdo coborâ de pe cal strigând cu voce tare numele fratelui său şi reuşi să-l susţină în timp ce aluneca de pe şeaua calului.Dado zâmbea uşor între braţele fratelui său care-i mângia părul.

-Iartă-mă Valdo ... eu nu vroiam ... Îmi plăcea de contele Mirandola.Dado murmură acest cuvinte la urechea fratelui său; zâmbind îşi lăsă capul pe o parte şi rămase imobil.Giovanni împietrit îl văzu pe Valdo care-i închidea ochii, cu un ultim gest de pietate.În privirea lui era numai durere.

-Îmi pare rău, spuse Gerard de Rochefort, dar nu e vina noastră.Şi eu am pierdut un om.Acum trebuie să plecăm, iar scutierul dumneavoastră e liber să plece.

-Pot să-mi iau rămas bun de la el?

-*Bien sur, monsieu le Compte*.Giovanni coborâ de pe cal şi se apropie de Valdo, care avea obrazul brăzdat de lacrimi şi fixa un punct departe la orizont, în spatele cavalerilor.

-Valdo ...

-Nu e vina dumneavoastră domnule conte, spuse Valdo evitând să-l privească în faţa.

-Dado mi-a redat veselia pe care viaţa mi-o luase.Nu-l voi uita niciodată.

-Mulţumesc, conte.

-Priveşte-mă, te rog.Valdo îl ascultă; Giovanni scoase de pe degetul inelar un inel cu stema familiei lui, gravată într-o mică ramă.

-Ia-l ca amintire din partea mea, şi cât voi fi în viaţă, oricine va veni la mine cu acest inel va putea să-mi ceară orice lucru.Valdo îl lăsă pe Giovanni să-i pună inelul pe deget, dar nu spuse nimic.

-Sunt gata, spuse contele de Mirandola urcând pe cal.Unde se află ducele?

-La castelul Vincennes şi avem drum lung de făcut.

PE DRUMUL SPRE PARIS
Duminică, 19 august 1487

În acea zi, suveranii catolici Ferdinand de Aragon şi Isabella de Castiglia primeau omagiul oraşului Malaga, după ce trecură mai mult de cincisprezece mii de locuitori prin tăişul săbiei, care s-au predat după şase luni de rezistenţă.Puţinii supravieţuitori au fost vânduţi ca sclavi.Laude pentru căderea ultimei cetăţi arabe de pe pământ spaniol au fost adus înaintea trupelor creştine, de trei ori superioare, lui Dumnezeu şi unui slujitor de-al lui, călugărul italian Francesco di Paola, care profetizase victoria tocmai când erau gata să anuleze asediul.

În aceeaşi zi ajunse la Roma vestea înfrângerii maurilor şi Rodrigo Borgia trimise un mesaj de răspuns în care decreta că pe locul victoriei ar trebui să se ridice o catedrală, căreia i s-ar fi dat titlul onorific de ”Basilica Minore”.

Pe drumul spre Paris multe biserici îşi sunau clopotele a sărbătoare şi zgomotul lor insistent ajunse un grup de cavaleri a cărui trecere era anunţată din sat în sat ca aducătoare de furturi, stricăciuni, violuri şi moarte.O faimă tristă, hrănită de spusele celor care încă nu păţiseră nimic, dar cu frica că li s-ar putea întâmpla şi lor la fel.La Saint-Laurent de Mure, urmele şederii unor soldaţi, plecaţi nu cu mult timp înainte, îl făcură atent pe comandantul lor, Franceschetto Cybo, care îi opri pe oamenii lui cu un gest ferm al braţului şi-l chemă la el pe ghidul lor.Oamenii se aruncară la pământ, sfârşiţi de puteri.

-Caută o tavernă, un han şi informează-te despre ceea ce a fost aici.Nu-mi place deloc ce văd.Marzio da Pisa se îndreptă atent spre sătuc, singur.Totul era închis şi în jur se vedeau numai câini vagabonzi.Vestea că au ajuns aproape se împrăştiase cu repeziciune.Însemnele unui han îi atraseră atenţia.Uşa era blocată, dar de la interior se auzeau voci.Bătu de mai multe ori dar nimeni nu-i deschise.Încercă acelaşi lucru, dar folosind graiul

locului.

-”*Ouvrez*! *Je vous en prie*!”.(Deschideți, vă rog).În sfîrșit cineva, privind pe ferestruica ușii și văzându-l singur îl lăsă să intre, închizând ușa imediat după el.Marzio privi în jur și atunci văzu deoparte, așezat singur la o masă, un om pe care-l cunoștea bine, cu un ulcior de vin în față și un pahar alături.Părea absent, poate că era și beat, lucru neobișnuit la el.

-Valdo!, murmură când ajunse mai aproape de el.

-Marzio?!, mirarea se amesteca cu beția dată de vin.Ce faci aici?Marzio luă un pahar, îl dădu pe gât dintr-o suflare și-și turnă altul.

-Trebuie să beau cu tine pentru a-ți povesti totul.Două ulcioare cu vin a fost nevoie pentru ca adevărul să iasă la iveală.Marzio auzi și povestea morții lui Dado, plângând împreună.

-E vina mea, spuse el.

-Nu, răspunse Valdo cu furie, vina, întotdeauna este a nobililor!Care-și îndeplinesc visele călcând oamenii în picioare și atrăgându-i în jocurile lor.Blestemați să fie toți cei puternici, fie ca îngerul distrugător să mă audă și să-i distrugă unul câte unul.Să-i omoare în palatele lor, luându-i din brațele curvelor lor și ucigându-le copii în fața ochilor lor.Și acum, du-te Marzio, reîntoarce-te la stăpânul tău, spune-i adevărul și cere-ți răsplata.

Franceschetto dezlănțui o lungă serie de blesteme când auzi povestirea plină de detalii a lui Marzio. Furia nobilului genovez se revărsă peste oamenii lui, ridicându-i în picioare în șuturi.

-E o compania întreagă a celor din familia Savoia, la mică distanță înaintea noastră.Contele e cu ei și trebuie să-l prind cu orice preț.Vom trece înaintea lor și le vom întinde o capcană.Suntem patruzeci.La Roma vă așteaptă patru mii de florini de aur: cei ce vor supraviețui îi vor împărți.Dar voi ucide pe oricine va da înapoi!

-Și tu?, spuse întorcându-se spre Marzio.Vrei să lupți?

-Cu permisiunea dumneavoastră, Excelență, obligațiile mele au luat sfârșit.Dacă nu vă este cu supărare , aș dori să rămân cu însoțitorul meu.

-Ești liber să o faci, spuse Franceschetto.Abia că Marzio se întoarse cu spatele, îl străpunse cu sabia, rupându-i inima și făcând să iasă sabia prin piept.

-Nu mi-ați spus cu care însoțitor doriți să rămâneți, cu cel viu sau cu cel mort! Franceschetto se întoarse rânjind spre oamenii lui, dar nici unul nu-i răspunse.

****

Dintotdeauna era numită ”Pădurea Bisericii lui Dumnezeu”, înainte chiar ca locuitorii acelor locuri să vină să ia lemne și să afle de numele ei.Era un loc sacru, în care druizii culegeau ierburi și frunze magice la umbra vechilor stejari.Cine trecea prin pădure știa că era la loc mult mai sigur la umbră decât pe câmpurile însorite din apropiere.În acea zi, în spatele fiecărui stejar era ascuns un om, înarmat cu arc sau cu arbaletă,a căror unică întrebare era dacă vor trăi ca bogați sau ar fi murit departe de locurile natale.

Nu au trebuit să s-aștepte mult timp.Coloana era compusă numai din cavaleri bine echipați, cu armură de călătorie.Sub culorile casei de Savoia purtau crinii de aur ai Franței, care se confundau printre frunzele și sclipirile pădurii.Înaintea lor era un stegar, care dădea în același timp și viteza de înaintare. Franceschetto aștepta ca primii cavaleri să treacă, încercând între timp să-l recunoască pe contele de Mirandola.Dacă ar fi supraviețuit, mai bine pentru el, dacă nu, ar fi dus cu el corpul putrezit al contelui, pe drumul de întoarcere spre Roma.Mai aștepta încă puțin și la un șuier de-al lui, un nor de săgeți porniră de pe ambele laturi ale drumului.Multe dintre ele întâlniră în drumul lor ramurile, fiind deviate, dar altele își atinseră țintele.Gerard de Rochefort dădu semnalui de-a se despărți și oamenii lui se lansară în galop.Erau soldați bine instruiți și știau foarte bine ce trebuiau să facă pentru a scăpa din acel fel de situații.Ariergarda a avut cel mai mult de suferit, mulți căzând.Franceschetto dădu ordin să atace înainte ca aceștia să urce pe cai, și o hoardă de oameni, fără steaguri sau alte însemne de recunoaștere ieșiră din pădure alergând spre supraviețuitori.

Franceschetto era în spatele oamenilor lui, așteptând bucuria momentului victoriei, când auzi sunetul unui corn repetat de mai multe ori, provenind de la grupul de cavaleri care așteptau atacul, în pădure.Auzi din nou acel sunet, mai slab, dinspre spatele lor.Pământul începu să tremure, Franceschetto începu și el să tremure; o grupare de cavaleri apăru de pe versantul opus, lansându-se în atac, cu lănciile pregătite în formație de luptă.

Rochefort își împărțise oamenii lui în două grupuri, după cum scria în toate manualele de război, manuale pe care Franceschetto nu le citise.Primul grup opri cu dificultate forța atacului, dar când pentru a treia oară răsună în păsure, din ce în ce mai aproape sunetul de corn, începu să înainteze încet.Oamenii lui Franceschetto băgară de seamă prea târziu de multitudinea de cavaleri lansați asupra lor.Înfruntarea nu dură mult timp, ultimii cinci aruncând armele și implorând iertare.Rochefort nu le dădu această satisfacție, cine ataca prin trădare nu merita să trăiască.În timp ce se numărau morții și se avea grijă de cei răniți, un cavaler veni ducând de păr un fugar.Nu era nici rănit, dar nici plin de sânge, iar hainele lui, murdare fiind, dădeau certitudinea unei anumite bogății.Fu aruncat în genunchi lângă cei morți.Rochefort îi opri pe oamenii lui care începură să-l înțepe cu săbiile și se apropie de el.Îi ridică capul punându-i sabia la nivelul gâtului și privirile lor se întâlniră.În ochii lui văzu o teroare infinită.

-Cine sunteți?Și de ce nu ați luptat alături de oamenii dumneavoastră?Sunteți un laș și meritați să muriți.

-Milă cavalere, murmură Franceschetto, nu mă ucideți.Vă pot aduce mulți bani dacă veți cere o răscumpărare.Rochefort îl scuipă în față, dar acesta nici nu încercă să șe șteargă.

-Unul ca dumneata nu valorează nimic dacă-și lasă oamenii să moară fără să lupte și el.

-Nu, nu e adevărat, eu valorez mult.Vă voi spune cine sunt.Azi e ziua dumitale norocoasă.Eu sunt Franceschetto Cybo, fiul papei de la Roma Innocenzo VIII.Oamenii din jurul lui Rochefort izbucniră în râs și în scurt timp, cele spuse de prizonier au fost aflate de toți soldații.Dar căpitanului nu-i plăcu ceea ce o considera ca fiind o balsfemie și cu mănușa de cavaler, cu ținte de fier, îl lovi peste față pe Franceschetto făcându-l să sângereze.Giovanni Pico urmărise scena de departe, dar fără a înțelege nimic din cele întâmplate. La un semn al lui Rochefort, unul din oamenii lui îl rugă pe conte să-l urmeze.

-Domnule conte, spuse căpitanul, îl cunoașteți pe acest om?Pare să fie căpetenia celor care ne-au atact.

Franceschetto Cybo îngenunchiat, Giovanni în picioare în fața lui, se priveau în ochi.Primul spumega de frică și furie, al doilea se întreba pe ce absurdă tablă de șah, își juca propria viață. Cine era cu adevărat?Poate se crezuse un turn care lumina de departe, sau poate era doar un umil pion, destinat să meargă înainte, căsuță cu căsuță, pas cu pas?

-Nu, spuse el, nu l-am mai văzut.Franceschetto încercă să se arunce asupra lui, dar un șut al lui Rochefort îl făcu să se rostogolească în praf.

-Știam, spuse trăgând sabia din teacă, în timp ce prizonierul încerca să se îndepărteze fugind pe genunchi.

-În orice mod, continuă Giovanni, cred că spune adevărul.Și eu sunt motivul acestei bătălii.Rochefort îi privea pe amândoi încercând să înțeleagă care era firul roșu care-i lega.Dar își aminti că era un soldat, care nu trădase niciodată încrederea ducelui său.

-Doriți să-l acuzați în fața unui tribunal, conte?

-Nu, căpitane, vreau să mă întâlnesc cel mai rapid posibil cu ducele dumneavoastră.

-Prea bine, dar veți avea tot timpul pentru a vă schimba ideea.Urcați-l și legați-l de cal.Acest ... bandit vine cu noi, oricine ar fi el.Ducele va decide ceea ce este de făcut cu el.

Cavalerii morți au fost îngropați de-a lungul drumului, cu numele lor; grupul de atacatori a fost îngropat într-o groapă comună, cu o singură cruce pe care era scris: ”Bandiți italieni”! Franceschetto murdar de pământ, cu hainele în dezordine și sângerând, abia se ținea pe cal, cu mâinile la spate și ținut în lesă de un cavaler.Ca să mai uite începu să se gândească la toate modurile posibile prin care ar fi putut să răzbune șuturile primite de la căpitan și umilirea primită de al conte.Îi văzu pe amândoi, cu corpurile scheletice agățate de meterezele castelului Sant' Angelo și zâmbi de satisfacție.

VINCENNES, FLORENȚA, ROMA
Începând de miercuri 3 octombrie 1487

Trecuse mai bine de o lună de când Giovanni Pico, conte de Mirandola și Concordia era de fapt prizonierul ducelui Filip Bressa de Savoia.Avea un valet care se ocupa de el, și locuia, dacă se poate spune așa,

pe întreg etajul, penultim, al turnului cetății Vincennes, doar că nu putea să iasă din cetate.De la ferestre vedea soldați, civili și familii ocupându-se de treburile de zi cu zi; paza, transportul celor necesare, ceremonii militare și din când în când câte o sărbătoare, de la care abia se auzeau sunetele și vibrația muzicii.În zilele mai însorite privea până departe, spre acoperișurile îndepărtate ale Parisului.Numai de câteva ori i se permise să se plimbe pe terasa descoperită, de unde vedea, de fiecare parte, o imensă și diversă panoramă: verdele și galbenul pădurilor, griul confuz al caselor, roșul soarelui la apus, albul zidurilor înconjurătoare.

Nobilul lui temnicer, ducele Filip încă nu se arătase și nici nu-i trimise vreun mesaj.Giovanni, în schimb, scrisese două scrisori, știind prea bine că ar putea fi interceptate, una pentru Ferruccio și Leonora, la casa lui de la Fiesole, și una bancherului Pitti, rival al familiei Medici.În prima scrisoare dădea informații despre el la modul cel mai liniștitor cu putință, dar Ferruccio ar fi înțeles, din frazele anume stabilite, condiția lui la momentul respectiv.În a doua scrisoare cerea un avans în bani privind viitoatea recoltă de fructe de pe domeniile lui, pentru a face față cheltuielilor pe durata șederii lui, după cum scrisese, la castelul Vincennes.Pitti ar fi făcut vâlvă în jurul lui de o așa cerere și Lorenzo de' Medici ar fi înțeles că nu era ceva curat la mijloc.

De Franceschetto nu mai știa nimic, doar că pe durata călătoriei a fost mereu legat, și că de mai multe ori a fost insultat și luat în râs, fără cea mai mică împotrivire din partea lui, nici măcar verbală.Primele două săptămâni au trecut într-o stare de așteptare apăsătoare, după care Giovanni își reluă scrisul.Îi lipseau cărțile pe care le iubea atât de mult, dar ca de obicei, îl ajuta memoria.Reîntors cu gândul la începuturile studiului lui, la persecuțiile religioase care au anticipat ”Tezele” lui, încercă să vadă unde putea ajunge pe calea magiei, diversă de acea a cunoașterii care-l adusese în acel punct, printre necazuri și tragedii.Fără a-și trăda preocuparea, își imagină în acea forțată inactivitate figura unui mag, care la fel ca el, la sfârșit reușește să cunoască, pe deoparte, legile care guvernează natura, iar pe de altă parte, din aceste legi să afle căile de-a întineri.Nu reuși să înșele timpul, a cărui lentă curgere o simțea cu fiecare oră.

La câteva zile după ce, de la înălțimea ”temniței” lui văzu începutul strângerii recoltei.Pe timpul unei furtuni puternice care cutremura zidurile turnului, trâmbițele anunțară venirea unui sol imperial.Însemnele lui Carol al VIII-lea, cu crinii pe câmpurile azurii, au fost agățate la toate ferestrele, inclusiv la a lui.Era ceasul la care anumiți servitori aduceau cina, însoțită de vin și apă, din abundență.Aceștia dădeau vasele cu mâncare valetului de cameră și acesta, la rândul lui, servea hrana.Dar de data aceasta servitorul se închină, făcând o plecăciune până aproape de pământ și un om înalt, cu o mantie albastră, bogat ornată, îi făcu semn cu mâna, servitorului, să iasă.O frunte amplă scotea bine în evidență începutul de calviție.Avea buze groase și cărnoase pe care le ținea închise, ochi de culoare deschisă, ușor cu aer bovin.Se opri în fața lui Giovanni, parcă se aștepta să fie salutat, cu un aer nobil, după cum era și aspectul lui.

-Sper că într-o zi mă veți putea ierta, conte.Și sper că în această perioadă nu v-a lipsit nimic.

-Libertatea este bunul cel mai de preț.Pentru restul îmi imaginez că slujitorii dumneavoastră v-au spus totul.După cum îmi închipui, sunt în fața lui Filip de Bressa.

-Sunt un om al armelor, conte, nu un om al literelor ca dumneata, iar în cuvintele lui se simți o ușoară undă de dispreț.

-În toată viața mea, am cucerit tot ceea ce am cu prețuri mari.Cunosc închisoarea, și credeți-mă, nu se aseamănă deloc cu acea de care vă plângeți.Giovanni făcu o ușoară plecăciune, semn că nu avea rost de a continua discuția în contradictoriu.

-Am cerut o cină modestă pentru noi doi, dar din motive de confidențialitate o vom servi aici sus, dacă nu vă deranjează.În timpul mesei voi putea explica anumite lucruri și să răspund, dacă e posibil, la toate întrebările dumitale.În scurt timp a fost adusă cina care nu diferea prea mult de ceea ce Filip era obișnuit să mănânce; nu era unul obișnuit să poftească la multă mâncare.Lucru confirmat și de timpul scurt în care își termină cina.Servitorii strânseră masa cu rapiditate.Giovanni abia dacă gustă din mâncare.Pe masă rămase doar o carafă de vin, ca o licoare, din care ducele de Bressa se servi din abundență.

-Sunteți o persoană cunoscută, conte de Mirandola, și vă spun fără ocolișuri că aveți mulți inamici, dar și mulți amici.

-Cred că prima categorie est mai numeroasă decât o doua.Și dumneata, din care categorie faceți parte?

-Nici din una, nici din cealaltă.Îmi sunteți indiferent, dacă asta doriți să știți.Tot ceea ce am făcut, la momentul respectiv, este în interesul dumneavoastră.Giovanni nu înțelegea, dar decise să aibă o atitudine

conciliantă.Ducele de Bressa era unicul care putea să-i dea toate explicațiile de care avea nevoie.

-Omul care a fost făcut prizonier în timpul luptei de la ”Pădurea lui Dumnezeu”, era într-adevăr fiul lui Innocenzo VIII, dar asta o știați deja.Tentativa lui de-a vă captura m-a costat viața a destui oameni.

-De aceea cred că vă sunt dator cu mulțimiri.

-Chiar mai mult, dar fiecare lucru la timpul lui.Papa a plătit o bună recompensă pentru fiul lui, ba chiar ne-ar fi oferit dublu dacă împreună cu Franceschetto ați fi fost dat și dumneavoastră ”brațului” bisericii. Am primit rugăminți, sfaturi și amenințări.

-Sunt încă aici, oaspetele dumneavoastră.Trebuie să fie vreun motiv.

-Exact.De aceea vă voi întreba ceva pentru care va trebui să răspundeți cu toată sinceritatea.Pentru ce motiv vă îndreptați spre Paris?

-Pentru a discuta ”Tezele” mele la Universitate, ceea ce nu am putut face la Roma.

-Și dacă ați fi liber să plecați, chiar mâine, ați merge tot la Paris?

-Este scopul vieții mele, misiunea mea.Nu am altă alegere.Giovanni se ridică.

-Toată viața mea am dedicat-o studiului.Din aceste motive am pierdut tot: dragostea, tinerețea. Drumul cunoașterii, pentru mine, e însoțit de moarte, și sunt gata să înfrunt acest lucru.

-Mă temeam de un așa fel de răspuns și din ceea ce mi s-a spus despre dumneata, trebuie să vă spun că mă așteptam.Luați loc, vă rog, și ascultați-mă.Regenta Ana de Franța e prinsă între două focuri.Pe deoparte papa vă vrea capul, pe de altă parte Lorenzo de' Medici care o șantajează cu împrumuturile financiare, pentru că, fără împrumuturile lui, regatul Franței ar falimenta.De aceea am ajuns la un compromis, cum impun legile diplomației: dumneavoastră nu veți vorbi niciodată la Paris, reîntorcându-vă teafăr la Florența unde veți fi liber într-u totul, dar nu veți mai fi niciodată tentat să divulgați ”Tezele” dumneavoastră.Acestea, după cum mi se spune, pun în pericol echilibrul regatelor fie pe pământ, fie în cer.Nu știu despre ce anume tratează, dar se pare că nici Anticristul nu a îndrăznit numai să se gândească la ceea ce dumneata ai scris.

Giovanni se simți dintr-o dată bătrân, închise ochii și simți sfera luminoasă țipându-și agonia la interiorul lui.După aceea, așa cum se întâmplă când sufletul este gata să abandoneze corpul și acesta, se înviora pentru puțin timp, ferit de orice rău, greutatea și oboseala dispărură și neantul își făcu loc în sufletul lui.

-Mîine veți pleca spre Florența, continuă ducele.Veți fi protejat de o așa escortă că nici armata engleză nu va avea curajul să vă atace.Adio, conte.Dacă va trebui să mai aud vreodată numele dumneavoastră, mi-e teamă că va anunța doar moartea dumitale, dacă va fi înaintea morții mele.

****

Era frig la Florența și ploua de săptămâni întregi.Numai acum, de ”San Martino”, norii începură să se mai îndepărteze.Fluviul Arno se umflase și multe bărci, rupte de fluviu de legăturile cu uscatul erau luate la vale, până la confluența cu Ombrone.Aici se îngrămădiră, unindu-se cu grupurile de arbori pe care fluviul le aduse cu el, formând un fel de dig.Câmpiile erau inundate și furia apelor distrusese grajduri și ferme, luând cu ele multitudine de animale.O dată cu terminarea ploii carcasele animalelor moarte apăreau la suprafață, umflate de ape și atacate de colonii întregi de șobolani.Lumea știa că atunci când șobolanii apăreau în număr mare, începutul ciumei era aproape de ei.Pistoia ar fi fost prima localitate, după care ar fi urmat orașele vecine.La Floranța, comandantul gărzilor deja pregătise toate măsurile de siguranță posibile, închizând accesul în oraș.La interior era o climă de teroare, cine tușea sau se simțea rău, numai din cauza răcelii, risca să fie denunțat și dus la lazaret, unde și cei sănătoși se îmbolnăveau.

Compania franceză se îndreptă direct spre burgul de la Fiesole, până la casa de unde, plin de speranță, Giovanni Pico, conte de Mirandola plecase la începutul primăverii.Leonora și Ferruccio îl așteptau.

****

La două zile după, la 14 noiembrie, la Roma, Innocenzo VIII își puse sigiliul alături de cel al împăratului Maximilian pe documentul prin care se punea capăt războiului dintre Republica Venețiană și puternicul conte al Tirolului.Prestigiul lui crescuse, în timp ce boala de care suferea părea că dăduse înapoi.De ambele vești era altfel decât mulțumit Rodrigo Borgia, care nu avea pe plac alianța dintre habsburgi și papă, și

cu atât mai mult veștile bune despre sănătatea papei.Acel sifilitic schimbase viața incapabilului de Franceschetto cu salvarea contelui de Mirandola.Lorenzo de' Medici îl jucase ca pe un copil.

Unica lui consolare erau vrăjitoarele, spălătoresele, prostituatele denunțate de vrăjitorie.Din Spania și din Germania, pe lângă Italia, primea vești îmbucurătoare.Cu cât se judecau, se torturau și se trimiteau la rug mai multe, cu atât se descopereau alte femei.În Germania, tipografiile au scos mai mult de treizeci de mii de copii de ”*Malleus Maleficarum*”.Peste tot, magistrații și inchizitorii făceau ”întrecere” pentru a găsi și extirpa ”răul”, care profita de fiecare fisură feminină pentru a-și face culcuș la interior.Numai la Val di Fiemme, focul își făcuse treaba cu mai mult de trei sute de suflete.În acele locuri se descoperise, de fapt, existența unei misterioase ”*Signora del Bon Fogo*”, care se spunea că ar fi soția ”Demonului” și care cu ajutorul soțului ei reușise să devieze până și viața măicuțelor închise în mânăstiri.Pentru două mânăstiri nu au fost de ajuns doar execuțiile, ci a fost necesar să le distrugă cu focul din temelii.

Cardinalul se bucurase de acest exces de zel: ”*Signora del Bon Fogo*”, așa de puternică, se asemăna mult cu ”*Marea Maică*”, chiar dacă acest nume nu trebuia pronunțat niciodată.Putea spune că era mulțumit, în mai puțin de un an, politica lui înmulțise sentințele și rugurile.Știa prea bine că mulți dintre preoți trecuseră peste necesarele inspecții și torturi, și că din unele, dar și din celelalte își luaseră partea de plăceri interzise.Dar, pentru a lupta cu ”răul” era necesar să fie cunoscut în profunzime.

În timp ce-și lingea degetele, privi la ”doamna” lui, care cu foamea specifică tinereții sorbea din supa de carne.Peste puțin timp va simți acea aromă pe buzele lui.La dracu' cu Innocenzo, ”Maica”, Giovanni Pico și toate celelalte.La ele se va gândi mâine.

FLORENȚA
Joi, 10 noiembrie 1938

Cineva bătu la ușă.Zugel își luă pistolul Luger și se lipi de tocul ușii.

-Cine e?

-Portarul.Am un mesaj pentru dumneavoastră.Recunoscu vocea, își introduse pistolul la centură, în spate, să nu fie vizibil, și deschise ușa.

-Un domn a lăsat acest bilet pentru dumneavoastră după care a plecat.Zugel aștepta să-l primească, dar omul continua să țină mâinile încrucișate la spate.L-ar fi putut obliga cu ușurință prinzându-i carotida între două degete și forțându-l să plece, dar în schimb scoase afară o bancnotă de zece lire.Schimbul a fost rapid și Zugel închise ușa.După primele cuvinte, continuă să citească cu aviditate.Aprinse o țigară și cu flacăra chibritului dădu foc mesajului.

”Piazza della Stazione” gemea de lume, de navetiști care veneau de la muncă.Era punctul de încrucișare dintre trenuri, autobuze, tramvaie, și o mulțime eterogenă, mulți cu aer obosit se saluta și se îndrepta spre casă.Sau aștepta venirea vreunui tramvai care să-i ducă spre casele-cazarmă pe care regimul politic le construise pentru a garanta un acoperiș noii clase de muncitori.O bună alegere, piața, chiar și pentru el, o alegere prudentă.Un om, cu pălăria trasă până aproape de ochi, sub lumina unui stâlp cu lampion, îl observa.Cu mâinile în buzunare, semn rău.

-O zi rece, nu-i așa?Se întoarse dintr-o dată în timp ce un domn distins, pe la vreo cincizeci de ani, îl salută prin ridicarea pălăriei de pe cap.Îl privi întrebător.”La naiba, nu acea era parola de recunoaștere”, ce se întâmpla?O bicicletă apăru mergând cu viteză.Făcea zig-zag printre trecători, dar el era cel către care venea. Zugel își încordă mușchii, rămase imobil așteptând impactul.Dar în ultimul moment bicicleta își schimbă direcția, continuându-și cursa.Un domn distins, aproape de el, înalt și slab, cu doi ochi de culoare deschisă în spatele ochelarilor cu ramă de aur, împături ”Il Giornale d' Italia” și se apropie de el.

-Acesta este ziarul dumneavoastră?Aceea era întrebarea de recunoaștere.

-Nu citesc niciodată înainte de seară., răspunse el.

-Vă rog, domnule Zugel, să mergem să luăm o cafea, spuse Giacomo de Mola.Barul era plin de fum și de oameni.Găsiră o masă lângă fereastră care dădea posibilitatea de a vedea afară, dar și de-a fi văzuți din afară.De Mola făcu un semn unui băiat care ducea o tavă și la puțin timp după, acesta se reîntoarse cu două cafele.

-Dumneata ai ceva ce-mi aparţine, spuse de Mola fără alte înfloriturі, şi care doriţi să-mi restituiţi.

-Ce e cu toată agitaţia asta?, întrebă Zugel.Cine sunt acele persoane? De Mola zâmbi, părea o persoană diversă faţă de cel care-i luase cartea.

-E doar pentru a vă face să înţelegeţi că nu sunt singur.Ca dumneata.

-Nu credeţi că sunt aşa de idiot să am manuscrisul cu mine.

-Nu, nici nu ne gândeam că aţi fi aşa de idiot.Vreţi să negociem, domnule Zugel?

-Nu vreţi să ştiţi de ce?

-Nu, înainte să ajungem la miezul problemei, şi mă refer la preţ, aş dori să am un alt fel de informaţii. Face parte din tratative şi veţi fi recompensat pentru asta.Zugel sorbi o gură de cafea, scoase din haină un pachet de ţigări ”Macedonia Aurie” şi-i oferi una lui de Mola care refuză.

-Giovanni Volpe, continuă, vreau să ştiu unde e.Zugel îşi strânse ochii.Ce se întâmpla, era o capcană? De atunci când îl înspăimântase şi făcuse dragoste cu Elena nu-l mai revăzu.Trase din ţigară şi dădu fumul afară încet, pe nări.

-Nu ştiu.Şi dacă nu o ştiţi nici voi ... De Mola îl privi în ochi pentru mult timp şi se temea că celălalt avea dreptate.Dar nu era pe deplin convins.

-Fără Volpe, vă puteţi ţine cartea! Era numai un bluf, dar trebuia să încerce şi această variantă.Înainte de toate o făcea fără ştirea şi încuviinţarea grupului ”Omega”, care-l dăduse pe Giovanni Volpe, definitiv, afară din asociaţie, ca şi cum nu ar fi existat vreodată.Dar pentru el nu era aşa, îi dorea tot binele, l-ar fi adoptat devenind fiul său, numai dacă ... De Mola observă o tresărire pe faţa neamţului.Zugel era un asasin, un fanatic, unul din oamenii de cea mai joasă speţă pe care acele vremuri întunecate le putea produce.Dar în acel moment nu mintea.Era frică.Doar frică.Să nu finalizeze tranzacţia, şi de Giovanni nu ştia nimic.

-De Giovanni Volpe al dumitale nu ştiu nimic şi pentru mine nu are nici o importanţă.Ăsta-i adevărul şi dacă sunt aici, trebuie să o înţelegeţi şi voi.De Mola îl făcu să aştepte câteca secunde lungi.

-Care e preţul, Zugel?

-Acelaşi pe care-l promisesem şi tânărului domn.Două sute de mii de dolari, în numerar.

-E mult.

-Am nevoie.Nu cred că aveţi nevoie de alte explicaţii.De Mola se gândea la Giovanni şi la visele pe care şi le făcuse cu acea sumă de bani, poate să o cheltuie împreună cu misterioasa lui Elena.Se gândi chiar şi atunci când, beat fiind îi confesase totul, renunţând la bani şi la ea.Cine ştie dacă i-ar fi dat banii în cazul în care şi-ar fi dus până la capăt misiunea lui.

-Bine.Dumneavoastră ne veţi da manuscrisul, noi îl vom controla şi vă vom da banii în care cont şi în care bancă doriţi.Zugel îşi exterioriză reacţia de iritare.Strânse din pumni şi cineva îl observă.

-Nu.Vom face totul aici, numerar contra manuscris.Unicele bănci în care am încredere, şi dumneata de Mola o ştiţi bine, sunt în Elveţia.Din păcate, acolo, pentru mine nu este o atmosferă tocmai plăcută.Stinse cu violenţă ţigara în scrumieră.

-Va fi nevoie de ceva timp pentru a aduna o aşa sumă, în numerar.

-Maxim o săptămână.De Mola îşi sprijini coatele pe masă şi-şi aşează bărbia pe pumnii încleştaţi.

-Dumneata vei aştepta până noi vom fi gata.Altfel nu vei face.Nu există nici un alt cumpărător.Era, dar dacă v-aţi adresat nouă, înseamnă că s-a întâmplat ceva.Şi cred că acest lucru a distrus toate legăturile, în afară de cele cu noi.Noi suntem unica dumitale salvare.

-Ce vă face să credeţi?, întrebă Zugel disprepuitor.Nu uitaţi că sunt un soldat al Reich-ului şi că ...

-Zugel, nu încercaţi să credeţi că sunt un prost.Încetaţi! Dumneata rişti mai multe decât mine, dacă din întâmplare cineva te-ar recunoaşte.Dar liniştiţi-vă, e în interesul nostru, şi al dumitale desigur să rezolvăm toată afacerea asta cât mai curând posibil.

Zugel era pe cale să răspundă, când un soldat al regimului fascist strigă tare: ”Linişte”! De mai multe ori şi barmanul se apropie de radio, mărindu-i volumul sonor.Vocea care se auzea trebuia să fie dură, militară, dar din cauza difuzorului apărea croncănitoare, ca a unei ciori.Toţi se ridicară în picioare, inclusiv de Mola şi Zugel.Dacă ar fi rămas aşezaţi, ar fi fost o atitudine ofensatoare şi compromiţătoare şi nici unul din ei nu şi-o putea permite.

-Act foarte grav ... îndeplinit ... un tânăr fanatic evreu ... stimatul von Rath, ... ucis cu premeditare ... acţiune de răspuns imediată ... camarazi germani ... infamul popor evreu ... în sfârşit distruse toate sinagogile

... uciși de grupuri de patrioți ... douăzeci și șase de mii de conspiratori ... șantiere de muncă ... Munchenul e liber! Trăiască Ducele!

-Pentru noi!, țipă soldatul.

-Pentru noi!, îi răspunseră ceilalți la unison.

-Liniște, e Ducele! Vocea inconfundabilă, chiar dacă erau mulți imitatori ai șefului fascist, se auzi în bar.Unul își dădu jos pălăria de pe cap, alții ridicară mâna dreaptă și o femeie își șterse o lacrimă în timp ce strângea brațul soțului ei.

-Italieni ... camarazi germani ... au răspuns provocărilor ... grav doliu ... acțiune exemplară ... represalii imediate ...

-Reglează blestematul ăsta de radio, urlă fascistul, nu se înțelege absolut nimic! Barmanul încercă să regleze mai bine aparatul dar nu reuși; la urmă, o lovitură dată peste radio făcu ca vocea lui Mussolini să se audă puternică și clară, fără interferențe.Dar era aproape de finalul discursului.

-Așa cum anul trecut am eliminat pericolul de-a polua rasa noastră abolind ”madamismul”, așa măsurile pe care le vom lua în zilele următoare, lucru deja întâmplat în Germania, din ce în ce mai aproape de inimile și sufletele noastre, vor da posibilitatea poporului italian de a-și menține neatinsă puritatea care a fost sursă de victorii pentru Roma imperială, adunând în mica lor lume pe cei care de milenii sapă la rădăcina bogăției noastre, a libertății noastre a patriei înseși!

-Eja, eja, eja!, țipă militarul.

-Alalà!, răspunse lumea în cor, fiecare reîntorcându-se la treburile lui.

-”Madamism”?Am auzit bine?Zugel îl privea pe de Mola cu aer întrebător.

-Anul trecut a fost aprobată o lege care interzice căsătoria dintre italieni și cei din coloniile africane, și de-a avea relații intime cu persoanele din acele zone.Măcar atât..., de fapt copiem tot ce este rău în Germania.

-Vom învinge! De Mola îl privi pe deasupra lentilelor.În privirea lui nu era nici ironie, nici satisfacție.

-Dacă așa de convins, acum nu ai mai fi aici.Zugel dădu să răspundă, dar de Mola îl întrerupse înainte să vorbească.

-La revedere, Zugel, ne reîntâlnim la aceeași oră, la întâi decembrie.

-Și până atunci eu ce fac?, întrebă neamțul furios.

-Stați ascuns și aveți grijă de manuscris.

De Mola plecă spre casă, plăti cu o bancnotă de cinci lire, restul lăsându-l bacșiș grațioasei vânzătoare.Ieși din bar, dar înainte de-a se îndepărta dădu o ultimă privire spre Zugel, care rămase în bar.Îl văzu mușcându-și buzele.Banii, din fericire, nu erau deloc o problemă, dar trebuia să-l găsească pe Giovanni.

La trei săptămâni după, în ziua stabilită, se efectuă schimbul.La cinci ale după-amiezii de 1 decembrie 1938, Zugel închise radioul cumpărat cu puținii bani rămași.În ultimele săptămâni asculta des ”Radio Londra”, o nouă transmisiune a BBC.Avea nevoie de informații, altele, pentru noua lui viață.Abia auzise știrile despre încercarea de lovitură de stat din România, organizată, după cele susținute de BBC, de serviciile secrete germane și italiene.Ziarul ”La Nazione”, aruncat pe pat, nu dăduse importanță evenimentului. De sub saltea luă cartea, înfășurată în hârtie, ca pentru un cadou și o introduse într-o geantă de piele.Afară era întuneric și frig.Își ridică gulerul de la pardesiul lui și se îndreptă gara de la ”Santa Maria Novella”.La bar comandă un spumant de rodii, o cerere absurdă, dar așa era acordul.Barmanul dădu din cap și Zugel se decise pentru o cafea.Împreună cu plicul de zahăr primi un bilet cu un număr și un orar.

Trenul de la Bologna spre Roma ajunse punctual la linia a treia și Zugel se grăbi spre vagoanele de la clasa întâi.De aici coborâ un om înalt cu ochelari cu ramă de aur și eșarfă de culoare galbenă.În mână avea o borsetă de piele de vițel, de culoare închisă.Cei doi se îmbrățișară ca și ceilalți din jurul lor, și-și împărțiră cadourile.Dădu fiecare o privire la interior, pentru a se asigura.Era 17:48.După două minute, șeful de tren scoase ceasul din buzunar și-l privi, fluieră și dădu din paletă.Trenul se puse în mișcare și cei doi se salutară pentru ultima dată.

Proprietarul hotelului nu-l mai văzu pe clientul neamț, și după o săptămână luă aparatul de radio, ca o recompensă pentru neplata cheltuielilor.

FLORENȚA, ROMA, SPANIA
Din noiembrie 1487 spre martie 1491

Proiectul de-a face cunoscută lumii existența ”Maicii” dădu greș, și o dată cu el și rațiunea vieții lui. Legat de pactul netrebnic dintre Lorenzo de' Medici și Innocenzo VIII, Giovanni Pico nu putea să plece din Florența.Se simțea ca o pasăre într-o cușcă mare, care atunci când încearcă să zboare dincolo de limitele stabilite de alții, se izbește de gratiile de fier; și după ce încercase de mai multe ori, rănită, la urmă abandonează orice iluzie de-a fugi, așteptând ca moartea generoasă s-o elibereze cât mai repede.

În ianuarie 1488, contele de Mirandola a fost alături de Leonora și Ferruccio care se unir prin căsătorie, binecuvântați de călugărul Girolamo Savonarola.Acesta profită de eveniment pentru a lansa critica lui împotriva ridicării la rangul de cardinal a lui Giovanni de' Medici, care nu avea încă treisprezece ani. Numirea lui trebuia să rămână secretă până la vârsta majoratului, dar se pare că papa îi spuse ceva fiului său, acesta vorbi cu Magdalena, fiica Magnificului, ea la rândul ei se confesă grupului de prietene.Pe scurt, nimeni nu trebuia să dea de bănuit că știe, dar cardinalul fără pic de tuleie încă, pe oriunde trecea era numit ”Eminență” și i se cerea voie să i se poată săruta inelul.

În luna succesivă, Franceschetto a fost numit guvernator al Romei și al armatei.Cardinalul Borgia încercă să blocheze numirea, și nereușind, se gândi că fiul papei ar fi mai bine să dispară definitiv. Franceschetto scăpă de atentat, opera unui grup de tâlhari (”tăietori de gâtleje”), datorită intervenției ”Preafericitei Fecioare”, după cum se zvonea.Innocenzo VIII și același Borgia, în duminica următoare, intonară împreună un solemn ”*Te Deum*” de mulțumire în basilica San Pietro.

După doi ani, în aceeași lună de februarie, Innocenzo VIII se simți rău dintr-o dată: apariția de pete roșii și violacee și o dizenterie persistentă indicau clar simptomele otrăvirii cu arsenic.Acest lucru îl deranjă, destul de mult pe Rodrigo Borgia, care se temea de-a avea la interiorul curții papale, un rival necunoscut și nu prea expert.Arsenicul putea fi folosit ca o otravă lentă, dar pentru efecte imediate erau și alte soluții.

Franceschetto, preocupat ca orice fiu, stătu zile întregi la căpătâiul tatălui său, și când se păru că ”Vicarul lui Hristos” era pe cale să-și lase sufletul în mâna ”Creatorului”, încercă să fugă.A fost oprit la porțile Romei, de aceleași gărzi pe care le comnda, care au rămas surprinse să vadă atunci când au găsit, în carul care-l însoțea, aur și pietre prețioase, în cantitate foarte mare, depozitate în dezordine în două cufere.Era tezaurul bisericii, pe care Franceschetto a admis că l-a sustras – nu putea face altfel – dar spusese, ”*pentru a împiedica ca pentru perioada în care scaunul papal era vacant, vreunul să profite și să-l facă dispărut*”.Innocenzo își reveni după câteva zile, dar sănătatea lui deja slăbită de sifilis nu mai era aceeși, fiind obligat să renunțe la întâlnirile cu tinerele lui preferate.Pentru gestul lui nobil, Franceschetto a primit titlul de conte al ”*Sacrului Palat Laterano*”, modalitate de-a administra justiția, demonstrând că a fost prudent și atent cu interesele ”*Sfintei Biserici Romane*”.A primit, printre altele, domeniile de la Cerveteri și Anguillara, cu invitația să meargă des pe la noile lui moșii și de-a rămâne cât mai mult posibil.

La Florența, Lorenzo de' Medici discuta filosofie și compunea sonete; poporul însuși, în afară de poeții de la curte, aplaudă cu mare sinceritate al său ”*Cântec al lui Bacco*” - ”*Canzone di Bacco*”.Un imn dedicat tinereții, care invită să se bucure de prezent, neputând avea încredere în viitor.Exasperat de atitudinea lui Savonarola care-și continua critica împotriva bisericii și mai ales împotriva ținutei noii burghezii florentine, Magnificul îl îndepărtă de la Florența.La puține luni după, la insistențele lui Giovanni Pico, față de care se simțea vinovat, îl rechemă pe călugăr, care reacționă imediat, înfierând pe Magnific și curtea lui.La lamentările oaspetelui său, Savonarola răspunse că acum venise rândul lui să plece din Florența și prezise, prin cuvinte încifrate, viitoare moarte a Magnificului.

La 3 martie 1491, Ferdinand de Aragon și Isabella de Castiglia au semnat decretul de expulzare al tuturor evreilor care nu s-ar fi convertit la creștinism.La cei convertiți se gândi confesorul reginei și Inchizitor General, Tomas de Torquemada, care după ce le smulsese unghiile și dinții, îi făcu să-și renege vechea confesiune a părinților lor pe motiv că ”*au fost induși în eroare*”.Cine a supraviețuit rugului, a fost alungat pentru totdeauna după ce a rămas fără averea personală.

Între timp, Cristofor Columb se pregătea de expediția lui personală.Ajutat de acordurile dintre casa regală spaniolă și tatăl lui, și făcându-i cunoscute reginei câteva detalii despre existența unei mari divinități

feminine, preexistente la toate religiile, seduse în cele din urmă orgoliul reginei.De fapt Isabella, regina bogatei, puternicei și populatei Castiglia, nu privi cu ochi buni unirea cu săracul regat aragonez, puternic doar prin aroganța regelui, soțul ei.Era doar politica ceea ce i-a unit.Columb a cerut și a primit numirea de guvernator, pentru el și pentru urmașii lui, al oricărei bucăți de pământ pe care ar fi descoperit-o, dincolo de ”Oceanul Tenebros” și de ”Zona Toridă”, unde fiecare marinar știa că este imposibil să se respire.Cineva la curtea regală nu înțelese acea numire, care însemna și împărțirea bogăției între amiralul Columb și coroana spaniolă.Ce valoare avea de-a fi guvernator al pământurilor care, ca și India, aparțineau de secole, legitimilor ei suverani?Dar nimeni nu îndrăzni să critice regina și regele Ferdinand era prea ocupat să termine războiul împotriva Granadei, ultima redută a marii civilizații arabe.

****

Leonora și Ferruccio de Mola erau îngrijorați de soarta prietenului lor și adesea, în lungile plimbări pe care le făceau cu Pico, în afara domeniului de la Fiesole, încercau să-i abată atenția de la obsesia lui.Dar contele de Mirandola nu mai era același, mintea lui pierdea treptat contactul cu realtatea, sau cel puțin așa părea.Vorbea în continuu despre cum, cu ajutorul magiei, s-ar putea reuși obținerea puterii de-a schimba cursul evenimentelor.Avea întotdeauna grijă de ”spatele lui”, se oprea nesigur și-și reîncepea drumul.Era convins că a găsit ”*secretul alchimic*” într-o carte de frunze și de scoarțe aparținând lui Nicholas Flamel, nemuritorul.Era disperat pentru că pierduse contactul cu sfera lui de lumină, apărută în ziua nașterii lui și care-l însoțise de-a lungul vieții, în momentele cele mai importante,Spunea că ”Maica” l-ar fi abandonat pentru că nu reușise să facă cunoscută în lume existența ei, în timp ce viziunile unui ”Dumnezeu Teribil” îl însoțeau în fiecare noapte, obligându-l la suferințe fizice și psihice.În toate acestea, Ferruccio vedea influența negativă a călugărului Savonarola, alături de care Giovanni Pico era văzut des.De Mola detesta profețiile lui despre moarte, descriile lui oribile despre pedepsele divine și nu suporta fanatismul religios, chiar dacă împotriva nobilimii romane, aveau puncte de vedere comune.

FLORENȚA
Sâmbătă, 7 aprilie 1492 și lunile succesive

De săptămâni la Florența circulau zvonuri misterioase despre sănătatea lui Lorenzo de' Medici. Ferruccio venise pe la curte și-și dădu seama că starea lui se înrăutățiți brusc, tocmai în zilele următoare vizitei ginerelui său, Franceschetto Cybo.De la servitori, care intrau zilnic în camera nobilului florentin află detalii particulare care-i dădură de gândit.Lorenzo pierdea sânge pe la fund și continuu trebuiau să-i schimbe cearceafurile și păturile.Ceru să examineze una: pete de sânge, închise la culoare i-ar fi confirmat prezența otrăvii.Puțini știau că Lorenzo avea un secret, acela că nu avea deloc simț olfactic!Din acest motiv nu ar fi fost deloc dificil vreunui membru al familiei ca pe durata vreunei mese private, unde cei care gustau mâncarea nu erau prezenți, să-i pună în mâncare otrava vreunei ciuperci rău-mirositoare.Ferruccio își dădu seama că nimeni nu ar fi avut o astfel de ocazie decât fiica lui, Magdalena sau Franceschetto, ginerele lui.Dar spre marea surpriză, cearceafurile erau pătate de sânge de culoare deschisă, și nu închisă.Făcu rost de o bucată de cearceaf, plătind-o cu aur, susținând-o din grămada care trebuia spălată cu apă caldă și cantități mari de cenușă, într-un vas mare.Fiind foarte impregnate, era nevoie de mai multe spălări.

Era sâmbătă și știa că Paolo Regio, medicul, era cu siguranță acasă.Înainte de-a veni din Spania, numele lui era Mosé Coen.Așteptară împreună seara și la lumina unei lumânări recitară ”*havdalah*” - rugăciunea de separare dintre sacru și profan, în fața unui pahar de vin parfumat cu tot felul de arome.După ce au terminat rugăciunea ritualică pentru vin, pentru arome, pentru lumânare, medicul începu să examineze cearceaful.

-Sângele e sănătos, îi spuse, dar omul căruia îi aparține va muri în curând.Privește lucirea de pe petele de sânge.Sunt fragmente minuscule de pietre prețioase, poate rubine, pentru a le ascunde mai bine de ochii inoportuni.

-Și ce anume fac aceste fragmente?

-Dacă se află în mâncare, nu este posibil să se bage de seamă pe durata masticației.Dar când ajung în stomac provoacă răni teribile, și la fel fac și în intestinul subțire.Pereții acestor organe se găuresc și sângerează. Nu este vreo modalitate de-a trata aceste răni interne.

În zilele următoare, bătăile de clopote, în ”dungă” se auzeau în toată Florența.Marele Lorenzo, binefăcătorul sau dictatorul a murit.La câteva zile după, Ferruccio află că Mosé a avut dreptate, dar părea că nu a fost nici un complot.Noul medic trimis de familia Sforza de la Milano, Lazzaro da Pavia, la semnarea certificatului de deces indică că nu folosise la nimic tratamentul cu perle și pietre prețioase prescris nobilului florentin.Putea fi un mod public de-a anunța un delict, care în acest fel apărea ca nefiind niciodată comis? Era o eroare cu bună știință, sau o manevră pusă la cale de mult timp?Prin moartea lui Lorenzo de' Medici se deschideau porțile Italiei, forța ei, influența ei, alianțele țesute cu răbdare se vor fi topit în curând.Regele Franței, aliatul familiei Sforza, nu aștepta altceva.Un prim răspuns la dubiile lui îi veni în curând.Pier-Leone da Spoleto, vechiul medic al lui Lorenzo, care stătuse alături de Lazzaro da Pavia, se sinucise aruncându-se din turnul de la ”Palazzo della Signoria”.Sau a fost aruncat?Ferruccio își comunică dubiile Leonorei, prima lui prietenă și confidentă și împreună încercară să discute cu Giovanni.

-”Cine păcătuiește împotriva Creatorului său își termină zilele în mâinile *Medicului*!”, răspunse în mod ascuns Giovanni Pico citând din ecleziast, și se reînchise în mutismul lui.

În iulie următor de Mola avu un alt răspuns, direct de la Roma, care îi confirmară bănuielile.Încă o dată, clopotele sunară a moarte.De data aceasta, aripa doamnei în negru trecu peste Innocenzo VIII.Dar călăuzirea zborului ei nu era un lucru la întâmplare.Poporul nu cunoștea circumstanțele morții, cei care au reușit să vadă cadavrul papei, au spus că avea buzele negre, pielea distrusă și unghiile bucăți, cu toată muncă celor care l-au îmbălsămat.Cei care au reușit să vadă și expresia de satisfacție de pe chipul lui Rodrigo Borgia au avut certitudinea că până la urmă, acesta își duse la capăt intențiile lui.Încă înainte să se afle, Ferruccio a fost înștiințat de cardinalul Giovanni, fiul mai mic al lui Lorenzo, de o altă veste care nu făcu altceva decât să confirme ipoteza unui complot general, dorit și desfășurat pentru a schimba echilibrele în Italia.Întocmai, la o lună după moartea lui Innocenzo, un grup de douăzeci și trei de cardinali, conduși tocmai de Ascanio Sforza din Milano, l-au ales drept papă pe cardinalul spaniol Rodrigo Borgia, care-și luase numele, de mult timp ales de Alessandro VI.Rămase secret faptul că, înainte ca foile de vot să fie arse și ca fumul alb să iasă pe hornul sobei, Rodrigo ceru și obținu dreptul de-a se supune la anticul ritual datorită căruia trebuia exclusă orice posibilitate ca papa să fie o femeie.Așezat pe scaunul toaletei, din marmură roșie, primi palpata de convingere, în timp ce vocea cardinalului camerleng anunța: ”*Testes habet*” (”are testicule”) cardinalilor prezenți care-i mulțumiră lui Dumnezeu Tatăl.În timp ce-i erau inspectate genitalele, Alessandro se gândea la marea diferență dintre mâna osoasă a lui Sansoni și cealaltă, moale și delicată a Giuliei Farnese.Cu trei ani mai înainte o căsătorise cu fiul unei verișoare de-a ei, Orsino Orsini, conte de Nola.Le impuse să nu aibă raporturi unul cu celălalt, sub pedeapsa excomunicării, care ar fi ”intrat în vigoare”, pentru amândoi, o dată cu alegerea lui ca papă.

Despre ”Sacro Sigillo” - ”Sigiliul Sacru”, în aceeași seară a alegerii lui îl deschise fără a-l citi și acolo adăugă mai multe adnotări, pecetluite cu stema familiei Borgia și a bisericii, document gata încă înainte de moartea lui Innocenzo.Prin procesele și rugurile împotriva feminității păcătoase și demonice, care se propagau prin toată Europa precum focul împins de vânt, ideea de ”Maică” a fost învinsă definitiv.Datorită noilor alianțe, acum se deschidea o nouă eră, o eră în care un Dumnezeu înțelegător și binevoitor le-ar fi permis să între-deschidă puțin porțile Paradisului la care el, Rodrigo Borja y Doms, avea cheile eterne.

****

La vestea morții tatălui său, Cristofor Columb scrise reginei Isabella, care începuse să-l adore pe tânărul ”hidalgo” italian.Pentru prima dată semnă cu inițialele ”XMY”, care indicau, în limbajul lor personal și ascuns, cele trei religii: X – pentru Hristos, M – pentru Mahomed, Y – pentru Yehova, o modalitate pentru a-i aminti secretul dintre ei.Ascunse scrisoarea, în care dădea vești despre următoarea lui plecare, amintindu-i și faptul că: ”Spiritul lucrează în Creștini, Judei și Mauri și în orice altă religie”.La 3 august plecă de la Porto Palos și se reîntoarse pe 15 martie al anului următor.Beat de fericire, aduse cu el probe din noile ținuturi despre a căror existență aflase din scrierile antice ale navigatorilor vikingi, irlandezi, normanzi și din studiul recentelor

scrieri ale fraților venețieni Zeno, pe baza cărora, cartograful florentin Toscanelli își desenase hărțile sale.Pe acestea din urmă, Cristofor ceru fratelui său vitreg Bartolomeo, cartograf și el, să treacă o serie de variante, care se revelară esențiale pentru succesul expediției.Se destăinui, în mare secret reginei, că era sigur că alții înainte de el, au făcut călătoria peste ocean.Și îi promise că în următoarea expediție va pleca în căutarea probelor prin care, cu o sută de ani mai înainte, principele Orcadelor, Henry Sinclair, a fost pe noul continent. Va rămâne secretul lor, pentru că acesta rezulta a fi unul din puținele secrete care au rămas după distrugerea templului din Ierusalim de către Filip și papa Clemente, și chiar și în acele zile, Franța și statul papal, vegheau ca sub cenușa rămasă de la Templari să nu mai rămână nici o scânteie.Și nu era totul: jurnalul lui Zeno făcea cunoscut faptul că Sinclair a fost inspirat și ghidat în călătoria lui, de o ”femeie” misterioasă, cărora cavalerii Ordinului îi erau profund devotați.

Abia se află vestea că un navigator italian găsi drumul pe mare spre Indii, după o călătorie de puțin mai mult de trei mii de mile, că un plurivalent artist și om de știință, născut în Vinci, dar de ani buni la curtea lui Sforza, făcu niște calcule.Era chiar și un cartograf strălucit și-și dădu seama că cineva mințise.Sau că distanța parcursă era de zece mii de mile, sau că pământul descoperit nu era India, ci un continent a cărui existență se bănuia din calculele alchimice.Furtuna care zguduia țări, regate și popoare în toată Europa, invențiile, noile descoperiri geografice și ale cunoașterii, gândirea care ieșea din înlănțuire, care pentru prima dată apărea ca un spirit călăuzitor sau înger răzbunător, pe teme până atunci inaccesibile precum religia, justiția, libertatea, toate acestea părea să nu-l mai intereseze pe Giovanni Pico, conte de Mirandola. Pentru el era ca și cum orologiul vieții se oprise definitiv.

Până la punctul în care, Alessandro VI, în delirul lui de ”omnipotent”, decise să-l ierte.Scoase o ”bullă” specială dedicată tocmai celor ”Nouă sute de teze” ale lui Pico.Respectivul document – bula papală – o redactase personal, în zilele în care se simțea stăpânul lumii.Actul stabilea – o adevărată capodoperă de retorică - după cum se complăcu să susțină la curte însuși Borgia, că, chiar dacă sunt eretice scrierile lui Pico, nu trebuia considerată și mâna care le-a scris.În acele zile, papa Borgia își numi fiul – Cezar – cardinal și ”Mare Stegar” al bisericii.Îi mersese rău numai cu Savonarola, care la oferta hainei roșii de cardinal, răspunse că unica lui dorință era bereta roșie de martir.Papa ofensat de atâta aroganță, jură pe copii lui că-l va mulțumi în curând.

FLORENȚA
Luni, 17 noiembrie 1494

Condițiile de sănătate ale contelui de Mirandola începură în mod continuu și progresiv să se deterioreze.Diverși medici trecură pe la căpătâiul lui, dar toți erau de acord în a afirma că părea că nu mai există viață în corpul lui.De câteva zile, Ferruccio nu-l lăsa singur deloc, primind lamentările continue ale lui Girolamo Benivieni și scurtele vizite, fugare, ale celuilalt Girolamo, Savonarola.Chiar dacă erau luni de când se resemnase cu prezența mută a prietenului său, în el nu mai vedea decât umbra celui pe care-l prețuise și-l protejase.Giovanni refuza apa și mâncarea, închizând ochii și strângând buzele.În acea dimineață părea că-și revine dintr-o dată și-l chemă cu voce slabă pe Ferruccio, mai aproape de el.

-Ai cartea?, îl întrebă după ce se asigură că era singuri în cameră.

-Da, e la loc sigur, doar eu știu unde este.

-Eu sunt pe cale să mă întâlnesc cu ”Maica”, care nu a vrut să se facă cunoscută de alții, ci numai de mine.Ai dreptate, nu sunt astea vremurile.

-Giovanni, trebuie să reziști, nu ne poți lăsa, mai sunt încă atâtea...

-Nu mai depind de mine, dar nu te teme, sunt gata.Dar am nevoie de-o promisiune, Ferruccio.

-Orice, îi răspunse luându-i mâna, ale cărei oase ieșeau afară, ca la un bătrân.Giovanni avea doar treizeci și unu de ani.

-Ești fiul unui om care ar fi putut schimba destinele lumii, de-a face să trăiască toți în liniște.Dar nici atunci nu erau vremurile.Păstrează cartea, Ferruccio, și când vei fi gata, las-o fiului tău, și așa pentru totdeauna. Cei din familia de Mola să fie păstrătorii secretului ”Marii Maice” până când cineva va decide că au venit timpurile juste.Atunci se va face ceea ce eu nu am fost în stare să fac, sau că ”Maica” nu a dorit să fac.În acea zi oamenii se vor întoarce la viață, vor ști că principiul în toate a fost un act de dragoste, același care este

repetat în fiecare zi, de fiecare femeie care aduce pe lume un copil.Poate va fi o luptă, oamenii care au creat ”Dumnezeul” care înfricoșează, care persecută și condamnă vor face totul pentru a-l ajuta să învingă din nou.Dar dacă tot ceea ce va fi dezvăluit va deveni patrimoniul tuturor, nu vor putea face nimic împotriva dragostei și a cunoașterii.

-Îți promit Giovanni, pe viața mea îți jur.

-Un alt lucru, vocea contelui se făcu mai slabă, ai grijă de Poliziano, te rog.E în pericol din cauza mea.El, ... știi ...

-Giovanni, eu ...

-Acum du-te și lasă-mă să vorbesc singur cu ”EA” înainte de-a o întâlni.Ferruccio se supuse și ieși. Leonora venise de puțin timp și-l îmbrățișă.Împreună ieșiră la fereastră și printre doi chiparoși se vedeau acoperișurile Florenței, roșii ca și soarele care-și trimitea ultimele străluciri.Un parfum delicat și îmbătător îi învălui.

-Ce straniu, murmură Ferruccio...

-Ce anume, iubitule?

-Acest miros.Simți, e de trandafir, dar e prea devreme pentru a înflori.

-O fiică a naturii care a vrut să-și anticipe surorile?

-Poate, dar odată Giovanni mi-a spus că Savonarola îi recomandă să aibă grijă la spânz.O tufă la fel era în curtea maicilor unde a fost ucisă Margherita.Și acum simt acest parfum, care nu ar trebui să fie.Leonora văzu o rază verde, cu puțin timp înainte ca soarele să apună și i se păru că o sferă luminoasă se desprinse din soare și veni spre Pământ.

Giovanni Pico, conte de Mirandola muri în acel moment.

PISTOIA
De miercuri, 13 aprilie 1939

Elenei i se ”rupseseră apele” și suferea teribil.Pe durata sarcinii luptase în continuu cu frica, că acea creatură pe care o ducea în pântece ar fi putut fi copilul lui Zugel.În acele momente ajunsese să-și lovească abdomenul cu violență, pentru a se căi imediat după.Prima dată când simți că se micșă ceva la interiorul ei izbucni în plâns.Era o lume oribilă cea de afară, lucru datorat cumva și ei.Și acum însoțea acestă inocentă creatură către groapa comună numită - ”Viață”.Întinsă pe pat, părea că ființa se agățase cu mânuțele de ovare, și că îi striga de-a nu o lăsa să iasă.Ceea ce simțea ea, îi spuse sora Camilla, erau contracțiile, normale și pe care toate femeile le aveau.Medicul trebuia să ajungă, de aceea nu trebuia să-și facă griji deloc.

-Camilla, de mult timp apropierea dintre ele le făcură să se adreseze pe nume una alteia, nu înțelegi.Nu vrea să iasă.Îi este frică și are dreptate.Și eu nu merit să fiu mamă.

-Încetează cu aceste vorbe.Pentru că nu ai un soț nerăbdător care să aștepte în cealaltă cameră. Gândește-te la ”Fecioară”, la ce a trebuit să îndure la vremea ei, mai ales.Cu soțul ei care știa că copilul nu era rodul sămânței lui.

Ce era că se agita în pântecele ei, care se mișca?Poate era fiul diavolului, care se distra chinuind-o și rănindu-i uterul cu micile lui cornițe.

-Mi-e frică, mi-e frică, simt demonul, înăuntru.

-Încetează acum și gândește-te la copil.Elena dădu un urlet și novicea care stătea în picioare, aproape de ușă, pentru a nu lăsa pe nimeni să intre, își făcu semnul crucii și se albi.Începură contracțiile.Elena urlă iar. Medicul, un grăsunel cu mâinile mici ca ale unui copil, ajunse de puțin timp, și fără să salute, o dezveli. Novicea dădu să iasă.

-Unde pleci?Adu-mi imediat două lighene cu apă caldă și câteva prosoape.Dar imediat! Elena simți că o ating două mâini reci.

-Înainte se distrează, iar după se lamentează, murmură el.Ascultă-mă ”donințoară”, spuse adresându-se Elenei, tu gândește-te să respiri cum trebuie și la nimic altceva, m-ai înțeles?Elena dădu din cap că da.Medicul își dădu haina jos și neștiind unde să o agațe, rămase în așteptare până când sora Camilla i-o luă și-o așeză pe un sacun în spatele ei, atentă să nu o șifoneze.După care zâmbi atât de fals, că murmură imediat

un ”*Ave Maria*” pentru ”păcatul” ei și pentru Elena.La rugat, se va gândi după.

-E podalic, spuse medicul fără nici o inflexiune în glas.Sora Camilla încremeni, știa ce înseamnă. Elena era agitată și nu înțelese. (*podalic* – copil care se naște cu picioarele înainte, în loc să se nască cu capul).

-Iese, spuse medicul.Vocea lui era rece.

-Nu, ce nebunie! Cordonul! Sora Camila privi și văzu ieșind dintre picioarele Elenei un fel de ”șarpe” roșu, răsucit.Îi veni imediat în gând imaginea demonului pe care Elena îl evocase mai înainte, dar se forță să rămână calmă.

-Ce se întâmplă, doctore?

-Prolapsul cordonului ombilical.Copilul nu poate ieși.Puneți-vă aceste mănuși și dați-mi o mână de ajutor, repede. (*Prolaps* – ieșirea unui organ intern din cavitatea proprie, printr-o deschidere, orificu natural). În acel moment intră novicea cu un lighean și cu prosoape.Avu forța să le așeze pe pardoseală și ieși din cameră astupându-și gura cu o mână.

-Acum trage, încet.Sora Camilla avea în mână cordonul și începu să tragă încet.Medicul introduse o mână în vagin și încercă să rotească copilul pentru a-l face să iasă, cu abdomenul în jos.Împreună cu o altă bucată de cordon ieșiră picioarele.Urmă la rând fundulețul și la urmă capul, care avea forma unei gutui văzută de jos.Fața contractată a Elenei se destinse.I se tăie imediat cordonul.

-E un băiat, spuse sora Camilla asudată, obosită, dar fericită.

-Da, răspunse medicul așezându-l pe pat, dar nu respiră.Sora Camilla privea la corpul inert, întins pe prosop, și întorcându-se către doctor începu să-l lovească.

-Faceți ceva! Pentru Dumnezeu, faceți ceva! Auzind țipetele, Elena deschise ochii, fără să înțeleagă, în timp ce doctorul încerca să se apere de loviturile călugăriței.

-Bine, bine, țipă el, lasă-mă să încerc! Îl luă cu ambele mâini, îl așeză pe un braț și învingându-și greața de sângele și lichidul ce care era încă acoperit, își apropie buzele de ale copilului și încercă să sufle înăuntru.

-Nasul!, exclamă sora Camilla.Strângeți nasul! Medicul se conformă și suflă iar.

-E inutil, spuse, e mort! Sora îl luă cu forța din mâinile lui și repetă ceea ce făcu doctorul.De câteva ori îi suflă în gura deschisă, dar nou-născutul nu dădea nici un semn.Încercă cu toată forța disperării și recită în gând ”Îngerul veghetor”.Vroia să-l reașeze pe pat când copilul își mișcă capul spre înapoi.

-Dați-mi-l!, ordonă medicul.Îl luă de amândouă piciorușele, îl ținu pentru câteva momente cu capul în jos, dându-i câteva palme peste fund.Copilul țipă,

-Trăiește! Trăiește!, exclamă sora Camilla, și din cale-afară de bucuroasă îl îmbrățișă pe doctor, sărutându-l pe obraz.

-Să-l dăm mamei, acum.

-Mai înainte să-l spălăm, deja ne-a pregătit pentru bal.Priviți aici!Cămașa medicului era toată roșie de sânge.

-Ei, doctore, ce vreți să fie?! Dați-o jos că o duc imediat la spălat.E puținul pe care îl pot face, ... și scuzați-mă pentru adineaori.

-Nu-i nimic, nu pot spune că sunt obișnuit dar face parte din riscul meseriei.Copilul fu spălat și înfășurat într-un prosop moale.După, îl așezară cu delicatețe la pieptul Elenei: femeia părea că nu reacționează. Medicul îi luă brațul și-i simți pulsul, era accelerat și iregulat, în timp ce fața și mâinile aveau urme de cianoză. Așeză încet o pătură pe ea.

-Eu nu pot face prea multe pentru ea, spuse el.Ar fi mai bine să chemați un doctor, un alt fel de doctor.Eu sunt pediatru, iar de femeie nu-mi place deloc cum arată.

-Ce anume vreți să spuneți?

-Vreau să spun că placenta e prea închisă la culoare, poate că au fost pierderi mari de sânge.Femeia asta a suferit mult și ar putea avea o hemoragie internă.Uitați-vă la fața ei.

-Dar abia a născut!

-Știu, mulțumesc soră, tocmai de aceea.E nevoie de un hematolog, de un specialist, nu pierdeți timpul.

Copilul făcu prima lui alăptare după vreo oră de la naștere.Elena rezistă până când leșină.Era palidă și sora Camilla îi aduse o supă caldă de gaină, pe care abia o gustă.În dimineața următoare veni medicul

mânăstirii.Le salută cu emfază pe călugărițele care-i veneau în întâmpinare, ca niște ”găini care abia s-au ouat”, până când sora Camilla îl trase cu forța în camera Elenei.O ascultă, îi observă ochii, îi luă pulsul, îi măsură temperatura, mult peste normal, chiar dacă Elena transpirase pe timpul nopții și în dimineața respectivă.Nu-i era foame, spunea sora, dar cerea continuu de băut.

-Cum a fost nașterea?

-Copilul a fost podalic și Elena a suferit mult.După care a avut ... , nu știu, cordonul a ieșit înaintea copilului.Un lucru teribil.

-Ar fi mai bine s-o văd, puteți da pătura la o parte, soră?Sora Camilla făcu întocmai, dar când ridică pătura, apăru o imensă pată de sânge între coapse.

-Acoperiți-o, am văzut suficient.Medicul se îndepărtă făcând semn sorei Camilla să-l urmeze.

-Mi-e teamă că e tocmai o urâtă hemoragie internă.

-E grav?

-Foarte, a pierdut mult sânge, dar nu e numai asta.Se poate produce și o septicemie.Îi voi prescrie *Prontosil*, un nou medicament, dar nu va fi de ajuns.Aveți o perfuzie? Îi voi prescrie și o soluție fiziologică.

-Da, mă duc să o pregătesc.Sora Camilla avea lacrimi în ochi.

-Se va face bine?Medicul dădu din cap.

-Roagă-te, soră, și în același timp mă voi ruga și eu.Fiecare cu zeul lui, poate așa vom reuși să facem un miracol.Numai în acel moment, sora Camilla își aduse aminte că medicul Carlo Milano era evreu și că tocmai din acest motiv, de câteva luni practica numai în privat, fiind dat afară de la spital.

-Prea bine, spuse forțându-se să zâmbească, poate în doi vom reuși.Și vă rog, de data nu plecați fără a fi plătit.

Elena se trezi din toropeala ei și primul lucru pe care-l văzu era copilul care sugea laptele cu vigoare.În acel moment îi mulțumi lui Dumnezeu, știind ceea ce va trebui să facă.Că era pe moarte, o știa prea bine.

-Camilla, vino aici, te rog.Vocea ei era subțire.Ochii ei treceau de la capul micuțului la mimoza de afară ale cărei ramuri, mișcate de vânt, păreau să bată încet la fereastră, cu flori galbene, delicate.

-Într-o zi sau alta, va trebui să o tai, spuse sora Camilla.

-Ascultă-mă bine, Camilla, mă simt rău.Nu, te rog, nu spune nimic.Nu cred că voi mai trăi mult timp. Simt asta, dar crede-mă, unica mea durere este că las acest copilaș.Și tu, chiar, prostuța ... Îți cer o favoare, e o încercare pe care vreau să o fac, dar știu că dacă voi reuși, voi putea muri în pace.

****

Trupele italiene și cele ale lui Franco intrară de puțin timp, triumfale, la Madrid și Italia ocupase, militar, Albania.În mai puțin de cinci ore de la debarcare, la Tirana deja flutura steagul tricolor cu însemnele casei de Savoia.Giacomo de Mola citea despre acceptarea de către regele Vittorio Emanuele a coroanei Albaniei.Ce om mare.Erau luni, de când închis la abația de la Camaldoli, Giacomo își impusese să nu mai citească nici un ziar sau să asculte la radio.În acea zi, pentru trece peste plictiseala călătoriei, făcu o excepție de la regulă.Dar din ceea ce citea, din modul în care erau scrise articolele, părea că nu trecuse prea mult timp. Numai câteva ușoare schimbări, chiar dacă vechiul ”*Corriere*” utiliza acum tonurile ”patriotice” ale ziarului ”*Giornale d' Italia*”.

Obținu o chilie particulară, aproape de cea a lui ”padre generale”, care-i puse la dispoziție și biblioteca lui.Camaldoli exista de mai bine de o mie de ani și i se păruse locul ideal pentru a ascunde, departe de ochii lumii, cartea lui Giovanni Pico.În plus, acel loc, avea ca simbol antic două păsări care sorbeau din aceeași cupă.Poate pelicani, păsări phoenix sau păuni și Graal-ul.Un semn clar al vechii prezențe templare care, în amintirea îndepărtatului său strămoș, îi inspira serenitate și protecție.

Trenulețul opri în stație la Pistoia.Pe jos începu urcușul spre mânăstire unde, în sfârșit, ar fi întâlnit-o pe Elena.Acea chemare îl tulburase mult, ce anume vroia femeia de la el? Sora care-i vorbise la telefon a fost săracă în detalii, și foarte prudentă, evazivă chiar.O femeie norocosă, i se păru, una care știe dar preferă să tacă. Dar resortul care-l împinse să plece de la Camaldoli era mai ales posibilitatea de-a afla câte ceva despre Giovanni.Poate că Elena l-ar fi ajutat să afle.Poate nu era adevărat cu suferea.

Se simțea învigorat de acea lungă plimbare: chiar dacă era obișnuit cu sălbăticia de la Camaldoli, se bucurase de vederea câmpiei de dedesupt, de micile aglomerări de case, de bucuria cu care munceau bărbații și femeile pe care le întâlnise.Cum era posibil, ca acea lume atât de disponibilă, ironică și detașată, să se lase atrasă de simboluri și de chemări la război și moarte?Chiar și pașnicul ”*Corriere*” pusese pe prima pagina o fotografie-gigant cu sute de mii de muncitori care-l aclamau pe duce când proclama victoria asupra Albaniei. Albania.Marea parte dintre ei nu știa nici măcar unde era Albania.Numai doisprezece muriră, spunea triumfător ziarul.Chiar și un singur mort, era deja prea mult.O soră îi deschise poarta.

-Dumneavoastră sunteți?

-Sunt domnul de Mola, m-au chemat aici pentru o întrevedere.

-Lăsați, eu sunt aceea care v-a telefonat.Veniți, Elena vă așteaptă.Poate, continuă ea cu voce joasă, că vă așteaptă numai pe dumneavoastră pentru a muri.

De Mola întră în liniște în cameră: fereastra era întredeschisă, dar înăuntru era un miros straniu, de viață și de moarte.Văzu o femeie întinsă pe pat, cu ochii închiși.Trăsăturile, frumoase la vremea lor, erau afectate de lunga suferință.Dar ceea ce-l miră, era pătuțul micuț de lângă patul ei.Se apropie curios și văzu un copil care se agita, cu ochii încă apoși, dar expresivi.

-Îl puteți lua în brațe, îi place să fie alintat, spuse femeia din pat.Giacomo făcu întocmai după cum îi spuse femeia, a cărei voce, boala o făcuse aproape ca de copil.Nu era obișnuit să țină un copil în brațe și se simțea neîndemânatic.I se păru că bebelușul nu cântărea aproape deloc.

-Dați-i jos căciulița, vă rog și priviți.Cu grijă făcu din nou cele indicate și simți un fior pe spinare. Strânse copilul la piept și închise ochii.

-Da, spuse Elena cu un fir de voce, știam că l-ați fi recunoscut.Când am văzut acel ciuf roșu am înțeles cine e tatăl.Știam că vă va face plăcere să-l cunoașteți pe fiul lui Giovanni.Știu cât de mult ținea la dumneavoastră... Elena avu un atac de tuse care o împiedică să termine fraza.Giacomo sărută delicat copilul pe frunte, îl așeză în pătuțul lui, după care se apropie de pat.

-Știți unde este?Vocea lui era joasă, calmă și nu trăda nici un resentiment.

-Nu, dar aș vrea să știu și eu unde este, dacă mai trăiește și dacă mă urăște pentru tot ceea ce i-am făcut.Și nu numai lui.Elena îl luă de mână.

-Vă rog să-mi promiteți ceva.Știu că sunteți un om bun și drept.Și știu că nu merit nimic, dar plătesc pentru asta.Copilul mi-a dat un motiv să trăiesc, și tot el îmi ia acest drept.E firesc așa.

-Voi face tot ceea ce este posibil.

-Nu ajunge!, spuse încercând să se ridice, dar fără a reuși.Nu e pentru mine, e pentru el.

-Vă promit, orice lucru ar fi.

-Trebuie să-l găsiți pe Giovanni, și dacă trăiește, vă rog să-i dați pe fiul meu, fiul nostru.Îi strânse mâna și dădu din cap.

-Și dacă nu ai trăiește, sau nu veți reuși să-l găsiți, promiteți-mi că vă veți ocupa de el.În această dimineață a fost botezat și se numește Giacomo, ca și dumneavoastră.

De cât timp nu mai plânsese? Simțindu-și lacrimile curgându-i pe obraz, înăuntrul lui crește o nouă forță, o nouă speranță.

-Giacomo, spuse încet, cu vocea gâtuită, nu va crește fără un tată.

De Mola își apropie fața de chipul ei: simți fruntea Elenei frigând în timp ce o sărută.Femeia zâmbi și cer să i se aducă copilul.Giacomo îl așeză delicat la piept, și în timp ce se îndepărta, dădu o ultimă privire mamei și nou-născutului. O sferă luminoasă, poate ceva meteoric, traversă sticla ferestrei. ”Maica”, cealaltă, era prezentă în acea cameră.

EPILOG

AZI
Miercuri 2 septembrie 2009

”*Dacă e adevărat tot ceea ce e scris*”, cine am crezut că este în realitate bunicul meu, el doar l-a adoptat pe tatăl meu.Eu sunt nepotul acelui Giovanni Volpe, destul de ușor de recunoscut după firele roșiatice din barbă, dar și din fotografiile vechi ale tatălui meu.Dar toate acestea au o importanță secundară.Am în fața mea plicul.L-am umezit cu abur la *baigne-marie*, metoda cea mai ușoară după cum mi-a sugerat bunicul meu (voi continua să-l numesc așa) și foile de hârtie s-au desprins.M-am întrebat unde ar putea fi cele două copii, inclusiv accea a lui Cristofor Columb, care cu ”arta” lui reuși să le citească după care le dădu tatălui său Innocenzo.Probabil că zac pe undeva, ascunse în arhiva secretă a Vaticanului și vor rămâne acolo atâta timp cât va dori biserica.

Deci aceasta ”*Dacă e adevărat tot ceea ce e scris*”, ar trebui să fie cea de-a treia copie, dar nu e.Când am deschis plicul am găsit doar treizeci de pagini goale.Cu excepția paginii centrale, pe care am întors-o pe toate părțile, de nenumărate ori.Și care conțin dezlegarea misterului.E o frază simplă, în latină:

”*Ad eius ossa versatus est inquid inquiris*”

Mai mult, sau mai puțin înseamnă: ”*ceea ce cauți se află lângă oasele lui*”.M-am cutremurat când am înțeles că strămoșul meu se referea la contele de Mirandola.Oasele lui Pico sunt acolo unde este mormântul lui.La San Marco, la Florența.Și ca din întâmplare, cu doi ani mai înainte, mormântul lui a fost deschis, au scos afară resturile lui, pentru a dezvălui, prin examinarea ADN-ului, un adevăr pe care toți l-au cunoscut dintotdeauna, că fusese otrăvit.După aceea ce au recompus scheletul și au reînchis mormântul la loc, dar secretul a rămas intact.

În fața mormântului lui Giovanni Pico m-am oprit îndelung în căutarea vreunui indiciu.Am văzut statuia lui Savonarola, cu spatele.Sarcofagul lui Angelo Poliziano se află sub sarcofagul lui Pico.Și mormântul lui, pe care care de cinci secole e constrâns să-l împartă cu corpul poetului Benivieni, care-l iubea, dar nu ca pe un frate.Cheia ar putea fi în epitaful lui:

”*Ioannes iacet hic Mirandula caetera norunt et Tagus et Ganges forsan et antipodes*”
”*Aici zaceGiovanni Mirandola, restul îl știu Tago, Gangele și poate antipozii*”

Am făcut multe cercetări, era aspecte care nu părea la ”locul lor”.Epitaful nu l-a scris, după cum se spune, Ercole Strozzi, posibilul amant al Lucreției Borgia.De fapt, piatra comună a fost sculptată după moartea lui Benivieni, petrecută la 1542, în timp ce Strozzi a fost ucis în 1508.

Timp de săptămâni am reflectat la cele scrise, care nu au nici un sens.Am întrebat de matematicieni, de cei care l-au studiat pe Pico, istorici și filosofi.Mulți cunoșteau cele scrise și mulți au ridicat din umeri pentru un mister de secole, destinat să rămână un mister.Ieri, reflectând la cine era Ferruccio și la originile lui, am recitit fraza, într-o altă lumină.Era deja bătrân și prin aceasta, ascunzând adevărata semnificație, a dorit să aducă un ultim omagiu prietenului și binefăcătorului lui.La urmă am înțeles ceea ce vroia să zică și am descoperit unde era manuscrisul original.

Acum e la mine.Trebuie să mă decid ce să fac.Pentru aproape cinci sute de ani, descendenții lui Ferruccio au stat de pază la un fals, realizat de el însuși, pentru ca secretul lui Pico să fie și mai greu de găsit și pentru a fi făcut cunoscut lumii doar atunci când vremurile ar fi permis-o.Și acum mă întreb dacă acele vremuri au venit.

DRAMATIS PERSONAE

Secolul XV și XVI.

ALESSANDRO VI a condus în mod despotic și absolutist timp de nouă ani.Obiceiul de-a otrăvi nobili și cardinali, după ce le-a vândut domenii și titluri, pentru a reintra din nou în posesia lor și pentru a le revinde,

din nou, nu-l lăsă niciodată.Ultima încercare împotriva cardinalului Adriano Castellesi i-a fost fatală, poate din vina sau neştiinţa fiului lui Borgia, Cesare, care inversă cupele de vin otrăvit, riscând şi el să moară.**GIULIA FARNESE**, ultima lui amantă, a cărei portret Alessandro l-a dorit pictat de marele Bernardino di Betto, zis şi Pinturicchio, în ”Sala dei Santi”, a supravieţuit alţi nouăsprezece ani.După Alessandro VI Francesco Todeschini Piccolomini – Pio III – omorât şi el de otravă după numai două zeci şi şase de zile de pontificat.Şi în cele din urmă, la 31 octombrie 1503, veni rândul educatului dar imoralului **GIULIANO DELLA ROVERE**, la a patra tentativă de-a urca pe tronul lui Petru.Sub numele de Giulio II, zis şi ”Sodomitul”, muri după zece ani.A fost primul dintre papi, la epoca respectivă, care a fost îngropat în mare linişte, fără nici un monument funerar, pe care şi-l comandase, asemănător cu miticul Moise, comandă către sculptorul Michelangelo Buonarroti.

FRANCESCHETTO CYBO reuşi să se descurce.După moartea tatălui său a fugit de la Roma, şi-a vândut toate domeniile şi şi-a petrecut câţiva ani la Florenţa, împreună cu soţia lui, Magdalena de' Medici, şi printre distracţii, şi la Genova.De la Giulio II a avut ducatul de Spoleto şi primi titlul de baron roman.A murit în 1519, de indigestie, la un prânz dat de regele Tunisiei Mulah Mohammed, aliat al creştinilor împotriva lui Kheir ed Din, Ariadeno Barbarossa, cel mai mare corsar al tuturor timpurilor.E îngropat la San Pietro, lângă tată lui.

GIROLAMO BENIVIENI a trăit mult timp, deranjându-şi contemporanii cu o serie de poeme dulcege în care-şi exprima dragostea lui pentru Giovanni Pico.Cu puţin înainte de moartea lui, în 1542, ceru şi obţinu dreptul să fie înmormântat alături de Pico, în biserica San Marco, la Florenţa.

GIROLAMO SAVONAROLA a pierdut toate bătăliile pe care le-a purtat.Apoteoza lui în viaţa terestră a fost atunci când, pentru a sărbători izgonirea celor din familia Medici de la Florenţa, ordonă sechestrarea a mii de opere de artă şi le-a ars în ceea ce s-a numit ”*Falo delle Vanita*”.Un an după, în 1498, a venit rândul lui.A fost judecat, torturat, spânzurat şi ars pe rug în ”Piazza della Signoria”.

ANGELO POLIZIANO s-a stins la patruzeci de ani.Pentru mai mult de cinci sute de ani poetul şi-a dus în spate ”moartea infamă” datorită sifilisului.Până spre anul trecut (2009), când examinarea resturilor lui a relevat cantităţi importante de arsenic şi mercur sub unghii.Acelaşi tip de otravă, care după două luni îl va avea ca victimă pe Giovanni Pico, al cărui prieten tăcut şi de încredere era.În aparenţă, Poliziano nu avea duşmani, dar era cu siguranţă păstrătorul secretelor contelui de Mirandola.

EUCHARIUS SILBER FRANCK după ce a fost nevoit să tipărească, fără nici o recompensă, ”*Malleus Maleficarum*”, intră în faliment.Înainte ca la Roma să înceapă persecuţiile împotriva evreilor, a fugit în Germania.Un ajutor financiar dat de bancherii Fugger, i-au permis să-şi reia activitatea.De la tipografia lui au ieşit primele ediţii ale Bibliei în limba germană, ”*Vulgata*”.Cel care lucra pentru el, Israel Nathan se mută la Soncino, aproape de Cremona şi tipări prima ediţie a ”*Talmudului* ”.

LEONORA şi FERRUCCIO DE MOLA au trăit mult timp.O rentă lăsată de contele de Mirandola le-a îndepărtat orice grijă economică.Ferruccio a menţinut raporturi foarte bune cu familia Medici, şi în special cu Giovanni, fiul lui Lorenzo, care devine papă după Giulio II. El a fost cel care a dictat epitaful de pe mormântul prietenului lui.Căsătoria lui cu Leonora a durat până la sfârşit.Au avut trei fii şi numeroşi nepoţi.Timp de mai mulţi ani Ferruccio a ţinut ascuns locul unde era cele ”Nouăzeci şi nouă de Teze” ale amicului său.La primele semne de bătrâneţe, a decis să-i facă facă cunoscut lui Paolo Alberto, fiul cel mai mare, toată istoria, întrebându-l dacă, după moartea lui, va dori să continue opera lui.Paolo Alberto a acceptat pentru el şi pentru moştenitorii lui.

SECOLUL XX şi XXI

ELENA RUSSO a murit la două zile după.Cu ajutorul unui prieten notar şi al medicului Carlo Milano, Giacomo de Mola a adoptat copilul lăsându-l în grija sorei Camilla.După şase luni, femeia a renunţat la statutul de călugăriţă şi-şi luă rapid diploma de infirmieră.Timpurile anunţau că profesia ei va fi dintre cele mai

căutate.Ea și Giacomo au plecat să locuiasă împreună la Fiesole.Toate ajutoarele economice care veneau de peste tot au fost folosite pentru creșterea, dar și pentru când micul Giacomo ar fi ajuns la vârsta majoratului.Pe tot parcursul vieții, cel mic a numit-o pe Camilla ”mătușă”.

WILHEILM ZUGEL a găsit o cale să se îmbarce în Portugalia, pentru Statele Unite.Pe durata călătoriei și-a schimbat numele în Walter Pace, de suspecte origini evreiești.La frontiera de intrare pe insula Ellis Island, în fața New York-ului, nu-l lăsară să treacă.Zilele următoare s-a găsit un cadavru plutind cu o valiză goală legată încă de mână.Unii martori au recunoscut cadavrul ca fiind al lui Walter Pace, care vroia cu orice preț să treacă de vamă.Cadavrul a fost înmormântat cu acel nume, dar un Wilheilm Zugel reapare după mulți ani într-o anchetă privind o fantomatică organizație numită *Organisation der Ehemaligen SS Angehorigen*, sau mai simplu *ODESSA*, specializată în ajutorarea criminalilor de război naziști care și-au găsit refugiu în America de Sud.

GIANNI ZARDO zis și ZANNA, după terminarea războiului a fost arestat, împreună cu alți doi de teapa lui, în timp ce loveau cu sălbăticie un soldat american de culoare, complet beat.Asupra lui s-a găsit un jurnal cu o listă a tuturor faptelor lui.Un partizan care luptase în munții Appennini, spre Toscana, de partea rezistenței – a ”șervețelelor albe” - își amintea de acea chică blondă și de doi morți uciși pe care i-a găsit într-o casă abandonată. Îi îngropase fără un nume, dar dintotdeauna știa că acel om avea o legătură cu cei doi morți.Soldatul american muri din cauza bătăii și guvernul provizoriu al CLN a decis condamnarea lui la moarte prin împușcare.Sentința a fost executată în prima zi de Crăciun a anului 1945.Corpul lui Giovanni Volpe nu a fost găsit niciodată.

GIOVANNI PICO, conte de MIRANDOLA nu se poate odihni în liniște.La 26 iulie 2007 i-au îndepărtat piatra de pe mormânt cu scuza de a examina oasele, în ciuda protestelor din partea călugărilor dominicani din biserica San Marco.Erau prezenți și carabinierii de la **R.I.S**. (partea științifică) și nu s-a înțeles pentru ce motiv. Pentru un delict care a avut loc cu cinci secole mai înainte? Sau mai degrabă pentru a interveni în cazul descoperirii vreunui document care ar fi fost mai bine să rămână îngropat pentru totdeauna? Ceva, în acești ani s-a întâmplat, vreo știre, vreo urmă, poate filtrate în cărți, articole și documente. La 17 ianuarie 2004, Ioan Paul al II-lea, pe durata ”*Concertului de Reconciliere*” a vorbit despre necesitatea de-a uni într-un singur Dumnezeu pe zeul creștinilor, al evreilor, al mahomednilor.A spus că: ”*trebuie să găsim în noi curajul pentru pace.Trebuie să implorăm Cerului darul păcii.Și această pace se va împrăștia ca uleiul care calmează o suferință, dacă vom parcurge fără opriri, strada reconcilierii.Atunci deșertul va deveni o grădină unde va domni justiția și efectul justiției va fi pacea*”.Acesta era primul obiectiv al lui Pico, cele ”Nouă sute de Scrieri”.Dar înainte de Ioan Paul al II-lea, Ioan Paul I, trecuse peste spunând clar, pe durata sărbătorii *Angelus*, la 10 septembrie 1978, că ”*Dumnezeu e Mamă*”, că trebuie să ne gândim la el ca la o mamă.Acestea erau în schimb concluziile celor ”Nouăzeci și nouă de Scrieri”, împreună cu alte dezvăluiri despre esența omului, originea lui, de divinitatea care se află în el.Secrete pe care geniul lui Mirandola le-a descoperit, care la timpul lor nu s-au putut dezvălui și care, încă în zilele noastre reprezintă un pericol mortal pentru supraviețuirea țărilor și instituțiilor.Și poate, e din această cauză că papa Albino Luciani (Ioan Paul I) a stat pe tronul pontifical doar treizeci și trei de zile?

Oricine a dorit recentele evenimente din San Marco a rămas deziluzionat, și poate ”bucuros” pentru rezultatul cercetării.Nu știe că visul lui Pico e aici, mai viu ca niciodată printre noi, iar eu sunt ”Ultimul Custode”.

Guido de Mola
Ultimul descendent al lui Ferruccio de Mola
Strănepot al lui Jacques de Molay,
Mare Maestru al
Ordinului Cavalerilor Templari.